

*B*eletristică

MARY BALOGH

SUFLETE

PERECHE

Bine-cunoscuta autoare MARY BALOGH revine prin romanul de față la eleganța și senzualitatea Regenței Engleze cu o captivantă poveste de dragoste între două suflete singuratece.

Pentru Anne Jewell, Sydnam Butler este un bărbat puternic, marcat însă de urmările unei tragedii. Soarta îi aduce împreună și, incapabili să reziste pasiunii, cei doi împărtășesc o după-amiază de dragoste paradisiacă.

Numai că scandalul plutește în aer, iar mama nemăritată și veteranul din război se văd dintr-o dată nevoiți să ia o decizie care le-ar putea schimba viețile pentru totdeauna...

EDITURA LIDER

www.edituralider.ro

ISBN 978-973-629-225-5

30,00 lei

MARY BALOGH

SUFLETE PERECHE

MARY BALOGH

Suflete
pereche

Traducere: Mihnea Columbeanu

Editura LIDER

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

Balogh, Mary

Suflete pereche / Mary Balogh ; trad.: Mihnea

Columbeanu. - București : Lider, 2009

ISBN 978-973-629-225-5

I. Columbeanu, Mihnea (trad.)

821.111-31=135.1

Redactare: Gina Copel

Coperta: Claudia Costache

Tehnoredactare: Marcela Radu

Bun de tipar: Emilia Leancă

SIMPLY LOVE

Ediție publicată prin aranjament cu
MARIA CARVAINIS AGENCY, INC.

și PRAVA I PREVODI

Copyright © 2006, MARY BALOGH

Prima ediție: DELACORTE PRESS, S.U.A.

Toate drepturile asupra acestei ediții în limba română
aparțin Editurii **LIDER**,
Editor CASANDRA ENESCU

OP 5 CP 15 Sector 4, București

Tel/Fax: 021.316.32.55

E-mail: lider@e-xtreme.ro

Site: www.edituralider.ro

Crocodilul de școlărițe în uniforme bleumarin care înainta pe Great Pulteney Street, în Bath, cu pasul vioi impus de domnișoara Susanna Osbourne, una dintre profesoare, pornise de la Școala de Fete a domnișoarei Martin, aflată în apropiere, la colțul străzilor Daniel și Sutton, mergând în direcția Podului Pulteney, care traversa râul spre intrarea în orașul propriu-zis.

Cele două rânduri erau formate din numai douăsprezece fete, celelalte plecând cu doar o zi înainte, acasă, în vacanță, cu părinții, tutorii sau slugile. Cele douăsprezece erau neprețuitele eleve interne, din programul de caritate al domnișoarei Martin, întreținute în școală parțial din taxele celorlalte, și parțial din donațiile generoase ale unui binefăcător anonim. Acest binefăcător ținuse școala pe linia de plutire când altminteri ar fi fost silită să-și închidă porțile, cu câțiva ani în urmă, din lipsă de fonduri, și-i dăduse domnișoarei Martin posibilitatea să-și împlinească visul de a putea oferi instruire și elevelor nevoiașе, nu numai celor înstărite.

De-a lungul anilor, școala își formase reputația de a asigura studii academice ample pentru domnișoarele din toate clasele sociale.

Fetele interne nu aveau unde să se ducă în timpul vacanțelor, așa că două sau mai multe dintre profesoarele

rezidente erau nevoite să rămână la școală, în scopul de a le supraveghea și îngriji până se reluau cursurile.

În vara aceea, rămăseseră la școală toate cele trei profesoare rezidente: domnișoara Martin însăși, Susanna Osbourne și Anne Jewell.

Domnișoara Martin și domnișoara Jewell mergeau prin spatele șirului de fete. În mod normal, n-ar fi fost nevoie de toate cele trei profesoare ca să însoțească un grup de douăsprezece fete în oraș, întrucât elevele școlii erau foarte disciplinate – cel puțin, începând cam de la o săptămână, două, după sosire. Dar era prima zi a vacanței de vară, și porniseră spre ceainăria lui Sally Lunn, pentru faimoasele chifle cu ceai servite acolo, o tratație anuală mult așteptată, de care elevele plătitore nu se bucurau niciodată.

Domnișoara Martin și domnișoara Osbourne se duceau și ele la Sally Lunn, cu fetele. Domnișoara Jewell mergea în altă parte dar, având același drum, le însoțea. Fiul ei, David, pășea între două dintre fete, tăifăsuind vesel cu ele, deși erau cu câțiva ani mai mari decât el.

– De ce să renunți la șansa de a bea ceaiul în inghesuiala de la Sally Lunn, cu douăsprezece școlărițe gălăgioase, ca să-l iei în atmosfera rafinată a unui salon elegant și spațios, împreună cu cei bogați și titrați, nu știu, Anne, comentă sec domnișoara Martin.

Anne răs.

– Am fost invitată anume pentru azi, spuse ea, dar tu n-ai vrut să amâni pe mâine vizita la Sally Lunn. Foarte nesportiv din partea ta, Claudia.

– Foarte practic din partea mea, replică domnișoara Martin. Aș fi fost spânzurată de primul copac, cu capu-n jos, dacă sugeram o asemenea amânare – și tu la fel, și Susanna. Dar, zău așa, Anne, să iei ceaiul cu Lady Potford e una, a fost destul de drăguță cu tine în trecut, dar să-l iei cu femeia aia...!

„Femeia aia” era marchiza de Hallmere, fosta Lady

Freyja Bedwyn, sora ducelui de Bewcastle. Domnișoara Martin îi fusese cândva guvernantă lui Lady Freyja, care pusese pe fugă un șir întreg de guvernante înaintea ei. Domnișoara Martin o părăsise și ea, dar mai degrabă scandalizată decât speriată. Plecase în toiu zilei, pe jos, ducându-și cu ea toate lucrurile, după ce refuzase atât despăgubirea materială, cât și orice scrisoare de recomandare sau mijloc de transport din partea ducelui de Bewcastle. Figurativ, le dăduse cu tifa tuturor.

Anne fusese invitată să bea ceaiul pe Great Pulteney Street, cu Lady Potford, fiindcă nepotul acesteia, Joshua Moore, marchiz de Hallmere, era în oraș și locuia la ea – împreună cu soția și copiii.

– Din cauza lui Joshua am fost invitată, spuse Anne. Știi cât de bun a fost întotdeauna cu mine și cu David, Claudia.

Îi fusese prieten, într-o vreme când întreaga lume se întorsese împorva ei – sau, cel puțin, așa se părea. Îi oferise chiar și sprijin financiar timp de câțiva ani, când ea ajunsese aproape în sapă de lemn, dând naștere zvonului foarte incomod și cât se poate de fals că ar fi fost tatăl lui David. A spune că fusese „bun” cu ea ar fi însemnat să descrie situația cu cele mai mari menajamente.

Susanna le dăduse tonul fetelor, iar acestea cântau în cor, fără să le pese că atrăgeau atenția trecătorilor. Domnișoara Martin, cu o expresie severă și postura dreaptă de parcă ar fi înghițit un vâtrai, nici nu clipea.

– Și dacă aș fi bănuț măcar o clipă, spuse ea, acum patru ani, când te-ai prezentat ca profesoară de matematică și geografie, Anne, că femeia aia îți sugerase această școală, nu te-aș fi angajat nici într-un milion de ani. Înainte de asta, a venit pe la școală, ca să-și bage nasul peste tot, cu aerul ei înfumurat și jignitor, observând fiecare rosătură de pe covorul din salonul pentru vizitatori, nu mă îndoiesc, și întrebându-mă dacă aveam

nevoie de ceva. Ce tupeu! Am trimis-o să-și facă bagajele cât ai zice pește, dacă nu te superi că-ți spun!

Anne zâmbi vag. Auzise povestea de zece ori, și toate profesoarele rezidente de la domnișoara Martin știau despre antipatia ei nemuritoare la adresa aristocrației, și mai ales față de cei pe care căzuse nenorocirea să poarte titlul de duce, în frunte cu ducele de Bewcastle. Dar Lady Hallmere ocupa locul doi pe listă.

– Are și ea calitățile ei, spuse Anne.

Claudia Martin scoase un sunet care semăna cu un furnăit pe nas.

– Cu cât spunem mai puțin în sensul ăsta, cu atât mai bine, răspunse ea. Dar, ca să nu mă înțelegi greșit, Anne, nu-mi pare deloc rău că te-am angajat pe tine, deci cred că a fost cu atât mai bine că pe moment n-am înțeles care era legătura între Lydmere din Cornwall, de unde veneai tu, marchizul de Hallmere, care locuia aproape, la Penhallow, și Lady Freyja Bedwyn. Domnișoară Osbourne!

Vocea ei acoperi orice alt sunet, făcându-le pe fete să tacă. Râzând veselă, Susanna le opri și întoarse capul.

– Am ajuns la Lady Potford, cred, spuse domnișoara Martin, arătând casa lângă care se opriseră. Aș prefera să fii tu în locul meu, Anne – dar, distracție plăcută.

David se desprinsese din rând, ca să i se alăture lui Anne, Susanna îi zâmbi, și crocodilul își reluă drumul spre Sally Lunn's, dincolo de abație, pe celălalt mal al râului.

– La revedere, David! strigară câteva dintre fete, mai îndrăznețe decât ar fi fost în mod normal când ieșeau în public – le domina spiritul vacanței. La revedere, domnișoară Jewell! Păcat că nu veniți și dumneavoastră cu noi!

Claudia Martin își dădu ochii peste cap și porni după scumpele ei fete.

Așa cum tocmai spusese domnișoara Martin, nu era prima oară când Anne o vizita pe Lady Potford acasă, pe

Great Pulteney Street. Mai trecuse pe-acolo – destul de emoționată – cu o scrisoare de recomandare, în urmă cu patru ani, când venise prima oară să predea la școala domnișoarei Martin, iar de-atunci fusese invitată de câteva ori să mai revină.

Acum, însă era o ocazie deosebită – și, privind în jos la David, în vârstă de nouă ani, după ce bătuse cu inelul în ușa, Anne îi putu vedea ochii strălucind de nerăbdare. Marchizul de Hallmere era persoana lui favorită, deși nu se vedeau prea des. Joshua se purtase invariabil frumos cu el, deși se întâlniseră de două ori când Anne și David fuseseră invitați să petreacă la Penhallow, reședința de la țară a marchizului, din Cornwall, câte o săptămână de vacanță, și de două ori când marchizul fusese în Bath și venise la școală să-l ia pe David. Și nu uita niciodată să-i trimită cadouri, de ziua nașterii și de Crăciun.

Anne îi zâmbi fiului ei, în timp ce așteptau ca valetul să le deschidă ușa. David creștea cu repeziciune, își spuse ea, cu ușoară mâhnire. Nu mai era un copilandru.

Totuși, de purtat, tot copilărește se purta, constată Anne, când intrară, iar marchizul le ieși în întâmpinare pe scară, cu un zâmbet vesel. David se repezi spre el, nerăbdător și guraliv, pentru a fi luat în brațe și învățat, în timp ce râdea încântat. Anne, privindu-i, simți o strângere de inimă aproape dureroasă.

Nouă ani își înconjurase fiul cu toată iubirea ei de mamă, dar bineînțeles că nu-i putuse oferi și o afecțiune paternă.

– Băiete, spuse marchizul, punându-l pe David la loc pe picioare, cred că ai câteva cărămizi în talpa fiecărui pantof. Cântărești o tonă. Sau, poate, ai mai crescut doar. Ia să vedem... câți ani ai, doisprezece...?

– Nu! chicoti vesel David.

– Să nu-mi spui că ai treisprezece!

– Nici! Am nouă!

– Nouă ani? Abia nouă? Sunt mut de uimire!

Îi ciufuli părul cu o mână și se întoarse spre Anne, zâmbitor.

– Joshua, îi spuse ea, ce bine-mi pare că te văd!

Marchizul era un bărbat înalt, bine făcut, cu păr blond, un chip atrăgător și blând, și ochi albaștri, aproape tot timpul veseli. Anne avusese întotdeauna pentru el sentimente aproape romantice, deși niciodată nu le lăsase să devină pasionale. Ca Joshua Moore, și nimic mai mult, îi fusese prieten atât pe vremea când era guvernantă în casa mătușii și a unchiului său, cât și după concediere. Pentru ea, prietenia lor era incomparabil mai valoroasă decât ar fi putut să fie orice pasiune neîmpărtășită.

Și-n plus, iubea un alt bărbat, pe vremea când făcuse cunoștință cu Joshua Moore. Ba chiar, avea o înțelegere cu acela și-l considera aproape ca o rudă.

– Anne.

Joshua îi luă ambele mâini într-ale lui, strângându-i-le cu putere.

– Arăți remarcabil de bine. Pesemne că aerul din Bath îți prieste.

– Într-adevăr, îl asigură ea. Ce mai face Lady Hallmere? Și copiii, cum o mai duc?

– Freyja e în salon, răspunse Joshua. Ai s-o vezi în câteva momente. Daniel și Emily sunt cu bona lor, sus. Îi vei vedea și pe ei, înainte de a pleca. În ultima oră, Daniel a declarat de cel puțin două duzini de ori că, pur și simplu, nu mai poate aștepta niciun moment, de-atâta nerăbdare, să vină David. Îl privi pe băiat cu un zâmbet de scuză.

– Un țânc de trei ani nu poate fi un tovarăș de joacă prea grozav pentru tine, amice, dar, dacă-ți dă ghes inima să-l distrezi câtva timp sau să-i dai voie să te distreze el pe tine, o să-l ajuți să devină cel mai fericit copil din lume.

– Mi-ar plăcea mult să mă joc cu el, domnule, răspunse David.

– Bravo, băiete, îi ciufuli Joshua din nou părul. Dar, mai întâi, vino în salon, să dai bună ziua. Doar copiii

foarte mici sunt duși direct în camera de joacă, iar tu nu intri-n niciun caz în categoria aceea, nu-i așa?

– Nu, domnule, răspunse David, în timp ce Joshua îi oferea lui Anne brațul, făcându-i cu ochiul.

Lady Potford îi primi cu grație în salon, iar Lady Hallmere se ridică în picioare, dând din cap ca răspuns la plecăciunea lui David, în timp ce o măsura pe Anne cu privirea.

– Arăți bine, domnișoară Jewell, îi spuse ea.

– Vă mulțumesc, Lady Hallmere, răspunse Anne, făcând o reverență în fața ei.

Întotdeauna se simțise cam intimidată de marchiză, cu statura ei scundă și trăsăturile stranii, frumoase, dar și aspre. Prima oară o antipatizase, considerând-o destul de nepotrivită cu Joshua, cel atât de bun la inimă și dezinvolt. Apoi, însă descoperise că fosta ei elevă, Laura Prudence Moore, sora handicapată mintal a lui Joshua, o adora pe Lady Freyja, care se purtase neașteptat de frumos cu ea. Prue știuse întotdeauna să judece caracterele. Iar apoi, Lady Freyja, recunoscând că Anne trăia doar pe jumătate, ca mamă nemăritată și așa-zisă profesoară în sătucul pescăresc Lydmere, apăruse într-o dimineață la ușa ei ca să-i ofere un post la școala domnișoarei Martin, a cărei binefăcătoare anonimă era.

Dacă vreodată Claudia Martin descoperea acest adevăr, o așteptau mari probleme! Desigur, Anne jurase să păstreze secretul. Ajunsese s-o respecte, s-o simpatizeze și chiar s-o admire pe Lady Hallmere – care părea să se fi căsătorit din dragoste cu Joshua.

Câteva minute, David fu centrul atenției tuturor, în timp ce răspundea la diverse întrebări, așezat lângă Joshua și privindu-și aproape adorator eroul. Apoi, chiar înainte de a fi adusă tava cu ceaiul, fu expediat în camera copiilor, unde i se promisese prăjituri și limonadă.

– Tocmai acum am venit de la Lindsey Hall, îi explică Joshua lui Anne, în timp ce era turnat ceaiul, unde a avut

loc o mare petrecere de familie, pentru a sărbători botezul fiului și moștenitorului lui Bewcastle.

– Sper că e un copil sănătos, spuse politicos Anne, și că ducesa s-a restabilit.

– Și una, și alta, zâmbi Joshua. Cred într-adevăr că noul marchiz de Lindsey va fi demn de numele de Bedwyn. Are niște plămâni puternici și nu șovăie să și-i folosească pentru a obține tot ceea ce dorește.

– Iar acum, adăugă și Lady Hallmere, vom pleca toți în Țara Galilor pentru o lună. Bewcastle are o moșie acolo, și plănuiam să-i facem o scurtă vizită. Dar ducesa a insistat să-l însoțească, și apoi ne-am hotărât cu toții să ne ducem și noi, fiindcă era mult prea devreme ca să ne împrăștiem, văzându-ne fiecare de drum.

– O vacanță la mare e o perspectivă foarte plăcută, preciză Joshua, cu un zâmbet, în pofida faptului că noi trăim la o azvârlitură de băț distanță, în Cornwall. Dar familia Bedwyn nu se reunește prea des, și toți copiii noștri nu mai puteau de plăcere că mai aveau un tovarăș de joacă și de gâlceavă, la Lindsey Hall, așa că ar fi părut aproape o cruzime să-i despărțim pentru o lună sau chiar mai mult.

Cât de frumos trebuie să fi fost, își spuse cu jind Anne, să faci parte dintr-o familie numeroasă, strâns unită și plină de viață... Ce prilej minunat pentru copii!

– S-a terminat școala pe anul ăsta, domnișoară Jewell? se interesă Lady Potford.

– Da, doamnă, cele mai multe dintre fete au plecat acasă de ieri, îi răspunse Anne.

– Și ai să pleci și dumneata acasă?

– Nu, doamnă. Voi rămâne la școală. Domnișoara Martin primește și eleve nevoiașе, pe lângă cele plătitoare, și trebuie să aibă cineva grijă de ele pe tot timpul vacanței.

Desigur, nu era nevoie să rămână toate trei – Claudia, Susanna și Anne. Dar niciuna dintre ele nu avea unde să se ducă, decât dacă buna lor prietenă Frances Marshall,

contesă de Edgcombe, care fusese profesoară la aceeași școală, se întorcea acasă de pe continent, unde se dusesese cu contele într-un turneu muzical, astfel încât să le poată invita la Barclay Court, în Somersetshire, cum făcea adesea când se afla acasă, în timpul câte unei vacanțe școlare.

– Vasăzică, încă nu te-ai dus acasă, Anne? o întrebă Joshua.

– Nu.

Și nu mai fusese acasă din anul dinainte de nașterea lui David – cu peste zece ani în urmă. Era mult de-atunci. Pe vremea aceea, avusese doar nouăsprezece ani, sora ei avea șaptesprezece, iar Matthew, fratele lor, care între timp devenise cleric, abia dacă avea douăzeci și încă mai era student la Oxford. Henry Arnold tocmai împlinise și el douăzeci de ani în acea vreme – se dusesese acasă pentru a fi prezentă la ziua lui. Vorbiseră despre sărbătorirea majoratului, în anul următor, fără ca Anne să aibă cea mai mică bănuială că n-avea să mai poată fi acolo cu acea ocazie, ba chiar, nici să-l mai revadă vreodată, în viitorul apropiat.

– Avem o rugămintе pentru tine, Anne, începu Joshua.

– Așa...? se uită Anne de la el la Lady Hallmere și înapoi.

– Sunt tot mai conștient, spuse Joshua, cu un oftat, că David este ruda mea de sânge, Anne, vărul meu.

– Nu! replică ea, devenind rigidă. E fiul meu.

– Și ar fi primit și titlul meu, continuă Joshua, și tot ceea ce presupune acesta, dacă Albert s-ar fi căsătorit cu tine.

Anne sări în picioare, vărsând puțin ceai din ceașcă în farfurioară, înainte de a o pune pe o masă, lângă scaunul ei.

– David este fiul meu, repetă ea.

– Sigur că e fiul tău, îi dădu dreptate Lady Hallmere, pe un ton trufaș și chiar cam plictisit, deși n-o scăpa din

ochi, cu o expresie atentă. Când am plecat din Lindsey Hall, Joshua s-a gândit că s-ar putea ca fiului tău să-i placă să petreacă o vară în compania altor copii, deși cei mai mulți, recunoaștem, sunt considerabil mai mici decât el. Totuși, va mai fi acolo și Davy, fiul adoptiv al lui Aidan și al lui Eve, care acum are unsprezece ani. E destul de incomod că el și fiul tău au același nume, dar îndrăznesc să spun că toți vor reuși să-i deosebească – și s-ar putea chiar să fie distractiv pentru ei să nu ia în seamă ordinele nedorite, afirmând pe urmă că le crezuseră adresate cuiva alt. Nepotul ducesei, Alexander, va fi și el acolo, și are zece ani.

– Tare ne-ar mai plăcea să-l luăm pe băiat cu noi, Anne, insistă Joshua. Ce zici?

Mușcându-și buzele, Anne se așază la loc.

– Întotdeauna a fost unul dintre principalele mele motive de preocupare, încep eu, că David crește într-o școală de fete, numai cu profesoare femei, în afara maestrilor de dans și desen. E favoritul întregii școli și toți au o părere excelentă despre el – în privința asta, nici nu mi-aș putea dori ceva mai mult. Dar a avut relații foarte limitate cu bărbatii, și aproape deloc cu alți băieți.

– Într-adevăr, spuse Joshua, știu asta. Totuși, am de gând să-l trimit la școală când va mai crește, cu permisiunea ta, desigur, iar între timp ar trebui să aibă unele contacte și cu alți copii. Daniel și Emily sunt mult mai mici decât el, dar sunt verii lui de gradul doi. Și, prin urmare, toți ceilalți copii din familia Bedwyn sunt și ei înrudiți, mai pe departe, cu el. N-am să mai insist acum asupra acestui subiect, fiindcă știu că te deranjează, dar asta e totuși adevărul. O să-l lași să vină?

Anne avea o senzație de panică inexplicabilă care-i provoca un gol în stomac. Niciodată nu se despărțise de David pentru mai mult de câteva ore în șir. Era al ei. Deși nu avea decât nouă ani, știa că, oricum, avea să-l piardă, într-un viitor nu prea îndepărtat. Cum i-ar fi putut refuza

o școlarizare adecvată, printre niște băieți de vârsta lui, la urma urmei? Dar trebuia oare să înceapă chiar de acum? Trebuia să renunțe la el pentru o lună sau mai mult în vara asta?

Însă cum ar fi putut să spună nu? Dacă l-ar fi întrebat pe David, știa foarte bine că ar fi văzut în ochii lui acea strălucire plină de nerăbdare emoționată, în timp ce ar fi privit-o așteptându-i permisiunea.

Își dădu seama, când își desfăcu degetele peste genunchi, că-i tremurau mâinile. Pentru prima oară în zece ani și mai bine, de când îl cunoștea, era cu adevărat supărată pe Joshua. Ba chiar, aproape că-l ura – mai ales, din cauza insistențelor lui cum că David îi era rudă de sânge și, ca atare, avea și el o parte de răspundere față de copil.

David nu era rudă cu el.

Era fiul ei.

– Domnișoară Jewell, spuse marchiza, un copil de nouă ani este prea mic ca să se despartă de mama lui pentru o lună încheiată. Și, cu toate că în prezent nu pot vorbi decât în calitate de mamă a unor copii de un an și de trei, sunt și mai convinsă că nicio mamă nu e gata să se separe de copilul ei când acesta are doar nouă ani. Desigur, trebuie să vii și dumneata în Țara Galilor.

– Ai perfectă dreptate, Freyja, spuse Lady Potford. Prezența dumitale la școală în timpul verii este absolut necesară, domnișoară Jewell?

– Nu, doamnă, răspunse Anne. Domnișoara Martin și domnișoara Osbourne vor rămâne acolo și ele, amândouă.

– Atunci, s-a aranjat, declară vesel Joshua. O să veniți amândoi, Anne, iar Daniel va fi așa de fericit, încât s-ar putea să fie nevoie să-l legăm. O să veniți?

– Dar... eu... cum să vin? întrebă Anne, consternată; își dădea prea bine seama că abia mai târziu se gândiseră s-o invite și pe ea. E casa ducelui de Bewcastle.

Mary Balogh

– Ei, ce să zic! replică Lady Hallmere, cu un gest de lehamite. E casa unui Bedwyn, iar eu fac parte tot din familia Bedwyn. Și mai este și o casă foarte mare. Trebuie să vii neapărat.

Ducele de Bewcastle, reflectă Anne, avea reputația de a fi unul dintre cei mai reci și mai aroganți aristocrați din țară. Toți cei din familia Bedwyn erau cunoscuți pentru înfumurarea lor imposibilă. Ea era fiica unui gentleman de însemnătate socială foarte mărunță, în afara regiunii în care trăia. Mai era profesoară, și fostă guvernantă. Toate acestea păleau pe lângă faptul că mai era și mama nemăritată a unui fiu nelegitim.

Cum ar fi putut...

– Nici nu vrem să auzim de vreun refuz, spuse pe un ton poruncitor Lady Hallmere, privind spre Anne în lungul nasului ei destul de proeminent. Așa că mai bine împacă-te cu gândul că, după ceai, te vei întoarce la școală pentru a începe să-ți faci bagajele.

Casa din Țara Galilor era mare, spusese marchiza. Familia Bedwyn erau mulți la număr, toți căsătoriți și cu copii. Cu siguranță, ar fi fost destul de ușor, așadar, să rămână la distanță de ei. Își putea petrece mai mult timp ocupându-se de copii. Și, între timp, David rămânea liber să zburde prin casa de la țară și pe toată întinderea unei proprietăți din apropierea mării, având și – lucrul cel mai important – alți copii în jur cu care să se joace, inclusiv câțiva băieți de vârsta lui. În plus, urma să-l aibă ca model pe Joshua, pe care-l adora.

Nu putea să-i refuze toate astea, dar, în același timp, nu putea nici să-l lase să se ducă singur.

– Foarte bine, se înduplecă ea. Vom veni. Și vă mulțumim.

– Splendid! se bucură Joshua, zâmbindu-i radios și frecându-și palmele.

Totuși, peste câțva timp, pe când mergea înapoi spre școală, Anne nu mai era chiar atât de sigură pe recenta ei

Suflete pereche

decizie. Acum, însă, era prea târziu ca să se mai răzgândească. Joshua le spusese deja lui David și Daniel despre planurile lor, în timp ce Anne făcea cunoștință cu fiica lui cea mai mică, în camera copiilor, iar fiul ei țopăia acum pe lângă ea ca un copil mult mai mic, turuind cu un glas puternic și emoționat care atrăgea privirile multor trecători.

– Și-o să mergem cu barca, și-o să ne bălăcim, și-o să ne cățărăm și pe stânci! spunea el. Și-o să clădim cetăți de nisip, și-o să jucăm crichet, și-o să ne urcăm în copaci, și-o să ne jucăm de-a pirații. Davy o să fie și el acolo – îl mai știi, mamă, de-acum câțiva ani, înainte să venim la Bath? Și o să mai fie încă un băiat, pe care-l cheamă Alexander. Și niște fete – o mai știu pe Becky. Tu o mai știi? Și ăia micii o să aibă și ei nevoie de un copil care să se joace cu ei, și o să-mi placă să mă joc eu cu ei. Îmi place de Daniel, se ține peste tot după mine, de parcă aș fi un mare erou. Chiar este vărul meu?

– Nu, se grăbi Anne să răspundă. Dar, pentru el, tu ești un erou, David. Ești băiat mare. Acum ai nouă ani impliniți.

– O să ne distrăm așa de bine! continuă David, în timp ce dădeau colțul de pe Sutton Street pe Daniel Street și băteau în ușile școlii. Lasă-mă să zic, mamă!

Și începu să-i împărtășească toate planurile sale bătrânului portar, care scotea exclamații de uimire în toate momentele potrivite.

– Da, confirmă Anne, privindu-l peste capul fiului său, mergem să ne petrecem vara în Țara Galilor, domnule Keeble.

David o și luase pe scară, ca să-i dea vestea bună și supraveghetorei.

– O să faceți ce? întrebă Claudia Martin, o oră mai târziu, după ce crocodilul se întorsese la școală, dizolvându-se într-un grup de fete gureșe, care declarau

toate, în timp ce treceau pe lângă Anne, pe scări, că pierduse o mare ocazie, și că chiflele de la Sally Lunn erau atât de enorme, încât sigur n-aveau să mai poată pune în gură o îmbucătură până a doua zi dimineață.

Întrebarea Claudiei era retorică, desigur, întrucât în niciun caz nu era surdă, iar în cameră nu se mai afla decât Susanna, care stătea tolănită într-un fotoliu, lângă șemineu, revenindu-și după lungul drum prin arșița verii. Își făcea vânt cu boneta de pai pe care tocmai și-o scosese de pe cap.

Claudia, spre deosebire de tânăra profesoară, arăta la fel de netulburată, ca și cum și-ar fi petrecut toată după-amiaza în răcoarea din acea cameră.

Avea și ținuta îngrijită, cu părul ei șaten strâns într-un coc sever la ceafă.

– Am să mă duc în Țara Galilor pentru o lună, dacă te poți lipsi de mine, Claudia, repetă Anne. Am auzit că e o regiune foarte frumoasă. Iar lui David îi va face bine aerul de la mare și compania copiilor, și mai mici, dar și mai mari decât el, băieți ca și fete.

– Și toți acei copii sunt Bedwyn?

Claudia pronunța numele ca și cum ar fi vorbit despre cine știe ce jivine peste măsură de periculoase.

– Iar gazda voastră va fi ducele de Bewcastle?

– Probabil, nici n-o să-l văd, răspunse Anne. Și nu voi avea nimic de-a face sau, oricum, foarte puțin numai, cu familia Bedwyn. Se pare că sunt destul de mulți copii pe-acolo, așa că-mi voi petrece timpul în camera de jocuri și-n sala de clasă, ocupându-mă de ei.

– Fără îndoială, replică sarcastic Claudia, vor avea destule doici, guvernante și preparatoare ca să umple un conac întreg.

– Atunci, una în plus sigur n-o să mai conteze, ripostă Anne. N-am prea putut să refuz, Claudia. Joshua a fost întotdeauna foarte bun cu noi, iar David ține mult la el.

– Îl compătimeșc din toată inima, spuse domnișoara

Martin, așezându-se din nou la locul ei, în cealaltă parte a șemineului. Trebuie că e o încercare foarte grea pentru el, să fie căsătorit cu femeia aia.

– Și să-l aibă pe ducele de Bewcastle cumnat, adăugă Susanna, zâmbind spre Anne cu o lucire veselă în ochi – ba chiar îi și făcu cu ochiul, când Claudia nu se uita. Ce păcat că e căsătorit. Aș fi venit cu tine, ca să-i fac curte. Principalul meu scop în viață continuă să fie acela de a mă mărita cu un duce.

Claudia pufni, apoi chicoti.

– Voi două, spuse ea, o să mă faceți să-mi smulg toate firele albe din cap în fiecare seară, de-am să chelesc înainte de a împlini patruzeci de ani.

– Să știi că te invidiez, Anne, spuse Susanna, punându-și boneta jos și stând mai dreaptă în fotoliu. Ideea unei luni la mare, în Țara Galilor, e foarte atrăgătoare, nu-i așa? Dacă nu vrei să te duci tu cu David, aș merge eu, bucuroasă! El și cu mine ne înțelegem de minune.

Ochii continuau să-i licărească, dar Anne putea distinge în adâncurile lor și o anume nostalgie. Susanna avea douăzeci și doi de ani și era fermecător de frumoasă, cu statura ei scundă, părul arămiu și ochii verzi. Venise la școală când avea doisprezece ani, ca elevă internă, după ce nu-și găsisese de lucru la Londra ca domnișoară de onoare, prefăcându-se mai matură. Șase ani mai târziu, rămăsese în școală, când domnișoara Martin îi oferise un post, și realizase remarcabil de bine tranziția de la elevă la profesoară. Anne nu știa prea multe despre viața ei dinaintea vârstei de doisprezece ani, dar știa că Susanna era singură pe lume. Niciodată nu avusese vreun curtezan, deși, ori de câte ori ieșea în stradă, bărbații întorceau capul după ea. Oricât era de veselă din fire, în jurul ei plutea mereu un aer de melancolie pe care numai o prietenă apropiată îl putea simți.

– Ești cât se poate de sigură, Anne, o întrebă Claudia, că n-ai prefera să rămâi aici peste vară? Dar, nu, în niciun

Mary Balogh

caz n-ai alege una ca asta. Și ai perfectă dreptate. David are nevoie de compania altor copii, băieți, în special, iar asta este o ocazie foarte bună pentru el. Așa că, duceți-vă, cu binecuvântarea mea – nu că ați avea cine știe ce nevoie de ea – și încercați să fugiți de adulții din familia Bedwyn ca de ciumă!

– Jur solemn! spuse Anne, ridicând mâna dreaptă. Deși cred c-o să se întâmple mai degrabă invers...

Nu se simțea intimidat, dar Sydnam Butler pleca totuși de la Glandwr House, mutându-se în căsuța văruiță, cu acoperiș de stuf, aflată într-o poieniță dintre copaci, nu departe de faleză, de-o parte, și de alea care venea dinspre poarta parcului, în cealaltă parte.

Ca administrator al moșiei în ultimii cinci ani, Sydnam locuise în propriile lui apartamente spațioase din casa cea mare, și întotdeauna continuase să stea acolo, chiar și când se afla în reședință proprietarul, ducele de Bewcastle. Acesta venea mereu singur și niciodată nu stătea mai mult de câteva săptămâni. Când se afla acolo, ducea tot timpul o existență destul de retrasă, deși vizitase și se întreținuse și cu vecinii, după cum dictau regulile bunei-cuviințe. Își petrecuse o parte din zile cu administratorul, întrucât principalul motiv al acestor vizite era acela de a se informa în legătură cu treburile moșiei, și de obicei îl invita pe Sydnam la cină, când nu avea altă companie.

Acele vizite fuseseră complet neamenințătoare, deși Bewcastle putea fi un stăpân foarte sever. Întrucât Sydnam era un administrator conștiincios, și se mândrea să gospodărească moșia din Țara Galilor a ducelui de Bewcastle ca și cum ar fi fost a lui proprie, niciodată nu existaseră motive de neplăceri.

Dar vizita care se anunța acum avea să fie cu totul diferită de celelalte, cu care se obișnuise. De data asta, Bewcastle își aducea cu el și soția. Sydnam n-o cunoscuse niciodată pe ducesa de Bewcastle. Auzise de la fratele său Kit, viconte Ravensberg, care locuia pe proprietatea învecinată cu Lindsey Hall, că era o femeie destul de hazlie, care fusese văzută făcându-l să râdă chiar și pe un ghețar neclintit ca Bewcastle. Și mai auzise de la cumnata lui, Lauren, vicontesa, că ducesei îi erau dragi toți și ea la rândul ei le era dragă tuturor, inclusiv – spre neîncrederea tuturor celor ce vedeau cu ochii lor fenomenul – lui Bewcastle însuși. Lauren mai adăugase și că, de fapt, ducele chiar o răsfăța, într-un fel.

Sydnam era cam timid cu străinii, mai ales când aceștia împărțeau același acoperiș cu el. Și nici nu se obișnuise bine cu ideea că ducesa avea să-l însoțească pe Bewcastle în acea vizită anume, când primi încă o scrisoare scurtă, de la secretara Excelenței Sale, care-i spunea că mai veneau și toți ceilalți din familia Bedwyn, cu soțiile și copiii, ca să stea cam o lună la mare.

Sydnam crescuse printre aceștia. Se jucaseră împreună, în pofida marilor diferențe de vârstă – gălăgioșii băieți Bedwyn, apriga Freyja, care întotdeauna refuza să fie tratată ca o fată, și tânăra Morgan, care, deși era cea mai mică dintre toți și fără nimic băiețesc, găsea mereu o cale de a lua parte la toate năzbâtiile; și frații Butler, Kit și Sydnam, și răposatul lor frate mai mare, Jerome. Toți cu excepția lui Wulfric, de fapt, care acum era și el un Bewcastle.

Pe Sydnam nu-l intimidă perspectiva venirii lor la Glandwr. Era doar puțin cam tracasat. De-acum, toți se căsătoriseră. Făcuse cunoștință că unele dintre soțiile sau dintre soții lor – Lady Aidan, Lady Rannulf, marchizul de Hallmere – și-i găsisese pe toți destul de agreabili. Iar acum, cu toții aveau și copii. Poate că, dacă totuși se simțea cât de cât intimidat, aceasta să fi fost cauza. Erau niște copii

foarte mici, care se prea putea să se uite la el cu teamă, fără să înțeleagă.

Și chiar lăsând la o parte toate celelalte motive, rămânea faptul că toată casa, cât era ea de mare, avea să fie încontinuu agitată, cu atât de mulți oameni care tot veneau și plecau și făceau gălăgie.

Sydnam nu era un sihastru. Ca administrator al ducelui de Bewcastle, era nevoit să întâlnească tot felul de oameni, cu diverse treburi. Mai existau și vecinii, cărora le plăcea să-l consulte în probleme agricole și alte chestiuni care aveau de-a face cu pământul și comunitatea în care trăiau cu toții la un loc. Mai avea și câțiva prieteni personali – pastorul galez și învățătorul, în special. Totuși, aproape toți cunoscuții lui erau bărbați. În ultimii cinci ani, trecuseră pe-acolo și una sau două femei care dădeau semne că le-ar interesa o relație cu el – nu era niciun secret, probabil, că era fiul contelui de Redfield și un om destul de bogat, deși muncea ca să aibă din ce trăi. El însă nu le încurajase cu nimic. Întotdeauna fusese pe deplin conștient că statutul lui social și averea erau cele ce le dăduseră putere să treacă peste o repulsie fizică pe care niciuna dintre ele nu reușise complet să și-o ascundă.

De când se afla acolo, se mulțumise să ducă o viață discretă, semiizolată. Îi plăcea acea parte din sud-vestul Țării Galilor, care în multe privințe era anglicizată, dar unde auzea totuși accente melodioase, ba chiar fraze întregi în limba galeză, și simțea o deosebită iubire față de mare și munte, și era conștient de o spiritualitate profundă care denota o cultură pe cât de străveche, pe atât de bogat dezvoltată.

Voia să-și trăiască acolo tot restul vieții. Existau o casă și o proprietate – Ty Gwyn, Casa Albă în engleză – care erau separate de Glandwr, deși se aflau alături, și aparțineau lui Bewcastle, fiind cumpărate de un duce din trecut. Ty Gwyn era nefolosită, iar Sydnam visa și spera să-l convingă pe Bewcastle să i-o vândă lui. Atunci, ar fi

avut casa și pământul lui proprii, deși ar fi putut lucra în continuare ca administrator la Glandwr, dacă așa dorea Bewcastle.

Efortul de a face față agitației unei mari întruniri la Glandwr era prea mare pentru el, care se obișnuise cu casa imensă, pustie și tăcută. Așa că o părăsise, pentru a se muta în căsuța din vecini – cel puțin, până când reședința principală se golea din nou.

La drept vorbind, era foarte supărat din cauza acelei intruziuni neașteptate, deși știa că nu avea niciun drept să obiecteze când un om venea la el acasă, cu nevasta, frații și surorile – și cu toți oaspeții pe care poftea să-i invite, la o adică.

Nu aștepta deloc cu nerăbdare vara.

Avea să-i evite pe toți, cât putea de mult. Avea să încerce măcar să rămână nevăzut de copii. Nu voia să-i sperie. Cel mai cumplit sentiment din lume era acela de a vedea spaima, repulsia, oroarea și panica pe fețele copiilor și să știe că înfățișarea lui era aceea care le cauzase.

O lună, scrisese secretara lui Bewcastle. Treizeci și una de zile – dacă era să-i interpreteze literal cuvintele. Părea o eternitate.

Dar avea să supraviețuiască.

Supraviețuise el și altor nenorociri, mult mai rele. Fuseseră zile – și nopți – când ar fi preferat să nu scape cu viață.

Dar o făcuse.

Și, în ultimii ani, începuse să se bucure de acest lucru.

Anne insistase să parcurgă drumul cel lung până la moșia din Țara Galilor a ducelui de Bewcastle în a doua trăsură a marchizului, cu copiii și bona acestora, în pofida faptului că la fiecare popas Joshua și Lady Hallmere insistau să se mute într-a lor. Prefera să se considere pe sine însăși o servitoare, nu o invitată – și, Dumnezeu mare, ducele și ducesa nici măcar nu știau că venea!

Acest gând o aducea uneori în pragul panicii. Era foarte posibil ca ducele și ducesa să aibă obiecții ferme față de prezența ei acolo, chiar și dacă se ascundea pentru toată luna în camera copiilor.

Își făcea de lucru amuzându-i pe cei mici, întrucât bona, deși era binevoitoare, avea rău de trăsură. Anne îl pusese pe David să-l ajute pe Daniel să numere vacile sau uneori oile de pe câmpiile pe lângă care treceau, în timp ce ea o luase pe mica Emily în poală și cânta împreună cu ea, bătând din palme. Emily avea un chicotit vesel, pe care-i plăcea nespus să-l audă.

Colinele unduitoare din sudul Țării Galilor și vegetația bogată de la țară, cu aranjamentul său de plantații pătrate, între garduri vii și haturi, la care se mai adăugau și apele Canalului Bristol, vizibile în unele momente la stânga, îi reaminteau că era deja departe de casă și, de mai multe ori, se gândi că la urma urmei tot ar fi fost mai bine să nu vină, ci să-l lase pe David singur în vacanță, doar cu Joshua.

Dar acum era prea târziu ca să se mai răzgândească.

A ajuns spre seara celei de-a treia zile, cotind de pe drumul de coastă, cu peisajele sale care-i aminteau de Cornwall, ca să intre printr-o poartă largă, deschisă, de unde pornea o alee ce șerpuia printre arbuști și copaci, apoi peluze verzi de-o parte și de alta. O clipă se zări o căsuță cochetă cu acoperiș de stuf, între copacii de lângă poartă, iar Anne își spuse cu nostalgie că s-ar fi ascuns bucuroasă acolo toată luna, cât mai departe de casa principală.

– O, ia te uită, mamă! exclamă dintr-odată, trăgând-o de mânecă pentru a-i arăta ceva cu degetul drept înainte, David, care stătuse tăcut lângă ea, în timp ce Daniel și Emily dormeau pe canapeaua din față. Își lipise obrazul de geam.

Înclinându-și capul într-o parte, Anne se uită în direcția arătată. Apăruse casa, iar apartia ei nu reuși cu

nimic să-i alunge neliniștea. Glandwr era într-adevăr un conac vast, de cărămidă cenușie, în stil palladian. Arăta pe cât de frumos, pe-atâta de impresionant. Și totuși, își spuse ea, acela nu era nici măcar sediul principal al ducelui. Acesta venea la Glandwr doar pentru câte o săptămână, maximum două, pe an, după cum îi spusese Joshua.

Cum putea cineva să fie atât de bogat?

– Abia aștept, spuse David, cu ochii enormi și obrajii îmbujorați. Ceilalți copii sunt aici deja?

Nu simțea niciuna dintre temerile lui Anne, desigur. Pentru el nu exista decât emoția, la gândul de a întâlni alți copii – alți băieți – cu care să se joace vreme de o lună.

Noroc că sosirea lor se produse în toiul unui iureș de agitație veselă, când și alte trei trăsură se opriră pe terasa cu pietriș din fața intrării, deșertându-și pasagerii și bagajele, pe când din casă le ieșeau în întâmpinare multe alte persoane. Printre acestea, Anne recunoscuse figura înaltă și întunecată a Lordului Aidan Bedwyn, cu ținuta lui militară, și pe frumoasa Lady Morgan Bedwyn, al cărei nume după soț nu și-l mai amintea. Îi cunoscuse în Cornwall, cu patru ani în urmă.

David fu luat de mână de Daniel, care tocmai se trezise, și tras înainte, spre vârtoarea zgomotoasă a salutarilor – s-ar fi crezut că niciuna dintre acele persoane nu le văzuse pe celelalte de cel puțin zece ani, nu doar de o săptămână, două. Anne îl lăsa în voia lui și intra grăbită pe o ușă laterală, împreună cu bona. Nu-i ardea deloc s-o confunde cineva cu vreuna dintre invitate.

Descoperi însă curând să n-avea să treacă neobservată. Menajera veni s-o caute după ce stătuse un timp în camerele copiilor, ca să-l instaleze pe David în odaia cea mare pe care urma s-o împartă cu Davy și Alexander, privindu-l cum strălucea de emoție când făcea cunoștință cu toți ceilalți copii și era absorbit în mijlocul lor, ca și cum toată viața ar fi făcut parte dintre ei.

Era pe mâini sigure, își dădu seama Anne, în timp ce o urma pe servitoare înapoi la etajul inferior, într-un dormitor apreciabil, cu mobilă confortabilă și, la ferestre, perdele înflorate drăguțe printre care se vedea, în depărtare, marea.

Se cunoștea clar că era mai degrabă o cameră de oaspeți decât una de-a slugilor, constată Anne, cam decepționată. Ar fi trebuit să-și clarifice statutul precis, cu Joshua și Lady Hallmere, înaintea sosirii. Ar fi trebuit să spună limpede că voia să fie cazată alături de servitori sau cel puțin împreună cu bonele și guvernantele – dacă veneau și din acestea. Dar, pe urmă, presupusese că nu mai era nevoie să precizeze, că era un lucru de la sine înțeles.

– Sper că nu v-am creat mari greutăți, spuse ea, cu un zâmbet de scuză, sosind așa, pe neașteptate...

– Vai, conică, da' fui așa de ncântată, ce nici nu vă faceți o idee, când domnu' Butler a zis că ducele și ducesa vin c-un grup așa de mare, o asigură servitoarea, vorbind cu un accent galez pronunțat. Aicea, nu prea ne vin des mosafiri. Domnu' Butler a tocmit ajutoare pe deasupra, iar eu pregătii toate odăile din casă, ca să fie. Așa că nu fu niciun deranj. A, da, și, io-s doamna Parry, conică.

– Vă mulțumesc, doamnă Parry, răspunse Anne. Ce privește minunată aveți aici!

– Că bine ziceți, fu servitoarea de acord, deși la fel de măreată-i și priveștea de la fereștile odăilor de din dos. Poate veți fi voind să vă aranjați și să vă hodiniți olecuță, conică. Oi trimite o fătucă să vă despacheteze boccelele.

– Serios, nu e nevoie, se grăbi Anne s-o asigure. Cerule, nu era cu adevărat o musafiră! Era convinsă că nu avea niciun drept să fie servită de personalul casei. Dar, într-adevăr, ideea de a mă odihni puțin sună foarte îmbietor.

– Drumurile de prin partea locului nu-s tomnai cum ar trebui să fie, nu-i așa, conică? comentă doamna Parry.

Deși Dumnezeu îi martor câte porți cu taxă s-or pus, ca să se plătească dresu'. Pasă-mi-te v-oț' fi făcut bucăț-bucățici, d-atâta hurducat. Atuncea, acumă vă las în pace, conită. Da' dac-oț' vrea să vă duceți jos în salon, mai târziu, trageți numa' de șnurulețu' ista și-o să vie careva să v-arate calea. O să trimet o fătucă și înainte de cină, ca să v-ajute la-mbrăcat și să vă spuie cum s-ajungeți în sufragerie.

D-al'ceva oț' mai avea nevoie?

– De nimic, îi zâmbi din nou Anne. Mulțumesc mult. Să coboare în salon...? Să ia cina în sufragerie?

Ce le spusese Joshua despre ea? Doar nu se putuse aștepta din partea ei să socializeze cu familia Bedwyn – și să le facă temenele ducelui și ducesei de Bewcastle. Sau... putuse? Cu Joshua, nu știai niciodată la ce să te aștepți. Avea unele idei foarte ciudate despre ea – ca și despre David.

Își despachetă modestul cufăr și puse toate lucrurile prin dulapuri, descoperind că lângă dormitorul ei se afla chiar și o cameră de toaletă. După ce termină, se întinse pe pat, mai mult fiindcă nu știa ce altceva să facă, decât din cauza oboselii.

Ar fi stat ascunsă cu plăcere în camera aceea o lună încheiată, dacă ar fi avut ocazia, își spuse ea. Dar, din păcate, era prea târziu să-și dorească din nou să fi rămas la Bath. În timp ce se frământa așa, o fură somnul.

Când se trezi, după nici ea nu știa cât timp, sări grăbită jos din pat și se spală pe mâini și pe față. Dacă avea să vină camerista promisă, poate nu reușea să scape fără să coboare la cină. Iar așa ceva îi era peste putință. Era lihnită de foame, își dădu ea seama, căci nu mai mâncase de la prânzișorul luat într-un han de la marginea drumului, însă foamea și singurătatea păreau preferabile în locul obligației de a lua masa cu ducele și familia lui.

Dumnezeule mare, oare Joshua chiar se aștepta să fie bine-venită în mijlocul lor? Ca și cum s-ar fi aflat pe picior

de egalitate, la nivel social?

Își puse pantofii de exterior și se înfășură cu o manta, în caz că aerul de pe malul mării era răcoros. N-avea cum să evite orele de masă vreme de o lună întreagă, desigur, dar poate că până a doua zi urma să se simtă suficient de odihnită și de stăpână pe sine pentru a-i sugera menajerei să facă alte aranjamente pentru cazarea și mesele ei.

Cobori pe scara din spate și ieși pe ușa laterală prin care intrase în casă mai devreme. Parcurse grăbită aleea, nefiind sigură încotro anume se îndrepta, dar fără să-i pese, atâta vreme cât ajungea destul de departe ca să nu mai fie văzută din casă. Trecu pe lângă căsuța cu acoperiș de stuf și, înainte de a trebui să se hotărăască dacă să iasă din parc sau să se întoarcă, observă în dreapta o cărare ce trebuia să ducă la mare, pe care o putuse vedea de la ferestra dormitorului.

Coti și o luă pe-acolo, pentru ca în curând să ajungă într-adevăr pe culmea falezei înalte, cu apele mării la picioarele ei, jos, și ierburi aspre de-o parte și de alta a potecii înconjurată de tufișuri și flori de câmp.

Își aminti iar de Cornwall. La poala falezei se întindea o plajă lată, aurie. Părăsi cărarea și se așeză într-o adâncitură ferită, de unde putea privi marea, care era calmă și aproape translucidă în lumina înserării, deși în apropierea malului se unduiau valuri mici, câteva dintre ele spărgându-se înspumate înainte de a întâlni plaja. Aceasta se întindea ca un arc lat și strălucitor. La stânga, malul se arcuia înainte, spre mare, după care se pierdea între niște stânci uriașe, colțuroase, care puneau brusc capăt plajei. La dreapta, nisipurile se mai întindeau cale de câteva mile, înainte de a le întrerupe o limbă de pământ cu contur neregulat, acoperită cu iarbă, care se repezea în mare ca un dragon cocoșat ce ridica sfidător capul, mugind spre larg.

Își dădu seama că încă-i mai era dor de Cornwall. Îl iubise, deși în perioada petrecută acolo avusese de îndurat

multe suferințe grele.

Marea avea ceva care-i chemase mereu sufletul. Cumva, îi reamintea cât de mică era ea, în marele ansamblu al tuturor lucrurilor, și totuși, în chip ciudat, gândul era mai degrabă liniștitor decât umilitor. O făcea să se simtă ca și cum ar fi făcut parte din ceva incomparabil de vast, față de care propriile ei griji și preocupări nu mai aveau nicio importanță. Când se afla în apropierea mării, putea să creadă că totul era în regulă – și, cumva, așa avea să fie întotdeauna.

Ar fi putut trăi mulțumită în Cornwall până la sfârșitul zilelor ei, dacă...

Ei bine, doar dacă...

Oricum, n-ar fi stat acolo toată viața. Fusesse pe cale să se mărite cu Henry Arnold, iar acesta locuia în Gloucestershire, unde crescuse ea.

Rămase mult timp în acel loc, până-și dădu seama că se înserase aproape de tot. Dintr-odată, se bucură că-și luase pelerina. Fusesse o zi caldă, dar apropierea nopții aducea dinspre mare o briză rece și destul de umedă, cu miros și gust sărat.

Se ridică în picioare, urcă înapoi spre cărarea de pe faleză și porni înainte, cu fața ridicată în vânt, privind când frumusețea cerului tot mai întunecat de deasupra, când minunăția la fel de fermecătoare a mării de dedesubt, care părea să absoarbă lumina cerului, astfel încât devenea argintie pe măsură ce, deasupra, cenușiul se făcea tot mai închis – unul dintre micile mistere ale universului.

Dacă ar fi fost pictoriță, își spuse ea, oprindu-se din nou ca să se uite în jur cu ochii întredeschiși, ar fi imortalizat cu penelul tocmai acel efect al luminii înainte de a se întuneca de tot. Dar Anne nu se pricepuse niciodată prea mult la desen. Undeva, între creierul ei și capătul brațului, viziunea plastică murea – cum obișnuia ea să spună. Și-n plus, o pânză n-ar fi putut capta mirosul

salin al aerului, nici atingerea ușoară a brizei sau țipetele ascuțite ale pescărușilor care stăteau prinși cu ghearele pe suprafața falezei și, din când în când, își luau zborul pentru a da târcoale pe deasupra.

În timp ce mergea astfel înainte, deveni conștientă de faptul că nu era singura persoană care venise acolo să inspire aerul serii. Pe un mic promontoriu din fața ei stătea un bărbat. Privea spre mare, fără să-i fi remarcat prezența.

Anne rămase nemișcată, fără să se poată hotărî dacă să se întoarcă din drum, în speranța că n-o văzuse, sau să treacă grăbită prin dreptul lui, salutându-l scurt din mers, cu speranța că nu avea să fie reținută.

Nu credea că-l mai văzuse vreodată. Nu era nici Lordul Aidan Bedwyn, nici Lordul Alleyne. Probabil, însă, că era unul dintre ceilalți Bedwyn sau soțul unei membre a familiei. În fond, se aflau pe pământul ducelui, deși ar fi fost posibil ca și unui străini să aibă permisiunea de a se plimba pe-acolo, în afara perimetrului amenajat al parcului.

Crepusculul încă nu se sfârșise, așa că mai era destulă lumină ca să-i vadă chipul. Și, în timp ce se uita la el, Anne constată că-i era tot mai greu atât să se retragă, cât și să avanseze. Stătea, pur și simplu, pe loc, privindu-l.

Nu era îmbrăcat de seară. Purta niște pantaloni de lucru și cizme înalte, o haină strânsă pe talie și o vestă, peste cămașa albă, cu cravată. Pălărie nu avea. Era un om înalt, cu umeri lați, talie suplă, șolduri înguste și picioare puternice, musculoase. Părul negru și scurt îi era răvășit de vânt.

Dar chipul, văzut din profil, era acela care captase atenția lui Anne. Cu trăsăturile sale cizelate fin, era un chip extraordinar de atrăgător. Îi veni în minte cuvântul „frumos” – oricât de nepotrivit ar fi părut pentru a descrie un bărbat. Ar fi putut să fie un poet – sau un zeu.

La fel de bine ar fi putut să fie, își spuse ea, cel mai

frumos bărbat pe care-l avusese vreodată înaintea ochilor.

Simțea o poftă nebună să-l vadă din față, dar era clar că el încă nu-i remarcase prezența. Arăta de parcă s-ar fi aflat undeva într-o lume numai a lui, una care-l ținea complet nemișcat, cu silueta desenată tot mai tăios pe fondul cenușiu al cerului ce se întuneca treptat, sub ochii ei.

Ceva tresări în ea, ceva ce dormise ani și ani – și ce trebuia să rămână adormit. Dumnezeu mare, dar era un om complet necunoscut și, dacă bănuiala ei se adevăra, mai era și soțul altei femei. În niciun caz nu era un bărbat cu care să-și facă fantezii romantice.

Nu putea să se retragă pur și simplu, decise ea. Probabil, ar fi văzut-o, iar comportamentul ei i s-ar fi părut ciudat, ba chiar nepolitic. Nu-i mai rămânea decât să-și vadă de drum, sperând ca un „Bună seara!” binevoitor s-o ajute să treacă mai departe fără a fi nevoie de prezentări, sau de stânjeneala unui drum înapoi spre casă împreună cu el, chinându-se să lege o conversație convențională.

O fi fost, oare, soțul lui Lady Morgan? Sau Lordul Rannulf Bedwyn? Ori ducele de Bewcastle însuși? „O, Doamne, te rog”, imploră ea în gând, „te rog, să nu fie ducele.” Și totuși, se spunea că ducele era un bărbat chipeș.

Mai bine s-ar fi hotărât s-o ia înapoi – acum însă era prea târziu pentru așa ceva. În timp ce se apropia de el, continuând să urmeze cărarea care trecea prin spatele promontoriului pe care stătea necunoscutul, acesta îi simți prezența și se întoarse spre ea, destul de brusc.

Anne se opri ca trăsniță, la nici douăzeci de pași distanță de el.

Și rămase imobilizată din nou – dar, de astă dată, de groază. Mâneca dreaptă a hainei lui, goală, era prinsă lângă trup, cu un ac, dar cea care-i cauza oroarea era jumătatea dreaptă a feței. Poate că nu era decât un efect

al luminii, însă Anne avea impresia că acolo nu era nimic, deși mai târziu avea să-și aducă aminte că văzuse o bandă neagră peste ochi.

Era un om cu o jumătate de față, partea stângă, extraordinar de frumoasă, părând acum de-a dreptul grotescă în lipsa unei părți drepte care s-o echilibreze. Era frumusețea și bestia la un loc. Și, dintr-odată, statura lui, coapsele acelea puternice și umeri lați părură mai degrabă amenințătoare decât atractive. Și, la fel de brusc, frumusețea întunecimii ce se lăsa și solitudinea pașnică a scenei se umplură de pericolul și prevestirea de rău augur ale unui rău nedeslușit.

Lui Anne i se păru că bărbatul făcu un pas spre ea. Nu așteptă să vadă dacă avea să mai facă încă unul. Se întoarse și o luă la fugă, lăsând în urma ei cărarea și faleza, împiedicându-se, gata-gata să cadă pe pământul denivelat, smucindu-și pelerina care se agăța de ghimpii tufişurilor și simțind zgârieturile dureroase ale vârfurilor acestora pe picioare. Ciorapii i se făceau ferfeniți, îi spunea o parte a minții, încă necuprinsă de panică.

Copacii care înconjurau partea dinăuntru a parcului erau negri și amenințatori, iar Anne se năpustea printre ei, scoțând tot felul de zgomote puternice pentru a dezvălui locul unde se afla. Peluza, când ajunse acolo, arăta provocator de întinsă și foarte expusă, dar nu avea altă cale decât să se repeadă de-a curmezișul ei, sperând ca măcar să ajungă destul de aproape de casă, încât să i se audă țipetele înainte ca monstrul s-o prindă din urmă.

Dar primul val de panică trecu, iar când se uită repede și cu teamă peste umăr, putu vedea că era singură; necunoscutul n-o urmărea. Și, odată cu această revelație, îi reveni în parte și uzul rațiunii.

Cu un profund sentiment de rușine.

Mai era de-o șchioapă, să creadă în monștri?

Bărbatul acela nu era decât un om care trebuie să fi suferit un accident îngrozitor. Ieșise pe faleză să ia puțin

aer, la fel ca ea. Își vedea de treburile lui, bucurându-se de liniște și singurătate, și admirând în tăcere priveliștea, poate la fel de profund afectat ca ea de frumusețea ei. Nu-i spusese și nu făcuse nimic care să pară măcar pe departe amenințător, decât acel pas spre ea – probabil, fără altă intenție decât de a-i da bună seara, înainte de a-și căuta de drum.

Dându-și seama de acest lucru, Anne se simți copleșită de jenă. Fugise de el fiindcă era mutilat. Îl considerase un monstru numai pe baza înfățișării lui exterioare. Și asta cu toate că era cunoscută pentru simpatia ei față de cei slabi și infirmi. Când devenise guvernantă, anume își luase o slujbă la o fetiță care nu era normală, potrivit felului cum era definită normalitatea în societate. O iubise din toată inima pe Prue Moore – și încă o mai iubea. Iar elevelor de la școală și lui David le întărea mereu convingerea că fiecare ființă omenească avea un suflet neprețuit, vrednic de respect și iubire.

Și totuși, tocmai fugise cuprinsă de panică, fiindcă omul al cărui profil stâng era dumnezeiesc de frumos se vădise mutilat monstruos pe partea dreaptă. Și nu avea nici brațul drept. Ce se așteptase să-i facă?

Foamea și rușinea o făceau să se simtă cam amețită. Închise însă ochii și, după ce trase adânc în piept de câteva ori aerul marin, îi deschise iar și porni cu hotărâre înapoi, în direcția dinotro venise.

Acum era aproape întuneric, iar Anne își dădea seama că n-ar fi trebuit să rătăcească astfel prin acele locuri pe care nu le cunoștea. Dar trebuia să se întoarcă și să-și prezinte scuzele – dacă mai putea.

Ajunse la poteca pe care o urmase. Iar acolo, își spuse ea, în timp ce se uita prin jur ca să se orienteze, se afla cu siguranță promontoriul. Privi la stânga și la dreapta și conchise că da, acela era cu siguranță locul unde stătuse.

Dar necunoscutul nu mai era acolo.

Nu-l vedea nicăieri.

Anne își lăsă capul în piept și rămase un timp pe loc. I-ar fi putut da bună seara, dând din cap binevoitor. Probabil că și el i-ar fi răspuns la fel. Iar apoi, poate că ea și-ar fi văzut de drum, mulțumită de felul cum se purtase, deplângând cauzele care-i distruseseră acelui om frumusețea.

Când colo, însă, își arătase repulsia, fugind speriată și scârbită. Cum se simțise bietul om? La fel îl tratau și alții? Sărmanul... Cel puțin, toate rănilile ei erau lăuntrice. Oamenii – și mai ales bărbații care o priviseră cu admirație și interes – se fereau uneori de ea, când aflau că era o mamă nemăritată, dar cel puțin putea să meargă pe stradă sau de-a lungul unei cărări de pe faleză, fără să facă pe nimeni să se întoarcă în loc, îngrozit, și s-o ia la fugă.

Cum putuse să facă una ca asta? Cum fusese în stare? Iar acum, fusese pedepsită așa cum se cuvenea pentru propria ei lașitate. Fusese nepoliticoasă – ba chiar mai rău! – cu o ființă umană care n-o ofensase și n-o rănise în niciun fel.

Poate că, își spuse ea în timp ce pornea iar înapoi spre casă, era un străin în trecere, care doar din întâmplare ajunsese pe pământurile ducelui. Poate că nici n-avea să-l mai vadă vreodată.

Se disprețuia pentru că gândea astfel.

Era o pedeapsă meritată, își spuse, în timp ce se apropia de casă, simțind cum îi ghiorăia stomacul de foame. Acum trebuia să se ducă la culcare nemâncată.

Toată noaptea n-a fost în stare să și-l scoată din minte pe omul mutilat. Se tot trezea din somn și se gândea la el.

Bietul om. Cum o fi fost, să-ți porți așa durerea și diformitățile, în văzul tuturor? O, ce singurătate...!

Bietul om...

Dar și ce frumusețe! O asemenea perfecțiune fizică, să fie distrusă cu atâta cruzime!

Sydnam o privi cum se îndepărta. Un moment, se

gândi să se ducă după ea, dar dacă făcea asta n-ar fi reușit decât să-i sporească și mai mult panica.

Și-n plus, nu simțea nicio dispoziție binevoitoare la adresa ei.

Cine dracu' era? Lady Alleyne Bedwyn, poate? Ea era singura dintre nevestele membrilor familiei Bedwyn pe care încă n-o cunoscuse. Dar ce căuta acolo, singură? De ce nu era și Alleyne cu ea? Și chiar n-o avertizase nimeni în legătură cu monstrul care lucra ca administrator la Bewcastle?

Fusese într-o altă lume. Sau, mai bine zis, fusese în această lume, dar se cufundase adânc în momentele finale ale unei zile, care-i tăiau respirația, cu soarele dispărând după orizontul de la apus, însă fără ca noaptea să se fi pogorât pe deplin. Era o scenă maiestuoasă, în tonuri gri și argintii. Îl mânca mâna dreaptă să ia mai strâns pensula, ca să poată reproduce priveliștea așa cum o vedea și cum o simțea, dar rezistase imboldului de a-și flexa degetele acelei mâini, știind că imediat ce încerca s-o facă ar fi fost nevoit să recunoască, din nou, că purta lângă el o fantomă, că nu mai avea mâna și brațul drept, la fel cum își pierduse și ochiul drept. Și nu mai avea nicio pensulă. Ar fi trebuit să recunoască, față de sine însuși, că felul cum vedea scena era deformat – adâncimea și perspectiva, precum și lățimea imaginii – nu mai dădea informații corecte pentru sufletul lui de artist.

Dar încă nu ajunsese la momentul acestei mărturisiri. Încă mai era transportat de frumusețea peisajului. Încă se mai cufunda în iluzia fericirii.

Și apoi, ceva – o tresărire în colțul ochiului, un zgomot de pas, poate – îl readusese brutal la realitate, și simțise că nu mai era singur.

Iar când se întorsese, o văzuse pe ea.

Sau, poate, violenta revenire la realitate se produsese cu o clipă după întoarcerea lui în loc.

Căci, în momentul dinainte, femeia care stătea pe

cărare păruse să facă parte și ea din frumusețea serii. Era înaltă și mlădioasă, cu pelerina fluturând în vânt și dezvăluind o rochie de culoare mai deschisă, dedesubt. Nu purta bonetă. Părul îi era deschis, poate chiar blond, fața ovală și frumoasă, cu ochi albaștri, deși la drept vorbind n-o văzuse decât cu un singur ochi, de la douăzeci de pași distanță, în penumbra asfințitului, astfel că nu putea fi sigur că observase totul corect, și cu atât mai puțin culoarea ochilor.

Arăta ca frumusețea personificată. Preț de-o clipă, crezuse...

Ah – ce crezuse?

Că femeia aceea venise drept din noapte, în visurile lui?

Era jenant să se gândească, măcar, că probabil asta-i trecuse prin cap, înainte de a fi revenit atât de brutal la realitate.

Dar, desigur, făcuse un pas spre ea, fără a scoate o vorbă. Iar ea stătuse pe loc, părând să-l aștepte.

Și atunci, îi văzuse în ochi groaza. Și atunci, ea se întorsese și o luase la fugă, înspăimântată.

La ce se așteptase? Ca femeia să-i zâmbească și să-și desfacă brațele?

Se uită după ea, și acum era din nou Sydnam Butler, grotesc de urât, cu ochiul drept pierdut și cicatricile vinete ale vechilor arsuri pe toată jumătatea feței, paralizând majoritatea nervilor din partea aceea, și pe toată lungimea laturii ciunge, până la genunchi.

Era Sydnam Butler, care niciodată n-avea să mai picteze, și pentru care nicio femeie frumoasă nu mai ieșea din tenebrele nopții.

Dar lăsase de mult în urma sa mila de sine, și nu-i plăceau momentele de acest fel, când era surprins cu garda jos, iar regretele se furișau din nou ca niște vizitatori nepoștiți și persistenți, ca să-l chinuiască. Știa că urma să aibă nevoie de zile întregi pentru a-și restabili echilibrul,

pentru a-și reaminti că acum era Sydnam Butler, cel mai bun și cel mai eficient administrator dintre toți cei angajați de Bewcastle ca să-i administreze diversele proprietăți – și că aceasta era aprecierea ducelui, nu a lui.

Era Sydnam Butler, care învățase să trăiască de unul singur.

Fără o pensulă în inexistenta lui mână dreaptă.

Fără o femeie, în patul sau în inima lui.

Nu mai zăbovi pe promontoriu. Vraja se risipise. Argintul pierise de pe mare, înlocuit de un cenușiu metalic ce se înnegrea cu repeziciune. Pe cer nu se mai întindea amintirea asfințitului. Briza se răcise. Era timpul să se ducă acasă.

Porni pe cărare, în direcția din care venise femeia. După câțiva pași, își dădu seama că șchiopăta din nou și făcu un efort hotărât să se stăpânească.

Se bucura mai mult decât oricând că se mutase în căsuța de lângă poartă. Îi plăcea acolo. S-ar fi putut să rămână chiar și după ce Bewcastle și toți ceilalți se întorceau acasă. O casă ca aceea, cu o bucătăreasă, o servitoare și un valet, era de ajuns pentru ca un bărbat singur să trăiască în condiții confortabile.

Cu întârziere, îi trecu prin minte că mantaua femeii și rochia de sub ea nu erau deloc elegante, și nici părul nu-i fusese coafat pretențios. Probabil, nu era decât una dintre servitoarele care veniseră cu vizitatorii. Asta trebuia să fie. Dacă ar fi fost într-adevăr Lady Alleyne, acum se afla la cină sau în salon, cu restul familiei.

Fu o ușurare să-și dea seama că nu era decât o slujnică. Așa, risca mai puțin s-o revadă. De-acum încolo, ori de câte ori avea puțin timp liber, nu se îndoia că urma să evite faleza și plaja, unde s-ar fi putut întâlni din nou cu monstrul din Glandwr.

Spera să n-o mai vadă niciodată, să nu mai fie nicicând nevoit să se uite la fața aceea frumoasă pentru a vedea repulsia întipărită acolo.

Preț de-un moment necugetat, jinduse la ea din tot trupul – și sufletul.

Se gândi nemulțumit că, probabil, avea să-i bântuie visele câteva nopți.

Numai de-ar fi știut exact cât timp intenționa Bewcastle să rămână, își spuse el, în timp ce intra în casă, închizând recunoscător ușa în urma lui. Atunci, ar fi putut începe să numere zilele, ca un copil care așteaptă cu nerăbdare o plăcere promisă.

Pur și simplu, a dispărut de pe fața pământului, explică Joshua. Nu era în camera ei, nu era nici prin odăile copiilor, și-n niciun caz nu era în salon sau în sufragerie.

– Îndrăznesc să spun, replică Gervase, conte de Rosthorn, soțul lui Morgan, în timp ce-și tăia jambonul, că e intimidată de noi sau, în orice caz, de voi toți, clanul Bedwyn, adăugă el, cu un chicotit.

– O, dar nu are niciun motiv, protestă Eve, Lady Aidan Bedwyn. Nu suntem decât niște oameni cât de poate de obișnuiți, de fapt. S-ar putea totuși să ai dreptate, Gervase. Îmi amintesc o vreme când chiar și eu eram intimidată.

– Și eu îmi amintesc, adăugă cu aprindere Judith, Lady Rannulf.

– Iar acum își ia micul dejun în camera copiilor? se strâmbă Christine, ducesa de Bewcastle. Vai, ce rușine mi-e c-am lăsat să se întâmple una ca asta! Ar fi trebuit să fac eforturi mai mari, ieri, ca s-o gălesc și să-i urez bun venit în casa noastră. Amândoi ar fi trebuit să facem asta, Wulfric. Uite, mă duc acolo, sus, chiar acum!

– Poate, sugeră Lordul Aidan Bedwyn, ar fi mai bine s-o lași să-și termine micul dejun mai întâi, Christine. Tu ești ducesa, nu trebuie să uiți asta, iar, la vederea ta, s-ar putea să i se taie pofta de mâncare.

Cei mai mulți dintre meseni preferară să găsească un motiv de răs în această remarcă. Ducele își apucă de

Suflete pereche

mâner lornionul și-l ridică la ochi, dar apoi îl coborî din nou, când văzu că ducesa, departe de a fi ofensată, râdea și ea.

– A fost o mare neglijență din partea lui Freyja și Joshua, să o piardă ieri pe una dintre musafirele noastre, spuse el. Te-aș încuraja s-o găsești pe domnișoara Jewell, Christine, și s-o inviți să cineze cu noi, diseară.

Și-i indică unui lacheu, ridicând doar un deget, că trebuia să-i umple din nou ceașca de cafea.

– Și ar mai trebui să-i explici, Christine, adăugă Lordul Rannulf, cu un zâmbet larg, că o invitație de la Wulfechivalează cu o convocare imperială. Bietei femeii trebuie să-i fie clar că efectiv nu are încotro.

– Iar apropo de scaunele goale de la masă, aseară la cină, interveni și Lordul Alleyne, ce s-o fi întâmplat cu Syd? Abia așteptam să-l revăd, dar până acum nu l-am zărit nici măcar în trecere.

– Cred, Alleyne, că se teme de mine, răspunse ducesa, pe un ton de scuză.

Această afirmație provocă încă o izbucnire de voie bună din partea tuturor celor adunați în jurul mesei, și o ridicare trufașă de sprânceană a ducelui.

– Când am sosit, s-a purtat cum nu se poate mai cuviincios, începu ducesa să explice. Ne aștepta pe terasă, gata să ne salute. De-atunci, însă, nu l-am mai văzut, iar azi-noapte, târziu, a trimis o scuză pentru că nu venise la cină. Se pare că tocmai atunci ajunsese acasă și găsise invitația noastră.

– Cel mai cusut cu ață albă pretext pe care l-am auzit vreodată, declară Alleyne.

– Cred, comentă Rachel, Lady Alleyne, că nu i-ar fi cel mai plăcut lucru din lume să ia cina în compania altora, când nu mai are decât un braț – și stângul, pe deasupra!

– Dacă asta a fost motivul pentru care n-a venit, spuse Freyja, încruntându-se, atunci trebuie să stăm serios de vorbă cu el. Syd era întotdeauna cel mai tăcut dintre noi,

dar laș n-a fost niciodată.

– Pot confirma asta, ca martor al felului în care a fost rănit, încuviință sec Aidan.

– Îmi amintesc că l-am văzut cum învăța din nou să călărească, după ce s-a restabilit, spuse Rannulf. În dimineața când am fost acolo, la Alvesley, trebuie să fi încălecat de treizeci de ori, căzând de douăzeci și nouă, înainte de a rămâne în șa. Dar nu lăsa să se apropie de el niciun grăjdar, nici chiar pe mine nu m-a lăsat. Iar aceea n-a fost decât învățarea încălecatului.

– O, bietul gentleman! spuse Rachel. Îmi amintesc lecțiile pe care le luam eu, când Alleyne a insistat să învăț la rândul-mi călăria – și aveam două brațe, nu unul. Eram convinsă că, până să termin, avea să mi se rupă fiecare os din trup – deși niciodată n-am căzut la pământ.

– Îmi plăcea mie prea mult să te prind, Rache, spuse soțul ei, mișcând sugestiv din sprâncene.

– Ai grijă, Rachel, să nu spui niciodată „sărmanul” despre Sydnam, când e destul de aproape ca să te audă, o preveni Freyja. Nici să nu te gândești la așa ceva!

– Wulfric, interveni ducesa, aplecându-se peste masă, cu o privire curioasă în direcția lui, ai să te întâlnești cu domnul Butler în dimineața asta, ca să discutați despre administrarea moșiei, nu-i așa? Te rog, invită-l din nou la cină. Serios, nu trebuie să se considere un servitor, chiar dacă e administratorul tău. Mi-ai spus că a acceptat funcția asta numai fiindcă era de părere că trebuia să-și folosească viața într-un mod util.

– Dorința ta e poruncă pentru mine, ca întotdeauna, iubito, replică ducele. Îl voi invita. Sau mai bine zis, dacă e să-i dăm crezare lui Rannulf, i se va trimite o invitație ducală.

– Așa că diseară vom avea la masă doi invitați sovâielnici, zâmbi Rannulf. Poate n-ar strica să-i așezăm unul lângă altul, Christine. Așa, își vor putea plânge reciproc pe umăr.

– Bagi idei în capul doamnelor, Ralf, îl muștră Gervase, cu o grimasă teatrală. Iar o să le-apuce năravul de a face tot felul de combinații.

Aidan gemu.

– Totuși, adăugă Alleyne, ultima oară când am încercat, am avut un succes remarcabil. Dacă nu eram noi, Christine n-ar fi stat acum aici, la aceeași masă. Și n-ar fi fost nici ducesă de Bewcastle.

Ducesa râse.

Ducele își puse pe masă ceașca de cafea și-și ridică din nou lornionul.

– Lovitura aia la cap, care ți-a blocat cândva memoria pentru câteva luni, pare să te fi lăsat cu o anumită tendință spre autoamăgiri ocazionale, Alleyne, spuse el. Ducesa de Bewcastle se află acum aici, la masă, fiindcă eu i-am făcut curte și am cucerit-o.

Și-și privi sever soția, în lungul mesei, prin lentila lornionului, în timp ce rudele sale izburneau într-un nou val de hohote vesele, iar ducesa îi zâmbea cu tandrețe.

– Acum chiar trebuie să mă duc sus ca s-o deranjez de la micul dejun pe biata domnișoară Jewell, spuse ea, ridicându-se în picioare. Dar sper că numai pentru un moment. Ai perfectă dreptate, Eve. De fapt, nu suntem decât niște oameni ca toți oamenii. Iar ea are tot dreptul să stea aici, cu noi. Tatăl fiului ei a fost vărul lui Joshua.

– Fapt pe care ar fi mai înțelept să nu te audă menționându-l, o povățui Joshua. Albert n-a fost niciodată favoritul ei – și nici al meu, la o adică.

– Și pe bună dreptate, confirmă Eve. Voi veni și eu cu tine, Christine, dacă n-ai nimic împotrivă. Am cunoscut-o pe domnișoara Jewell când ne-am dus în Cornwall, în anul când Freyja s-a căsătorit cu Joshua.

– Tot atunci am cunoscut-o și eu, spuse Morgan, împingându-și înapoi scaunul cu genunchii. Îmi amintesc că mi-a fost destul de simpatcă. Hai că vin și eu cu voi.

– Biata femeie, remarcă Aidan. Pun rămașag că spera

să se ascundă în odăile copiilor cât o să fie luna de lungă.

Când veni o cameristă ca s-o ajute să se îmbrace pentru cină, Anne o întâmpină destul de stânjenită, neștiind prea bine cum să se poarte cu ea. Niciodată nu mai beneficiase de atențiile unei slujnice personale și-și luase deja pe ea cea mai bună rochie de mătase verde.

– Am să vă aranjez părul, conită, dacă se poate, se oferi fata, iar Anne se așeză ascultătoare pe un taburet, în fața oglinzii de la masa de toaletă.

Petrecuse o zi nu într-un totu neplăcută, stând tot timpul în casă, de vreme ce afară ploua mărunț. Ajutase să se organizeze jocuri pentru copii, deși nu fusese în niciun caz singura care să se ocupe de asta. Pe parcursul zilei, îi întâlnise pe cei mai mulți dintre membrii familiei Bedwyn, în afara ducelui. Cu toții aveau copii și majoritatea trecuseră și prin camerele de joacă, în câte un moment sau altul, ca să se joace un timp cu ei.

Toți se purtaseră curtenitor cu ea, deși Anne încercase să păstreze cea mai mare distanță de care era în stare.

Dar nu putuse evita să ia cina cu familia, în aceeași seară. Ducea îi lansase o invitație specială, pe care-i fusese realmente imposibil s-o refuze.

– Aveți un păr foarte frumos, conită, spuse camerista, în timp ce i-l pieptăna, după ce-i scosese toate agrafele.

Era de culoarea mierii, des și doar puțin ondulat, când rămânea despletit. Coroana ei de glorie, cum îl numise cândva Henry Arnold – folosind o metaforă nu tocmai originală –, cu o privire plină de admirație, și nu numai atât, făcându-i ochii să strălucească. Iar mai târziu și altcineva i-l descrisese la fel, în timp ce-l răsfira cu degetele... Anne și-l copărtise aproape pe tot, cu o foarfecă mică de brodat, în ziua când se convinsese mai presus de orice îndoială că era însărcinată. De-atunci, nu și-l mai tunsese niciodată, tăind doar din când în când vârfurile.

Arăta altfel, cu părul desfăcut, eliberat din obișnuitul

ei coc strâns și auster. Știa asta și, de obicei, evita să stea în fața oglinzii când se pieptăna și-și aduna părul. Cu el despletit, avea o înfățișare... voluptuoasă. Acesta era oare cuvântul cel mai potrivit? Probabil că da, deși nu putea să-l sufere. Își ura părul blond și strălucitor, fața ovală, cu ochi mari albaștri și nas drept, cu pomeți înalți și buze moi, generoase. Își detesta sânii voluminoși, talia îngustă, șoldurile arcuite, picioarele lungi și zvelte.

Cândva, îi plăcuse să i se spună că era frumoasă – și i se spunea destul de des. Dar frumusețea devenise un adevărat blestem pentru ea.

– Poftiți, conită, spuse fata într-un târziu, făcând un pas înapoi ca să-și admire opera în oglindă, după ce-i ondulse, încrețise, împletise, încolăcise părul într-o miraculoasă creație artistică. Sunteți destul de frumoasă ca să-mi atrageți și-un lord. Ce păcat că toți cei din casă mi-s luați! Dar mai este domnul Butler, care-i fiu de lord, chiar dacă el, unu', îi numa' un domn.

– Dacă domnul Butler se va îndrăgosti cu pasiune de mine, la prima vedere, în seara asta, spuse Anne, și-mi oferă mâna lui, și inima, și averea, înainte să se crape de ziuă, atunci dumitale va trebui să-ți mulțumesc, Glenys.

Răseră amândouă.

– Și cine este acest domn Butler? se interesă în continuare Anne.

– E administratorul de-aicea, răspunse Glenys. Și este... Sau, lăsați, că nu contează. Da' nici măcar nu mi-s sigură c-o să vie aicea deseară. Și-atuncea, ce să vezi, degeaba făcui toată trebușoara asta...

Oftă sonor.

– Da' lăsați, că nu contează. Pot s-o mai fac din nou, și-altă dată. Și musai o să mai fie mosafiri de-afară și-n alte seri, cum îmi zice doamna Parry. Întodeuna-mi vin, când i-aicea ducele. Poate că de data asta o să-mi fie și petreceri, cu ducea și toți ceilalți oaspeți. Și-atuncea, dacă se dă vreo petrecere, o să fac ceva foarte deosebit cu părul dumnea-

voastră.

– Păi, piepănătura asta nu e deosebită? întrebă Anne, arătându-și capul cu un mic hohot de râs, ca să-și ascundă stinghereala. Gătită astfel, simțea că-i ieșeau și mai mult în evidență trăsăturile și arcuirea grațioasă a gâtului.

– Stați numa' să vedeți! îi promise Glenys, cu savoare. Da' acum, mai bine-mi mergeți jos, conică. Am întârziat olecuță mai mult decât ar fi trebuit. Doamna Parry o să se supere pe mine dacă întârziati, și n-o să mă mai lase să vin aicea, sus, la dumneavoastră.

Anne simțea că arăta foarte bătător la ochi, în timp ce cobora scara spre salon, deși bănuia că avea să arate în continuare remarcabil de simplă, în comparație cu finețurile pe care urmau să le poarte celelalte doamne. Se asemenea, nu-i dădea deloc inima ghes să pună un picior în fața celui alt, pe când înainta spre parter, treaptă cu treaptă – dar avea încotro?

Poate că, după această seară, avea să se poată pierde iar în umbră...

Când ajunse în ușa deschisă, se uită în jur neliniștită, după Joshua, dar cea care-i ieși grăbită în întâmpinare fu însăși ducesa.

Ducesa de Bewcastle fusese o surpriză pentru ea. Avea un păr negru scurt, cărlionțat, și era extrem de drăguță, dar frumusețea ei provenea mai mult de la vitalitatea sclipitoare decât de la vreun atribut fizic anume, conchisese Anne. Zâmbea des, părea să aibă tot timpul un licăr în ochi, și nimic în ținuta sau felul ei de a se purta nu-i proclama rangul înalt. Era o mare favorită în camerele copiilor.

Când sosise acolo, la scurt timp după micul dejun luat cu Lady Aidan și Lady Rosthorn, pe care Anne le cunoscuse cu ani în urmă, în Cornwall, își dăduse toată silința s-o facă pe Anne să se simtă ca acasă, luând-o de braț și conducând-o în camera întunecoasă unde dormea bebelușul ei, în leagăn, cu pumnișorii strânși de-o parte

și de alta a capului, ca și cum ar fi fost hotărât să și-i repeadă în jos de îndată ce se trezea. Cumva, strecurase în conversație faptul că era fiica unui gentleman de la țară care fusese nevoit să-și suplimenteze veniturile predând la școala din sat, iar ea însăși predase cu jumătate de normă la școala aceea, până când îl cunoscuse pe duce, la o petrecere unde inițial nici nu voise să se ducă.

– Poate fi o grozăvie, domnișoară Jewell, adăugase ea, ca și cum de fapt ar fi spus ceva lipsit de orice însemnătate, să te pomenesci într-un conac de țară, înconjurată de străini care s-ar putea să se considere superiori și să-ți dorești să te afli în oricare alt loc de pe Pământ, numai acolo nu. La început, am încercat să mă țin la distanță de toate acelea, observând totul cu un ochi critic, dintr-un ungher ascuns. Dar Wulfric m-a găsit și m-a provocat, nesuferitul, iar eu am ieșit din colțul acela în scopul de a-mi conserva respectul față de mine, încheiase ea, cu un mic hohot de râs.

Wulfric, deduse Anne, trebuia să fie ducele de Bewcastle.

Și tocmai fusese provocată, după cum își dădea seama, să iasă din propriul ei ungher ascuns – camera copiilor – ca să-și conserve respectul de sine.

Dar ducesa, își mai spusese ea, nu născuse niciodată un fiu nelegitim.

Iar acum, aceeași ducesa o luă iar de braț.

– Mă voi asigura c-ai să fii prezentată tuturor, domnișoară Jewell, spuse ea. Și uite-l și pe Wulfric – cu el începem!

Chiar dacă toți cei prezenți în încăpere ar fi fost străini, ar fi recunoscut imediat identitatea omului care venea spre ea – în legătură cu asta, Anne nu avea nicio îndoială. Înalt, brunet și chipeș într-un stil sever, mai era și aristocratul desăvârșit – demn și reținut, cu o prezență puternică. Iar ea, o fostă guvernantă, mamă nemăritată și vizitatoare nepoftită în casa lui, era gata să ia loc cu el la

masă! S-ar fi întors s-o ia la fugă, probabil, dacă ducesa n-ar fi luat-o iar de braț.

Sau, poate că nu. Îi mai rămăsese și ei totuși puțină mândrie.

– Wulfric, îl interpelă ea, uite-o în sfârșit și pe domnișoara Jewell. Domnișoară Jewell, dumnealui este soțul meu, Ducele de Bewcastle.

Anne făcu o reverență. Aproape se aștepta ca, în clipa următoare, să fie alungată afară, în beznă.

– Excelența Voastră..., murmură ea.

Ducele înclină capul, iar Anne îi observă degetele prelungi strângându-se în jurul mânerului unui lornion bătut în pietre prețioase, deși nu-l ridică la ochi. Cumva, era un gest înspăimântător.

– Domnișoară Jewell, o salută el. Excelența Sa și cu mine am regretat mult, ieri, că nu te-am întâmpinat personal la Glandwr. Poate vei fi atât de bună să ne ierți. Sper că, împreună cu fiul dumitale, aveți toate condițiile și vă va face plăcere șederea aici.

Erau cuvinte politicoase, dar în ochii lui argintii, stranii, nu se zărea nicio lucire zâmbitoare.

– Toată ziua a fost ocupată cu copiii, Wulfric, despărțindu-i când se certau și punându-le la cale tot felul de jocuri, spuse ducesa, cu un zâmbet vesel, ca și cum soțul ei ar fi fost cel mai inimos dintre muritori.

– N-am văzut nicio vânătaie, domnișoară, spuse Excelența Sa, poate cu un infim licăr de umor. Dar poate că nepoții și nepoatele noastre nu făceau decât să se încălzească, azi, pentru nenorocirile care vor urma mâine. Și poate că e mai bine și pentru sănătatea dumitale că fiul nostru e încă un sugar care stă în leagăn. Ne punem mari speranțe în el că va duce mai departe reputația de gâlcevitori a membrilor familiei Bedwyn, în anii ce vor veni. Ducesa râse.

Și, da, conchise Anne, în cuvintele lui se simțea fără doar și poate hazul. Și-i plăcea felul cum se referise la copil

ca „fiul nostru“, nu „fiul meu“, cum ar fi făcut mulți oameni cu poziția lui socială.

În clipa următoare, fu luată de-acolo de ducesă ca să-i cunoască pe toți cei cărora încă nu le fusese prezentată – doamna Pritchard, mătușa galeză, mai vârstnică, a lui Lady Aidan; Lordul și Lady Rannulf Bedwyn, și contele de Rosthorn, care vizitase camera copiilor, dar într-un moment când ea era în odaia lui David, distrându-i pe câțiva dintre copiii mai mari cu jocuri de cuvinte; baronul Weston, unchiul lui Lady Alleyne; doamna și domnișoara Thompson, mama și sora mai mare ale ducesei; și sora ei mijlocie cu soțul, reverendul și doamna Lofter, părinții lui Alexander.

Anne încerca să memoreze fețele și numele – deși spera să nu ajungă în situația de a le folosi, în următoarele câteva săptămâni.

– Ah, făcu ducesa, continuând s-o țină de braț, și uite-l și pe domnul Butler că vine, în sfârșit.

Administratorul, cel care era vorba să se îndrăgostească intempestiv de pieptănătura ei elaborată și s-o ceară în căsătorie înainte de crăpatul zorilor, își aminti Anne, în timp ce se întorcea să privească spre ușă, simțind prima tresărire de amuzament care-o încerca de când ieșise din camera ei.

Un moment, fu din nou stupefiată de înfățișarea extraordinară de atrăgătoare și masculină a omului care stătea acolo, de data asta complet vizibil în lumina soarelui la asfințit ce năvălea pe ferestrele dinspre vest. Și, din nou, îl vedea din profilul stâng.

Însă chiar în timp ce șocul recunoașterii îi tăia respirația, stewardul pieri din ochii ei, acoperit de Lordul Alleyne, înalt, brunet și chipeș la rândul lui, și de Lordul Rannulf, și mai înalt, blond și atrăgător într-un stil colțuros, care-l înconjură începând să-l bată pe spate, cu salutări din toată inima.

– Syd, bătrâne! îl auzi ea pe Lordul Rannulf spunând,

unde dracu' te-ai ascuns? Până azi-dimineață, cel puțin, când Wulf te-a băgat în toți sperieții, nu?

Vasăzică, nu era un străin, își spuse Anne. Îi fusese hărăzit să-l reîntâlnească. El era domnul Butler, administratorul de la Glandwr.

Simți că-i era puțin rău. Puțina poftă de mâncare pe care o avusese în timp ce cobora la parter, spre salon, îi pieri ca prin farmec.

Cât ar mai fi vrut ca în seara trecută să nu se fi purtat atât de nepoliticos – sau ca măcar să-l fi putut găsi după aceea, ca să-și prezinte scuzele...

Iar acum, și asta, ca să le pună capac la toate...!

Dacă s-ar fi putut furișa înapoi la etaj, în camera ei, fără ca el s-o vadă, ar fi făcut-o. Dar Sydnam Butler stătea aproape chiar în ușă. Și-n plus, ducea încă o mai ținea de braț. Iar dincolo de asta, cu o seară în urmă, se purtase mârălănește, ba chiar cu cruzime! Iar acum avea o ocazie – poate – să dregă lucrurile.

Deși, cu siguranță, nu putea fi decât ultima persoană pe care el să dorească s-o revadă în acea zi.

Sydnam venise pe jos până la casa cea mare, în pofida ploii mărunte. Ar fi preferat de un milion de ori să rămână acasă, în odaia lui comodă, reflecta el, în timp ce intra pe ușa din față; îi dădu unui lacheu pălăria și mantaua ude de ploaie și urcă scara, spre salon. Dar Bewcastle îl invitase în persoană, de dimineață, iar când invita pe cineva, Bewcastle se comporta de-a dreptul poruncitor – mai ales, când invoca și numele soției sale, înțelesese Sydnam.

– Ducesa a fost dezamăgită aseară, când n-ai venit la cină, spusese el, în timp ce trăgea unul dintre registrele contabile ale moșiei în fața lui, pe biroul din bibliotecă, unde se ocupa de afaceri întotdeauna când venea la Glandwr. Am o aversiune curioasă față de faptul de-a o vedea pe Excelența Sa dezamăgită, Syd, deși aseară a fost inevitabil, desigur, de vreme ce n-ai primit invitația decât

foarte târziu, după ora cinei. Astă-seară, problema n-o să se mai repete.

Bewcastle știa să recunoască o minciună când o auzea, desigur. Nu că ar fi fost o minciună de-a dreptul. Sydnam nu citise efectiv invitația înainte de a ieși să se plimbe, dar o văzuse și ghicise despre ce era vorba, așa că evitase intenționat s-o deschidă până când se făcuse prea târziu.

– Îi voi prezenta scuzele mele în persoană Excelenței Sale, diseară, răspunsese el, în timp ce Bewcastle întorcea paginile registrului, ca și cum nici nu l-ar fi ascultat.

Așa că acum se afla aici, gata să-și pună cenușă-n cap înainte de cină. Se amuza amarnic cu imaginea mintală a tuturor celor din clanul Bedwyn și a nevestelor sau bărbaților lor, nevoiți să stea la masă cu o bandă peste un ochi și brațul drept legat la spate. Dar nu trebuia să fie răutăcios, nici măcar în gând. Invitația fusese făcută cu bunătațe. Și, om fiind și el, cu toate trăsăturile contrare atât de proprii firii omenești, bănuia că, dacă ar fi stat acolo o lună și nu l-ar fi invitat nici măcar o dată să ia masa cu ei, s-ar fi simțit lezat și jignit.

Această mărturisire îl făcu să zâmbească trist.

Probabil, venise cu o oarecare întârziere, își spuse el, în timp ce se apropia de ușile salonul. Sau, dacă nu întârziase – și știa că n-o făcuse –, era totuși ultimul care sosea. Numai de-o apariție grandioasă n-avea nevoie. Însă, chiar în timp ce se oprea în ușă, uitându-se după duce sau după ducesă, Rannulf și Alleyne se repeziră spre el, dintr-o parte și din alta, și deodată simți că, la urma urmei, calvarul n-avea să fie chiar atât de insuportabil. Mulți dintre invitații de-acolo erau vechi prieteni de-ai lui, și niciunul dintre ceilalți nu avea de ce să-i poarte pică. Doar nu era un oaspete permanent în casă, pentru a le sta în ochi zi de zi, în fond. Iar dintre copii nu fusese adus niciunul.

– M-am pitit într-o peșteră, pe plajă, spuse el, ca răspuns la întrebarea lui Rannulf, cum ai fi putut des-

coperi și tu dacă veneai până acolo ca să te uiți, Ralf. Dar te-ai speriat de câteva picături de ploaie și ai stat în casă, nu? Sau, oare, cărarea aceea abruptă, de pe faleză, a fost cea care te-a descurajat?

Alleyne îi trânti o mână pe umărul drept, gest care-l ridica în ochii lui Sydnam, de vreme ce majoritatea oamenilor îi evitau partea dreaptă ori de câte ori puteau.

– Ce faci, Syd? îl întrebă el. Zău c-a trecut un secol de când te-am văzut ultima oară. Am adus de-acasă o mulțime de mesaje, unele de la Lauren, vreo duzină sau chiar mai multe de la mama ta, unul sau două de la Kit, unul de la tatăl tău – dar nici mort nu pot să-mi amintesc măcar vreunul dintre ele. Tu le mai știi, Ralf?

– Ceva în ideea că să poarte izmene de lână când e frig, așa crede, răspunse Ralf, cu un zâmbet. Sigur că nu mai țin minte. Totuși, doamnele și le vor reaminti. Mai bine vino să te prezint persoanelor pe care încă nu le cunoști, Syd. A, uite-o pe Christine! Ai făcut cunoștință cu formidabila noastră ducesă?

– A făcut, răspunse ducesa, zâmbindu-i cu căldură. Mă bucur atât de mult că ai putut veni aici în seara asta, domnule Butler!

Îi întinse mâna stângă, iar el i-o strânse, cu o plecăciune.

– Trebuie să vă prezint cele mai umile scuze ale mele, Excelența Voastră, spuse el, pentru aseară. Fusesem plecat de-acasă și n-am citit invitația dumneavoastră decât... decât când era prea târziu.

Întreruperea bruscă, pe care i-o prilejuise privirea aruncată spre femeia de la brațul ducesei, se prelungi.

O recunosc într-o clipă.

Într-o anumită privință, cel puțin, nu se înșelase în niciun caz, își spuse el. Era într-adevăr de o frumusețe răpitoare, cu părul de o culoare aurie, caldă, ca a mierii, ochi albaștri, umbriți de gene lungi, și o față cu trăsături de o regularitate perfectă. Iar acum, când nu mai purta

mantaua pe ea, se vedea clar că și silueta ei era pe măsura feței.

Prin urmare, ghicise bine, își spuse el. Era nevasta cuiva din familia Bedwyn.

La acest gând, simți o amărăciune curioasă, întru totul nerezonabilă.

– Nu e nevoie de nicio scuză, îl asigură ducesa. Dă-mi voie să te prezint domnișoarei Jewell, o prietenă deosebită a Freyjei și a lui Joshua. Domnul Butler e administratorul lui Wulfric la Glandwr, îi explică ea tinerei.

Syd se înclină, în timp ce femeia făcea și ea o reverență. „Domnișoara Jewell“... Numele i se potrivea de minune. Și nu era una dintre neveste. Dar nu-l încerca niciun sentiment binevoitor la adresa ei.

Își aminti dintr-odată că în noaptea trecută o visase. Ea stătea pe cărare, așteptându-l, iar el trecuse pe alături, destul de aproape ca să-i atingă obrazul – cu vârful degetelor de la mâna dreaptă. Și se uitase în frumoșii ei ochi albaștri – cu ai lui, amândoi. O rugase să nu-l ciupească, de vreme ce era foarte important pentru el să nu se mai trezească niciodată din vis, iar ea îi spusese că trebuia să se trezească amândoi neîntârziat, ca să poată merge să-i caute brațul, care căzuse de pe faleză, și să i-l găsească înainte de a-l lua fluxul. Fusesse unul dintre acele vise stranii și bizare, în timpul cărora plutești uneori între realitate și fantezie, dormind, dar, totodată, fiind conștient că, de fapt, visezi.

– Domnișoară Jewell, spuse el acum.

– Domnule Butler, murmură ea, la rândul ei.

Apoi, ducesa îl conduse prin încăpere, prezentându-l persoanelor pe care nu le cunoștea.

Lui Sydnam încă îi mai dispăcea să cunoască străini, deși trecuse de mult de faza în care încerca să-și ascundă partea dreaptă a trupului. Îi fusese greu să-și accepte propria urătenie. Cândva, fusese obișnuit să nu vadă nimic altceva decât admirație pe chipurile celorlalți – și

chiar adorație, în ochii unor femei. Nu că ar fi profitat prea mult de acest din urmă avantaj. Încă mai era foarte tânăr când totul se schimbase – și, oricum, nu fusese niciodată infumurat din cauza înfățișării sale atrăgătoare. O considera ceva de la sine înțeles – până când îi fusese distrusă pentru totdeauna.

Toți cei de față știau dinainte despre el, își dădu Sydnam seama, în timp ce pornea spre sufragerie, la braț cu domnișoara Eleanor Thompson, sora ducesei. Niciunul dintre musafiri nu tresărise, măcar.

Dar ea nu știuse – domnișoara Jewell, adică. Fugise de el în seara trecută, de parcă l-ar fi văzut pe diavol în persoană. Constată că o invidia pentru incredibila ei frumusețe, deși știa că era o copilărie. Unii oameni, pur și simplu, aveau o cale nespuse de ușoară prin viață.

Întorcând capul, observă că Morgan ședea în dreapta lui, așa că începu să converseze și cu ea, nu numai cu domnișoara Thompson. Cel puțin, își spuse el, cei de la bucătărie îl cunoșteau și înțelegeau că nu trebuiau să-i pună în față mâncăruri care nu se puteau tăia cu o singură mână – de preferință, cu marginea furculiței.

Domnișoara Jewell, putea să vadă bine, îi zâmbea cu căldură baronului Weston, așezat lângă ea, spunându-i ceva care-l făcea să zâmbească. Îl vrăjea, îl fermeca, îl înrobea...

Nu, n-avea să-i poarte pică, hotărî el. Sau s-o dușmănească. Ori să-l invidieze pe Weston sau pe Alleyne, care stătea în cealaltă parte a ei.

Dumnezeule mare, nu era el omul care să se dedea geloziilor mărunte.

Sau pizmei. Ori resentimentelor.

Își luă lingura de supă cu mâna stângă și atacă felul întâi.

Seara se dovedi ca nefiind tocmai calvarul pe care-l anticipase Anne. Nu toți musafirii erau aristocrați sau mlădițe de viță aristocratică.

Doamna Pritchard, lângă care fusese așezată Anne la masă, își câștigase cândva existența într-o mină de cărbuni din Wales, iar nepoata ei, Lady Aidan Bedwyn, fusese crescută ca o lady numai fiindcă tatăl ei se îmbogățise din afacerile cu cărbuni, după care se instalase ca un gentleman pe o moșie englezească pe care o cumpăraseră. Lady Rannulf Bedwyn, după cum avea să descopere Anne în salon, mai târziu, era fiica unui cleric de țară – și nepoata unei actrițe londoneze, precizase ea, ca pe un lucru de care era foarte mândră. Ducea însăși făcea parte din clasa aristocratică inferioară, cum recunoscuse ea deschis în timpul dimineții. Cumnatul ei era cleric într-o mică parohie de țară. Mama și sora ei locuiau împreună într-o casă din aceeași parohie.

Și totuși, acum toți erau acceptați pe deplin de membrii familiei Bedwyn, ca și cum s-ar fi născut cu cel mai albastru sânge din lume.

Era adevărat, desigur, că nimeni dintre cei de la Glandwr nu mai avea vreun copil nelegitim, dar nici n-o tratau pe Anne ca pe o paria – sau ca și cum n-ar fi avut ce să caute într-o asemenea companie. Ba mai mult, Lady Aidan o întrebă cu mult interes despre fiul ei și râse când

Anne îi povesti cum îl răsfățaseră profesoarele și elevele deopotrivă, la școala domnișoarei Martin.

– Deși, spre binele lui, va trebui să-l trimit la o școală de băieți, când va crește puțin mai mare, spuse Anne. O să fie destul de greu – pentru mine în orice caz, dacă nu și pentru el.

– Așa va fi, fu Lady Aidan de acord. Și noi îl vom trimite pe Davy la școală când va împlini doisprezece ani, la anul, și deja mă simt foarte deprimată.

Schimbară un surâs, ca două mame îngrijorate care se consolau una pe alta.

– Bietul om, spuse încet doamna Pritchard, cu accentul ei galez muzical, în timp ce domnii se alăturau doamnelor. Bine că nu face parte din clasa muncitoare. În veci nu și-ar fi găsit de lucru, după ce s-au terminat războaiele. Ar fi ajuns cerșetor și muritor de foame, cum li s-a întâmplat atâtoră dintre veterani.

– A, de asta nu sunt atât de sigură, mătușă Mar, replică Lady Aidan. Are o tărie de oțel, în pofida firii sale aparent liniștite. Cred că ar fi învins orice, chiar și sărăcia.

Vorbeau despre domnul Butler, își dădu seama Anne, omul acela față de care se simțise atât de îngrozitor de vinovată, toată seara, și pe care, în consecință, evitase chiar și să-l privească, deși fusese conștientă de prezența lui aproape în fiecare moment.

– Ce i s-a întâmplat? întrebă ea.

– Războiul, răspunse Lady Aidan. Și-a urmat fratele, pe viconte Ravensberg, în Peninsula, împotriva dorinței tuturor în afara lui însuși. Nu peste mult, fratele său l-a adus înapoi acasă, mai mult mort decât viu. Dar și-a revenit și, în cele din urmă, și-a oferit serviciile lui Wulfric și a ajuns aici. Toate acestea s-au întâmplat înainte ca eu să-l cunosc pe Aidan, care încă mai era colonel de cavalerie în Peninsula pe-atunci, ofițerul superior al fratelui meu, care nu s-a mai întors acasă. Cât mă bucur că războaiele astea s-au terminat, în sfârșit.

Nu peste mult timp, Anne observă că domnul Butler sedea de unul singur într-un colț îndepărtat al camerei, după ce toate grupurile se rearanjaseră în jurul meselor pentru jocul de cărți. Ea însăși stătea cu domnișoara Thompson și cu contele și contesa de Rosthorn, care refuzaseră să ia loc la mese. Înainte să-i piară curajul, Anne se ridică în picioare și se scuză. Nu putea lăsa să treacă toată seara fără a vorbi cu domnul Butler, deși se îndoia că acesta, la rândul său, dorea să stea de vorbă cu ea.

Când o observă apropiindu-se, Sydnam Butler ridică brusc privirea, apoi se sculă în picioare.

– Domnișoară Jewell, o salută el.

Ceva în glasul și atitudinea lui o înștiință că într-adevăr ar fi preferat să rămână singur, că nu-i era deloc simpatcă – dar pentru asta nu prea putea să-i găsească vreo vină, nu?

Îl privi în față și, cu mișcări cât mai deliberate, își potrivi capul în așa fel, încât să-i vadă amândoi obraji. Peste ochiul drept, Sydnam Butler purta o bandă neagră – sau, poate peste locul unde fusese ochiul lui drept. Restul acelei jumătăți din chipul lui era acoperit cu arsuri vineții, de la frunte până la falcă și mai jos, pe gât. Mâneca dreaptă, goală, îi era prinsă cu un ac de haină.

Era mai înalt decât ea cu jumătate de cap, observă Anne – și, de asemenea, mai văzu și că nu se înșelase în privința pieptului și a umerilor lați. Se vedea clar că nu era un om care să-și plângă de milă pentru handicapurile suferite.

– Aseară, am revenit, spuse ea, la câteva minute după ce fugisem. Dar dumneavoastră plecaserăți.

Preț de câteva momente, Sydnam Butler o privi în tăcere.

– Îmi cer iertare că v-am speriat, spuse el apoi, pe neașteptate. Nu am intenționat asta.

Cuvinte curtenitoare, rostite politicos. Totuși, în glas

continua să i se simtă nemulțumirea, preferința de a nu vorbi cu ea.

– Nu, m-ați înțeles greșit, spuse Anne. Eu îmi cer iertare. Pentru asta m-am întors, aseară. Ca să-mi prezint scuzele. Sincer.

Ce altceva ar fi putut să spună? Dacă încerca să ofere explicații pentru felul în care se comportase, n-ar fi făcut decât să înrăutățească și mai mult situația.

Din nou, între ei se lăsă o tăcere suficient de prelungită pentru a deveni stânjenitoare. Anne fu cât pe ce să se întoarcă și să plece. Spusese ceea ce se simțea dator să spună. Nu mai era nimic de zis.

– Ați procedat cu mult curaj, revenind, îi spuse el. Se lăsa întunericul, iar faleza e pustie și periculoasă, noaptea. Iar pe mine nu mă cunoșteți. Vă mulțumesc că v-ați înapoiat, deși eu mă dusesem deja acasă.

O iertase, bănuia ea. Nu știa dacă încă îi mai plăcea, dar acest lucru nici nu conta cu adevărat. Zâmbi și dădu din cap, gata să plece.

– Nu vreți să luați loc, domnișoară Jewell? o invită Butler, arătându-i fotoliul din apropierea celui pe care-l ocupa el.

Ezitatea ei fusese prea lungă, își spuse Anne, iar buna creștere îl obliga să ofere o prelungire a întrevederii. Totuși, ar fi preferat să plece în altă parte. Nu-i plăcea să stea în apropierea lui. Oricât de rușine i-ar fi fost s-o recunoască, prefera să fie scutită de a-i privi fața.

Și cât de dificil îi era să se uite la el, ca și cum ar fi fost un om normal, fără să se concentreze numai asupra laturii stângi a feței lui și fără să-și mute privirea, pentru a nu da senzația că se zgâia. Oare și altora, care știau adevărul despre ea, le era la fel de dificil s-o privească, s-o trateze ca pe o femeie normală? Dar știa foarte bine că existau și asemenea oameni.

Sedea pe marginea scaunului, cu spatele drept și mâinile împreunate în poală.

– Sunteți frate al vicontelui Ravensberg, domnule Butler? întrebă ea politicos, după ce din minte îi pieriseră orice alte posibile subiecte interesante de conversație.

– Într-adevăr, răspuse el.

Și gata; ce să mai discute despre asta? Anne nici măcar nu știa cine era vicontele Ravensberg. Lui Butler însă i se făcu milă de ea.

– Și fiu al contelui de Redfield, din Alvesley Park, în Hampshire, continuă el. Moșia se învecinează cu aceea din Lindsey Hall, principalul sediu al lui Bewcastle. Frații mei și cu mine am copilărit alături de familia Bedwyn. Erau niște năzdrăvani incredibili – dar, la o adică, și noi eram la fel.

– Frați...? repetă ea întrebător, ridicând din sprâncene.

– Jerome, cel mai mare, a murit din cauza unei răceli, după ce ajutase la salvarea unor muncitori, cu familiile lor, din case, în timpul unei inundații. Kit și cu mine suntem singurii care am mai rămas.

Pesemne suferise vătămări grave ale nervilor din partea dreaptă a feței, își spuse ea. Partea era complet nemișcată, iar gura-i rămânea strâmbă în timp ce vorbea.

– Trebuie să vă fi fost foarte greu, să pierdeți un frate, spuse ea.

– Într-adevăr.

De obicei, nu-i era deosebit de greu să lege o conversație, dar tot ceea ce spusese în ultimele două-trei minute era incredibil de prostesc. Între timp, prin mintea ei se îmbulzeau neconținut întrebări pe care știa că nu putea să le pună.

Ce s-a întâmplat acolo, în Peninsulă?

În care bătălie a fost?

V-ați dorit vreodată să fi murit?

Încă v-o mai doriți, în unele momente?

Pesemne fusese un om extraordinar, nespus de chipeș, în tinerețe.

– Ce prostii sunt în stare să spun, își reproșă ea. De parcă ați putea răspunde la un asemenea comentariu cu „nu, nu mi-a fost greu deloc“...

Singurul lui ochi îi susținu un moment privirea, cu o expresie aspră și sumbră, ca și cum s-ar fi pregătit să-i dea o replică tăioasă. Apoi licări vesel și, surprinzător, amândoi izbucniră în râs. Colțul stâng al gurii lui se ridică puțin mai sus decât dreptul, într-un zâmbet strâmb care arăta curios de atrăgător.

– Domnișoară Jewell, propuse el, n-ați dori să convenim, în interesul nostru, al amândurora, că incidentul de aseară nu a avut loc și că ne-am întâlnit pentru prima oară acum și aici?

– A... murmură ea, relaxându-se o idee mai mult în scaun. Mi-ar face plăcere.

Butler își ținea mâna stângă rezemată pe coapsă. Era o mână de artist, cu degete lungi, își spuse Anne. Spera să se înșele în ultima privință – sau ca Butler să fie măcar stângaci. Ridică privirea spre fața lui.

– Toată seara m-am simțit îngrozitor de intimidată, recunosc eu, spre propria ei surprindere.

– Serios? se miră Butler. De ce?

Ar fi preferat să n-o spună. Acum însă, el îi aștepta răspunsul.

– Joshua – Lordul Hallmere – s-a oferit să-l aducă pe fiul meu aici, peste vară, ca să aibă și alți copii cu care să se joace, îi explică ea. Dar David are numai nouă ani, și până acum nu ne-am despărțit niciodată. Așa că, văzând că ezitam, marchiza m-a invitat să vin și eu, și am acceptat, fiindcă nu voiam să-mi dezamăgesc fiul. Dar nu mă așteptam să fiu tratată ca o musafiră.

Din scurta lui tăcere, își dădu seama că tocmai îi spusese enorm de mult despre sine însăși – și, poate, acum îi venise și lui rândul să se ferească de ea sau să dea vreun semn inconfundabil de repulsie.

– Sunt profesoară la o școală de fete din Bath, unde și

locuiesc, continuă ea. Îmi place foarte mult, iar David a fost întotdeauna fericit acolo. Dar acum crește, și m-am gândit că era mai bine să-l las să vină aici cu Joshua, pe care îl adoră.

– Într-adevăr, copiii au nevoie de compania altor copii, fu Butler de acord. Și mai au nevoie și de un personaj patern, mai ales, dacă sunt băieți, cred. Dar mai presus de orice, domnișoară Jewell, au nevoie de o mamă. Îndrăznesc să spun că ați procedat foarte bine, venind cu el aici.

– O..., murmură ea, simțind că în cuvintele lui găsea un sprijin neașteptat. Sunteți foarte înțelegător.

– Sper, răspunse Butler. Bewcastle nu v-a intimidat – dar, dacă totuși a făcut-o, vă puteți consola cu gândul că el intimidează aproape pe toată lumea. Copilăria lui nebunatică s-a întrerupt brusc, când tatăl său a aflat că i se apropia moartea, și a început să-l pregătească nemilos pentru a prelua toate responsabilitățile imense ale ducatului, pe care l-a moștenit când avea doar șaptesprezece sau optsprezece ani. Și-a învățat lecțiile cu desăvârșire – prea desăvârșit, ar spune unii. Dar nu e un om lipsit de simțire. Cu mine s-a purtat remarcabil.

– Astă-seară l-am cunoscut pentru prima dată, îl informă Anne. A fost foarte binevoitor, deși trebuie să mărturisesc că mai aveam puțin și aș fi intrat în podea de frică.

Răseră amândoi din nou.

– Ducesa e peste măsură de amabilă, continuă Anne.

– După câte spune Lauren, cumnata mea, preciză Butler, s-au luat din dragoste. Căsătoria lor a fost marea senzație a anului trecut. Nimeni nu s-ar fi așteptat ca Bewcastle să se însoare din dragoste. Dar iată că a făcut-o, din câte se pare.

Tocmai era adusă tava cu ceaiul, iar două dintre jocurile de cărți se apropiau de sfârșit.

– Eu trebuie să mă duc acasă, spuse domnul Butler.

Mi-a făcut mare plăcere să vă cunosc, domnișoară Jewell.

Anne își propti ambele mâini pe brațele scaunului și se ridică în picioare. Observă că Butler se ridică puțin mai încet din fotoliul lui jos, și-i trecu prin minte că lipsa unui braț și a unui ochi trebuia să-i fi schimbat echilibrul natural al trupului, care pentru ea însemna o atât de deplină certitudine. De cât timp avusese nevoie ca să se acomodeze cu schimbarea? Se adaptase vreodată complet?

– Mă duc să-i prezint ducesei mulțumirile mele, încheie el, întinzându-i mâna. Noapte bună, domnișoară Jewell.

– Noapte bună, domnule Butler.

Anne îi întinse și ea mâna, iar Butler i-o strânse, înainte de a se întoarce să plece.

Rămăsă pe loc, Anne își mușcă buza. Ar fi trebuit, desigur, să-i întindă mâna stângă, așa cum își amintea că făcuse ducesa, mai devreme. Strângerea lor de mână fusese îngrozitor de stângace – ca și cum amândoi s-ar fi luat de mâini, începând să și le legene. Era aproape o senzație intimă. Stânjenitor de intimă.

Acum Butler făcea o plecăciune în fața ducesei de Bewcastle, care-i zâmbea cu căldură, punându-i o mână pe braț, în timp ce se apleca puțin spre el ca să-i spună ceva. Lordul Rannulf veni din spate și-i trânti o mână pe umărul drept. Cei doi bărbați ieșiră pe ușă împreună.

Unde locuia? se întrebă Anne.

Avea să-l mai vadă vreodată?

Dar nu conta prea mult dacă-l vedea sau nu. Trecuse dincolo de penibilul situației din seara trecută, ceea ce o făcea să se simtă imens de ușurată. Așa, urma să-i fie mai ușor să-l întâlnească data viitoare.

Dar ce tragedie, să-și piardă un braț și un ochi, având frumusețea mutilată astfel.

Se simțea singur? se întrebă ea.

Avea prieteni?

Adeseori, proscrișii duceau o viață solitară și fără prieteni. Îi veniră în minte anii petrecuți de ea în satul Lydmere, unde trăise la periferia societății locale.

Nicio clipă nu contenise să-i mulțumească lui Dumnezeu pentru că, în sfârșit, își găsise niște prietene la școala din Bath și că trei dintre acele prietene – Claudia însăși, Susanna și Frances – îi deveniseră aproape ca niște surori. Era incomparabil mai mult decât se așteptase vreodată – sau considerase că merita – după toți acei ani îndelungați de viață trăită pe jumătate.

Spera ca domnul Butler să aibă și el câțiva prieteni apropiați.

– Vino să bei un ceai, Anne, o chemă Joshua, apărând dintr-odată lângă ea. Sper că-ți place șederea aici.

– A..., îi zâmbi ea. Da, îmi place, și-ți mulțumesc foarte mult, Joshua.

Dar mai presus de orice, domnișoară Jewell, au nevoie de o mamă. Îndrăznesc să spun că ați procedat foarte bine, venind cu el aici.

Amintirea cuvintelor rostite de domnul Butler o încălzea și o mângâia. Da, procedase bine. David fusese însuflețit și fericit toată ziua, jucându-se cu ceilalți copii, iar când se dusesse la el să-i ureze noapte bună, înainte de a se îmbrăca pentru cină, o îmbrățișase.

– Îți mulțumesc, mamă, spusesse el, pentru că m-ai adus aici. Mă bucur așa de mult!

Suntem, nu sunt.

Avea să îndure disconfortul și stânjeneala lunii petrecute acolo, numai ca să-l vadă pe David fericit – căci, deși era foarte iubit la școală, de personal și de eleve deopotrivă, prieteni apropiați nu avea.

Și nici tată.

A doua zi, Sydnam a fost ocupat aproape tot timpul. Niciodată nu-i era greu să găsească de făcut câte ceva. Acum însă, pe lângă rutina lui obișnuită, mai trebuia și

să-l însoțească pe Bewcastle într-o inspecție matinală a fermei și în vizită la câțiva dintre chiriași. O fi petrecut ducele foarte puțin timp pe moșia sa din Țara Galilor, dar știa despre ea tot ceea ce era de știut, întrucât studia conștiincios fiecare raport lunar pe care i-l trimitea Sydnam. Și, ori de câte ori venea în vizită, nu petrecea decât foarte puțin timp răsfoind registrele, în rest, străbătându-și pământurile călare ori pe jos, ca să observe totul cu ochii lui și să discute cu oamenii.

Dar Bewcastle devenise de-acum și soț, iar pe Sydnam îl intrigă faptul că hotărî să se întoarcă acasă la prânz, fiindcă ducesa aranjase un picnic pe plajă, după-amiază, pentru toți cei de la moșie. Vechiul Bewcastle nici nu s-ar fi gândit să participe la asemenea neseriozități.

Ducesa de Bewcastle părea o femeie cât se poate de obișnuită. Era drăguță fără a fi frumoasă, finuță și îngrijită fără să fie elegantă, curtenitoare și amabilă fără a fi peste măsură de rafinată sau dominatoare în vreun fel. Era vivace și plină de voie bună. Și mai era și fiica unui învățător de țară. De fapt, era tocmai antiteza femeii pe care s-ar fi așteptat cineva ca Wulfric să și-o aleagă ca mireasă – lucru care-l făcea pe Sydnam să se mire de puterea stranie pe care părea s-o exercite asupra lui. Dumnezeu mare, îl observase pe Bewcastle zâmbind, chiar, la un moment dat, în seara trecută.

Toate acestea îl făceau pe Sydnam să se simtă singur. Nu că l-ar fi atras, personal, cu ceva, dar trebuia să fie incredibil de plăcut, își spunea el, să ai pe cineva la care să te întorci acasă după lucru, cineva care uneori să-ți mai scurteze ziua de muncă, fie și pentru un fleac ca un picnic pe plajă. Trebuia să fie minunat să ai pe cineva care să te facă să zâmbești.

Iar în odăile copiilor din reședința Bewcastle se afla un bebeluș.

Sydnam evită toată după-amiaza plaja și culmea falezei de deasupra ei, ca și cărările care duceau într-acolo.

Nu era, la urma urmei, un membru al grupului de invitați, și-n plus, nu voia să sperie copiii. Își făcu de lucru pe plantații, nedorind să petreacă o zi caldă și însorită în casă, când se întâmpla atât de des ca pe coastele de sud ale Țării Galilor să plouă.

Spre seară însă, când se întorcea călare spre casă, văzu că pe gazonul din fața conacului se desfășura o partidă gălăgioasă de crichet, la care păreau să ia parte nenumărate persoane. Se vedea clar că picnicul de pe plajă luase sfârșit.

Așadar, se putea duce și el acolo, liniștit.

Iubea mult plaja. Iubea și faleza, dar perspectiva era diferită. De sus, puteai deveni conștient de sălbăticia naturii, de posibila ei cruzime, de frumusețea ei panoramică, având pământul în spate și marea întinsă dedesubt, până la orizont, dincolo de care se aflau coastele Cornwallului și, mai departe, litoralul francez și Oceanul Atlantic.

Pe plajă însă, era conștient doar de nisipurile aurii care se așterneau sub forma unui arc întins în fața lui, în spate și în lături, pământ în starea sa cea mai elementară, erodat de puterea oceanului. Și aici își dădea seama de imensitatea și puterea adâncurilor, de uriașul mister primordial al acestui izvor al tuturor formelor de viață.

Pe plajă simțea cel mai intens pensula strânsă în mână dreaptă, având în minte imaginea care niciodată n-avea să apară pe vreo pânză adevărată. Numai pe plajă i se putea întâmpla, uneori, ca viziunea lui să-i fie de ajuns.

Ajunsesse la jumătatea cărării abrupte, dar destul de late, care cobora pe lângă linia unei falii, de pe creasta falezei până pe plajă, când își dădu seama că nu toată lumea se întorsese la conac. Cineva mai rămăsese pe loc. Mergea de-a lungul nisipului umed și lucios rămas în urma mării la reflux, pe o linie paralelă cu apa, ținându-și fusta ridicată cu o mână, iar în cealaltă, după câte se părea, încălțăminte.

Sydnam oftă sonor și fu cât pe ce să se întoarcă din drum. Simțea o nemulțumire absurdă. Ajunsese să se simtă ca și cum plaja și parcul ar fi devenit ale lui, își dădea el acum seama, când, de fapt, nici vorbă să-i aparțină. Erau ale lui Bewcastle, iar domnișoara Jewell se afla acolo tot ca invitată a lui Bewcastle.

Domnișoara Jewell era femeia care se plimba jos, pe nisip.

Era loc pentru amândoi, probabil. Plaja avea o lățime suficientă, iar refluxul o lărgea tot mai mult, de la o clipă la alta.

Continuă să coboare.

Avea un fiu, și totuși i se spunea domnișoara Jewell. Preda la o școală de fete, iar fiul ei era acolo, cu ea. Marchizul de Hallmere și Freyja o cunoșteau și o invitaseră aici. Ba nu, corecție – Hallmere voise să-l aducă acolo pe fiul ei, după care Freyja o invitase și pe ea.

I se părea ciudat ca oricare dintre ei s-o dorească acolo, de vreme ce ea nu menționase nicio legătură cu Hallmere care să explice interesul lui față de fiul ei. Și mai ciudat părea ca Bewcastle să îngăduie o asemenea intruziune în cercul familiei lui – o femeie nemăritată, cu un copil din flori. Și nici ea nu se așteptase să fie primită ca o invitată, ci, probabil, asemenea servitoarelor. Totuși, oricât ar fi fost de intrigat, recunoștea că prezența ei acolo, la Glandwr, nu-l privea cu nimic.

Cu toate acestea, ar fi preferat ca Freyja să n-o invite. Ar fi preferat ca Anne Jewell să nu fie acolo, la Glandwr. Avusese o surpriză plăcută când ea îi prezentase scuze, în seara trecută. Îi găsisese compania foarte agreabilă, în timpul scurtei lor conversații. Noaptea însă, o visase din nou. De data asta, ea era cea care stătea pe promontoriu, iar el trecea pe cărare. Era îmbrăcată cu ceva larg și diafan, care-i flutura în jurul siluetei armonioase, iar părul lung, de culoarea mierii, îi fâlfâia despletit în vânt. Când însă se apropie de ea și întinse mâna s-o atingă, Anne Jewell păru

să se sperie dintr-odată și se întoarse s-o ia la fugă – gata să sară de pe marginea falezei, în timp ce el încerca s-o prindă cu un braț pe care nu-l avea. Cumva însă, în vis, rolurile se inversară, și Sydnam deveni cel care cădea. Se trezi cu o tresărire, chiar înainte de a se izbi de stâncile de la baza falezei.

Nu voia să mai aibă asemenea vise idioate. Îi ajungeau problemele pe care le avea cu coșmarurile lui obișnuite.

Ajunse la capătul potecii, trecu peste stâncile și pietrele de la baza falezei, apoi se opri pe nisip, privind-o pe domnișoara Jewell, care-și continua plimbarea, fără să aibă habar de prezența lui. Își ridicase fața în vânt, întorcându-și încet capul dintr-o parte în alta. Acum se vedea că-și ținea în mână, pe lângă pantofi, și boneta.

Era ciudat, cum putea s-o vadă acum cu totul altfel decât în urmă cu douăzeci și patru de ore. Atunci, o considerase o femeie extrem de frumoasă, care n-avea cum să fi cunoscut necazurile în viață și, prin urmare, trebuia să fie lipsită complet de compasiune și profunzime de caracter. Fără a ști despre ea nimic altceva decât că fugise de el, în acea primă seară, o antipatizase.

În seara trecută însă, ea îl căutase anume ca să-și ceară iertare. Apoi, pomenise despre copilul ei și despre sentimentele de intimidare pe care le avea ca musafiră a lui Bewcastle. Frumusețea ei, își dădea acum el seama, n-o făcea imună la senzațiile de nesiguranță. Dar, în fond, era de presupus că mamele necăsătorite nu aveau o viață prea ușoară. În felul ei, se prea putea să fi trecut printr-un adevărat infern, asemenea lui, singura diferență reală fiind aceea că infernul lui era vizibil și pentru alții, câtă vreme al ei, nu.

Se mișcă din loc, cu intenția de a porni în direcția opusă. Pesemne însă că un lucru îi captă domnișoarei Jewell atenția, căci întoarse capul să-l privească și imediat se opri din mers.

Ar fi fost o bădăranie să pornească în altă direcție. Și,

desigur, nici nu dorea s-o facă, deși nici să stea de vorbă iar cu ea n-ar fi vrut. Fără tragere de inimă, porni spre ea, de-a curmezișul plajei.

Domnișoara Jewell purta o rochie de culoare albastru-deschis, cu talie înaltă, căreia îi ridicase poalele într-o parte, până mai sus de glezne. Părul îi era coafat mai simplu decât fusese în seara trecută – și, cumva, părea și mai frumoasă. Ba chiar arăta dureros de fermecătoare. Dădea impresia stranie că se afla în mediul ei propriu, că locul ei ar fi fost acolo dintotdeauna.

– Domnule Butler, îl salută ea, de îndată ce Sydnam ajunsese destul de aproape ca s-o poată auzi. Toți s-au întors acasă, de câțeva vreme. Eu am rămas aici ca să savurez liniștea, după toată zarva și tumultul dinainte.

– Atunci, îmi pare rău că v-am deranjat, se scuză el.

– A, nu are de ce să vă pară rău. Îndrăznesc să spun că eu vă deranjez pe dumneavoastră.

– S-au simțit bine toți la picnic? o întrebă, oprindu-se la marginea nisipului umed, unde-l mai despărțea de ea doar o mică distanță.

– Cred că da.

Un moment, păru abătută, dar apoi zâmbi, iar în ochi îi străluci o asemenea voioșie, încât Sydnam avu dintr-o dată senzația că-l orbea.

– Ducea s-a dus să se bălăcească în valuri, cu câțiva dintre copii, dar nu știu cum s-a făcut că și-a pierdut echilibrul și a căzut în apă. Așa că atunci ducele s-a băgat și el în apă, ca s-o salveze, cu tot cu cizmele Hessian, și s-a udat aproape la fel de tare ca ea. Ceilalți adulți au crezut că totul nu era decât o glumă strașnică, iar copiii chiuiău asurzitor, amuzați de-atâta distracție. Ducea nu mai putea de răs nici ea, deși-i clănțăneau dinții. A fost ceva extraordinar!

– Cred că merita să vezi un asemenea spectacol, comentă el. Bewcastle intrând în mare, încălțat cu cizmele! A răs și el?

– A, nu! răspunse ea. Totuși, în ochi i se citea o anume veselie, semn că poate râdea în sinea lui.

Își zâmbiră unul altuia, amuzați. Ca și cum n-ar fi fost deja perfectă, domnișoara Jewell avea niște dinți albi și regulați, impecabili.

– Ar trebui să mă întorc și eu la conac, spuse ea apoi, cu surâsul pierindu-i de pe buze, și să vă las aici, ca să aveți liniște.

Asta dorea și el, desigur. Asta dorise să găsească. În niciun caz nu venise acolo în căutarea ei. Și totuși...

– Nu vreți să facem câțiva pași împreună, un timp? îi propuse el.

Dintr-odată, își dădu seama ce anume admirase cel mai mult la ea în seara trecută – iar acum ea făcea din nou același lucru. Îl privea drept în față. Majoritatea oamenilor, după cum observase, fie nu se uitau deloc la el, fie își îndreptau privirea spre umărul sau urechea lui stângă. Față de aceștia, simțea nevoia de a întoarce puțin capul într-o parte, ca să nu fie chiar atât de dezgustați. Cu ea, nu-l încerca aceeași nevoie, deși fugise de el, în prima seară.

Probabil că și ei îi inspira repulsie – cum s-ar fi putut să n-o facă? – dar Anne Jewell manifesta o curtoazie neobișnuită în relațiile cu el. Iar pentru acest lucru îi era cu adevărat recunoscător.

– Bine..., acceptă ea, coborându-și privirea spre vârfurile cizmelor lui, în timp ce zâmbea din nou. Să vin pe nisipul uscat?

Sydnam însă trecu intenționat pe nisipul umed, și-și potrivea pasul după al ei.

O vreme, se plimbară în tăcere. Sydnam privea oglindirea soarelui pe apă, simțind briza ușoară pe obrazul stâng. Inspira aerul sărat și cald, și avea acea senzație care în ultima vreme îl asaltase tot mai mult – senzația de a fi acasă. Venise acolo, în acel colț anume al Țării Galilor, cu cinci ani în urmă, fiindcă întoarcerea lui

Kit acasă, de la război, și căsătoria lui cu Lauren făcuseră să-i fie imposibil să mai rămână la Alvesley, ca un biet fiu mai mic care se agăța de familia lui, fiindcă era prea distrus ca să răzbească în lume pe propriile sale picioare. Venise ca administrator al lui Bewcastle și-și concentrase toate energiile spre a-și face treburile de două ori mai bine decât le-ar fi făcut un om cu două brațe. Totuși, se simțea ca un venetic – și, pentru un timp, fusese tratat ca un fel de proscris. Știuse că oamenilor le era greu să-i suporte compania, să se uite la el.

Perseverase însă. Și, la un moment dat, cam cu un an sau doi în urmă, ajunsese să înțeleagă că o forță mai presus de voința lui contribuise la venirea lui acolo – aducându-l înapoi, acasă. Soarta, poate...

Încă nu adusese vorba de Tŷ Gwyn, în discuțiile cu Bewcastle. Dar avea s-o facă. Trebuia s-o facă. Avea nevoie de propria lui locuință.

Era aproape plăcut să fie conștient de prezența femeii de lângă el. Nu fusese obligată să-l însoțească. Ar fi putut foarte ușor să spună nu.

– Nu vă simțiți niciodată singur? îl întreabă ea dintr-o dată, pe neașteptate.

Și apoi, când Sydnam întoarse capul s-o privească, destul de surprins, se uită ea la el, vizibil dezolată.

– Îmi pare atât de rău... Uneori, gândesc cu voce tare.

Fiindcă era schilodit și hidos, și trăia într-un loc pe care ea trebuia să-l considere vreun cotlon sălbatic, departe de lumea civilizată? Prima lui reacție fu una de furie. La urma urmei, nici ea nu era altfel decât restul lumii. De ce-și imaginase că s-ar fi putut să fie?

– Dar dumneavoastră? i-o întoarse el, pe un ton aproape răstit.

Anne își mută din nou privirea. Își lăsase din mână poala rochiei, observă el, și-și ținea boneta și pantofii cu ambele mâini, la spate.

– Eu locuiesc într-o școală de fete, răspunse ea. Abia

dacă am vreun moment de răgaz. Fiul meu, când nu doarme, îmi ocupă tot timpul. Iar printre celelalte profesoare am multe prietene bune, îndeosebi pe domnișoara Martin însăși, și pe Susanna Osbourne, care și ea locuiește tot în școală. Și mai corespundez frecvent cu încă o prietenă, care a predat acolo mai demult. Acum a ajuns contesă de Edgcombe. Așadar, cum aș putea să mă simt singură?

– Dar vă simțiți sau nu? insistă el.

Dintr-odată, își dădu seama că așa era, că Anne Jewell îi pusese întrebarea nu din curiozitate morbidă, ci mânăta de propria ei singurătate. Poate că recunoscuse în el un suflet-pereche. Și poate că și el recunoscuse în ea același lucru. Știa că se simțea singură, oricât ar fi părut de incredibil.

Cum putea o femeie atât de frumoasă să fie singură? Dar, în fond, era mamă, și necăsătorită...

– Nici măcar nu sunt sigură că știu ce e singurătatea, replică ea. Dacă nu e vorba de a duce o viață literalmente solitară, atunci, ce să fie? Frica de singurătate? Teamă de a fi singură cu mine însămi? Nu simt o asemenea spaimă. Îmi place să fiu singură.

– Atunci, de ce anume vă e teamă?

Îi aruncă o privire scurtă și zâmbi, cu o expresie fragilă care vorbea de la sine încă dinainte de a-și fi găsit cuvintele.

– De a nu mai putea niciodată să mă găsesc pe mine însămi, îi răspunse ea, după câteva clipe de tăcere, timp în care Sydnam se gândise că poate n-avea să-i mai răspundă deloc.

– Vasăzică, v-ați pierdut vreodată?

– Nu sunt sigură. Am încercat să fiu cea mai bună mamă cu putință. Am încercat, cumva, să-i fiu lui David și mamă, și tată. Dacă el, crescând, va fi fericit, am să fiu și eu. Dar ce-am să descopăr despre mine însămi când mă va părăsi, așa cum e inevitabil, ca să se ducă, mai întâi, la

scoală, și apoi să-și trăiască viața de adult? Am să descopăr o gaură neagră și goală, cu o adâncime și o lățime de șaptesprezece sau optsprezece ani? Și despre ce Dumnezeu vorbesc eu aici? Niciodată n-am mai spus cuiva aceste lucruri. Nici măcar să le gândesc nu mi-am permis.

– Uneori, spuse el, e mai ușor să i te confesezi unui străin înțelegător decât unei prietene sau unei rude.

– Iar dumneavoastră asta sunteți?

Îl privi din nou, iar Sydnam observă că o prinsese soarele pe față, semn că nu peste mult timp avea să fie neobișnuit de bronzată.

– Un străin înțelegător? repetă el. Da. Și ai observat că oamenii vor recunoaște aproape orice viciu sau defect, înainte de a recunoaște că sunt singuri? E ca și cum starea asta ar fi aproape rușinoasă.

– Dar sunt singură, se grăbi ea să mărturisească, aproape cu răsuflarea tăiată. Îngrozitor de singură. Și, da, pare un lucru rușinos. Și o atitudine nerecunoscătoare, în același timp. În fond, îl am pe fiul meu.

– Care e ocupat să-și vadă de viața lui, în compania altor copii, replică el.

– Adineaori, s-a întâmplat un lucru îngrozitor, spuse ea în mare grabă. Din cauza asta mă plimbam pe-aici, singură. Toți plecau de la plajă și, fără să mă gândesc, am întins mâna s-o prind pe a lui David – uneori, uit că nu mai e un copil mic. Iar el s-a răstit la mine: „Of, mamă!” și a fugit după Joshua, care i-a ciufulit părul și i-a pus o mână pe umăr, intrând în vorbă cu el, în timp ce pe umeri își ducea propriul fiu. Niciunul dintre ei n-a vrut să fie crud cu mine – Joshua nici măcar nu observase cele întâmplate. Era ridicol din partea mea că mă simțeam rănită. Mai erau destui copii și adulți împreună cu care să fac drumul până acasă, dar mă simțeam foarte singură și speriată. Cum m-aș putea lua la întrecere, pentru afecțiunea fiului meu, cu alți copii și bărbați care sunt

dispuși să-i acorde atenție? Și de ce aș vrea s-o fac? Sunt fericită pentru el, iar propria mea meschinărie, mi-o urâsc!

Într-adevăr, se înșelase amarnic în privința ei, își spuse Sydnam. Frumusețea ei nu conta cu nimic în acea viață care-i fusese pusă la cale și se schimba, încet și inexorabil, pe măsură ce fiul ei creștea. Se întrebă, un moment, cine-o fi fost bărbatul care fusese tatăl copilului. Ce se întâmplase cu el? De ce nu se căsătoriseră? Mai la obiect, poate, de ce n-o luase el pe ea de soție?

– Nimeni, spuse el categoric, nu se poate lua la întrecere cu dumneavoastră, și nici n-ar face-o vreodată, domnișoară Jewell. Sunteți mama băiatului. El se bazează pe dumneavoastră pentru iubire, mângâiere și sprijin, pentru ocrotire și aprobare. Și, în unele privințe, la fel va face întotdeauna. Nimeni n-ar putea-o înlocui vreodată pe propria mea mamă în inima mea, pentru lucrurile pe care le aștept de la ea. Dar o relație între mamă și fiu nu e într-un tot reciproc, nu-i așa? Se simte singur, alături de dumneavoastră, la fel cum și dumneavoastră vă simțiți singură avându-l numai pe el.

– Dar eu le am și pe prietenele mele...! protestă ea.

– Și eu am prieteni, o asigură Sydnam. Mă aflu aici de cinci ani și mi-am făcut destui, unii dintre ei destul de apropiați, la care pot apela oricând și cu care pot discuta comod despre orice subiect de sub soare. Am o familie în Hampshire – o mamă, un tată, un frate și o cumnată, care mă iubesc din toată inima și ar face orice pentru mine.

Anne Jewell nu menționase nicio familie a ei proprie, în afară de fiul ei.

– Și totuși, vă simțiți singur?

– Chiar sunt singur, recunosc eu, întorcând capul să privească strălucirea soarelui pe faleză, care astfel arăta mai mult argintie decât cenușie, și razele care se răspândeau deasupra, pe cerul albastru.

Nu credea că mai rostise vreodată aceste cuvinte cu

voce tare, nici chiar vorbind de unul singur.

Dar erau, desigur, nemilos de adevărate.

– Vă mulțumesc, spuse ea pe neașteptate.

Își trase respirația, ca și cum s-ar fi pregătit să mai adauge ceva, dar rămase tăcută.

Vă mulțumesc...? Și totuși, Sydnam simțea și el o anumită recunoștință față de ea. Îl întrebuse dacă era un om singur, după care își mărturisise propria singurătate, lăsându-l să întrezărească incertitudinile din viața ei. Prin aceasta, amândoi erau de-acum uniți laolaltă în experiența umană comună a durerii și a incertitudinii, ca și cum a lui n-ar fi avut nimic aparte, nimic deosebit de jalnic.

Atât de mulți oameni îl considerau vrednic de mila lor, încât mereu avusese nevoie de eforturi deosebite de voință ca să nu ajungă să-și plângă singur de milă – și nu întotdeauna reușise, mai cu seamă la început. Nu-i era milă de sine însuși pentru că ducea o viață atât de solitară. Era doar un fapt de viață cu care se acomodase, dacă putea cineva vreodată să se acomodeze cu singurătatea.

– Acum ar fi mai bine să mă întorc, spuse ea. După ce am lipsit de lângă David timp de o oră sau două, inima mea jinduiește după el – și ce mod prostesc de a mă exprima am mai găsit! Vă mulțumesc că m-ați însoțit în plimbare, domnule Butler. A fost o jumătate de oră foarte plăcută.

– Dacă fiul dumneavoastră are suficiente ocupații cu ceilalți copii, replică Sydnam, și vă simțiți oarecum stânjenită ca vizitatoare a casei, poate v-ar face plăcere să vă mai plimbați cu mine și altă dată, domnișoară Jewell. Poate... Sau, lăsați, nu contează... se întrerupse el, simțindu-se dintr-odată îngrozitor de stânjenit.

– Bucuros, răspunse ea repede.

– Bucuros?

Oprindu-se, Sydnam se întoarse s-o privească, atent să stea cu toată fața spre ea.

– Măine, eventual? La aceeași oră? Știți unde locuiesc?

Casa cea mică...?

– Mică și drăguță, cu acoperiș de stuf, lângă poartă? îl întrebă ea.

– Întocmai. O să treceți mâine pe-acolo?

– Da.

Se priviră, iar Sydnam îi observă dinții înfigându-se în buza de jos.

– Atunci, pe mâine, spuse ea și, răsucindu-se în loc, porni desculță peste nisip, cu pași grăbiți, în direcția cărării care urca pe faleză.

O privi cum se îndepărta.

După ce am lipsit de lângă David timp de o oră sau două, inima mea jinduiește după el...

Își prezentase scuzele pentru sentimentalismul acestor cuvinte despre fiul ei. Dar ele îi răsunau în minte și, pentru un moment, Sydnam se complăcu într-o fantezie cu ochii deschiși, fără să aibă măcar scuza somnului.

Dacă acele cuvinte s-ar fi referit la el, Sydnam Butler, în locul lui David?

... inima mea jinduiește după el.

A doua zi dimineata, reverendul Charles Lofter și soția lui pleacă cu trăsura în satul din apropiere, pentru a-l saluta pe vicar. O luă cu ei și pe doamna Thompson, și pe copiii lor, inclusiv pe Alexander, care avea zece ani. Ducesa de Bewcastle se duse împreună cu Lordul și Lady Aidan, în vizită la niște vecini, cu care se întâlniseră în timpul unei vizite anterioare în Țara Galilor. Davy și Becky se duseră și ei, deși atât copilul Excelenței Sale, cât și Hannah, fetița de doi ani a lui Lady Aidan, rămaseră în camerele copiilor.

Ambele grupuri îl invitară pe David Jewell să le însoțească, dar acesta preferă să rămână acasă. Anne îl găsi în odaia copiilor, jucându-se vesel cu câțiva dintre cei mai mici, care se ciorovăiau teribil în ce ordine să-l călărească.

– E rândul Laurei, îi spunea David lui Daniel, și pe urmă o să vină Miranda.

Una dintre gemenele Lordului Alleyne i se urcă în cârcă, triumfătoare, iar David începu să meargă prin cameră în patru labe, cabrându-se și nechezând din când în când, ceea ce o făcea să se țină și mai strâns de gâtul lui, chicotind, în timp ce Miranda, fiica Lordului Rannulf, și ceilalți copii țopăiau în loc de nerăbdare, așteptând să le vină și lor rândul.

Peste zece minute, David anunță că bidiviul avea

Suflete pereche

nevoie de ovăz și veni spre Anne, cu părul ciufulit, obraji îmbujorați și ochii scânteindu-i de încântare.

– Ei au vrut să rămân, îi explică el, așa că am stat aici, să ne jucăm.

– Foarte frumos din partea ta, îl felicită ea, dându-i la o parte o șuviță de păr căzută pe frunte.

Aproape imediat, șuvița reveni la locul ei, ca întotdeauna. Anne își dădea seama cât de mult însemna pentru fiul ei, care întotdeauna fusese cam cel mai mic printre elevele școlii din Bath, să fie eroul cel mare al copiilor mai mici decât el.

– În după-amiaza asta, am să joc iar crichet cu toată lumea, spuse el. Iar vărul Joshua a început să mă învețe cum să lovesc.

Vărul Joshua? Un moment, Anne simți un val de furie. Niciodată nu voise să recunoască acea relație între marchizul de Hallmere și fiul ei, oricât de mult ar fi ținut la Joshua și oricât de recunoscătoare îi era pentru tot ceea ce făcuse și continua să facă pentru ea și David. Dar își înfrână cea dintâi pornire, și anume de a-l instrui cu severitate pe fiul ei să-l numească pe Joshua Lordul Hallmere.

Era clar că nu a lui fusese ideea de a-i spune vărul Joshua.

– Și te pricepi la lovituri? îl întreabă Anne.

– Încă nu prea, recunosc el. Dar ducesa mi-a spus că promit, după ce a marcat un patru în urma mea, și am dăruit bastonașele când îi venea Lordului Rannulf rândul la ciocan, deși cred că anume m-a lăsat să reușesc.

– Așa că, îi zâmbi ea, aplecându-se să-l ia în brațe pe Jules Ashford, cel mai mic fiu al contelui de Rosthorn, care-l trăgea insistent pe David de picior, vei învăța să-l învingi chiar și când nu te lasă, așa e?

Îl ridică deasupra capului pe copilul cel mic, care începu să chicotească, apoi îl coborî în dreptul feței, frecându-și nasul de al lui.

– Mamă, exclamă el, cu o nouă notă de însuflețire în glas, Lady Rosthorn o să picteze în dimineața asta, și a spus că pot să vin cu ea. Are un șevalet și niște culori pe care le pot folosi și eu. Îmi dai voie să mă duc? Te rog? Și-ai să vii și tu, ca să te uiți?

– Foarte frumos din partea ei, spuse Anne, în timp ce copilul din brațele ei se agita și chicotea, dând de înțeles că voia să mai fie ridicat spre tavan. Îi făcu hatârul, râzând veselă.

Lui David îi plăcuse mereu să deseneze și să picteze, iar Anne îl considerase dintotdeauna foarte priceput. Domnul Upton, profesorul de desen de la școala domnișoarei Martin, insista că avea un real talent care merita să fie cultivat.

– V-ați făcut un prieten pe viață, domnișoară Jewell, îi spuse contele de Rosthorn, din spatele ei. Dar, dacă-i dați ocazia, o să vă obosească până la epuizare. Vino aici, mon fils.

Jules întindea deja mânuțele spre el. Contesa intră și ea în camera copiilor, urmându-și soțul.

– Îți dă mama ta voie să vii să pictezi, David? îl întreabă ea pe băiat.

– Sper că n-o să vă deranjeze, spuse Anne.

– Nu va fi niciun deranj, o asigură contesa, aplecându-se să-l ridice în brațe pe copilul de trei ani, care venise în fugă spre ea. Sunt încântată să descopăr un artist sânguincios într-un băiat de vârsta lui. Iar tu, Jacques, iubitule, ai să te duci acasă cu tatăl și cu Jules și William al mătușii Judith, ca să vă uitați la oi, poate chiar și să călărești vreuna, dacă tata reușește s-o prindă. Nu-i așa c-o să fie distractiv?

– Da, o să fie o distracție nemaipomenită, să se uite după mine cum fugăresc oile, remarcă abătut contele.

– Veniți și dumneavoastră cu David și cu mine, domnișoară Jewell? o întreabă contesa. Am să pictez marea. Insist în a crede că, într-o zi, îi voi prinde adevărata

esență, deși mi s-a spus că așa ceva ar fi la fel de imposibil ca a o cuprinde în căușul palmei.

– Dar nu eu ți-am spus asta, chérie, ripostă contele. Te-am văzut făcând-o cu un râu – i-ai captat esența, vreau să spun...

Era o dimineață frumoasă și însorită, iar Anne se distră de minune, deși preferase să nu picteze. Contesa își instalase șevaletul chiar pe promontoriul unde stătuse domnul Butler cu trei zile în urmă. Pentru Anne, părea un decor destul de lugubru, în locul căruia ea ar fi ales o priveliște mai pitorească, dar contesa îi explică de ce alesese tocmai acel loc, înainte de a se așeza pe iarba aspră, cu brațele strânse în jurul genunchilor, pentru a se retrage în lumea ei tăcută și închisă.

– Pe biata mea guvernantă o duceam la disperare, spuse ea. Găsea cele mai drăguțe zone din parcul de la Lindsey Hall și mă instruia să pictez florile, copacii și păsările. Iar apoi, se învățea în jurul meu, în timp ce pictam, și nu-i plăcea nimic din tot ceea ce făceam, așa că-mi explica încontinuu cum anume ar trebui să pictez. Dar un subiect de tablou nu trebuie neapărat să fie „drăguț”, domnișoară Jewell, nici să fie pictat conform regulilor. Pentru mine, cel puțin, așa stau lucrurile. E vorba de a pătrunde înăuntru, în ceea ce văd cu ochii, ca să descopăr realitatea interioară.

– Să vezi lucrurile așa cum se văd ele pe ele însele, explică David pe neașteptate.

– Aha! răsă contesa. Vasăzică, înțelegi într-adevăr, David. Am ales cumva un loc pe care tu nu l-ai fi ales? Am fost prea egoistă?

– Nu, doamnă, o asigură băiatul. Pot să pictez oriunde.

Anne se așeză la soare, convinsă că urma să se lăfăiască acolo vreo două ore, în timp ce fiul ei și contesa lucrau în liniște.

Se gândea la faptul că în acea după-amiază avea să se ducă din nou la plimbare cu domnul Butler. De data asta

însă, își dăduseră anume întâlnire. El o invitase, iar ea fusese de acord. Ambele situații fuseseră surprinzătoare. Anne avusese impresia clară, cu doar două seri în urmă, că Butler n-o plăcea cu adevărat, deși această senzație era anterioară momentului când se așezaseră împreună să stea un timp de vorbă. Iar el era un om cu care nu se simțea comod în sens fizic, deși se plimbaseră amândoi pe plajă. Nu-i era ușor să se uite la el.

Și totuși, ce mai conversație avuseseră! Abia dacă-i venea să creadă că-i vorbise atât de deschis despre niște lucruri pe care de obicei evita să le recunoască, chiar și față de sine însăși.

Rareori, se considera o ființă însingurată.

Avea douăzeci și nouă de ani. Cu zece ani în urmă – de fapt, zece și ceva – așteptase cu nerăbdare o viață de fericire convențională, alături de alesul inimii ei. Pe atunci, încă mai credea în a trăi fericiți până la adânci bătrâneți. Dar apoi apăruse David – și cele întâmplare înaintea nașterii lui David –, așa că praful se alesese de toate planurile ei de viitor.

Timp de nouă ani – aproape zece, David fusese totul pentru ea. El era prezentul ei, dar nu și viitorul, lucru de care Anne era pe deplin conștientă. Așadar, viitorul era chiar atât de important pentru ea, deși nu exista nicăieri, decât în imaginație? N-ar fi trebuit să-i fie de ajuns prezentul? Dar nu atât de viitor avea nevoie, își dădu ea seama, cât de speranță.

Lipsa de speranță era cea care o făcea să se simtă așa de singură și, uneori, o aducea în pragul unor stări care se asemănau înspăimântător de mult cu dispararea.

Oare avea să-și trăiască întreaga viață în școala Claudiei Martin? Îi plăcea să predea acolo, chiar îi plăcea. Și ținea foarte mult la toate fetele, mai ales la elevele nevoiașе, și la Claudia și Susanna, și la celelalte profesoare, deși nu la fel de mult. Nu exista nimic sumbru în perspectiva de a-și petrece acolo tot restul vieții.

Ba exista.

Iar acum, domnul Butler o invitase la o plimbare și, în chip absurd, un lucru atât de mărunț îi dădea senzația unui eveniment important. El, un gentleman, fiul unui conte, o invitase pe ea la o plimbare, numai fiindcă dorea să mai petreacă puțin timp împreună. Alt motiv nu putea să existe. Iar ea acceptase, fiindcă și ea dorea să mai petreacă un răstimp cu el.

Nimic mai simplu. Înfățișarea lui nu avea nici cea mai mică importanță. În fond, nu-i făcea curte.

Și, la drept vorbind, se simțea recunoscătoare – ba chiar onorată. În zece ani, niciun alt bărbat n-o mai invitasе la o plimbare.

David își termină cel dintâi tabloul. Își curăță pensulele și ridică privirea spre Anne.

– Vrei să vii să vezi, mamă? o întrebă el.

Alesese să picteze o stâncă – una singură. Ieșea în afară pe marginea promontoriului, și nu mai avea mult, după cum Anne putea să vadă bine, până să se desprindă complet și să cadă jos, pe plajă. Dar încă se mai ținea de buza falezei, ușor înclinată, iar în crăpăturile ei continuau să crească mici plante, ținând-o prinsă de pământ. David o pictase în așa fel, încât Anne simți cum devenea conștientă de tot felul de detalii pe care nu le observase până atunci, deși lenevise acolo, cu ochii larg deschiși, ore întregi. Iar băiatul folosisе o mulțime de culori ca să reprezinte ceea ce pentru ochiul ei neinstruit nu păruse decât o simplă combinație de gri-deschis și verde. Mulți oameni maturi s-ar fi umflat în pene să picteze un asemenea tablou. Ea, una, sigur ar fi fost mândră.

– O, David! exclamă, înlănțuindu-i umerii. Domnul Upton are într-adevăr dreptate în legătură cu tine, nu-i așa?

– Dar e atât de plat, mamă...! protestă el.

Contesa îi privea zâmbind, peste marginea de sus a șevaletului ei.

– Domnișoară Jewell, spuse ea, ați avut o răbdare remarcabilă. Fiul dumneavoastră și cu mine nu suntem chiar cea mai scânteietoare companie, nu-i așa? Pot să-ți văd și eu tabloul, David?

Băiatul dădu din cap afirmativ, iar contesa veni să se uite.

– Aha..., făcu ea, după ce studie pictura în tăcere, un minut încheiat. Ai, într-adevăr, ochi de artist. Vrei să-l vezi și pe al meu?

David se repezi spre șevaletul ei, urmat de Anne.

– Ia te uită! exclamă el.

Amândoi rămaseră muți de uimire câteva momente, privindu-i lucrarea.

Pictase marea, scânteind în lumina soarelui și reflectând albastrul cerului și cei câțiva nori albi și pufoși care pluteau pe deasupra. Dar nu era un tablou drăguț, își spuse Anne. Nici nu era doar o simplă reproducere a realității. I-ar fi fost greu să exprime în cuvinte ce anume era acea pictură. Cumva, lua privitorul cu ea, către adâncurile mării, ca și spre înaltul cerului. Sau, poate, nici chiar asta nu se întâmpla... Îi dădea mai degrabă senzația că era absorbită în apă și în cer.

Ce spusese David? Să vezi lucrurile așa cum se văd ele pe ele însele. De unde știuse să se exprime astfel?

– O, ia uite cine vine! exclamă dintr-odată Lady Rosthorn, cu un zâmbet cald, ridicând o mână în semn de salut. Sydnam, și nu altcineva!

Anne întoarse brusc capul să vadă și, într-adevăr, domnul Butler se apropia pe cărarea de pe faleză, îmbrăcat la fel ca atunci când îl văzuse prima oară, dar de data asta și cu o pălărie pe cap, pe care tocmai și-o scotea.

David se ciocni de ea cu putere, apoi se făcu mic, ascunzându-se în spatele ei.

– Mamă..., șopti el, ca un scâncet.

– Bună dimineața, Morgan, domnișoară Jewell...! salută Sydnam, oprindu-se pe potecă. Nu-i așa că e o zi

frumoasă? Vin de la una dintre ferme, și am scurtat drumul pe aici.

– Iar noi pictam, după cum vezi, răspunse Lady Rosthorn. Vrei să vii și să-mi arăți toate cusurile din sărmana mea ofrandă?

Lui Anne i se păru că Sydnam ezită câteva secunde, înainte de a-și relua drumul. Ochii li se întâlniră pentru o clipă, iar ea simți o accelerare absurdă a pulsului, ca și cum ar fi împărtășit amândoi un secret. Urmau să se întâlnească, numai ei, mai târziu. Se înțeleșeră să se plimbe împreună, singuri.

Ce prostie, că se simțea de parcă și-ar fi făcut unul altuia curte. Și ce... îngrozitor ar fi fost!

– Când am criticat eu vreodată ceva pictat de tine, Morgan? întrebă el, venind în fața șevaletului, în timp ce David o trăgea pe Anne la o parte din drum. Nu mi-ai permite.

– N-ai făcut-o niciodată, recunosc eu. Întotdeauna ai fost bun și încurajator. Dar ori de câte ori tu, și nu altcineva, te apropii să arunci o privire, deveneam inexplicabil de nervoasă.

– Tabloul ăsta, spuse el, după ce stătu tăcut un timp ce păru nemăsurat de lung, cu capul aplecat spre pictură, e într-adevăr foarte bun, Morgan. Te-ai maturizat enorm ca artistă, de ultima oară când am văzut ceva lucrat de tine.

Lady Rosthorn zâmbi și se apropie și mai mult de el, cu capul înclinat într-o parte, privind pânza.

– Acum văd și eu că s-ar putea totuși să aibă și unele calități, râse ea. Dar în dimineața asta am adus cu mine aici și un confrate într-ale picturii. L-ai cunoscut pe David Jewell, fiul domnișoarei Jewell? David, dumnealui este domnul Butler, administratorul ducelui aici și un prieten al meu foarte drag, din copilărie.

– David, spuse domnul Butler, întorcându-se să-l privească.

– Domnule..., dădu băiatul din cap, lipindu-se și mai tare de Anne. Tabloul meu nu e bun de nimic. Nu pot să văd lucrurile la mărimea aia, spuse el, arătând cu un gest spre tabloul lui Lady Rosthorne.

– Și nici eu nu pot vedea lucruri atât de mărunte, replică ea, dând din cap în direcția picturii lui. Dar pe lumea asta există și lucruri mari, și lucruri mici, David, și ne arată, și unele și altele, sufletul lui Dumnezeu. Țin minte că așa mi-ai spus odată, Syd, când eram cam de vârsta lui David și aveam convingerea că niciodată n-am să pot picta la fel de bine ca tine.

Aha, își spuse Anne, simțind un gol neplăcut în stomac, pe când îi privea spatele, amintindu-și impresia pe care i-o făcuseră degetele lui lungi, ca ale unui artist. Vasăzică, fusese într-adevăr pictor?

– Pot să-ți văd și eu tabloul, David? întrebă domnul Butler, și cu toții trecură în fața șevaletului – David continuând să se îndese în mama lui cât putea de strâns.

– E prea plat, spuse el.

Dar domnul Butler îl examina în tăcere, la fel cum făcuse și cu al lui Lady Rosthorne.

– Cineva te-a învățat, constată el, să folosești o mare diversitate de culori, pentru a o obține pe cea pe care ochiul neinstruit crede că o vede, când se uită la orice obiect.

– Domnul Upton, răspunse David. Profesorul de desen de la școala mamei.

– Ai învățat bine lecția, pentru un elev de vârsta ta, comentă domnul Butler. Dacă ar fi să pictezi aceeași stâncă, la altă oră din zi sau pe o altă vreme, și culorile ar fi altele, nu-i așa?

– Da, și ar arăta altfel, confirmă David. Lumina e o chestie foarte ciudată. Nu e doar lumină. Și pe-asta tot domnul Upton mi-a spus-o. Știați, domnule, că lumina e ca un curcubeu, tot timpul – cu toate culorile acelea, deși noi nu putem să le vedem?

– Remarcabil, nu-i așa? comentă domnul Butler. Ne face să ne dăm seama că în jurul nostru există în orice moment tot felul de lucruri – milioane de lucruri despre care nu știm nimic, fiindcă simțurile noastre au anumite limite. Nu ți se pare firesc?

– Ba da, domnule, răspunse David. Văzul, pipăitul, mirosul, auzul și gustul – sunt cinci la număr, le numără el pe degetele de la o mână. Dar poate că mai sunt sute și sute de alte simțuri, pe care noi nu le avem. Așa mi-a spus domnișoara Martin, odată...

Domnul Butler arătă spre locul din tablou unde stânca era unită cu restul promontoriului, părând să fie ținută acolo de niște smocuri de iarbă.

– Îmi place ce văd aici, îl laudă el. Stânca asta o să cadă în curând, începându-și o nouă perioadă din existența ei, pe plajă, dar pe moment se agață vitejește de viața sa de-aici, de sus, iar viața de sus o ține și ea alături, cât poate de mult. Ai observat asta, semn că ești foarte deștept. Nu cred că eu aș fi observat. Într-adevăr, am stat aici de multe ori, și nici nu am băgat de seamă.

Anne, în schimb, băgase de seamă că David plecase de lângă ea, ca să stea mai aproape de șevalet... și de domnul Butler.

– Pot vedea panta stâncii, cu puțin din adâncimile de jos și din pământul de deasupra, continuă acesta. Perspectiva e redată foarte bine. Când ai spus că pictura ta e plată, la ce te-ai referit?

– Păi...

Pentru câteva clipe, David păru să nu-și poată găsi cuvintele ca să explice ce anume voise să spună. Arătă tabloul și făcu un gest de chemare, cu degetele îndoite:

– Pictura, nu face decât să... să stea acolo... E plată...

Domnul Butler se întoarse să-l privească, iar Anne fu frapată din nou de înfățișarea lui răpitor de atrăgătoare... și de bunătatea pe care o dovedea, acordându-i din timpul său unui copil.

- Ai pictat vreodată cu uleiuri, David? întrebă el.
Băiatul clătină din cap.

- La noi la școală nu sunt, zise el. Domnul Upton spune că numai acuarelele sunt potrivite pentru doamne și domnișoare. Iar eu sunt singurul băiat, acolo.

- Acuarelele pot fi potrivite și pentru domni, preciză domnul Butler, după cum și uleiurile pot merge pentru doamne. Unii pictori le folosesc pe unele, alții le preferă pe celelalte, iar alții, și unele, și altele, în funcție de împrejurări. Dar există anumiți artiști care au nevoie să picteze în ulei. Cred că s-ar putea ca tu să fii unul dintre aceștia. Vopselele în ulei ajută la crearea texturii. Îl ajută pe artist să scoată tabloul de pe pânză. Îl mai ajută și să picteze cu pasiune, dacă ești destul de mare ca să înțelegi ce înseamnă asta. Poate că mama ta o să stea de vorbă cu domnul Upton, când vă întoarceți la școală, ca să vedeți dacă există vreo șansă de a vă învăța să pictați în ulei. Oricum, acuarela asta e foarte, foarte reușită. Îți mulțumesc că m-ai lăsat s-o admir.

David se întoarse spre Anne, cu un zâmbet radios pe față.

- Crezi că domnul Upton o să vrea, mamă?

- Va trebui să vorbim cu el, răspunse ea, zâmbindu-i și dându-i iar la o parte șuvița de păr de pe frunte, înainte de a ridica privirea, pentru a-l vedea pe domnul Butler uitându-se ținută la ea.

În clipa următoare, domnul Butler își luă rămas-bun de la ei. Le dădu bună ziua, își puse pălăria la loc pe cap și-și duse mâna la borul acesteia.

- Oh, Syd, spuse Lady Rosthorne, privind-l cum pornea pe cărare, cât aș mai vrea să vii și tu într-o zi, ca să pictezi împreună cu noi.

Butler se uită înapoi.

- N-aș prea crede, Morg, spuse el, cu aparentă nepăsare. Wulfric nu s-ar bucura deloc dacă mi-aș folosi așa timpul pentru care mă plătește.

Preț de câteva momente, în timp ce-l privea îndepărtându-se, Anne se întrebă cum se rânise. Șchiopăta. Însă tocmai când se gândea la acest lucru, îl văzu potrivitându-și pasul, pentru a merge mai departe normal.

- Domnul Butler e monstrul! exclamă surescitat David, când Sydnam ajunsese destul de departe ca să nu-l mai audă.

- David! îl admonestă Anne.

Contesa îi puse o mână pe umăr.

- Monstrul? repetă ea.

- Așa-i zice Alexander, îi explică băiatul. Zice că e monstruos de urât și pândeste copiii în nopțile furtunoase, ca să le mănânce ficiții.

- David! îl dojeni încă o dată mama lui, tăios. Domnul Butler este administratorul ducelui de Bewcastle. A luptat eroic în războaiele împotriva lui Napoleon Bonaparte, despre care ai învățat la istorie, fiind rănit îngrozitor în luptă. E un om vrednic de admirație, nu unul pe care să-l transformați voi în cine știe ce monstru.

- Eu nu zic decât ce-a spus Alexander, protestă David. A fost o prostie, și-am să-i și spun.

- Eu am copilărit la Lindsey Hall, David, îi spuse contesa, în timp ce-și spăla pensulele și-și punea în ordine trusa de pictură. Frații, sora mea și cu mine obișnuiam să ne jucăm cu frații Butler de pe moșia învecinată. Eu eram cam cea mai mică din familie, așa că de obicei își pierdeau răbdarea cu mine și m-ar fi lăsat în urmă, dacă ar fi putut, când plecau să se joace. Kit Butler era eroul meu, fiindcă de obicei mă lua pe umeri, ca să pot ține și eu pasul cu ei, dar Sydnam era întotdeauna cel mai bun cu mine, și cel mai dornic să-mi vorbească și să mă asculte ca pe o persoană în toată firea. El a fost cel care m-a încurajat să pictez așa cum voiam. Când a fost adus acasă, din război, schilodit îngrozitor și la un pas de moarte, am avut senzația că o parte din mine murise cu adevărat. Mă gândeam că

niciodată n-o să mai fie așa cum fusese înainte, și într-adevăr am avut dreptate. S-a transformat într-un om cu totul nou și a venit aici. Cei care nu l-au cunoscut înainte și cei care nu se deranjează acum să-l cunoască vor vedea întotdeauna un monstru, poate, când se vor uita la el. Dar tu și cu mine suntem artiști. Noi știm că adevăratul înțeles al lucrurilor se află în adâncul lor, și că e întotdeauna frumos, fiindcă e dragoste – nimic mai simplu.

– Se pricepe la pictură, spuse David. Aș vrea să-mi arate el cum să pictez în ulei. Dar nu poate, așa-i? Îi lipsește un braț.

– Într-adevăr, îi lipsește, confirmă contesa, cu tristețe. Și, vai de mine, cred că am stat aici prea mult. Uite-i pe Gervase și Joshua că vin să ne ducă acasă.

... adevăratul înțeles al lucrurilor e întotdeauna frumos, fiindcă e dragoste – nimic mai simplu.

Oare așa o fi? se întrebă Anne. O fi adevărat?

– Ei bine, chérie, strigă contele, când ajunse destul de aproape ca să se facă auzit, de data asta ai făcut-o?

– Nu tocmai, râse ea cu amărăciune, dar nu voi înceta niciodată să încerc, Gervase.

Își înclină capul într-o parte și-și atinse obrazul cu mâna lui.

Era un gest scurt și fără nimic ostentativ, dar sugestia sa de armonie conjugală o impresionă profund pe Anne.

Între timp, Joshua îl felicita pe David pentru tabloul lui, strângându-l afectuos de ceafă.

La întoarcerea spre casă, porni pe lângă Anne, ducând șevaletul lui David, în timp ce băiatul alerga înainte printre copaci, apoi peste peluză, cu brațele întinse lateral, închipuindu-și că era un zmeu purtat de vânt.

– Zice c-ai să faci din el un jucător de crichet redutabil, spuse ea.

Joshua râse.

– Va fi acceptabil de priceput, dacă-și dă toată silința. Vii și tu la partida din după-amiaza asta, Anne, sau iar ai

de gând să faci pe sperioasa, ca ieri, și să te ascunzi pe plajă din nou?

– Am promis că mă duc la plimbare, răspunse ea.

– Pe legea mea, chiar așa? exclamă Joshua. Cu cine știe ce slujnică? Așa ceva e de neîngăduit. Zi-mi cum o cheamă, și-am să-i dau de lucru pe ziua de azi.

– Am să mă duc la plimbare cu domnul Butler, replică Anne. Administratorul ducelui.

Simți cum i se înfierbântau obrazii, și speră să nu se vadă că roșea. Și, în fond, de ce roșea?

– Nu zău? coborî Joshua ochii spre ea, continuând s-o privească, în timp ce-și urmau drumul, în tăcere.

– Joshua, spuse Anne în cele din urmă, nu fac decât să mă duc la o plimbare cu el. Ne-am întâlnit ieri, pe plajă, și am făcut câțiva pași împreună. Iar la sfârșit, m-a întrebat dacă n-aș dori să vin și azi.

Joshua îi zâmbea.

– Mă întrebam eu de ce rămăseseși jos, pe plajă, spuse el. Aveai o aventură clandestină acolo, nu-i așa?

– Prostii! râse ea, dar aproape imediat redeveni serioasă. Aș vrea să nu-l mai încurajezi pe David să-ți spună vărul Joshua.

– Atunci, ai prefera să-mi spună domnule sau my lord? o întrebă el. În fond, este vărul meu.

– Ba nu e! protestă ea.

– Anne, spuse Joshua, Albert era un nemernic fără inimă. Mă bucur, spre binele tău, al lui David și al lui Prue, că a murit. Dar a fost vărul meu primar, iar David e fiul lui. Sunt ruda lui de sânge, nu doar un om oarecare preocupat de el. Prue, Constance și Chastity îi sunt mătuși, și sunt întru totul dispuse să recunoască acest lucru. Iar el are nevoie de cât mai multe rude cu putință. Din partea ta nu are pe nimeni, – nicio rudă pe care să-i permiți tu să-o cunoască, cel puțin.

– Fiindcă ele nu vor să-l cunoască pe el.

Joshua oftă.

– Te-am supărat, zise el. Îmi pare rău. Crede-mă. Freyja m-a asigurat că știe foarte bine cum te simți și m-a sfătuit să-ți respect dorința de a-l crește de una singură pe David. Dar măcar dă-i voie copilului să mă numească văr, Anne. Toți ceilalți copii de-aici au pe cineva pe care să-l strige tată – sau unchi, în cazul lui Davy, de vreme ce Aidan și Eve l-au încurajat întotdeauna să-și aducă aminte de propriul lui tată care a murit.

Anne ar mai fi putut continua discuția, deși în sinea ei recunoștea că Joshua avea dreptate și că dădea dovadă de multă bunătate, acceptând ca rudă un copil nelegitim. Atâta doar că nu suporta să recunoască ea însăși acea relație. Însă chiar în acel moment contesa de Rosthorn întoarse capul, ca să le spună ceva, așa că-și continuă drumul toți patru la un loc, fără să mai poată comenta.

Anne urmări timp de câteva minute partida de crichet, înainte de a se retrage discret, pentru a porni pe alee spre casa cu acoperiș de stuf pe care o remarcase în ziua sosirii. La urma urmei, observă ea ușurată, nu era singura care nu juca. Ducea distra copiii mici la o oarecare distanță, cu niște cercuri, iar ducele o privea, arătând sever ca de obicei, deși își ținea fiul în brațe, învelit într-o păturică. Nimeni nu părea să observe plecarea lui Anne, iar ea spera ca Joshua să nu atragă atenția asupra ei.

Simpla idee ca toți cei din clanul Bedwyn să știe unde se ducea, trăgând astfel cine știe ce concluzii nepotrivite, era înfricoșătoare. Nu se ducea să aibă o aventură romantică. Dar, cu siguranță, ceilalți ar fi crezut că încerca să profite de omul acela singur și rănit.

Coti de pe alee și se apropie de casă, cu oarecare nerăbdare. Oare servitorii erau acolo? Ce-aveau să creadă despre o femeie singură care ciocănea la ușă și întreba de domnul Butler?

Fu scutită însă de nevoia de a afla. Chiar înainte de a ajunge la zidul scund de piatră, cu poartă de lemn, care înconjura grădina cu flori frumoase din jurul casei cu ziduri văruite, ușa se deschise, iar Sydnam Butler ieși în prag.

Anne se opri pe cărare.

– Mă întrebam dacă aveți să veniți! îi strigă el, în timp

ce venea spre ea, deschizând poarta și apoi închizând-o în urma lui. A fost o lipsă de politețe să vă invit, când sunteți musafiră a casei. Și, în dimineața asta, erați cu fiul dumneavoastră și cu Morgan. Poate că...

– Am vrut să vin, îl întrerupse ea.

– Și eu am dorit să veniți, răspunse el, privind-o cu un zâmbet nesigur.

Dintr-odată, pe Anne o cuprinse sfiala, ca și cum ar fi venit într-adevăr la o întâlnire romantică. Ce ridicol ar fi arătat în ochii oricărui privitor, își spuse ea, sperând ca niciun servitor să nu se uite în acel moment pe fereastră. Probabil, păreau la fel de stingheriți și stângaci ca un băiat și o fată pe jumătate cât vârsta lor.

– Ați văzut valea? o întreabă el.

Anne clătină din cap.

– Numai parcul, în jurul casei, falezele și plaja.

– Nu e cea mai potrivită perioadă a anului ca s-o vedeți, spuse el, indicând-i printr-un semn că trebuia să se întoarcă pe alee și să traverseze în direcția cealaltă. Primăvara, narcisele sălbatic și clopoțeii acoperă tot pământul, în pădure, făcând ca toată priveliștea să pară magică, iar toamna se formează un acoperiș multicolor deasupra capului, și un covor la fel de bogat în culori sub picioare. Dar de frumos, e frumos întotdeauna, chiar și iarna. Acum, totul e verde, dar, dacă aveți ochi de artist, veți înțelege că există atât de multe nuanțe de verde, încât vara, copacii, tufișurile și iarba formează un festin complet și somptuos pentru simțuri, chiar și fără acompaniamentul florilor.

În curând, Anne putu vedea că era într-adevăr o vale – mergeau printr-o pădurice cu copaci rari și ierburi înalte, până când terenul începu dintr-odată să coboare, dezvăluind o pădure deasă care creștea mai jos.

Își continuară drumul pe o pantă lungă și abruptă, unde smocurile de iarbă aspră, nodurile de pământ tare și rădăcinile expuse ale copacilor le ofereau destule puncte

de sprijin pentru picioare, până ajunseră în fundul văii, unde un râu lat și nu foarte adânc bolborosea printr-o albie cu meandre, în drum spre mare. Marea în sine nu se vedea din locul unde stăteau, dar Anne îi putea simți mirosul. Mai simțea și mirosul copacilor, și căldura verii, deși crengile de deasupra capului ei ofereau o umbră binevenită, ferind-o de razele prea puternice ale soarelui.

Acolo, jos, domnea o atmosferă de izolare și liniște care se făcea simțită numai de câțiva, ca și cum Anne și Sydnam ar fi călătorit mile întregi din locul unde se aflaseră cu numai câteva minute în urmă. Frunzele copacilor foșneau încet în jurul lor.

– Ce frumos e aici, murmură ea, cu mâna rezemată de scoarța unui copac și capul lăsat pe spate.

Auzi țipătul unui pescăruș, de deasupra.

– Țara Galilor e foarte frumoasă, răspunse Sydnam. Este cu totul diferită de Anglia, deși majoritatea moșierilor de prin partea locului sunt englezi. Aici putem descoperi istoria celtică, străveche, misticismul, liniștea și muzica, și tot felul de alte comori nebănuite. Până n-ați auzit un bărbat sau o femeie galeză cântând – de preferință, împreună, într-un cor – nu puteți susține că știți ce efecte poate avea muzica asupra sufletului. Tudor Rhys, pastorul galez al capelei de aici, mă învață limba, dar e un proces îndelungat și lent. Limba galeză este foarte complexă.

– Îmi dau seama, răspunse ea, că v-ați îndrăgostit de Țara Galilor, domnule Butler.

– Sper să-mi trăiesc aici tot restul vieții, confirmă el, deși nu neapărat chiar în acest loc, la Glandwr. Orice om are nevoie de un cămin al lui, de sentimentul că stă acolo unde-i e locul: la el acasă.

Anne simți un val neașteptat de dor și-și apăsă și mai tare mâna pe scoarța aspră a copacului.

– Și aveți în minte vreun asemenea loc? îl întreabă ea.

– Da, am.

Un moment, crezu că avea să mai continue, dar Sydnam nu mai scoase nicio vorbă. Se întoarse într-o parte, astfel încât Anne nu-i mai vedea decât partea nevătămată și chipeșă a trupului. Era un subiect prea personal pentru el, își spuse. La urma urmei, ea nu era decât o străină oarecare. Dar mai era și invidioasă.

Orice om are nevoie de un cămin al lui, de sentimentul că stă acolo unde-i e locul: la el acasă.

Da. Și o femeie avea nevoie de aceste lucruri.

– Dacă mergem pe malul râului, spuse el, vom trece pe sub podul peste care ați trecut spre Glandwr, când ați venit aici, și vom ieși pe o mică plajă care, la reflux, se unește cu cea mai mare. Ați vrea s-o vedeți?

– Da, răspunse ea, potrivindu-și pasul după al lui. A, da, acum îmi amintesc de pod, și de impresia pe care mi-a făcut-o, că traversa o fermecătoare vale împădurită, dar uitasem. Și iată că am coborât chiar în valea aceea!

Vreme de un minut, două, tăcură amândoi, într-o atmosferă prietenoasă, iar Anne se bucura să lase liniștea să se prelungească. Totuși, tot ea fu aceea care, în cele din urmă, o risipi din nou:

– A fost foarte frumos din partea dumneavoastră, începu Anne, că v-ați petrecut câtva timp cu David, azi-dimineață. Comentariile pe care le-ați făcut despre pictura lui au însemnat foarte mult pentru el.

– Pentru un copil de nouă ani, răspunse Sydnam, are o viziune remarcabilă și un talent considerabil. Merită să fie încurajat. Dar nu e nevoie să vă spun tocmai dumneavoastră toate lucrurile acestea.

– Și dumneavoastră ați fost pictor? îl întrebă ea.

Își dădu seama, chiar înainte ca el să-i răspundă, că era o întrebare pe care n-ar fi trebuit să i-o pună – îl simți cum devine dintr-odată rigid. Dar era prea târziu ca să-și retracteze cuvintele. Sydnam așteptă un timp, înainte de a-i răspunde.

– Am fost, dar nu mai sunt, zise el, destul de laconic.

M-am născut dreptaci, domnișoară Jewell.

Se reluă tăcerea, fără a mai fi însă la fel de plăcută ca înainte. Era clar că Anne pătrunsese prea adânc în lumea lui – în durerea lui, probabil, dacă spusele contesei de Rosthorn despre talentele lui artistice fuseseră adevărate. Era dreptaci, dar nu mai avea mâna dreaptă. Nu mai putea să picteze.

Dintr-odată, Sydnam se opri din mers, rezemându-se cu spatele de un copac. Se opri și Anne, pe malul râului, privindu-l cu oarecare prudență. Sydnam se uita pe deasupra ei, spre malul opus.

– Îmi pare rău, se scuză ea. N-ar fi trebuit să vă pun ultima întrebare. Vă rog să mă iertați.

Privirea lui coborî asupra ei.

– Și asta face parte din problemă, domnișoară Jewell, spuse el. Există atât de multe subiecte pe care oamenii – și mai ales cei dragi mie – se tem să le abordeze cu mine, încât nimic nu mai e sigur, decât vremea și politica. Și chiar și când discutăm politică, simt nevoia să ocolească anumite evenimente, ca, de pildă, tot ceea ce ar avea legătură cu războaiele din ultima vreme. Toți se tem să nu mă rănească și, în consecință, am devenit hipersensibil. Dat fiind că unele părți ale trupului meu au fost distruse pentru totdeauna, trebuie să fiu și eu considerat, pentru totdeauna, ca un fel de floare fragilă.

– Și nu sunteți? îl întrebă ea.

Sydnam zâmbi trist.

– Și dumneavoastră sunteți? i-o întoarse el. Fiindcă aveți un copil nelegitim?

De obicei, oamenii nu pronunțau atât de brutal acest lucru, atunci când ea putea să-i audă.

– Eu v-am întrebat mai întâi, spuse ea, aplecându-se să culeagă câteva pietricele, pe care începu apoi să le arunce una câte una în apă, cu zgomot.

– Am învățat, răspunse el, că oamenii pot fi niște ființe remarcabil de rezistente, domnișoară Jewell. Crezusem

că viața mea a luat sfârșit. Când mi-am dat seama că nu era adevărat, multă vreme mi-am dorit să fi fost așa. Și mi-aș fi putut-o dori în continuare, plângându-mi singur de milă și stârnind și mila celorlalți, și trăind nefericit până la adânci bătrâneți. Ei bine, am preferat să nu trăiesc așa. Mi-am îndreptat viața într-o direcție cu totul nouă și am reușit s-o fac cu destul succes. Am evitat să mai am de-a face cu pictura și pictorii, până în dimineața asta. Mi-a fost greu să accept invitația lui Morgan de a-i privi tabloul... chinuitor de greu. Până și mirosul vopselelor... Ei bine, am supraviețuit, și chiar m-am simțit destul de mândru de mine însumi, în timp ce mergeam spre casă. Iar când am ajuns acolo, am actualizat toate registrele contabile și am scris câteva scrisori pe care trebuia să le scriu. Viața merge înainte, după cum vedeți.

– Și, în cea mai mare parte a timpului, sunteți fericit? îl întrebă ea.

Știa însă că Sydnam Butler își recunoscuse singurătatea.

– Fericit? În cea mai mare parte a timpului? Fericirea este întotdeauna un lucru trecător, spuse el. Nu e o stare permanentă, deși mulți dintre noi persistă în ideea prostească, potrivit căreia, dacă ni se întâmplă un anumit lucru, vom fi fericiți toată viața. Cunoscut și eu unele momente de fericire, la fel ca mai toată lumea. Poate că am învățat s-o descopăr în lucruri mărunte, pe care majoritatea celorlalți le trec cu vederea. Simt căldura verii, aici, în acest moment, văd copacii și apa, și aud pescărușul acela nevăzut, de deasupra. Simt noutatea faptului de a avea companie, când de obicei vin aici singur. Iar acest moment îmi creează o stare de fericire.

Anne simți că ochii i se umpleau pe neașteptate de lacrimi, și întoarse capul. Sydnam Butler era fericit să se afle acolo, cu ea. Un străin – un bărbat – se simțea fericit pentru că era cu ea.

– E rândul dumneavoastră, spuse el.

– O, dar eu nu sunt deloc fragilă, replică Anne. Viața mea s-a schimbat odată cu nașterea lui David, și uneori mă ispitește gândul că a fost o schimbare groaznică. Dar David mi-a adus în viață o iubire atât de intensă, încât știu că sunt una dintre cele mai binecuvântate muritoare. Și pe urmă, la fel ca dumneavoastră, mi-am orientat viața într-o nouă direcție, cu puțin ajutor, și mi-am făurit o existență care să aibă sens, la școala domnișoarei Martin. Aveți dreptate, domnule Butler. Ne potrivim viețile în funcție de împrejurări și luăm fericirea de acolo unde poate fi găsită, fie și numai în niște momente fugare. Putem fie să facem asta, fie să ratăm șansa unei grații bine-venite în viețile noastre. Acesta este un moment fericit. Am să-l țin minte.

– ...șansa unei grații bine-venite în viețile noastre, repetă el, încet. Am să țin minte fraza asta. Îmi place.

Își frecă palmele, ca să și le scuture de particulele de pământ care se prinseseră de piele când luase pietricelele, și ridică spre el capul, zâmbindu-i.

– L-ați iubit pe tatăl lui? se interesă Sydnam.

La auzul acestor cuvinte, Anne simți un șoc aproape fizic. Închise ochii, cu o ușoară senzație de amețală. Sydnam Butler pătrunsese în lumea ei privată, în durerea ei. Poate că era un schimb cinstit.

– Nu, spuse ea. Nu, nu l-am iubit. L-am urât. Așa să-mi ajute Dumnezeu, cât l-am urât...

– Unde e? vru el să știe.

– A murit.

Niciodată nu putuse simți măcar o clipă de regret pentru moartea lui – sau vreun fior de remușcare din cauză că s-ar fi putut să fie și ea, cât de cât, vinovată.

– Mergem mai departe? propuse el, desprinzându-se de copac.

– Da.

Era o ușurare să se plimbe din nou, și putea să vadă podul, în capătul văii, și dunele acoperite cu iarbă care o

despărteau de plajă. Admirară cele trei arcade din piatră care susțineau podul, în timp ce treceau pe dedesubt, iar peste câteva minute traversară dunele nisipoase spre nisipul mai dur și mai neted de pe mica plajă înconjurată de faleze care atrăgeau privirea înainte, spre marea albastră cu pete de spumă albă și, mai sus, asupra albastrului mai deschis al cerului. Râul se despărțise în două brațe care încadrau dunele și se răsfireau în firișoare ce traversau plaja, curgând spre mare.

În ajun, își spuse Anne, își recunoscuseră unul față de altul singurătatea. Acum, își negaseră fragilitatea. Ieri, spusese adevărul. Azi, mințiseră amândoi... sau, cel puțin, așa bănuia ea.

Erau doi oameni vulnerabili și fragili. Sydnam Butler n-avea să mai picteze niciodată. Ea nu mai putea să aibă niciodată un soț, un cămin și alți copii.

– Nu putem stărui la nesfârșit asupra a ceea ce am pierdut pentru totdeauna, comentă el, ca și cum gândurile lui ar fi urmat o cale paralelă cu ale ei. Mie nu-mi mai poate crește la loc nici ochiul, nici brațul, cum nici dumneavoastră nu vă mai puteți regăsi inocența sau reputația în ochii societății. Totuși, eu am câștigat un lucru care, pentru mine, era posibil. Am devenit cel mai bun administrator de moșie din toată Britania. Dumneavoastră ați reușit să ajungeți cea mai bună profesoară?

Se întoarse s-o privească, iar Anne putu vedea că buzele i se arcuiseră iar în acel zâmbet strâmb, de o atractivitate atât de stranie.

– Din toată Britania?

Își puse o mână pe inimă, uitându-se la el cu falsă oroare.

– Aș fi vrednică de dispreț dacă mi-aș alege un țel atât de umil, domnule Butler. Am reușit să devin cea mai bună profesoară din lume.

Răseră amândoi de gluma prostească pe care o

făcuseră, iar Anne simți dintr-odată pentru el o atracție sexuală complet surprinzătoare.

Se întoarse în loc și o luă la fugă ușurel în lungul plajei, oprindu-se numai când simți că era în pericol ca picioarele să i se afunde în nisipul umed rămas în urma fluxului. Propriile ei sentimente o descumpăneau serios. De obicei, și le controla mult mai ușor. Și să simtă așa ceva tocmai față de el – față de domnul Butler...?! Încă îi era greu să-l privească direct în față.

O urmase, își dădu ea seama. Întoarse capul spre el, ca să-i zâmbească.

– Ascultați! spuse ea.

– Unii oameni nici măcar nu-l aud, remarcă el, după câteva clipe de așteptare. Vuietul primordial al mării poate fi luat ușor drept tăcere.

Rămaseră unul lângă altul, ascultând cu atenție.

Dar, după un timp, Anne avu impresia că ceea ce auzea erau bătăile inimii ei.

Sau ale lui.

Și deveni teribil de conștientă că era vie. Nu doar trăind și respirând, ci... plină de viață.

Sydnam găsea compania ei atât înviorătoare, cât și tulburătoare.

Punea unele întrebări foarte directe, întrebări pe care rudele și prietenii lui apropiați le evitau cu grijă, și altele pe care chiar și el însuși, în gândurile lui, le ocolea ori de câte ori era posibil. Dar și el îi adresase unele întrebări destul de personale. Presupunea că persoanele care o cunoșteau evitau să vorbească despre tatăl copilului.

Îl urăse.

Vasăzică, fusese violată? Sau îl ura fiindcă refuzase s-o ia de nevastă, după ce o lăsase gravidă?

Era incredibil de frumoasă, mai ales când zâmbea sau se pierdea în farmecul priveliștilor din jur. Și totuși, era cu el. O invitase la o plimbare, iar ea promise. Când era cu

ea, aproape că uita ce trebuia ea să vadă când îl privea. Cu ea, se simțea... nedesfigurat.

Uitându-se la Anne, îi era greu să-și dea seama că și ea era la fel de vătămată și vulnerabilă ca el. Întoarse capul și se uită la valurile care se spărgeau la marginea plajei, pentru ca apoi să fie absorbite înapoi în mare de forța curentului.

Așadar, era vulnerabil? Își petrecuse ultimii șase sau șapte ani asigurându-se că era puternic în toate sensurile posibile. Dar, în unele privințe, știa foarte bine că nu reușise pe deplin și nici n-avea s-o facă vreodată. Își recunoscuse singurătatea, nu? În pofida muncii multumitoare și a celor câțiva prieteni buni pe care-i avea, în esență, era un om singur. La fel ca ea. Și unul dintre motivele pentru care-i plăcea să trăiască acolo era acela că se întâlnea cu foarte puțini străini. Arătând așa cum arăta, i-ar fi fost imposibil să nu se crispeze la privirea din ochii lor, când îl vedeau pentru prima oară.

În timp ce el își desfăta ochii cu imaginea unei femei frumoase, aceasta trebuia să se uite, măcar ocazional, la o urâtenie monstruoasă. Niciodată nu fusese înfumurat din cauza înfățișării lui atrăgătoare, dar... În fine...

– Când marea se retrage la maximum, îi spuse el, arătând spre dreapta, înainte de a se lăsa devorat de oribila milă de sine însuși, se poate merge prin jurul capătului aceluia promontoriu stâncos, până pe plaja cea mare. Dar, cu apa la nivelul de-acum, locul ăsta e complet izolat, separat de celelalte.

– Toate astea îmi amintesc foarte mult de Cornwall, spuse ea. Fiecare milă a litoralului dezvăluie o nouă splendoare, cu totul diferită de ce-a fost înainte. Dacă ne urcăm pe stâncile acelea, am putea să vedem plaja cealaltă?

– Da, dar sunt înalte și destul de colțuroase, o preveni el.

Anne râse.

– Pare o provocare interesantă, spuse ea, și porni într-acolo.

Lui Sydnam îi plăcuse dintotdeauna să se cațare pe stânci, uneori înconjurate de mare din trei laturi, admirând priveliștea panoramică din jur sau căutând scoici și alte animale marine prin băltoacele rămase la reflux. Și lui îi plăceau provocările, mai ales atunci când urcatul pe stânci era atât de dificil, periculos chiar, cu un braț și un ochi lipsă, și un genunchi slăbit.

Acum, unele lucruri erau pentru el imposibile, dar trebuia să fie incontestabil imposibile, nu doar improbabile, ca să se lase păgubaș.

Pictura era una dintre imposibilități.

Cățaratul pe stânci, nu.

– O, ia te uită! exclamă ea, când ajunseră pe stânci, cu mult mai sus de nivelul micii plaje, dar încă nu la o înălțime atât de mare, încât să poată vedea pe deasupra. Observase o grămăjoară de scoici într-o mică adâncitură plină de nisip, la picioarele ei, și se aplecă să le examineze și să culeagă câteva. Își puse una în palmă și i-o întinse, s-o vadă și el. S-ar putea să existe ceva mai frumos?

– Mie nu-mi trece nimic prin minte, recunosc Sydnam.

– Nu-i așa că natura e un miracol? comentă ea, așezându-se pe o stâncă plată și începând să aranjeze scoicile pe genunchi.

– Întotdeauna, îi dădu el dreptate, chiar și când are efecte catastrofice asupra oamenilor care încearcă s-o stăpânească sau s-o desfidă. Este chintesența artistului perfect, poate să producă și lucruri atât de fragile și rafinate ca astea.

Se așeză pe o piatră, lângă a ei, cu privirea spre plaja deasupra căreia se forma valea. De ce ar fi preferat cineva să trăiască în mijlocul țării, când ar fi putut sta atât de aproape de mare?

O vreme, stătură tăcuți, cu soarele încălzindu-le

creștetele și briza răcorindu-le obraji. Ce plăcut era, își spuse el, să aibă parte de compania cuiva. Apoi, își dădu seama că, deși avea și alți prieteni în regiune, niciodată nu se ducea cu ei la plimbare, călare sau pe jos. Ori de câte ori venea acolo, era singur... cel puțin, până acum.

Dar, în viitor, avea să-și amintească tot timpul că Anne fusese acolo cu el. Avea să și-o amintească așa cum arăta în acel moment, cu borul bonetei fluturându-i ușor în vânt, cu trupul într-o ținută pe cât de grațioasă, pe atât de relaxată, cu degetele lungi și subțiri atingând aproape cu venerație una dintre scoici, cu stâncile în spatele unuia dintre umeri și marea în spatele celui alt, de o nuanță mai închisă decât a rochiei... aceeași rochie pe care o purtase și în ajun.

Ridicând capul, Anne îi întâlni privirea.

– Cum s-a întâmplat? vru ea să știe.

Întrebarea s-ar fi putut referi la o mulțime de lucruri. Dar Sydnam știa exact la ce anume se gândea ea.

– Eram ofițer, răspunse el, în Războaiele Peninsulare.

– Da, știam.

Își mută privirea de la ea.

– A fost o tortură, continuă. Plecasem într-o misiune specială, cu fratele meu, și am fost prinși în munți de o trupă de cercetași francezi. Exista posibilitatea ca unul dintre noi să scape, cu hârtiile importante pe care le aveam asupra noastră, dacă celălalt distrăgea atenția dușmanilor, riscând aproape sigur să fie prins. Kit avea experiență, spre deosebire de mine, și-mi mai era și superior în grad. M-am oferit singur să fiu momeala, pentru a-l scuti de datoria dureroasă de a-mi da un asemenea ordin. Nu aveam uniforme pe noi.

Și de aici pornise totul, desigur. Dacă ar fi purtat uniformă, ar fi fost tratat cu curtoazie și onoare, ca ofițer britanic, de către cei ce-l capturasera.

Unul dintre degetele ei freca ușor scoica pe care i-o întinsese ca s-o vadă.

– Voiau informații despre Kit și misiunea lui, urmă Sydnam, și s-au apucat să mi le smulgă, metodic – vreme de o săptămână sau chiar mai mult. Au început cu ochiul drept, și de-acolo au ținut-o tot în jos. Kit și un grup de partizani spanioli m-au salvat când ajunseseră la genunchi.

– Încă vă mai torturau. Nu era o întrebare. Așadar, nu le dăduserăți informațiile de care aveau nevoie?

– Nu.

Degetele ei strânseseră atât de tare scoicile, încât pumnul începu să i se albească, așa cum și-l ținea rezemat pe genunchi.

– Sunteți incredibil de viteaz.

Lauda ei îi încălzea sufletul. Se așteptase să spună ceva în genul: Vai, săracul om... – aceasta era reacția obișnuită. La fel reacționase și familia lui. Kit se învinuise ani de zile, chinuit de remușcări.

– Mai degrabă încăpățânat, decât viteaz, spuse el. Eram cel mai tânăr din trei frați, cel mai tăcut și sensibil, pe lângă alți doi, viguroși și gălăgioși. Voiam să dovedesc ceva, când am insistat ca tatăl meu să mă trimită și pe mine în armată. Și, uneori, căpătăm mai mult decât ne așteptăm, domnișoară Jewell. Mi s-a oferit într-adevăr șansa de a dovedi ceva, și am făcut-o... dar cu un preț destul de mare.

– Cred că sunt foarte mândri de dumneavoastră, remarcă ea. Familia, vreau să zic.

– Într-adevăr.

– Și totuși, n-ați rămas cu ei?

– Familiile sunt niște instituții minunate, explică el. Pe a mea, o prețuiesc mai mult decât aș putea spune vreodată în cuvinte. Dar fiecare dintre noi are de trăit o viață a lui, un drum propriu de parcurs, un destin personal de îndeplinit. Vă puteți imagina, dacă vă gândiți puțin, cum dorea familia mea să mă adăpostească și să mă protejeze, și să-mi trăiască viața în locul meu, astfel încât

niciodată să nu mai cunosc sentimentele de teamă sau abandon. În cele din urmă, a trebuit să mă îndepărtez de ei – altfel, aş fi putut cădea în ispita de a-i lăsa să facă tocmai aceste lucruri.

Anne desfăcu palma, dezvăluind din nou scoicile, iar Sydnam i le luă din mână şi le puse cu grijă în buzunarul hainei.

– Aveţi familie? o întrebă.

– Da.

– Aha, deci înţelegeţi ce vreau să spun.

– N-am mai văzut pe nimeni din familia mea de peste zece ani, îi spuse ea.

Parcă spusese că fiul ei avea nouă ani, nu? Cu siguranţă, exista o legătură.

– V-au alungat?

– Nu. M-au iertat.

Se lăsă iar tăcerea, în timp ce doi pescăruşi tipau zgomotos pe deasupra lor, după care poposiră pe stânci, nu departe, începând să ciugulească ceva ce-i atrăsese acolo.

– Iertat? repetă el, încet.

– Rămăsesem însărcinată, spuse ea, dar eram nemăritată. Ajunsesem o femeie decăzută, domnule Butler. Şi o pată pe onoarea familiei, cel puţin.

Acum îşi strângea cu braţele genunchii ridicaţi, privind spre orizont. Şi o pată pe onoarea familiei? Propria lor onoare însemna mai mult decât ea?

– Dar înseamnă că ar fi vrut să vă întoarceţi acasă, dacă v-au iertat, spuse el. Nu-i aşa?

– Nu l-au pomenit nici măcar o dată pe David, în scrisorile pe care mi le-au trimis, răspunse Anne. E de presupus că înţeleseseră că, dacă ar fi fost să mă întorc vreodată acasă, îl aduceam şi pe el cu mine. Aşa că nu m-au invitat niciodată.

– Şi nu v-aţi gândit să vă duceţi oricum? o întrebă Sydnam. N-aş crede că e nevoie de invitaţie ca să vă

întoarceţi acasă. Poate s-ar bucura, dacă aţi veni din proprie iniţiativă.

– Nu simt nicio nevoie de a mă duce acolo, spuse ea. Nu mai e casa mea. Spun „acasă” doar dintr-o obişnuinţă de vorbire. Acum, sunt acasă în şcoala domnişoarei Martin.

Ba nu. Un loc de muncă, oricât de plăcut, nu putea fi numit „acasă”. Nici pentru el, Glandwr nu era un cămin. Se îndoia că acea şcoală era căminul ei. La fel ca el, nici Anne Jewell nu avea un cămin propriu.

El însă, cel puţin, spera să-şi poată dobândi unul, având şi mijloacele necesare în acest sens.

– Ce s-a întâmplat?

Fu cât pe ce să-i pună mâna pe braţ, dar se opri la timp. În niciun caz nu i-ar fi făcut plăcere atingerea lui.

– Eram guvernantă la Lady Prudence Moore, în Penhallow, Cornwall, răspunse ea. Era cea mai dulce şi mai veselă din fire copilă pe care şi-ar putea dori vreodată cineva s-o cunoască – trăind în trupul unei fete în creştere. Fratele ei îşi dădea toată silinţa să... să se amestece în viaţa ei, şi ştiam că n-ar fi avut niciun rost să apelez la marchiz, tatăl fetei, care trăia închis într-o lume numai a lui, sau la mama ei, care-şi adora fiul şi-şi ura fiica, fiindcă era slabă de minte. Surorile ei, deşi o iubeau mult, nu avea nicio putere. Iar Joshua – actualul marchiz, vărul ei – locuia în sat, la o oarecare distanţă, şi nu venea în vizită la Prue decât o dată pe săptămână. Eu l-am ademenit pe Albert să se îndepărteze de ea. Voiam cu disperare s-o salvez, şi credeam că puteam să mă descurc singură cu el... dar n-am fost în stare.

Câteva momente, îşi ţinu fruntea rezemată de genunchi, fără să mai vorbească – deşi, la drept vorbind, nici nu era nevoie să spună mai mult.

– Rezultatul a fost David, continuă ea după scurt timp, ridicând capul. Aş vrea... o, cât aş mai vrea să nu se fi născut ca urmare a unei asemenea hidoşenii...

Sydnam simți din nou nevoia s-o atingă, dar n-o făcu nici de această dată.

– Voi spune același lucru pe care mi l-ați spus și dumneavoastră mie, replică el. Sunteți incredibil de vitează.

– Ba n-am fost decât proastă, obiectă Anne. Doar una dintre nenumăratele femei care cred că pot să discute rațional cu asemenea bărbați și să-i facă să se schimbe. Unele femei chiar se mărită cu ei, convinse de acest lucru. Bine măcar că de o asemenea soartă am fost cruțată.

Și totuși, își dădu seama Sydnam, dacă violatorul ar fi luat-o de soție, acum fiul ei ar fi fost marchiz de Hallmere, iar ea ar fi devenit marchiza văduvă, o persoană cu o bogăție și o însemnătate socială considerabile.

– Dar copilul a fost salvat, spuse el. Lady Prudence Moore, vreau să zic.

Anne zâmbi în gol, cu privirea spre mare.

– S-a măritat cu un pescar, acum câțiva ani, și are doi fii zdraveni. Îmi scrie uneori, cu ajutorul surorii sale. Are un scris de o corectitudine impecabilă, cu o caligrafie mare, copilărească. Și dacă există un gen de fericire care poate fi prelungită, domnule Butler, atunci ea are parte de aceea.

– Datorită dumneavoastră, spuse el.

Ridicându-se brusc în picioare, Anne își scutură nisipul de pe fustă. Se ridică și el, dar preocuparea față de dureroasa ei poveste îl făcuse să devină neatent. Picioarul drept îi cedă și fu nevoit să se răsucescă brusc, pentru a-și folosi brațul stâng ca să nu cadă. Astfel, ajunse într-o poziție stângace și nedemnă, care-l făcu să se simtă prost. Și, chiar în timp ce se îndrepta la loc, fu conștient de mâna pe care Anne o întinsese ca să-l sprijine, deși nu apucase să-l atingă efectiv.

Se priviră în ochi, stând incomod de aproape unul de celălalt.

– N-am fost atent, spuse el.

Anne își coborî mâna pe lângă trup.

– Când mi-a venit ideea să urc aici, spuse ea, nu m-am gândit...

Dinții i se înfipseră în buza de jos.

– Mă bucur că nu v-ați gândit la mine, se grăbi el s-o asigure. Amândoi suntem mutilați, domnișoară Jewell. Dar știm cât de important e să refuzăm o viață de schilozi.

În acel moment, Anne făcu un lucru care-l surprinse atât de mult, încât rămase ținut locului, pe culmea stâncilor ce despărteau cele două plaje, cu un picior puțin mai sus de celălalt. Își ridică mâna din nou și-i atinse cu vârfurile degetelor obrazul stâng.

– Amândoi am învățat să vedem însăși inima durerii, domnule Butler, spuse ea. Așa că ne-am schimbat amândoi – în bine, cred. Nu suntem niște schilozi. Suntem doi supraviețuitori.

În clipa următoare, păru să-și dea seama ce făcuse și, cu toată umbra lăsată de borul bonetei, Sydnam o putu vedea roșind, în timp ce-și trăgea mâna înapoi, cu un gest nervos și destul de smucit.

– A mai fost vreun bărbat, de la... de la Moore? se interesă el.

Anne scutură repede din cap.

– Nu, spuse ea. Apoi, după o scurtă pauză: Dar după... nu-l pot numi „accident“, nu-i așa? A mai fost vreo femeie?

– Nu, răspunse el. Niciuna.

Între ei pulsa conștiința celibatului îndelungat și solitar al fiecăruia, deși niciunul dintre ei nu o exprima în cuvinte. Cum ar fi putut? Încă erau aproape doi străini unul pentru celălalt – și, totodată, un bărbat și o femeie.

Conștientă că împărtășeau o stare atât de intimă, Anne se simți brusc biruită de o stânjenală care o făcu să se răsucescă în loc să se urce pe stânci, până ajunse deasupra, de unde se uită în cealaltă parte, cu o mână streșină la ochi.

Sydnam mai stătu câteva momente pe loc, înainte de a se urca după ea.

Îi era imposibil să ascundă de sine însuși credința că în graba cu care ea își retrăsese mâna de pe obrazul lui existase o undă de repulsie.

Nu trebuia nici măcar să înceapă a se gândi că era atât de singur – și atât de frustrat sexual – încât ar fi putut să...

N-ar fi putut supune niciodată o femeie la așa ceva.

Și se prea putea ca și Anne să fie prea vătămată ca să mai aibă ceva de oferit altui bărbat.

Se urcă după ea și se opri în spatele ei, având grijă să nu stea prea aproape.

– E impresionant, spuse Anne, privind în lungul plajei principale, pe care se plimbaseră cu o zi în urmă. Și totuși, în timp ce o asculta vorbind, Sydnam simțea că rostea mai degrabă acele cuvinte care păreau potrivite cu priveliștea decât pe cele pe care le simțea din adâncul sufletului.

– Este, fu el de acord.

Întotdeauna își dorise să aibă doi ochi cu care să vadă peisajul... dar și unul era mai mult decât nimic.

Marea se retrăsese foarte mult. Deja ar fi putut merge pe la capătul grâmezii de stânci pe care stăteau. Dacă ar fi așteptat acest moment, ar fi evitat escaladarea acestora.

– Putem să mergem într-acolo, pe plajă, sau să ne întoarcem pe unde am venit, spuse el. Sau am putea să urcăm spre dreapta, până sus pe faleză. Nu e un drum greu. Cum doriți dumneavoastră.

Când se uită la el de astă dată, Anne își aținti privirea mai degrabă asupra bărbiei, decât în singurul lui ochi.

– Cred că s-a făcut cam târziu, spuse, cu o voce veselă... și impersonală. Mai bine să ne întoarcem pe drumul cel mai scurt. Am uitat complet de trecerea timpului. Și am avut o după-amiază cum nu se poate mai plăcută, domnule Butler. Vă mulțumesc din tot sufletul.

Ceva de nerecuperat se pierduse dintr-o după-amiază care lui i se păruse, din multe puncte de vedere, magică.

Ajunseseră mult prea aproape unul de altul, prin felul cum își împărtășiseră povestirile. O clipă, poate, confundaseră amândoi o simpatie prietenoasă cu atracția fizică – până când ea îl atinsese, dându-și astfel seama de imposibilitatea unei asemenea relații. Și, tot cu prilejul acelei atingeri, înțelesese și el cât de adânc rănită era, ce imposibil i-ar fi fost s-o satisfacă emoțional, chiar dacă i s-ar fi oferit ocazia.

Fără o vorbă, se întoarse și porni primul pe cărarea care urca spre culmea falezei, urmând apoi poteca spre aleea principală, ce trecea mai jos de casă. Pe drum, nu mai vorbiră decât foarte puțin.

– Am să vă conduc până acasă, spuse el, când ajunseră în dreptul casei lui.

– O, nu e nevoie, îl asigură Anne. Ar trebui ca pe urmă să faceți tot drumul înapoi, pe jos.

Se opriră, uitându-se politicoși și veseli unul la altul, ca doi străini care stătuseră de vorbă un timp, dar acum nu le mai rămăsese nimic de spus și așteptau cu nerăbdare să-și ia rămas-bun și să-și vadă fiecare de drumul lui.

Și, într-adevăr, asta erau: doi străini și nimic mai mult.

– Vă mulțumesc că ați venit, îi spuse el. Mi-a plăcut mult această după-amiază. Sper să vă simțiți bine în restul lunii pe care o veți petrece aici. N-am să-mi iau rămas-bun. Îndrăznesc să sper că ne vom mai revedea, înainte să plecați înapoi la Bath.

– Da, răspunse Anne, zâmbind spre bărbia lui. Așa cred și eu. Vă mulțumesc pentru că mi-ați arătat toate acele locuri pe care înainte nu le văzusem.

Apoi se întoarse, cu mișcări destul de bruște, și porni repede pe alee, în direcția conacului.

Sydnam rămase cu privirea după ea, pradă unei mâhniri deloc bine-venite. Nu era decât o musafiră în casa cea mare, o persoană care-i atinsese pentru un scurt răstimp viața, iar acum pleca din nou. Existența lui nu avea să se schimbe datorită celor cinci scurte întâlniri pe

Mary Balogh

care le avusese cu Anne Jewell – urmate, probabil, de tot atâtea, înainte ca ea să se întoarcă la Bath.

Dar poate că n-ar fi trebuit să meargă la plimbare cu ea în ajun, nici s-o invite din nou, azi. N-avea s-o mai facă.

Nu voia să facă vreo prostie, ca, de pildă, să se îndrăgostească de ea.

Își scutură capul, ca pentru a și-l limpezi de gândurile acelea, în timp ce Anne Jewell se făcea nevăzută după un cot al drumului, fără să se mai uite în urmă. Sydnam se răsuci pe călcâie la rândul lui, îndreptându-se spre casă.

Își vârî mâna în buzunar, amintindu-și că scoicile ei erau tot acolo. Degetele i se strânseseră în jurul lor.

Trecu mai bine de o săptămână până când Anne îl văzu iar pe Sydnam Butler – cu excepția unei după-amieze în care-l întrezări pe fugă, când se întorcea acasă după o plimbare cu David. Stătea pe terasă, la oarecare distanță de ușa din față, conversând cu ducele de Bewcastle. Excelența Sa își inclinase capul în direcția lor, iar domnul Butler, de care se apropiau dinspre partea cu ochiul lipsă, se răsucise spre dreapta ca să-i vadă și-i salutase și el cu o mică plecăciune, înainte de a-și continua conversația.

Anne mai auzise și că Lordul Alleyne, Lordul Rannulf și Lady Hallmere se duseseră călare cu el într-o după-amiază, fiind uimită să afle că putea să călărească. Dar n-ar fi trebuit să fie surprinsă, recunoscuse ea. Era un om care-și înfrunta handicapurile în toate modurile imaginabile – cu excepția neputinței de a picta. Se întreba dacă exista vreo posibilitate de a purta, cu sorți de izbândă, și acea luptă... probabil că nu, însă. Unele lucruri erau pur și simplu imposibile.

Nu fusese o săptămână neplăcută, în pofida faptului că nu fusese lăsată să rămână în zona camerelor copiilor, ca un fel de guvernantă, ci o atrăsese în grosul activităților zilnice, alături de toți ceilalți, adulți și copii deopotrivă. Cu toții petreceau mult timp în aer liber, plimbându-se, jucând crichet și alte jocuri cu mingea, înotând, mergând cu bărcile, construind castele din nisip

pe plajă, urcându-se în copaci, jucându-se de-a v-ați ascunselea printre aceștia, escaladând părțile mai de jos ale falezelor, și organizând tot felul de picnicuri.

Contele de Rosthorn îi explicase într-o zi că, aproape tot anul, erau ocupați cu o mulțime de obligații – el, Joshua și ducele, de exemplu, erau membri ai Camerei Lorzilor –, astfel încât lipseau ore și zile întregi de lângă soțiile și copiii lor. Când aveau timp liber, așadar, ca acum, vara, și-l petreceau împreună, în familie, distrându-se cât puteau de mult.

David era mai fericit decât îl văzuse Anne vreodată. Și avu surpriza de a descoperi că putea fi la fel de guraliv, pretențios și ștrengar ca toți ceilalți. Într-adevăr, dacă trioul format din el, Davy și Alexander avea un conducător, de obicei, David era acela. Becky, sora lui Davy, îl adora, la fel ca toți copiii mai mici, cu care avea mereu răbdare să se joace. El, la rândul lui, îl adora pe Joshua – și pe Lordul Rannulf, pe Lordul Alleyne și pe toți ceilalți gentlemen, doar o idee mai puțin. Era impresionat de ducele de Bewcastle, într-adevăr, dar într-o zi Anne îl observă cum exersa ridicarea unui lornion imaginar la ochi, în timp ce se privea în oglinda din camera lui, cu o expresie fudulă, plină de sine, fiind cât se putea de limpede pe cine încerca să imite.

De hatârul lui, ar fi vrut ca vacanța să nu se mai sfârșească niciodată.

Din partea ei, Anne se mulțumea să lase timpul să-și urmeze cursul. Lady Aidan și doamna Pritchard, mătușa ei, îi deveniseră prietene deosebit de apropiate, ca și ducesa, care și ea fusese profesoară, și-i plăcea să discute cu Anne despre școală. Iar domnișoara Thompson, sora cea studioasă a ducesei, o atrăgea și ea pe Anne în conversații prelungite despre cărți și teorii pedagogice, dovedindu-se o persoană pe cât de inteligentă, pe atât de interesantă și cu umor, chiar. Într-adevăr, nu exista nimeni care să nu se poarte binevoitor cu ea. Până și

ducele o angrenă în conversație pentru o jumătate de oră încheiată, într-o seară, descoperind că și ea citise o carte pe care el tocmai o terminase.

Cu toate acestea, își simțea singurătatea mult mai acut acolo, la Glandwr, decât i se întâmplase vreodată la școala Claudiei din Bath. Una la mână, se simțea ca o impotografie, deși toți cei prezenți, fără îndoială, știau cine și ce era. Pe de altă parte, toate persoanele mai tinere avea parteneri, cu excepția domnișoarei Thompson, care părea mulțumită cu statutul ei de fată bătrână. Într-o noapte, în timp ce stătea lângă fereastra dormitorului ei, pieptănându-se și uitându-se la grădina luminată de lună și la marea din spatele ei, Anne observă două persoane care se plimbau pe peluză, îndepărtându-se de casă, în direcția falezei. Bărbatul o ținea pe femeie pe după umeri, ea îl ținea de talie, iar Anne își dădu seama, cu un mic șoc, că erau ducele și ducesa.

Junghiul de invidie pe care-l simți fu pe cât de involuntar, pe atât de acut. În acel moment, singurătatea ei se dezvăluie drept ceea ce era – nevoia dureroasă de a avea un bărbat în viața ei.

Se gândi un moment la domnul Butler, dar alungă amintirea lui. Îl plăcuse, și bănuia că și el o plăcuse pe ea. Dar acolo, pe stâncile dintre plaje, îl atinsese fără să știe deloc ce avea să facă. Îi simțise trupul devenind rigid pe dată, îi văzuse expresia de șoc întipărită pe chip – și cunoscuse și ea un șoc de răspuns și un început de panică, la vederea propriilor sale degete atingând obrazul lui, și simțindu-i pielea înfierbântată de soare.

Dar înainte de asta, preț de-un moment necugetat, trecuse printr-o jinduire atât de intensă, încât fusese ca un junghi aproape dureros prin tot trupul, făcând s-o doară gâtul, să i se contracte sânii, să-i palpitate pântecul, iar partea interioară a coapselor să-i pulseze de sensibilitate crudă. Își recunoscuse în senzații dorința sexuală – despre asta era vorba, desigur.

Și doar peste câteva clipe și-o reprimase – măcar parțial. Cealaltă parte a feței lui, aproape de locul unde-și pusese ea degetele, era desfigurată, vânătă și lipsită de nervi. Îi lipsea un ochi. Și un braț. Cine putea ști ce alte orori se ascundeau sub îmbrăcămintea lui?

Și-l alunga mereu din minte, însă, chiar și așa, se tot pomenea gândindu-se cum dobândise rănila acelea îngrozitoare. Asta i se întâmpla de obicei noaptea; uneori, întrebările o împiedicau să adoarmă, alteori, i se strecurau în vise.

Până la urmă însă, s-au mai întâlnit o dată. Ducele și ducea invitaseră oaspeți din vecinătate la cină, într-o seară, iar când Anne a coborât în salon, îmbrăcată din nou în cea mai bună rochie a ei, cea de mătase verde, cu părul strâns și buclat meticulos de entuziasta Glenys, unul dintre primii oameni pe care i-a văzut în partea cealaltă a camerei, conversând cu Lordul și Lady Aidan, a fost domnul Butler.

Inima i-a tresărit de o bucurie ce părea cu mult peste măsura împrejurărilor. Ultima oară când se întâlniseră, Sydnam Butler o evitase... și ea pe el de asemenea.

Doamna Pritchard o invită să ia loc lângă ea, iar Anne se așeză cu plăcere, întrucât nu-l cunoscuse pe niciunul dintre vecini, iar acea perspectivă o făcea să se simtă teribil de nervoasă. Ar fi evitat cu totul să coboare în salon cu acea ocazie, dacă ducea n-ar fi invitat-o insistent.

Prezentările n-au putut fi ocolite, desigur, după ce oaspeții au început să sosească. Erau câțiva moșieri englezi, cu soțiile și copiii cei mai mari, vicarul cu soția, fiul și fiica lui, pastorul galez și învățătorul din sat, care vorbeau amândoi engleza cu un accent velș atât de pronunțat, încât Anne trebuia să-i asculte cu cea mai mare atenție ca să-i poată înțelege, deși avea cât de cât practică: doamna Pritchard vorbea cu un accent aproape la fel de apăsător.

Apoi, s-a anunțat cina, iar domnul Butler a fost

desemnat s-o conducă pe Anne în sufragerie și să-i ofere locul din stânga lui.

În timp ce-l lua de braț, Anne îi adresă un zâmbet nesigur, iar el îi zâmbi la rândul său.

Curios, dar îi venea să plângă... și, la fel de curios, să râdă de bucurie.

Îi fusese dor de el. Îi dezvăluise despre sine mai mult decât le spusese vreodată Claudiei, Susannei, ori lui Frances. Iar el îi mărturisese unele dintre cele mai profunde taine ale lui. După aceea însă, se mulțumise să aștepte peste o săptămână, fără a face nicio încercare de a o revedea.

La ce se așteptase?

S-o curteze, cumva?

În timpul plimbării lor, Sydnam Butler declarase că oamenii puteau fi niște făpturi remarcabil de rezistente. Anne înțelegea mai bine adevărul acestei afirmații, în timp ce observa felul cum își folosea furculița din mâna stângă ca să-și taie mâncarea și s-o ducă la gură cu mișcări agile, aproape elegante, și cum întorcea capul, fără nicio stânjeneală vizibilă, ca s-o privească pe Lady Hallmere, aflată la dreapta lui, în timp ce conversa cu ea.

Stătu de vorbă cu Lady Hallmere în cea mai mare parte a timpului – dar poate numai fiindcă Anne îi acordase atenția ei domnului Jones, învățătorul din sat, aproape de îndată ce acesta se așezase în cealaltă parte a ei. Faptul că și ea era profesoară îi trezea interesul. Majoritatea profesorilor din Țara Galilor, îi explicase el, erau bărbați.

Față de domnul Butler, simțea o jenă stranie, poate fiindcă discuțiile pe care le avuseseră frizau intimitatea. Cât de mulți oameni, aproape străini unul pentru celălalt, recunoscuseră că se simțeau singuri, că de ani și ani nu mai aveau pe nimeni de sex opus în viața lor?

Inevitabil însă, așa cum dictau bunele maniere, Lady Hallmere se întoarse spre unul dintre moșierii englezi,

așezat în cealaltă parte a ei, iar Jules Jones legă și el o discuție cu doamna Lofter, aflată dincolo de el.

– Domnișoară Jewell, o întrebă politicos domnul Butler, vă face plăcere șederea la Glandwr, dumneavoastră și fiului dumneavoastră?

– Ne place enorm, răspunse ea. Vă mulțumesc.

– Și a mai pictat?

– Da. De două ori, în ambele cazuri, tot împreună cu Lady Rosthorn.

– Mă bucur. Știați că diseară vom avea parte de distracție?

– Da. Lady Rannulf va da o reprezentație. Am auzit că e foarte talentată. Iar Joshua și Lady Hallmere vor cânta un duet, deși Lady Hallmere a reacționat foarte irascibil când toți au încercat s-o convingă. Abia când Joshua a remarcat că nimeni nu va fi lăsat să-i brutalizeze soția în prezența lui, care o va apăra în orice moment, s-a burzuluiit la el de indignare și a acceptat s-o facă. N-a observat că Joshua le făcea cu ochiul fraților ei.

Domnul Butler râse, iar Anne i se alătură.

– Întotdeauna am fost uimit, mărturisi el, vorbind mai încet, că Hallmere pare să știe de minune cum să se poarte cu Freyja. Dintotdeauna a fost o scorpie care scuipă foc. Iar diseară o să mai cânte încă un duet. Huw Llwyd va cânta acompaniat de soția sa la harpă.

Domnul și doamna Llwyd erau doi tineri căsătoriți, chiriași ai ducelui.

– Sunt buni? întrebă Anne.

Domnul Butler își puse lingura în farfurie și se bătu cu două degete peste inimă.

– Muzica lor intră prin urechi, dar ajunge direct aici. Veți ști la ce mă refer, când o să-i auziți.

– Atunci, abia aștept.

– Ceea ce-ar trebui să auziți, continuă el, e congregația capelei galeze cântând imnuri duminica dimineată. Aproape că ridică în aer acoperișul clădirii, dar nu cu o

zarvă de voci, ci cântând într-o armonie cvadripartită fără a se întâlni la repetiții, în timpul săptămânii, nici măcar o dată. Sunt de-a dreptul extraordinari.

– Așa trebuie să fie, într-adevăr, spuse Anne, cu pătrundere.

– Aș dori să vă duc acolo, duminica viitoare, propuse el. Dacă puteți suporta perspectiva de a nu înțelege nicio vorbă din toată slujba. Se oficiază în întregime în limba galeză. Dar muzica...!

Anne se dusesse la biserică duminica trecută, așa cum făcea aproape în fiecare săptămână, dar mersese la biserica engleză, împreună cu familia Bedwyn. Se așezase în stranele cu tapițerie care le erau rezervate lor, în primele rânduri ale bisericii. Multe dintre celelalte locuri, observase ea, erau goale.

– Aș dori și eu să vin, spuse ea.

– Serios? ridică Sydnam Butler privirea dinspre farfuria cu fructe și brânză pe care i-o pusese în față un valet, îndreptându-și atenția asupra ei. Atunci, o să treceți pe la mine duminică dimineată, ca să mergem împreună?

– Da, îi promise Anne. Vă mulțumesc.

Și deodată, simți că i se tăia respirația, ca și cum ar fi încheiat vreun soi de învoială tainică. Acceptase să meargă cu el la biserică, atâta tot. Dar ce-avea să creadă toată lumea despre ea? Și, la urma urmei, de ce avea importanță ce credea lumea? Voia să se ducă.

Iar Sydnam Butler se uita la ea, după cum i se părea, ca și cum și el ar fi dorit același lucru.

În acel moment, Lady Hallmere îi distrase din nou atenția, iar nu peste mult timp, domnul Jones se întoarse și el iar spre Anne, legând o conversație de câteva minute, până când ducesa se ridică în picioare și le invită pe doamne s-o urmeze în salon, pe când domnii rămăneau pe loc, să-și savureze vinul de porto.

Trecu mai bine de o oră înainte ca gentlemenii să li se alătore și ei. Anne se simți foarte nemulțumită de sine,

când observă că ochii îi porniseră imediat în căutarea domnului Butler. Nu era mare lucru, în fond, că o invitase să vină cu el la biserica galeză, duminică dimineața, ca să poată auzi cu urechile ei cântecele corului.

Atâta numai că era.

Se simțea iar, prosteste, ca o fetișcană pe care un gentleman o învrednicise cu atenția lui. Era o prostie. Avea douăzeci și nouă de ani, iar relația lor nu se asemăna nici măcar pe departe cu o curte. Dar, până în urmă cu nici două săptămâni, Anne nu mai ieșise în lume cu un bărbat, nici măcar ca simpli prieteni, de la Henry Arnold încoace. Iar de-atunci trecuse o viață de om.

Se oferise să se ocupe de servirea ceaiului, iar ducesa îi acceptase oferta. Dar nu era atât de ocupată încât să nu observe felul cum oamenii se adunau în grupuri ca să converseze – moșierii englezi mai bogați împreună cu membrii familiei Bedwyn, doamna Llwyd cu doamna Pritchard și doamna Thompson, vicarul și soția lui cu baronul Weston și domnișoara Thompson, domniul Llwyd, Jones și Rhys – pastorul galez – cu domnul Butler și ducele de Bewcastle. Ducesa circula de la un grup la altul, fiind primită cu zâmbete oriunde ajungea.

Domnul Butler era adâncit în discuție și nu arunca nicio privire spre Anne, care stătea în partea lui dreaptă. Mai târziu însă, după ce ea se ridică în picioare și-și șterse palmele de fustă, în timp ce tava cu serviciul de ceai era luată, descoperi că Sydnam Butler venise alături.

– Nu vreți să luăm loc, domnișoară Jewell? îi sugera el. Dacă nu aveți alte planuri, adică.

– Nu am niciun alt plan, îi zâmbi ea. Vă mulțumesc.

Și astfel, avu plăcerea de a urmări și asculta reprezentația în compania unui gentleman care nu mai era și soțul altei femei. Acest lucru îi dădea o senzație absurd de înviorătoare.

Mai întâi, Joshua și Lady Hallmere cântară câteva cântece populare englezești, Joshua acompaniind și la

pianoforte. Erau surprinzător de talentați, deși Lady Hallmere începu prin a-și declina orice răspundere.

– Am insistat categoric ca noi să începem spectacolul, le explică ea ascultătorilor, fiindcă am mari bănuieli că toți ceilalți ne vor fi cu mult superiori – știu că Judith așa va fi – și nu doresc să fiu nevoită să urmez după ei.

Joshua, la pianoforte, zâmbi, în timp ce spectatorii izbucneau în râs.

N-aveai cum să n-o simpatizezi pe Lady Hallmere, își spuse Anne, cu toate apucăturile ei arțăgoase.

– Tu doar cântă acolo, Free, ca să scăpăm mai repede de chinuri, îi strigă Lordul Alleyne.

În continuare, cântă doamna Llwyd – o femeie scundă, brunetă, cu o înfățișare foarte celtică – cu harpa ei mare, frumos sculptată, iar Anne constată curând că i se umpleau ochii de lacrimi, simțind că era transportată într-o altă lume și o altă cultură, atât de frumoasă era muzica interpretată.

– Mereu am impresia, spuse încet domnul Butler, aplecându-se spre Anne în timpul scurtei pauze dintre melodii, că harpa captează, cumva, însuși sufletul Țării Galilor.

– Într-adevăr, spuse ea. O, da, cu siguranță că aveți dreptate.

Apoi, domnul Llwyd se ridică în picioare și, acompaniat de soția lui, începu să cante cu un glas subțire și plăcut, de tenor, pe care Anne l-ar fi putut asculta toată noaptea, deși versurile erau în galeză, astfel încât nu înțelegea niciun cuvânt.

Îi părea destul de rău pentru Lady Rannulf, care urma să încheie reprezentația. Lady Hallmere procedase foarte înțelept, insistând să cante prima.

Lady Rannulf era extrem de frumoasă, cu o siluetă plină, voluptuoasă, și un splendid păr roșcat.

Dar ideea de a o vedea producându-se singură, fără concursul niciunui personaj secundar, o făcea pe Anne să

se simtă cam prost, deși i se spusese că doamna era o foarte bună actriță.

– Sper să ne prezinte Lady Macbeth, spuse domnul Butler. Am mai văzut-o interpretând acest monolog, și e absolut extraordinară.

Mai întâi, Lady Rannulf o jucă pe Desdemona, cu părul despletit și eleganta ei rochie verde de seară transformându-se, cumva, într-o cămașă de noapte, numai și numai prin simpla putere a sugestiei, în timp ce Desdemona aștepta cu uimire și încredere deplasată ca Othello să vină în camera ei de culcare, pentru ca apoi să se apere în fața lui, implorându-l să-i cruțe viața.

Era într-adevăr extraordinară, fu Anne de acord, prin felul cum reușea să dea impresia că în cameră mai era și servitoarea ei, iar apoi însuși Othello, deși juca scena de una singură. Era mai mult decât uluitor cum înceta să mai semene cât de cât cu acea Lady Rannulf pe care Anne o cunoștea de aproape două săptămâni, devenind inocenta, iubitoarea, credincioasa, înspăimântata, dar și demna soție a lui Othello. Revenirea la realitate, când scena luă sfârșit, fu pentru un moment derutantă.

Apoi, la cererea specială a ducelui de Bewcastle, Lady Rannulf jucă într-adevăr și rolul lui Lady Macbeth, tot cu părul desfăcut și rochia ca o cămașă de noapte, căci era tot o scenă nocturnă. Aici însă, orice asemănare între scene și personaje – și chiar și între cele două fețe ale actriței – lua sfârșit. Deveni în câteva clipe puternica, nemiloasa, nebuna, chinuita Lady Macbeth, umblând ca o somnambulă și încercând cu disperare să scape de sângele care-i mânjea conștiința. Anne se pomeni aplecându-se înainte în scaun, cu ochii ațintiți asupra mâinilor femeii, ca și cum s-ar fi așteptat să le vadă într-adevăr siroind de sângele regelui Duncan.

Se afla, își dădu ea seama, în timp ce aplauda entuziasmată laolaltă cu toți ceilalți, în prezența măreției.

Domnul Butler o privea, în așteptare.

– Ei bine? o întrebă el.

– De mult n-am mai asistat la un spectacol atât de uluitor, recunosc eu.

Sydnam râse.

– M-aș fi așteptat să spuneți, mai degrabă, că niciodată nu ați mai văzut un asemenea spectacol.

– Am o prietenă, îi explică ea, care cunoaște un succes enorm prin toată Europa. Are cea mai splendidă voce de soprană pe care am auzit-o vreodată. Până acum doi ani, a predat și ea la școala domnișoarei Martin.

– Și se numește...? vru el să știe.

– Contesa de Edgcombe. Se numea Frances Allard, înainte de a se mărita cu viconte Sinclair, care între timp a ajuns conte.

– Aha, zise Butler, mi-ați mai vorbit despre ea, și cred că-i auzisem numele și înainte. Dar n-am avut niciodată plăcerea de a o asculta cântând.

– Dacă aveți vreodată ocazia, insistă Anne, să n-o ratați în niciun caz!

– Voi avea grijă.

Îi zâmbi din nou, în timp ce de jur împrejurul lor membrii familiei și oaspeții se ridicau în picioare, conversând și râzând. Spectacolul luase sfârșit.

– Urmează și dans, spuse el. A sosit momentul, cred, să mă întorc acasă.

– O, vă rog! protestă Anne, înainte de a apuca să se stăpânească. Vă rog, nu plecați!

Covorul din salon era făcut sul, iar glasvandul din capăt deschis, căci în cameră atmosfera devenise cam înăbușitoare. Doamna Lofter se așeză la pianoforte, după ce mai devreme se oferise să cânte. Ducea fusese cu ideea că un dans popular, lipsit de formalism, ar fi prilejuit un mod mai plăcut de a încheia seara decât jocurile de cărți, deși se pregătiseră și două mese de joc, pentru persoanele mai în vârstă.

Numaidecât, Anne începu să se simtă jenată. Dacă

Sydnam Butler așteptase tocmai o scuză ca să plece de la petrecere – și de lângă ea?

– Atunci, va trebui să stau jos și să vă privesc cum dansați? o întrebă el, zâmbindu-i. Aș fi invidios pe partenerii dumneavoastră, domnișoară Jewell.

Era primul lucru cât de cât asemănător cu un flirt pe care i-l spunea vreodată.

– Dar eu nu doresc să dansez, răspunse ea, nu tocmai sinceră. Vom mai sta de vorbă, dacă doriți. Doar dacă nu cumva, desigur, țineți neapărat să plecați acum acasă.

– Ceea ce țin neapărat, într-adevăr, spuse el, e să trag puțin aer curat, în plămâni. N-ați dori să mergem puțin afară, domnișoară Jewell, ca să vedem cât de puternic strălucește luna în seara asta?

Ce prostie făcuseră, își spuse ea, în timp ce se ridica în picioare, irosind mai mult de o săptămână în care s-ar fi putut întâlni ocazional, dacă nu chiar zilnic, ca să se mai plimbe și să mai converseze... Dar, cel puțin, avea la dispoziție această seară – și mai urma și dimineața de duminică, pe care deja o aștepta cu nerăbdare.

– Da, mi-ar face plăcere, spuse ea. Pot da o fugă ca să-mi aduc un șal?

Peste câteva minute, ieșiră prin ușile glasvandului, în timp ce jucătorii de cărți începeau o partidă, iar în lungul încăperii se formau două șiruri de dansatori, cu multă zarvă și voie bună. Nimeni nu i-ar fi putut observa plecând, își spuse Anne.

– Aha, spuse domnul Butler, oprindu-se pe loc, cu privirea în sus, am știut eu c-o să avem o noapte luminoasă. Nu e niciun nor pe cer și, priviți, luna e aproape plină.

– Cu un milion de stele care să-i sporească lumina, adăugă ea. Cum se face că nu suntem mereu impresionați de mărimea și maiestatea universului?

– Din obișnuință, răspunse Sydnam. Ne-am deprins cu el. Cred că dacă am fi orbi din naștere – de amândoi

ochii – și dintr-odată am putea să vedem, am fi atât de copleșiți de o noapte ca aceasta, încât fie ne-am uita în sus, la cer, până-n zorii zilei, fie ne-am agăța de pământ, speriați să nu cădem. Sau, poate, am presupune, pur și simplu, că ne aflăm în centrul universului și suntem stăpâni peste tot ceea ce ne văd ochii.

Prin văzduh plutea o răcoare delicioasă, după arșița de peste zi. Anne își lăsă șalul să cadă până la coate și trase adânc în piept aerul cu un iz ușor de sare.

– Ce idee bună ați avut, spuse ea, să ieșim aici.

– Dacă doriți o priveliște nocturnă care să vă uimească într-adevăr, replică el, ar trebui să vă urcați până pe culmea colinei de acolo. V-ați dus vreodată, ziua?

Colina pe care i-o arăta făcea parte din parc, dar și din peisajul înconjurător, format din denivelări acoperite cu tufșuri spinoase, flori de câmp și iarbă. Niciunul dintre jocurile cu copiii și nici plimbările n-o purtaseră pe Anne chiar până acolo, dar o admirase adesea și-și spusese că ar trebui s-o viziteze, singură sau împreună cu David, într-o zi, înainte de a pleca.

– Nu, răspunse ea, dar îmi pot închipui ce priveliște fermecătoare se vede de acolo, de sus.

Sydnam Butler coborî privirea spre pantofii ei de seară.

– Oare ar fi o oră prea târzie ca să mergem acum?

Anne își dădu seama dintr-odată că s-ar fi putut să fie un loc prea îndepărtat pentru ca o domnișoară necăsătorită să-l viziteze noaptea împreună cu un gentleman, dar izgoni gândul. Avea douăzeci și nouă de ani și era o femeie independentă. Nu mai era o fetișcană delicată, pe care s-o îngreadească prejudecățile și convențiile sociale.

– Să mergem, se învoi ea.

Porniră încet, continuând să converseze. Niciunuia nu-i trecuse prin minte să aducă vreun felinar, însă, oricum, nu le-ar fi fost de niciun folos. Era una dintre

acele nopți care sunt aproape la fel de luminoase ca ziua.

Colina era mai înaltă și mai abruptă decât păruse. Când ajunseră în vârf, Anne abia mai respira din pricina efortului, iar tălpile o usturau, după ce călcase pe câteva pietre ascuțite, cu pantofii ei subțiri de salon. Dar își dădu seama numaidecât că meritase efortul și durerea.

– O, ia uitați-vă! exclamă, în timp ce făcea chiar ea același lucru.

Dar domnul Butler o privea pe ea, cu părul ciufulit de briză, care acolo, sus, sufla mai puternic.

– Știam eu că veți fi impresionată.

Chiar și la ora aceea din noapte, se vedea clar toată întinderea proprietății, cale de mile și mile de jur împrejur, dormitând liniștită sub cerul verii. Însă cea care-i atrăgea atenția, în primul rând, era marea. Se întindea sub ei într-un arc enorm, lucind ușor, argintiu, în lumina lunii și a stelelor ce se reflecta în apă sub forma unei dăre întinse de la mal până spre orizont. Promontoriul prelung din dreapta se înfigea drept în mijlocul liniei luminoase, arătând în contrast cu ea foarte întunecat și mai asemănător ca oricând cu un dragon urlând. De la înălțimea aceea, se distingeau și marea de dincolo de el.

– Nu pot să nu admir dragonul acela, spuse ea, arătând cu degetul. Urlă sfidător spre întregul ocean, cătuși de puțin intimidat de imensitatea și forța lui.

– Cu toții am avea o lecție de învățat de la el, râse Butler. Ar putea să existe o priveliște mai frumoasă ca asta, oriunde în lume?

– Mă îndoiesc! răspunse ea cu aprindere. Mă bucur foarte mult că m-ați adus aici.

– V-aș fi propus să stăm jos un timp, dar aveți o rochie foarte frumoasă. Poate, dacă sunteți de acord să vă așezați pe haina mea...

– Merge și șalul meu, răspunse ea, luându-și-l de pe brațe și desfăcându-l. Vedeți? E destul de mare pentru amândoi.

Se întoarse și-l întinse pe iarba aspră de la picioarele lor, apoi se așeză pe o jumătate a șalului.

După un moment, Sydnam i se alătură.

– Vin uneori aici, spuse el, când vreau doar să stau jos și să meditez. Vin chiar și iarna, când e frig și bate vântul. Asta-i o calitate specială a frumuseții sălbatice, naturale. Nu este niciodată aceeași, și totuși întotdeauna e frumoasă și liniștitoare pentru suflet.

Rămaseră un timp într-o tăcere destinsă. Apoi, Sydnam o întrebă despre școală, iar Anne îi vorbi de prietenele ei de-acolo și despre restul personalului, despre fete și lecțiile lor, și despre alte activități. Vorbi mult, îndemnată de întrebările pe care i le puneau domnul Butler și de interesul lui evident pentru răspunsurile ei, și-și dădu seama din nou ce norocoasă era că-și găsisese o slujbă care o făcea să simtă mai degrabă că trăiește o viață fericită, decât că muncește.

– Și dumneavoastră? îl întrebă ea. Munca de administrator aici vă interesează cu adevărat?

Sydnam îi descrie îndatoririle pe care le avea și-i vorbi despre fermă și muncitori, despre arendași și despre unii dintre săteni, ca și despre prietenii lui din zonă.

– Problema cu postul de administrator al unui moșier care e mai tot timpul plecat, preciză el, este aceea că ajungi aproape să te crezi tu însuși proprietarul moșiei. M-am atașat foarte mult de Glandwr, de regiunea din împrejurimi și de oamenii de pe-aici. Sper să nu mai plec niciodată. Dar v-am mai spus toate astea.

Rămaseră din nou tăcuți. Iar Anne, deși încă mai privea cu mirare marea, își dădu seama că priveliștea cea mai fermecătoare din toate se afla deasupra capului ei. Dar, dacă-și lăsa capul pe spate, ca să se uite în sus, o lua cu amețeli.

Se culcă pe șal, cu mâinile sub cap.

– Ah, ce bine e așa..., murmură ea. Mă întreb câte stele putem să vedem.

– Dacă doriți să le numărați, zâmbi el, întorcând capul s-o privească, cu un chicotit, nu vă lăsați stânjenită de prezența mea.

– Și, fără îndoială, continuă Anne, mai există încă incomparabil mai multe pe care nu le vedem. Cât de departe ați zice că se întinde universul?

– La infinit.

– Mintea mea nu poate concepe infinitul. Cu siguranță, trebuie să existe un sfârșit, undeva. Dar întrebarea cea mai grea este: ce se găsește dincolo de acest sfârșit?

Chicotind din nou, Sydnam se culcă și el lângă ea.

– Cred, spuse el, că există destui astronomi, filosofi și teologi care nu vor conțeni niciodată să caute răspunsurile și poate, într-o zi, vor reuși să le găsească. Vă împărtășesc curiozitatea, dar, uneori, mă minunez pur și simplu.

– Într-adevăr..., spuse ea, cutreierând cerul cu privirea. Ne este hărăzit să căutăm. Dar tot așa ne este sortit și să acceptăm și să ne bucurăm. Aveți dreptate. Pot să văd Ursa Mare. E singura pe care o pot identifica, din păcate. Dar nu are prea mare importanță, nu-i așa?

– N-are, fu el de acord.

Întoarseră capetele, zâmbindu-și, apoi se uitară amândoi iar în sus, desfătându-se cu măreția cerului înstelat.

Și totuși...

Și totuși, dintr-odată, starea de care era conștientă Anne dobândi și o altă dimensiune. Stăteau destul de aproape unul de altul ca să-i simtă căldura trupului, venind din dreapta. Erau un bărbat și o femeie care zăceau împreună pe culmea unei coline pustii, noaptea, aproape atingându-se, doar la un deget distanță... Vorbiseră și tot vorbiseră unul cu altul... și râseseră împreună.

Erau prieteni, considera ea.

Dar nu prietenia era aceea care adăuga o anumită

picanterie senzualității acutizate prilejuită de contemplarea stelelor, ci altceva – o stare mult mai carnală. Anne îi simțea masculinitatea și o savura în secret, deși nu dorea nicicum să-i dea curs... sau ca el s-o facă.

Ori, poate că da.

Era doar îngrozitor de speriată – speriată de el, speriată de sine însăși.

Nu-și explora în profunzime însă nici gândurile și nici sentimentele. Se delecta, pur și simplu, cu momentul, știind că, după ce se întorcea la școală, adâncindu-se în rutina trimestrului de toamnă, avea să-și aducă aminte de această noapte, re trăindu-i fiecare moment, fiecare senzație, și poate chiar vărsând câteva lacrimi, în mare secret, pentru ceea ce-ar fi putut să fie viața ei dacă...

Dar cum ar fi putut dori vreodată să schimbe ceva din trecut, până și cel mai urât lucru din toate? Atunci, n-ar fi existat nici David.

– Domnișoară Jewell, spuse încet domnul Butler, într-un târziu, tocmai mi-a trecut prin minte că stăm aici de foarte multă vreme. S-ar putea ca dansul să fi luat sfârșit, iar vecinii să se fi dus acasă. De obicei, oamenii de la țară nu stau treji până la ore târzii din noapte. Sper că nu v-am compromis.

– În niciun caz, răspunse ea.

Totuși, se săltă în capul oaselor și-și verifică părul, după care se ridicară în picioare amândoi.

– Nimeni nu ne-a observat plecând, și nici la întoarcere n-o să ne vadă nimeni. Și dacă totuși ne zărește cineva, n-are nici cea mai mică importanță, nu-i așa? Suntem doar doi prieteni care au ieșit împreună să ia aer.

– Prieteni...

O privi, zâmbind, în timp ce Anne își scutura șalul, pentru a și-l pune iar pe umeri.

– Mă bucur. După ultima noastră plimbare, începusem să mă întreb...

Stăteau foarte aproape unul de altul, își dădu ea

seama. Simți un imbold aproape copleșitor de a ridica mâna, ca să-i atingă din nou obrazul. El însă nu schița niciun gest de a o atinge. Anne se întrebă dacă ar fi vrut s-o facă -- și dacă și ea dorea cu adevărat să-l atingă.

Nu-l atinse. Și se bucură că nici el n-o atinge. Căci dacă ar fi făcut-o, oricare dintre ei, cu siguranță de data asta ar fi fost mai mult decât o simplă atingere. Și n-ar fi suportat să fie sărutată de el. Dorea să se întâmple, și, în același timp, gândul o făcea să se crispeze.

Iar ideea că s-ar fi putut crispa cu adevărat o făcea să stea pe gânduri. Din ce cauză ar fi făcut-o, din pricina felului cum arăta el? Sau fiindcă ultimul bărbat care o atinsese vreodată fusese...?

Întoarse capul.

– Pun prinsoare că ajung prima jos! îl provocă ea și o luă la fugă, alunecând, împiedicându-se și râzând sonor – în timp ce se lovea la picioare – până ajunse la poala colinei, întreagă, la câteva clipe după el.

Pe chipul lui apăruse acel zâmbet strâmb, în timp ce Anne își potrivea pasul lângă el, cu răsufierea tăiată și încă râzând.

Dansul tocmai se termina, când intrară în salon, prin ușa glasvandului. Peste tot era forfotă, oaspeții veniți numai în seara aceea căutându-se unii pe alții și luându-și lucrurile, în timp ce le urau noapte bună ducelui, ducesei și celorlalți musafiri.

Se întorseseră în momentul cel mai potrivit, își spuse Anne. În tot acel freamăt, nimeni n-avea cum să observe că ea și domnul Butler fuseseră plecați.

– Și eu trebuie să plec, domnișoară Jewell, spuse domnul Butler, făcând o mică plecăciune în fața ei. Mai doriți să veniți cu mine, duminică dimineața?

– O, da, îl asigură ea. Abia aștept!

Îl privi cum își lua rămas-bun de la ducese și-și dădu seama că atunci, chiar în acel moment, se simțea mai fericită ca nicicând.

La fel ca fiul ei, pesemne, avea nevoie și de companie bărbătească, nu numai de a femeilor. Aceasta lipsise amarnic din viața ei. Avea să-i fie dor de el, când... Dar, nu, mai bine să nu se gândească la asta.

Era joi. Mai aveau trei zile până duminică – le număra efectiv pe degete.

Peste doar trei zile, urma să-l vadă din nou.

La o slujbă care se va ține în galeză, așa încât n-o să înțeleagă o vorbă? întrebă Morgan, Lady Rosthorn, holbându-se la Joshua; apoi, se luminează la față, cu o încântare răutăcioasă. Ce promițător, fără doar și poate!

– Promițător? repetă Lordul Aidan, încruntându-se. Un serviciu religios? Am să mă duc în mormânt, Morgan, fără să pricep nicio câtime din felul cum funcționează mintea femeiască.

– A invitat-o să se ducă cu el la biserică? întrebă și Lordul Alleyne, dându-și ochii peste cap. O mișcare îndrăznească și riscantă, într-adevăr. N-am știut că în Syd zace un asemenea drac de bărbat.

– Poate, spuse Lordul Rannulf, zâmbind, au nevoie de o doamnă de companie. Se oferă cineva? Josh, tu ești cel care afirmă o anume legătură cu domnișoara.

– Dar mai sunt și cel căruia i s-a încredințat sarcina de a-l duce pe fiul ei la biserică, împreună cu toți ceilalți, răspunse marchizul. Nu pot să fiu în două locuri în același timp, Ralf.

Judith țistui din limbă.

– Să-i așezăm alături la cină, joi seara, a fost cu siguranță o mișcare inspirată, Christine, spuse ea. A reușit întocmai așa cum ne așteptaserăm noi.

– Deși Free era cât pe ce să distrugă totul, tot tocându-l pe Syd la cap cu trăncăneala ei, spuse Lordul Rannulf.

Suflete pereche

N-a lipsit mult să fac migrenă, de cât am dat din cap și-am făcut cu ochiul în direcția lor.

– Prostii, Ralf, nici vorbă să fi făcut tu așa ceva! replică Freyja. Sigur c-am stat de vorbă cu el. Când e vorba de așa ceva, trebuie să avem grijă să nu bată la ochi. Dacă Syd ar fi bănuț măcar o clipă că ne preocupam să-i aranjăm o combinație, ar fi fugit cale de-o sută de mile fără să se mai oprească, și cine-ar fi putut să-l condamne?

– Nu eu, Free, o asigură Lordul Alleyne.

– Și cred că domnișoara Jewell ar fi fugit două sute de mile, Freyja, adăugă ducesa. Ba mai mult, și-ar fi petrecut tot timpul rămas până la plecare stând ascunsă în cel mai întunecos ungher, dacă-i dădeam măcar pe jumătate ocazia, nu-i așa? Ați observat cum a plecat pe furiș de la masă, acum câteva minute, în loc să mai rămână aici după micul dejun, ca noi toți? Nici nu știți cât îmi place de ea. Și sunt de acord că ea și domnul Butler s-ar potrivi foarte bine, dacă li s-ar da măcar o șansă cinstită de a se cunoaște cu adevărat.

– Cinstită fiind aici cuvântul de ordine, Christine, spuse Lordul Aidan. De ce trebuie neapărat să credem că, numai fiindcă fiecare dintre ei e singur, Sydnam și domnișoara Jewell ar trebui, așadar, să fie împreună? Ei bine, asta scapă puterii mele de înțelegere...

– Poate fiindă nu ai niciun os romantic în tot trupul, Aidan, chicoti Lordul Rannulf.

– Dar nu ești de acord, Aidan, îl întrebă Rachel, Lady Alleyne, că ar trebui să li se dea o șansă de a vedea dacă se potrivesc sau nu? Și-n fond, ei au fost cei care au făcut prima mișcare, plimbându-se pe plajă împreună și apoi plănuind încă o promenadă, pentru a doua zi. Iar tu, Rannulf, ai fost cel care ne-ai atras atenția, joi seară, că ieșiseră din casă de o oră și jumătate, deși, desigur, cu toții observaserăm.

– Ceea ce nu face decât să dovedească, spuse Lordul Aidan, că sunt întru totul capabili să-și vadă și singuri de

marea lor aventură romantică, dacă așa li se năzare. La fel cum am făcut Eve și cu mine.

– Dar și cu puțin ajutor din partea lui Wulfric, recunoaște, Aidan, adăugă soția lui.

– Wulfric pe post de pețitor, remarcă Gervase. Dumnezeu mare! Mi se îmbârligă mintea!

Excelența Sa nu părea deloc amuzat să-și audă numele târât într-o asemenea conversație. Ridică o sprânceană, elocvent, în timp ce-și lăsa jos ceașca de cafea.

– Am impresia, spuse el, că administratorul meu și una dintre musafire ar trebui să aibă voie să se plimbe într-o seară caldă de vară, și să se ducă împreună la biserică – fie și la o biserică galeză – fără a stârni în sânul familiei mele niște speculații atât de febrile, încât îmi văd amenințată însăși digestia. Christine, s-a trimis vorbă la bone să aducă jos copiii peste zece minute?

– Da, Wulfric, sigur că s-a trimis, îi zâmbi ea cu căldură, în lungul mesei, cu o lucire în ochi. Iar printre copii va fi inclus și David Jewell, astfel ca mama lui și domnul Butler să poată merge până la biserică galeză și înapoi singuri, împreună!

Excelența Sa atinse mânerul lornionului, dar fără să-l apuce cu adevărat. Ba mai mult, un observator atent ar fi putut să jure că buzele îi tresăriră într-un început de zâmbet, când se uită iar la soția lui.

După fix cincisprezece minute, ultima trăsură din convoi porni din fața intrării de la Glandwr, ducând familia Bedwyn, împreună cu toți oaspeții și copiii – printre care și David Jewell – la slujba de dimineață a bisericii engleze din sat.

Anne Jewell îi privi cum plecau, de la fereastra camerei ei, bucuroasă să creadă că absența ei trecuse neobservată de toată lumea, în afară de Joshua și David.

Sydnam stătea la fereastra salonului, privind alea. Câteva trăsură trecuseră prin apropiere, cu câțva timp mai

înainte – slujba de la biserică începea cu o oră mai devreme decât cea de la capela galeză –, dar pe domnișoara Jewell n-o văzuse în niciuna dintre ele. Prin urmare, însemna că se hotărâse să vină la întâlnirea cu el. Din cine știe ce motiv, aproape că se așteptase să primească de la ea vreun mesaj de scuze, poate tocmai fiindcă așteptase atât de mult acel moment.

Cu scurt timp înainte, părise că va ploua, iar cerul era încă acoperit, dar Sydnam se gândea că totuși vremea avea să rămână uscată.

Era obosit. Se deprinsese cu vechile coșmaruri, dar nu erau niciodată ușor de suportat, iar desprinderea de ele, după ce se trezea din somn, era ea însăși tot aproape un coșmar. Servitorii, inclusiv valetul lui, știau că nu trebuiau să-l deranjeze în asemenea nopți, chiar dacă-l auzeau țipând sau urlând, cum i se întâmpla uneori. În ultimii ani, fusese foarte recunoscător că se afla departe de rude, ale căror îngrijorări și insistențe de a-i ține companie cu asemenea ocazii nu erau prea ușor de descurajat. După o noapte chinută de coșmaruri era întotdeauna obosit și nervos, și de obicei deprimat. Dar dușmanul vechi și familiar nu mai avea aceeași putere ca altădată. În această dimineață, Sydnam reușise să se smulgă cu hotărâre din ghearele lui.

Își dorise ca noaptea trecută să nu fi fost una dintre acelea. Voise ca în această dimineață să fie complet lucid. S-ar fi putut să fie ultima lui ocazie de a mai fi singur cu ea.

Se întreba dacă Anne își dădea seama cât se aproape fusese de a o săruta, în seara aceea pe colină, cu câteva nopți în urmă. Fusese o noapte pe care avea s-o țină minte multă vreme. Frumusețea ei și atracția pe care i-o inspira se dovediseră aproape irezistibile. Slavă Domnului că el reușise să le reziste!

Nu erau doi tineri care să poată cădea pradă unui flirt romanțios ușuratic.

Când o văzu venind pe alee, înaltă, grațioasă și fermecătoare, într-o rochie de muselină crem și o bonetă de pai legată cu panglici maro, simți că tot i se ridica moralul, la urma urmei. Era o raritate să aibă parte de compania unei femei, iar a ei îi plăcea sincer. Își puse pălăria pe cap, ieși din casă și-i ieși în întâmpinare, în fața porții.

– Sper, spuse el, ridicând privirea spre cer, după ce o salutase, că n-o să ne prindă ploaia. Norii nu mai arată la fel de amenințători ca adineaori.

Anne ridică și ea privirea.

– Nici măcar nu mi-am adus o umbrelă, spuse. Sunt hotărâtă să rămân optimistă, chiar dacă înseamnă s-o fac cu prețul de a-mi distruge o bonetă.

Și, într-adevăr, arăta fericită, ca și cum s-ar fi bucurat cu adevărat că acceptase să vină cu el la capelă. Ce prostie, că pierduseră o săptămână și mai bine, timp în care s-ar fi putut să se cunoască mai îndeaproape, cum le plăcea atât de mult, după câte se părea... Sydnam se gândise mult la ea în decursul acelei săptămâni, își dădu el seama, iar Anne venise să petreacă acolo doar o lună.

Acum, că ieșise din casă, se simțea mai puțin obosit.

– Ceilalți s-au dus cu toții la biserică, spuse el. Le-am văzut trăsurile trecând. Ce scuză le-ai prezentat, ca să nu vă duceți cu ei?

– Niciuna, răspunse Anne. Am vorbit între patru ochii cu Joshua, ca să-l întreb dacă-l poate lua pe David la biserică. I-am spus de ce nu puteam să vin și eu, dar îndrăznesc să afirm că nu le va zice și celorlalți. Și-n fond, cu ce i-ar interesa pe alții să știe unde sunt eu?

Ralf o inclusese într-o conversație din timpul săptămânii trecute, când câțiva dintre ei ieșiseră la o partidă de călărie, cerându-i lui Sydnam părerea despre felul cum arăta ea, pe un ton atât de vizibil indiferent, încât nu putea fi decât intenționat. Apoi, cu două seri în urmă, Sydnam surprinsese privirea lui Alleyne, în timp ce

revenea cu Anne în salon, și distinsese în ochii lui o expresie speculativ-amuzată. Iar apoi, interceptase o căutătură a lui Morgan, care-i zâmbea cu multă afecțiune. Era foarte posibil ca pe membrii familiei Bedwyn să-i intereseze soarta domnișoarei Jewell mult mai mult decât își dădea ea seama – dar prefera să n-o alarmeze spunându-i. Dracu' să-i ia pe toți acei Bedwyn, nu era treaba lor cu ce femei îi convenea lui să se poarte prietenos!

– Ducesa a aranjat ca azi după-amiază să mergem cu toții la o plimbare cu trăsurile, spuse ea. Nu trebuie să întârzii, la întoarcere.

– Și plănuiesc să treacă și pe la Tŷ Gwyn, mai târziu, dacă nu plouă, îi spuse Sydnam.

– Tea cum...?

– Tŷ Gwyn, repetă el. Sunt două cuvinte galeze care înseamnă casa albă, deși, de fapt, numai albă nu e, ci este un conac apreciabil de piatră cenușiu, înconjurat de un parc. Cred că vechea casă a fost într-adevăr albă, dar au demolat-o și au construit în locul ei conacul, acum un secol sau chiar mai mult. În prezent, aparține ducelui de Bewcastle, dar am speranțe de a o cumpăra de la el, ca să locuiesc acolo.

Adusese în sfârșit vorba despre asta, în fața lui Bewcastle, cu două zile în urmă. Ducele nu spusese nici da, nici nu. Se mulțumise să-l privească, îngustându-și ochii săi argintii, în timp ce-și căuta cu degetele mânerul lornionului.

– Nu încape nicio îndoială, spusese el în cele din urmă, că ai tot felul de motive irefutabile pentru care ar trebui să fii de acord cu cererea ta, Sydnam. Le voi asculta pe toate înainte de a pleca de la Glandwr, dar nu azi. Ducesa mă așteaptă în salon, ca să ne bem ceaiul.

Și asta fusese tot. În orice caz, tot era bine că măcar nu spusese „nu“.

– Mi-ai vorbit despre asta, spuse domnișoara Jewell,

când ne-am plimbat prin vale, deși nu i-ați pomenit numele. Tŷ Gwyn... Îmi place cum sună, atât sub forma sa galeză, cât și în traducere. Are un aer optimist.

– Poate, propuse el, v-ar face plăcere să veniți cu mine până acolo, într-o zi, înainte de a pleca de-aici?

Imediat ce rostise aceste cuvinte, le și regretă. Tŷ Gwyn, spera el, avea să fie viitorul lui cămin. Acolo urma să-și aibă el locul în lume, să-și înfigă rădăcinile, să trăiască pe cât de fericit îi era cu putință, tot restul vieții. Nu era deloc sigur că ar fi fost înțelept s-o ducă acolo pe domnișoara Jewell, astfel încât amintirile despre ea să se întipărească în tot locul – deși de ce anume, nici el nu știa.

Dar rostise deja cuvintele.

– Aș dori să v-o arăt, continuă el. Întotdeauna am avut grijă ca parcul să fie întreținut în bună rânduială și în casă să se păstreze curățenia, deși a trecut aproape un an de când au plecat ultimii chiriași.

– Atunci, mi-ar face plăcere să vin, se învoi ea. Vă mulțumesc, am să aștept cu mare nerăbdare.

După aceea, n-au mai vorbit mult, dar după ce au trecut prin porțile parcului și au cotit la stânga, de-a lungul drumului îngust mărginit cu garduri vii, trecând și peste podul de piatră care traversa valea, au ajuns curând în sat. Acesta era mic și pitoresc, cu casele sale de piatră cenușie, unele cu acoperiș de stuf, altele acoperite cu ardezie cenușie, clădite la mici distanțe de drum, sub unghiuri felurite, cu fiecare grădină înconjurată de un garduleț viu, având în față iarbă și ronduri de flori, iar în spate, straturi prelungi de legume și zarzavaturi. Biserica era înaltă, cu turlă îngustă și capela mai îndesată și mai solidă, la mică distanță mai încolo, în lungul drumului.

Sydnam nu se ducea cu regularitate la capelă. Deși lua lecții de limbă galeză de la Tudor Rhys, pastorul, și putea să înțeleagă și să pronunțe un număr de fraze, iar să citească, chiar mai mult, își pierdea repede șirul când oamenii din jurul lui începeau să vorbească normal, cu

viteza unei conversații firești, iar predicile lungi îi intrau pe o ureche și-i ieșeau pe cealaltă. Uneori totuși, venea și la capelă. Îi plăcea sonoritatea limbii și fervoarea pastorului și a congregației. Totuși, muzica era aceea care-l atrăgea cel mai mult.

Nu se mai simțea stânjenit față de săteni, care se obișnuiseră de mult cu înfățișarea lui. În această dimineață însă, fu foarte jenat, când ajunse la capelă cu domnișoara Jewell și deveni conștient de tăcerea care se lăsă pentru câteva clipe peste congregație, urmată imediat de șușoteli și înclinări din capete. O singură privire aruncată spre ea îi confirmă că se simțea la fel de stingherită.

Dar era o slujbă de dimineață pe care știa că avea s-o țină minte multă vreme – ba chiar, poate, toată viața. Deși sătenii și țăranii din împrejurimi erau deprinși cu prezența lui, cei mai mulți păstrau totuși distanța, poate mai mult din respect decât din repulsie. Întotdeauna stătea singur pe banchetă – în afara zilei de azi.

Azi, avea alături o femeie frumoasă, pentru întreaga oră și jumătate cât dura slujba, și nu putea decât să se bucure că nimeni n-avea cum să-i citească gândurile. În timpul predicii de durată, își făcea tot felul de fantezii despre posibila relație dintre ei doi.

Mai presus de orice însă, avea să țină minte felul cum roșise, zâmbind, când Tudor Rhys trecuse dintr-odată la limba engleză, ca să le-o prezinte enoriașilor și să-i ureze bun-venit. Și cum a stat fascinată cât au durat imnurile, în timp ce o sută și ceva de bărbați și femei din Țara Galilor, în jurul lor, își dădeau frâu liber glasurilor și cântau osanale într-o armonie perfectă, fără nicio repetiție prealabilă.

Da, își spuse el, în timp ce părăseau capela, după ce-și strânseseră mâinile cu pastorul și-i salutaseră, cu zâmbete și mișcări din cap, pe oamenii adunați afară, în stradă, avea să-și amintească toată viața acea dimineață.

Putea foarte bine s-o ducă la Ty Gwyn într-o zi din următoarele două săptămâni, și să păstreze și acea amintire pentru totdeauna, după ce ea pleca înapoi la Bath.

Nu avea idee dacă urmau să fie amintiri plăcute sau dureroase – ori măcar indiferente. La această întrebare, numai timpul avea să-i răspundă, probabil.

– Domnule Butler, îi spuse ea la întoarcere, în timp ce se opriseră pentru câteva minute pe pod, ca să admire valea, îmi dau seama de ce v-ați îndrăgostit de Țara Galilor. E mai mult decât o țară străină oarecare, nu-i așa? E ca o lume aparte. Mă bucur atât de mult că am venit aici!

– Și eu mă bucur, îi spuse el.

În clipa următoare, se simți cam prost și chiar destul de alarmat, fiindcă Anne nu-i răspunse și niciunul dintre ei nu se mișca, iar cuvintele lui păreau să plutească în fața lor, până când, în sfârșit, porniră mai departe și intrară pe porțile parcului, iar el se putu gândi la un subiect de conversație.

Nici măcar nu era sigur că Anne se bucura cu adevărat că venise. Burlăcia lui, de bărbat care nu avea relații cu niciun fel de femei, devenise suportabilă de-a lungul anilor, fiindcă nu existase nimeni care să-i amintească de tot ceea ce pierduse de când devenise intangibil.

Apoi însă, Anne Jewell sosise la Glandwr și în viața lui, iar soarta voise să fie nu numai orbitor de frumoasă, ci și o alesese spre a-i deveni prietenă. Nu trebuia să uite niciodată însă cum reacționase când îl văzuse prima oară, și cum se crispase la atingerea involuntară a obrazului său, pe stâncile dintre cele două plaje. Sau cum se întorsese și o luase la fugă în josul pantei, cu câteva seri în urmă, tocmai când el fusese pe cale să cedeze ispitei de a o săruta.

Era prietena lui... și nimic mai mult decât atât.

Iar după plecarea ei, cel mai probabil, urma să aibă iar de înfruntat anumiți demoni.

Avea să-i simtă lipsa – și să-și dea toată silința s-o uite.

După dimineața de duminică în care se duseseră la biserică împreună, iar el făcuse pe jos drumul înapoi până la conac, împreună cu ea, înainte de a se întoarce la căsuța lui, Anne Jewell și Sydnam Butler au început să se întâlnească aproape în fiecare zi.

Lui Anne îi plăcuse acea ieșire mai mult decât s-ar fi așteptat vreodată. Era ceva straniu, într-adevăr, ținând seama de faptul că slujba în limba galeză fusese complet neinteligibilă pentru ea, deși acest lucru nu era tocmai adevărat. Cumva, o înțelesese cu inima, ocolind intelectul – nu numai muzica, nu doar sonoritatea, ci tot mesajul spiritual. Și existase ceva incontestabil de seducător în faptul de a fi însoțită de un bărbat, de a merge cu el spre biserică, de a se așeza lângă el pe banchetă, de a se întoarce acasă tot cu el.

În unele zile, pe parcursul următoarei săptămâni și jumătate, îl întâlnea din întâmplare – pe faleză, de exemplu, când se plimba seara pe-acolo, după ce-l culca pe David. Mai des însă, se întâlneau anume, de obicei, după-amiaza, când el își termina treburile, iar David era împreună cu ceilalți copii.

A dus-o să vadă școala din sat, împreună cu domnul Jones și, întrucât copiii erau în vacanță, s-au așezat toți trei la pupitrele înguste de lemn, în sala de clasă pătrată, și au conversat mai bine de o oră... sau, mai bine zis, Anne și domnul Butler au ascultat, în timp ce învățătorul le vorbea elocvent despre Țara Galilor și despre istoria și școala galeză. Preda atât în engleză, cât și în limba galeză, a descoperit Anne cu mult interes, căci avea copii care vorbeau ambele limbi. Iar elevii lui, aproape invariabil, deveneau bilingvi după trei săptămâni.

Domnul Butler a dus-o și într-o vizită la domnul și doamna Llwyd, căci vorbise cu plăcere și dor despre fermecătoarea muzică de harp pe care o ascultase, iar

doamna Llwyd petrecu o jumătate de oră sau chiar mai mult cu ea, arătându-i instrumentul, demonstrându-i diverse tonuri și cântându-i, în timp ce domnul Butler și domnul Llwyd discutau probleme de agricultură. Domnul Llwyd a insistat să bea un ceai înainte de a pleca, și li s-au alăturat și cei doi fii ai gazdelor, în vârstă de unsprezece și treisprezece ani. Amândoi băieții au spus că doreau ca David să vină pe la ei, după ce Anne le-a vorbit despre el. Și amândoi învățau la școala din sat.

Anne se plimba cu Sydnam Butler pe drumuri lungi de țară sau ședea alături de el lângă pâraul din vale, ori cutreierau plaja. O dată, s-au dus să facă o lungă plimbare pe limba îndepărtată de pământ pe care amândoi o numeau Dragonul.

– Unii oameni de pe aici mi-au spus chiar că ăsta este dragonul galez original, împietrit de o zeitate a mării, îi spuse el, râzând. E o legendă atrăgătoare, dar cred că mai curând vor să vadă cât de creduli pot fi englezii.

În ziua aceea, își luaseră cu ei un coș de picnic și s-au așezat să mănânce feliile de pâine subțiri ca hârtia, cu unt și brânză, urmate de tarte cu afine și limonadă caldă adusă de departe, din interiorul țării, în timp ce apele mării scânteiau sub razele soarelui, înconjurându-i din trei părți.

– Am senzația că sunt pe o corabie, spuse ea, în drum spre... o, nu știu, undeva, într-un loc exotic, într-un loc minunat...

– O călătorie spre veșnicie, se prinse și el în joc. Spre o veșnicie îmbietoare, perfectă.

– Nu, nu spre veșnicie, se opuse Anne. Sunt multe pe care le-aș pierde, dacă nu m-aș mai întoarce. Și nu m-aș putea duce fără David.

– Aveți perfectă dreptate. Atunci, nu spre veșnicie. Doar spre o lungă, foarte lungă după-amiază.

– De acord, se învoi ea, întinzându-se pe iarbă, cu privirea spre cerul albastru, la fel cum se uitase și la stele,

cu o săptămână în urmă. O după-amiază foarte lungă. Treziți-mă când va veni timpul să mergem acasă.

Dar Sydnam îi gădila nasul cu un fir lung de iarbă după numai câteva momente de când închisese ochii, și răsăra amândoi, cu fețele destul de apropiate. Apoi, Anne închise ochii din nou, ca să nu simtă niciunul dintre ei tensiunea, fiind astfel nevoiți să se îndepărteze unul de altul, ca s-o ascundă.

Se afla în tensiunea aceea o anumită plăcere vinovată. Și totuși, Anne nu suporta gândul ca Sydnam s-o atingă efectiv, și încă nu știa ce anume îi cauza această rețineră, înfățișarea lui sau propriile ei amintiri despre relațiile intime? Poate că era câte puțin – sau mai mult – din amândouă.

Pe durata acelor zile, n-a plouat nici măcar o dată. Abia dacă se ivea câte un nor pe cer. Vorbeau câte-n lună și-n stele, după cum i se părea ei. Sydnam era o companie la fel de plăcută și relaxantă ca și cele mai apropiate dintre prietenele ei – cu singura deosebire că era bărbat.

Se simțea atât de bine, având și un prieten bărbat. Nu se mai sinchisea că era văzută cu el și, inevitabil, familia Bedwyn și ceilalți musafiri din casă îi vedeau mereu împreună. De ce să-i pese, la urma urmei? Între ei nu era nimic care să trebuiască să rămână ascuns, și nimeni – nici chiar Joshua – n-o tachina vreodată apropo de prietenia ei cu administratorul de la Glandwr.

Până și David i-a văzut împreună, într-o după-amiază. Se juca pe gazon, cu ceilalți copii, când Anne și domnul Butler s-au întors de pe colină, iar băiatul s-a despărțit de prietenii lui, venind în fugă spre ei.

– Mama, strigă el, m-am tăiat la deget în scoarța de copac, uite, vezi? Dar Lady Aidan m-a dus în casă și mi-a spălat rana, și m-a bandajat, și nici nu mă doare prea tare, decât că acum mi-e mai greu să prind mingea. Bună ziua, domnule. Azi-dimineață m-am dus iar să pictez, dar abia aștept să-l rog pe domnul Upton să mă învețe să pictez în

ulei. A, uite că mă cheamă Jacques, trebuie să mă duc.

Și o tuli, fără să mai aștepte niciun răspuns. Anne îl privi pe domnul Butler și văzu că acesta îi zâmbea.

– Când eram mic, spuse el, nu cred că aveam vreodată atât de mult timp de pierdut cu oamenii mari. Mă simt onorat.

– E foarte fericit aici, îi spuse ea. Mă tem că va fi îngrozitor de abătut când o să ne întoarcem la Bath.

– Atâta numai, preciză Butler, că la întoarcerea acolo va avea de făcut față provocării domnului Upton.

Era o senzație plăcută să aibă un prieten cu care putea discuta aproape orice, dar căruia putea și să-i ascundă anumite lucruri, despre care nu voia să vorbească, fără ca prin asta să-i provoace curiozitatea sau resentimentele. Cu o ocazie, de exemplu, când Butler o întrebase iar despre familia ei, Anne îi vorbise, în schimb, despre Frances, povestindu-i cum mobilase o cameră anume pentru ea sau pentru Susanna, ori Claudia, la Barclay Court, în Somersetshire, și o păstrase pentru vizitele lor, ori de câte ori vacanța școlară coincidea cu prezența ei acasă. Domnul Butler nu comentase în niciun fel schimbarea subiectului. Și el avea locuri tăcute, unde n-ar fi primit-o să pună piciorul. Anne știa că talentul lui artistic era un subiect dureros pentru el, așa că n-a mai adus niciodată vorba despre asta.

A fost destul de surprinsă când, într-o zi, s-a uitat în calendar și și-a dat seama că ultima săptămână a vacanței în Țara Galilor începuse deja. Se așteptase ca șederea ei acolo să i se pară nesfârșită, iar acum nu-i venea să creadă că se apropia de final. Îi părea destul de rău, cu gândul la David, dar și pentru sine. Cel mai mult o întrista iminenta încheiere a unei prietenii care, deși abia începuse să înflorească, îi făcea atâta plăcere.

Și avea să ia sfârșit. Era puțin probabil să se reîntâlnească sau să corespundă, după plecarea ei. Luna viitoare, la aceeași dată, aveau să-și amintească doar pe

jumătate unul de altul. Iar peste un an, la aceeași dată, abia dacă urmau să se gândească fugăr unul la celălalt sau poate nici atât.

Credea că Sydnam Butler uitase de oferta lui de a o duce să vadă Tŷ Gwyn, casa și proprietatea pe care spera să le cumpere de la ducele de Bewcastle. El însă le menționa din nou, când mai rămăseseră doar trei zile până la plecare. Venise la Glandwr, fiind invitat la cină, iar după masă stăteau puțin mai izolați de toți ceilalți, în salon, numai ei doi, așa cum mai făcuseră și cu alte ocazii. Nimeni nu comentase vreodată această preferință, nici nu-i făcuse să se simtă nesociabili sau stânjeniți.

Dar, în fond, bănuia că era destul de neimportantă pentru ea, oricum, nimeni să nu-i dea prea multă atenție – deși toți se purtau impecabil de prietenoși și mărinimoși cu ea. Iar domnul Butler nu era decât administratorul. De ce i-ar fi luat în seamă cineva mai mult decât era cazul?

– O să veniți acolo poimăine? o întreabă el. Din păcate, mâine sunt ocupat toată ziua, dar poimăine am să fiu liber. Mă gândeam că am putea lua un coș de picnic la Tŷ Gwyn, și, în același timp, îmi dau seama că mi-am terminat treburile care mi-au fost încredințate după ultima mea vizită.

Pentru ziua respectivă fusese organizată o excursie – urmau să facă toți un drum lung până la Pembroke Castle. Copiii mai mari era foarte încântați la gândul de a se urca pe metereze și a coborî în catacombe. Anne așteptase și ea cu nerăbdare să se ducă, dar știa că prezența ei acolo nu era strict necesară. Deși toți adulții le acordau o ocazie specială, de cele mai multe ori, propriilor lor copii, cu unele ocazii se ocupau și de ai altora, astfel încât David avea un număr de tați suplinitori, precum și cam tot atâtea înlocuitoare de mamă.

Și nu se putea spune că-l neglijase. Dimpotrivă, în pofida frecventelor sale ieșiri cu domnul Butler, petrecuse, de fapt, mult mai mult timp cu David – sau, cel

puțin, cu grupul numeros de adulți și copii care-l includea și pe el – decât oricând, în timpul anului școlar.

Dorea neapărat să vadă Tŷ Gwyn. Era locul despre care domnul Butler spera ca într-o zi să devină al lui. Locul unde, probabil, urma să-și trăiască tot restul zilelor.

Voia să-l vadă. Voia să și-l poată imagina pe domnul Butler acolo, ori de câte ori își amintea de el.

Mai voia și să petreacă încă o după-amiază cu el, înainte de a pleca. Avea să fie ultima.

Era un gând destul de deprimant.

– Mi-ar plăcea să vin, spuse ea. Am să vorbesc cu David, ca să fiu sigură că nu se supără dacă nu mă duc la Pembroke Castle cu el, și-l voi întreba pe Joshua dacă poate să-l supravegheze în locul meu. Dar nu cred că vreunul dintre ei va avea vreo obiecție.

– Atunci, dacă nu mai primesc nicio altă veste, voi veni să vă iau de-aici, din fața casei, la ora unu, cu șareta.

Cu șareta. Avea să fie prima oară când se aventurau undeva unde nu puteau ajunge pe jos. Anne se întreabă dacă avea să-i ducă vreun birjar. Ar fi stat foarte înghesuți, toți trei pe bancheta unei șarete.

Dar aștepta cu atâta nerăbdare această ieșire, chiar dacă însemna să piardă vizita la castel. Abia dacă putu să adoarmă, după ce se duse la culcare – se simțea ca un copil căruia i s-a promis un cadou mult dorit, își spuse, aproape dezgustată de sine însăși. Deși nu numai emoția era singurul sentiment care o împiedica să doarmă.

Avea să fie ultima lor după-amiază împreună.

Spera ca vremea frumoasă să mai țină măcar o zi.

Vremea frumoasă a ținut. Când trăsurile au plecat spre Pembroke Castle, pe la jumătatea dimineții, soarele strălucea orbitor pe cerul albastru, senin. Puțin mai târziu, când domnul Butler a sosit și el, pe jos, iar dinspre grajduri a apărut, aproape în același moment, o cabrioletă – Anne se uita de la fereastra dormitorului –, pe cer încă nu apăruse niciun nor. Anne își legă sub bărbie panglicile bonetei de pai și coborî scara aproape în fugă, fără a mai aștepta să fie chemată. Se simțea din nou ca o fetișcană.

Domnul Butler stătea în mijlocul holului, uitându-se în sus spre ea, cu zâmbetul pe buze. Era ciudat, își spuse ea, cât de repede se obișnuise cu înfățișarea lui – cu măneca goală din dreapta, cu obrazul drept vânăt și paralizat, cu banda neagră de pe ochiul drept.

– Se pare că vom avea parte de o după-amiază fermecătoare, pentru drumul cu cabrioleta, spuse el.

Lângă capul calului stătea un grăjdar, observă Anne când ieșiră, dar acesta le făcu loc să urce, respectuos, și rămase pe loc când domnul Butler o ajută să se așeze în stânga banchetei, pentru ca apoi să ocupe și el locul de alături. Grăjdarul îi dădu hățurile și se retrase, după care porniră la drum.

Vasăzică, domnul Butler avea să mâne el însuși calul? Ar fi trebuit să se aștepte. Știa că era un om capabil de multe, inclusiv să călărească.

– Veți fi în deplină siguranță, o încredință el, ca și cum i-ar fi citit gândurile. Am multă experiență în mânatul cailor. E uimitor cât de multe poți face cu o singură mână. Am condus chiar și un atelaj de cai cu o ocazie, deși recunosc că mi se cam făcuse părul măciucă...

Mâna lui stângă, pe care Anne o remarcase prima dată ca având degete lungi, de artist, iar apoi ca fiind agilă și dibace în mânguirea furculiței, mai era și foarte puternică, asemenea brațului, își dădu ea seama, când Sydnam întoarse calul pe alee fără niciun efort vizibil, precum și mai târziu când, după ce se opriseră la locuința lui pentru ca un servitor să pună coșul de picnic în partea din spate a șaretei, ieșiră pe poartă, trecură podul și cotiră de pe drumul principal pe cel mai îngust drum care străbătea satul și continua mai departe.

– Puteți scrie cu mâna stângă? îl întrebă ea.

– Pot să produc ceva care arată ca o încrucișare între o pânză de păianjen și urmele unor labe de gâscă, răspunse el. Dar, în chip demn de remarcat, celorlalți oameni li se pare descifrabil. Între timp, am mai învățat să scriu cuvinte mai lungi de trei litere pe minut, deși numai dacă-mi înfig limba-n obraz sub un unghi potrivit...

Anne râse, în timp ce Sydnam chicotea și el. Îi se părea ciudat să-și amintească faptul că la început îl văzuse ca pe un personaj tragic, frânt, iar el își recunoscuse singurătatea – dar, cu siguranță, nu era un om copleșit de mila de sine sau sentimente de înfrângere. Putea râde de tot felul de absurdități, și chiar și de sine însuși, semn că avea o putere interioară considerabilă.

– Și atunci, nu puteți ține și pensula în mâna stângă? se interesă ea.

Își regretă cuvintele aproape imediat ce le rostise. Deși fuseseră deliberate, pornind din dorința sinceră de a ști dacă încercase vreodată – dacă își asumase și această provocare, la fel ca pe celelalte, și fusese, pur și simplu, învins de dificultatea ei –, își mai dădea seama și că trecuse

o linie nevăzută care se stabilise între ei la începuturile relației lor.

Nu exista niciun semn exterior care să indice că starea lui de spirit se schimbase, dar în scurta tăcere ce urmă se simțea o anume tensiune care înainte nu existase.

– Nu, spuse el, după un timp. Pensulele mele stau tot timpul în mâna mea dreaptă, domnișoară Jewell.

La timpul prezent. Anne nu înțelegea ce voia să spună, dar prefera să nu-l întrebe. Deja își permisesese prea multe.

Mai trecură de o cotitură strânsă, dincolo de sat, după care drumul se îngustă atât de mult, încât ramurile tufișurilor de pe margini începură să se frece de ambele roți ale cabrioletei.

– Dacă ne iese în cale alt vehicul? întrebă ea.

– Va trebui ca unul dintre noi să dea îndărăt, răspunse Sydnam. Ar fi mai productiv așa decât să stăm pe loc, luându-ne la harță. Prin partea asta a lumii, devii expert în a bate în retragere.

Holdele verzi se unduiau în briză, dincolo de gardurile vii din partea dreaptă. Pe pământurile mai pietroase din stânga pășteau oile, iar în depărtare se vedeau mereu omniprezentele faleze și marea. În aer se simțea mirosul salin și cald al acesteia.

– Cred că sunteți foarte mândră de fiul dumneavoastră, spuse el. E un copil fermecător.

Anne îl privi cu surprindere și recunoștință.

– Ralf, Alleyne și Freyja mi-au spus acum câteva zile cât de dornic e să învețe și să-i mulțumească pe cei mari, îi explică Sydnam în continuare, și cât de dornic e să se joace cu toți copiii mai mici. Sunt destul de mulți, nu-i așa?

– Dintotdeauna a fost un băiat bun, confirmă Anne. Profesoarele și elevele de la școală țin la el foarte mult. La început, când era mai mic, consideram că școala îi oferea un mediu minunat, dar nici să rămână acolo la nesfârșit nu se poate. Luna asta, am devenit mai conștientă ca oricând de acest lucru. Totuși, mă cam îngrozesc la

gândul de a-l lăsa pe Joshua să găsească pentru el o școală de băieți. O, domnule Butler, e mult mai greu să fii părinte decât m-aș fi putut aștepta vreodată.

– Serios? Întrebă el, aruncându-i o privire, înainte de a coti cu cabrioleta de pe drumul îngust, pornind pe o cărare denivelată care ducea printre două plantații.

– Descopăr că am tendința de a-l modela și a-l controla, spuse ea, fiindcă știu ce ar fi cel mai bine pentru el, și pentru că știu ce fel de om aș dori să ajungă. Am tot încercat, de exemplu, să-l conving să se gândească la pictură doar ca la o ocupație interesantă ca să-i treacă timpul mai ușor. Când va crește mare, va trebui să învețe să-și câștige existența. Dar am fost surprinsă să constat că e un individ unic, cu totul separat de mine și foarte diferit – și cu o voință proprie. Și oare de ce să mă șocheze asta, în fond? Întotdeauna am știut, la un nivel intelectual, că acest lucru e valabil pentru toți oamenii. Dar unele lecții trebuie să fie învățate și cu inima, înainte de a le înțelege cu adevărat. E atât de ușor să fii părinte, înainte de a avea propriii tăi copii...!

Sydnam râse încetitor.

– Mă faceți să cred, domnișoară Jewell, spuse el, că s-ar putea să fie un noroc pentru mine faptul că niciodată nu voi avea copii.

– A, făcu ea, întorcând brusc capul, vă rog, nu mă înțelegeți greșit! David e cea mai neprețuită ființă din viața mea!

Și imediat se simți vinovată, pentru că se bucura să petreacă o zi departe de el. Ba chiar, de dimineață încoace, abia dacă-l învrednicise cu un gând. Oare se distra bine la castel? Nu cumva se avânta prea îndrăzneț, riscând fără rost, pe scări, ori pe fortificații? Joshua avea destulă grijă de el? Era cuminte și ascultător?

Domnul Butler întoarse capul spre ea, zâmbindu-i.

De ce n-avea să fie și el nicidecum părinte? Fiindcă nu intenționa să se căsătorească vreodată? Fiindcă nu putea?

Oare din tortură făcuse parte și...?

Dar atenția îi fu pe neașteptate distrasă în altă parte. Sydnam Butler oprise cabrioleta, iar Anne văzu că în fața lor terenul cobora spre fundul unei depresiuni largi, puțin adâncă. Era înconjurată de copaci, în afara locului unde drumul se lăța sub forma unei alei acoperite cu pietriș, dincolo de poarta din lemn, cu cinci stângii, lângă care se aflau și doi bolovani cu rol de trepte, pentru a sări pârleazul, după care pornea o cărare de picior. În fața lor, de o parte și de alta a aleii, se întindeau pajiști cu iarbă bogată, pe care pășteau oi cu lâna groasă, unele adăpostindu-se de soare la umbra câtorva stejari și ulmi bătrâni.

Probabil că aproape de capătul de jos al pantei din partea cealaltă se afla o grădină, își spuse Anne, văzând deasupra peluzele tunse și câteva ronduri de flori, în jurul unei construcții ce părea a fi un umbrar cu trandafiri. Dar cea care-i atrăgea cel mai mult atenția era casa, aflată tot în partea opusă. Era din piatră cenușie și, arhitectural, nu arăta deosebit de frumoasă. Avea două etaje, era pătrată și solidă, cu ferestre prelungi la parter și primul nivel, și ferestre pătrate la ultimul etaj. Pereții erau acoperiți pe mai mult de jumătate cu iederă.

Nu se putea numi nici casă, nici conac. Era mică în comparație cu Glandwr, aflată la doar câteva mile distanță, și cel mai mult i s-ar fi potrivit denumirea de vilă sau „conăcel”. Vâlceaua unde stăteau cuibărite clădirea și parcul dădea o impresie de izolare și intimitate, dacă nu chiar de micime.

Marea se afla în cealaltă parte a drumului de pe care cotiseră, poate la vreo milă sau două depărtare.

Domnul Butler nu schițase niciun gest de a se da jos din cabrioletă ca să deschidă poarta, își dădu seama deodată Anne. Stătea pe loc și se uita la ea.

– Cum vi se pare? o întrebă.

– Cred, răspunse ea, sorbind din ochi casa, copacii,

grădina cu flori, pășunea împestrițată de oi, tot parcul, că veți fi foarte fericiți aici, domnule Butler. Cum s-ar putea să nu fiți?

Cum ar fi putut oricine să nu trăiască fericiți acolo? Dintr-odată, simți că o devora o asemenea invidie, încât îi cauza efectiv dureri de inimă.

– Un căpitan de marină în retragere și soția lui locuiau aici cu chirie, pe timp de zece ani, când am venit eu la Glandwr, spuse Sydnam. Anul trecut, când au plecat, n-am depus prea mari eforturi pentru a găsi noi chiriași. Cred că este singura neglijență de care m-am făcut vinovat vreodată, în îndatoririle mele de administrator al lui Bewcastle.

– O să v-o vândă? îl întreabă Anne.

– N-a spus nu, zise el. Dar nici da n-a spus. Oricum, îmi va da un răspuns înainte de a pleca de aici.

Dintr-odată, lui Anne îi trecu prin minte că trebuia să fie un om foarte bogat, dacă putea face o ofertă pentru o asemenea proprietate. Între ei doi exista o distanță imensă, pe plan social. Cu atât mai bine că nu-și făcea niciun fel de planuri în legătură cu el.

Dar se bucura foarte mult că se împrieteniseră.

– Vreți să țineți dumneavoastră hăturile, până deschid eu poarta? o rugă el.

– Lăsați c-o deschid eu.

Și, fără să-i mai aștepte răspunsul, sări jos din cabrioletă și deschise poarta, până dincolo de gard. Apoi, se urcă din nou cu picioarele pe bara de jos a porții și se balansă așa cu ea o parte din distanță, răzând spre domnul Butler. Dintr-odată, devenise foarte conștientă de frumusețea rurală a împrejurimilor, a ierbii verzi, a cerului albastru, a păsărilor care cântau, a zumzăitului insectelor și a brizei care abia adia. Simțea mirosul de vegetație, de animale și de mare. Și căldura soarelui.

Era unul dintre acele momente vii, binecuvântate, își dădu ea seama, care se întipăresc arzător în memorie și

rămân acolo de-a pururi.

Sydnam continua să se uite la ea, fără să mai zâmbească, de astă dată. I-ar fi fost imposibil să deducă la ce se gândea. Poate că-l ofensase deschizând ea însăși poarta. Poate își spunea că-l considera incapabil s-o facă el însuși.

– N-am putut rezista, spuse ea. Mai așteptați un moment, ca să sar pârleazul înapoi?

– Când poarta e deja deschisă? replică Sydnam, cu zâmbetul lui strâmb.

– De-asta sunt făcute gardurile, ca să fie sărite. Niciodată nu m-am putut abține.

O invită cu un gest și o mică plecăciune glumeață, de pe bancheta trăsuricii.

Dar, după ce se urcă pe cei doi bolovani cu rol de trepte și-și trecu picioarele peste gard, ca să se așeze pe șipca de sus a acestuia, zâmbind spre domnul Butler, el se dădu jos din șaretă și petrecu hăturile peste stîngia porții, după care porni spre ea, cu mâna întinsă, pentru a o ajuta să coboare.

– Dacă aș avea două mâini, spuse, aș putea fi galant până la capăt, luându-vă în brațe ca să vă dau jos.

– Dar atunci, i-o întoarse ea, punându-și mâna dreaptă într-a lui și ridicându-și poalele rochiei cu stînga, aș pierde ocazia de a coborî ca o regină, domnule Butler!

Deveni o regină foarte puțin distinsă, însă, când pietroiul de jos se clătină precar sub greutatea ei, făcând-o să sară împleticit la pământ, gata-gata să se răstoarne peste el. Râse, ridicând fața spre chipul lui – aflat la doar două degete.

Senzația de déjà-vu o izbi cu putere, ca o lovitură de pumn în josul pântecului. Era ca și cum s-ar fi repetat toată scena de pe stîncile dintre cele două plaje.

Ochiul lui stîng era întunecat, intens, iar gura, care nu zâmbea, cât se poate de frumoasă. Anne îi simțea respirația pe față, și căldura pe tot trupul. Preț de-un moment

amețitor, nebunesc, se clătină pe picioare, înclinându-se și mai mult spre el. Închise pe jumătate ochii.

Apoi, se retrase brusc și răsă din nou, în același timp, desprinzându-și mâna dintr-a lui.

– Vă mulțumesc, domnule, spuse ea veselă. Fără îndoială, mi s-ar fi întâmplat o mare nenorocire dacă nu mă țineai dumneavoastră. Cred că mândria și demnitatea mea ar fi fost mai profund lezate decât oricare altă parte a fapturii mele, însă chiar și ele trebuie să fie protejate.

– Trebuie să fixez mai bine treptele astea ale părleazului, spuse el.

Peste câteva momente, ședeau iar pe bancheta cabrioletei, coborând apre fundul văioagei puțin adânci care adăpostea casa și parcul de la Tŷ Gwyn.

Fusese cât pe ce să-l atingă din nou, își spuse Anne – nu doar mâna lui, ci pe el. Fusese cât pe ce să-l sărute – iar el își dăduse seama. Acum stătea rigid lângă ea, conștient că se crispase. Fără îndoială, înțelesese greșit motivul.

Nu era din cauza lui. Nu cu adevărat.

Ci dintr-a ei.

Intimitatea fizică o oripila.

Dar poate că și el era la fel de ușurat că-l respinsese. Nu era fecioară. Fusese violată. Avea un copil. Se prea putea ca toate aceste fapte să-l facă să simtă o repulsie întru totul echivalentă cu toate sentimentele pe care i le inspira el ei.

Dar Anne nu credea despre el că simțea repulsie.

Se uită în jur, la pajiște, și înainte, spre casă și grădini, încercând să se simtă din nou fericită.

La Tŷ Gwyn nu locuiau servitori permanenți. Totuși, Sydnam luase măsuri ca grădina să fie îngrijită cu regularitate, iar casa, aerisită și curățată. Ca administrator al ducelui de Bewcastle, ar fi procedat la fel chiar dacă proprietatea nu ar fi prezentat niciun interes personal pentru el. Dar poate că n-ar mai fi venit atât de des să vadă

cu ochii lui cum mergeau treburile.

Introduse trăsurica în grajd, deshăma calul și-i dădu ovăz și apă, în timp ce domnișoara Jewell stătea și se uita – îi refuzase oferta de ajutor. Coșul de picnic îl lăsase acolo unde se găsea, deocamdată; puteau hotări mai târziu unde să se așeze pentru masă.

Simțea o ezitare stranie la gândul de a o invita în casă – sau, poate, tocmai dimpotrivă. Dorea din toată inima să-i arate interiorul, dar nu voia s-o facă decât la momentul potrivit. La sosire, încă se mai simțise tulburat după incidentul de la părleaz, când fusese cât pe ce s-o sărute. Ce faux pas îngrozitor ar fi putut să fie și acela! Chiar în timp ce se întâmpla, o simțise cum bătea în retragere, ceea ce-i amintise peste măsură de intens ce prostie ar fi făcut îngăduindu-și să se îndrăgostească de ea.

În unele momente, fiindcă ajunseseră să se împrietenească, și fiindcă, în fine, se simțea atât de comod în prezența ei, uita că între el și orice femeie n-ar fi putut să mai fie niciodată nimic altceva decât prietenie.

Pentru moment, nu voia să fie singur în nicio clădire cu domnișoara Anne Jewell, care în ziua aceea arăta mai atrăgătoare decât de obicei, în rochia ei de muselină cu talie înaltă și boneta de pai cu bor moale, ambele tivite cu panglici albastre, deși le văzuse pe amândouă în mai multe rânduri. Și arăta bronzată și mai sănătoasă, după săptămânile petrecute la Glandwr, deși s-ar fi putut să nu fie tocmai încântată dacă el comenta acest lucru – în general, doamnelor nu le plăcea să aibă tenul ars de soare. Nu credea c-avea să uite vreodată cum arăta, stând pe șipca de jos a porții în timp ce aceasta se balansa în țâțâni și râzând spre el, ca o fetișcană lipsită de griji.

Îi sfâșiasse inima.

O luă la o plimbare prin parc, pe cărarea rustică dintre copaci și peste pajiștea întinsă, evitând oile și murdăria lăsată de ele, admirând margaretele, trifoiul, ciuboțica-cucului și celelalte flori care lipseau de pe gazonul mai

atent îngrijit din interiorul grădinii, apoi și pe peluzele propriu-zise, mai întâi, prin spatele casei, pe unde creșteau straturi de legume și zarzavaturi, deși casa era nelocuită, apoi în față și printre rondurile de flori multicolore, unde Sydnam avu plăcerea să observe că nu se zăreau buruieni, și pe sub umbrarul de trandafiri.

Se bucură să ia loc acolo – îl durea genunchiul drept, după ce umblase pe jos aproape încontinuu, timp de o oră. Aici, aerul era plin de miresmele zecilor de trandafiri ce creșteau în ronduri și se cățarau peste umbrar. Se auzea bâzâitul molcom al albinelor.

Anne însă nu se așează și ea. N-ar fi stat jos nici el, dacă ar fi știut dinainte, dar acum nu se mai ridică. Rămase pe banchetă, privind-o cum se apleca peste straturile de trandafiri ca să se uite mai de aproape la unele dintre florile cele mai frumoase, să le atingă ușor, să le miroasă...

Arăta mulțumită și relaxată, își spuse Sydnam. Părea să se simtă acolo ca la ea acasă – așa cum se simțea și el...

Nu știa cum ar fi putut suporta dezamăgirea, dacă Bewcastle refuza să-i vândă proprietatea. Într-o asemenea situație, nu se credea în stare să mai rămână prin cea parte a lumii. Era un gând alarmant, de vreme ce în toată lumea nu exista niciun alt loc unde i-ar fi plăcut să trăiască.

Dar, dacă rămânea acolo, dacă avea să se mai așeze vreodată din nou pe băncuța aceea, într-o după-amiază fierbinte și toropită de vară, urma să fie singur.

Nicio femeie frumoasă nu avea să admire florile.

– Puteți să culegeți câțiva trandafiri, dacă doriți, o invită el, ca să-i duceți la Glandwr cu dumneavoastră. Pot să vă aduc un cuțit, din casă.

– S-ar ofili, răspunse Anne, întorcând capul spre el. Mai bine îi las aici, în mediul lor firesc, să trăiască atâta cât le e dat de la natură. Dar vă mulțumesc, oricum.

Când Anne se apropie, Sydnam se ridică în picioare, apoi se așează din nou, după ce luase loc și ea. Totuși, ar fi

trebuit să se dea puțin mai încolo, își spuse el, cu întârziere. Anne se așezase în partea lui dreaptă. De obicei, nu era atât de neatent.

– Când am fost nevoit să-mi părăsesc postul de guvernantă la Lady Prudence Moore, spuse ea, m-am mutat într-o căsuță din satul Lydmere. Îmi câștigam existența dând lecții particulare, deși mai eram nevoită să accept ajutorul financiar pe care mi-l oferea Joshua. Aveam câțiva elevi, și pe propriul meu fiu, ca să mă țină ocupată aproape clipă de clipă, în fiecare zi. Totuși, continuam să fiu cât se poate de conștientă de singurătatea în care trăiam. Când închideam ușa în urma oricărui elev, care venea întâmplător pe la mine, nu mai eram decât noi doi, eu și David. Uneori, mi-era foarte... greu.

– Înseamnă că a fost bine pentru dumneavoastră, când, în cele din urmă, vi s-a oferit acea slujbă la o școală cu internat, presupuse el.

– Într-adevăr, a fost cel mai bun lucru care mi s-a întâmplat, de multă vreme încoace. Vă place să trăiți singur?

– Nu sunt complet singur niciodată, îi spuse el. Am tot timpul servitori, cu care întrețin aproape întotdeauna relații amicale, în special cu valetul meu.

Nu putea s-o vadă decât dacă întorcea capul spre ea. Se simțea într-un dezavantaj clar.

– O să vă placă să locuiți singur aici? întrebă Anne în continuare. Veți găsi fericirea mult dorită?

Cu doar o oră în urmă, când opriseră cabrioleta pe culmea dealului, îl asigurase că avea să poată fi fericit acolo.

În ultima oră, se plimbaseră cu pas sprinten, conversaseră, râseseră și, uneori, tăcuseră plăcut împreună. Fuseseră încălziți de razele soarelui și de atmosfera estivală. Oare când îi cuprinsese pe amândoi melancolia, și de ce?

Sydnam încercase toată după-amiaza să nu se gândească la faptul că aceea era ultima ei zi la Glandwr, că mâine urma să plece, că toți aveau să plece în decursul săptămânii următoare. La început, numărăse zilele de nerăbdare să scape de ei. Acum, le număra împotriva propriei voințe, și dintr-un cu totul alt motiv. Pentru domnișoara Anne Jewell însă ajunsese la capătul numărătorii.

Se gândi cu regret la toate zilele pe care le irosise fără s-o vadă. Însă chiar dacă ar fi stat cu ea clipă de clipă, în fiecare zi, aceasta tot ultima ar fi fost.

– Viața mea va fi așa cum mi-o făuresc eu, îi răspunse. Iar acest lucru e valabil pentru oricare dintre noi, tot timpul. Nu putem ști ce ne va aduce viitorul, nici cum ne vor face să ne simțim evenimentele care vor urma. Nu putem nici măcar să ne facem planuri și să avem vreo certitudine că proiectele noastre, cele mai grijuliu puse la cale, vor da roade. Aș fi putut eu să prezic ceea ce-avea să mi se întâmple în Peninsula? Ați fi putut prezice dumneavoastră ce vi s-a întâmplat în Cornwall? Și cu toate acestea, acele lucruri ni s-au întâmplat. Și ne-au schimbat planurile și visurile atât de radical, încât amândoi am putea fi scuzați că ne-am dat bătăuți, că niciodată nu ne-am mai făcut planuri sau visuri, că n-am mai trăit niciodată. Și aceasta este o alegere pe care toți o avem de făcut. Dacă voi fi fericit aici...? Îmi voi da toată silința să fiu – dacă, mai bine zis, Bewcastle va accepta să-mi vândă proprietatea.

– Care erau visurile dumneavoastră? îl întrebă ea.

La asta, Sydnam întoarse capul până putu s-o vadă. Ședea lângă el pe banchetă, întoarsă puțin într-o parte, și-l privea cu ochii ei mari, umbriți de genele lungi și de borul bonetei. Părea să se uite intenționat la obrazul lui diform. Sydnam ar fi putut propune să facă schimb de locuri, dar se abținu. Așa avea să fie mai sigur. Urma să țină minte tot timpul că Anne se ferise de el la pârleaz –

da, exact asta făcuse – și că nu trebuia să-și lase sentimentele pe care i le stârnea ea să treacă dincolo de fruntariile prieteniei.

– Erau visuri rezonabil de umile, răspunse. Voiam să pictez. Îmi doream un cămin al meu, o soție și copii. Sau, ba nu, dați-mi voie să fiu întru totul cinstit, din moment ce tot m-ați întrebat. Voiam să ajung un mare pictor, doream să expun la Academia Regală. Dar aveam de ales, înțelegeți – întotdeauna trebuie să alegi. Mai doream și ca restul lumii să vadă că eram la fel de matur și curajos ca frații mei. Așa că l-am convins pe tatăl meu să mă trimită la oaste, și cu cât familia mea protesta mai mult că o asemenea viață nu era de mine, cu atât mă îndârjeam mai tare să le arăt că era. Iar acum, trebuie să trăiesc suportând consecințele alegerii mele de atunci. Și n-aș zice că am ales rău. Așa ceva ar fi prostesc și fără rost. Hotărârea luată cu acel prilej m-a purtat spre tot ceea ce avea să mi se întâmple de-atunci încolo, chiar și în acest moment, iar deciziile pe care le iau azi, mâine sau săptămâna viitoare mă vor duce la următoarele momente prezente din viața mea, și la următoarele... Totul e o călătorie, domnișoară Jewell. Am ajuns să înțeleg că asta înseamnă viața – o călătorie, cu curajul și energia de a face întotdeauna pasul următor, și pe următorul, fără să judec ce e drept și ce e nedrept.

– Erați la fel de înțelept și înainte de a fi fost rănit? vru ea să știe.

– În niciun caz! Iar dacă de-acum peste zece, douăzeci de ani voi fi în viață, cuvintele pe care le-am rostit acum îmi vor părea atunci prostești sau măcar superficiale. Înțelepciunea provine din experiență, și până acum n-am avut decât vreo douăzeci și opt de ani în care să mi-o formez.

– Cu unul mai puțin decât mine, spuse ea. Sunteți mai tânăr.

– Și visurile dumneavoastră care au fost? se interesă Sydnam.

– Să mă mărit cu un bărbat față de care să simt afecțiune. Să am copii. O casă modestă, a mea, la țară. Și măcar unul dintre visuri mi s-a împlinit. Îl am pe David.

– Și vă aleseserăți și un posibil soț?

– Da.

Nu-i puse următoarea întrebare. Răspunsul era cum nu se putea mai evident. Bărbatul acela, indiferent cine fusese, o părăsise, descoperind că un altul o lăsase însărcinată. Oare fusese un bărbat din Cornwall?

– Dar aveți dreptate, continuă ea, trebuie să mergem mai departe, pe drumul vieții. Cealaltă variantă e mult prea cumplită ca să ne gândim la ea, măcar.

În tăcerea care se lăsă, Sydnam începu să se simtă stingherit. Își dădea seama că Anne nu se clintise din loc. Însemna, așadar, că stătea tot lângă el, puțin întoarsă într-o parte. Ar fi putut să se ridice în picioare, desigur. Încă n-o invitasese în casă, dar o parte mai îndărătnică din el îl făcea să rămână pe loc. S-o lase să se uite la el pe săturate. Doar nu se putea spune că nu-l mai văzuse niciodată.

– Nu e o priveriște prea plăcută, nu-i așa? remarcă el pe neașteptate, în cele din urmă – și mai bine și-ar fi mușcat limba. Ce-ar fi putut să-i spună Anne ca răspuns la un asemenea comentariu plin de autocompasiune decât niște minciuni prostești cu care să-l consoleze?

– Într-adevăr, nu este, confirmă ea.

Cuvintele ei mai degrabă îl amuzară decât să-l rănească. Întoarce din nou capul, zăbindu-i.

– Dar face parte din persoana care sunteți pentru cei care vă cunosc acum, continuă Anne. Aceasta nu poate fi evitată, nu-i așa, decât dacă ați deveni un eremit sau ați purta o mască. Îndrăznesc să spun că, pentru dumneavoastră, e un lucru îngrozitor să fiți orb pe o parte, să vă lipsească un braț, să nu puteți face atât de multe lucruri pe care înainte le făceați pe negândite. Și trebuie să fie cumplit să vă uitați în oglindă și să vă amintiți cum arătați într-o vreme, și că niciodată nu veți mai arăta la fel.

Erați extraordinar de chipeș, nu-i așa? Și încă mai sunteți. Dar cei care vă văd acum – și mai cu seamă, cred, aceia care nu v-au cunoscut înainte – se obișnuiesc destul de repede să vă vadă așa cum sunteți. Partea dreaptă a feței dumneavoastră nu e deloc frumoasă, cum spuneți. Dar nici urâtă nu este. De fapt, nu e. Ar trebui să fie, poate, însă nu e urâtă. Face parte din dumneavoastră, iar dumneavoastră sunteți un om care merită să fie cunoscut.

Sydnam râse, continuând să-și țină capul întors spre ea. Dar, la drept vorbind, era adânc mișcat. Simțea că Anne Jewell nu-i spunea acele lucruri doar ca să-l consoleze.

– Vă mulțumesc, domnișoară Jewell. În toți anii de când mi s-a întâmplat acest lucru, n-am mai găsit niciodată pe nimeni, nici măcar în familia mea – ba mai cu seamă în familia mea! – care să fie dispus să vorbească atât de sincer despre felul cum arăt.

Dintr-odată, Anne se ridică în picioare și se duse lângă unul dintre suporturile pe care se cățărau trandafirii. Își înclină capul, pentru a mirosi un boboc roșu de o formă desăvârșită.

– Îmi pare rău, se scuză ea, pentru ceea ce s-a întâmplat mai înainte.

„Mai înainte“ se întâmplaseră un număr de lucruri. Totuși, Sydnam își dădu seama la care se referea.

– Eu am fost de vină, spuse el. Nu trebuia nici măcar să mă gândesc să vă sărut.

Dar nu se gândise s-o sărute. Asta era toată problema. Dacă s-ar fi gândit, n-ar fi ajuns atât de aproape de a o face. I-ar fi dat drumul imediat ce ea își recăpătase echilibrul și s-ar fi îndepărtat.

Anne întoarce capul să-l privească.

– Dar eu am fost, recunosc ea, cea care era cât pe ce să vă sărute pe dumneavoastră.

Dintr-odată, obrajii i se aprinseră ca flacăra.

Aha... Sydnam nu-și dăduse seama de acest lucru. Iar

ea se oprise la timp – și acum, considera că-i era datorare cu niște scuze. Sydnam cobori privirea, pigulindu-și o scamă de pe pantaloni.

Odată, cu vreo trei săptămâni în urmă, îl atinsese pe obraz cu vârfurile degetelor – și în clipa următoare și le retrăsese ca friptă. Acum, fusese cât pe ce să-l sărute, după care se îndepărtase, cu o mișcare smucită.

Brusc, deveni conștient de faptul că stătea în fața lui. Ridică și el privirea spre ea, pregătit să-i zâmbească și să-i sugereze să se ducă amândoi să vadă casa. Dar ochii ei erau enormi și adânci, dându-i curioasa impresie că putea să privească prin ei până-n adâncurile sufletului ei. Iar ea își puse degetele în locul unde-l atinsese prima dată.

– Nu sunteți urât, domnule Butler, spuse ea. Nu sunteți urât. Credeți-mă că nu sunteți.

Și-și inclină capul, atingându-l în partea stângă a gurii cu buzele care-i tremurau, iar el îi simți pe obraz respirația sacadată. Dar nu-i dădu doar un mic sărut simbolic, pentru a-i dovedi că avea curaj s-o facă. Își ținu buzele acolo destul timp ca el să-i simtă gustul, s-o dorească atât de intens, încât își încheștă mâna pe brațul banchetei destul de strâns ca lemnul să trosnească.

Ridicând capul, Anne îl privi din nou cu expresia aceea ciudată pe care o avea când se uita la ambele laturi ale feței lui. Sydnam observă că ochii îi înotau în lacrimi.

– Nu sunteți urât, repetă ea, aproape cu ferocitate, ca și cum ar fi dorit, poate, să se convingă și pe sine însăși.

– Mulțumesc, se sili el să zâmbească, ba încă și să chicotească. Vă mulțumesc, domnișoară Jewell. Sunteți foarte bună.

Înțelegea pe deplin cât o costase să-l atingă în felul acela. Totuși, era o femeie plină de compasiune. Nu avea nicio vină că-l făcea să se simtă deprimat, cum de mult nu mai fusese.

Avea gust de soare, de femeie și de visuri.

– Pot să vă arăt casa? o întrebă, ridicându-se în picioare.

– Da, vă rog, răspunse ea. Toată ziua am așteptat cu nerăbdare s-o văd.

Și atunci, Sydnam făcu un lucru teribil de tulburător, pe care de mult nu-l mai făcuse. Îi oferă brațul drept.

Atâta doar că nu se întâmplă nimic.

Nu-l avea.

Anne își potrivea pasul după al lui, fără a ști, măcar, că el schițase acel gest.

O fracțiune de secundă, Sydnam Butler uitase că era om doar pe jumătate.

Era teribil de conștientă de prezența lui, când intrară în casa tăcută și răcoroasă, iar el îi arătă toate camerele de la parter și de la etaj. Era conștientă de prezența lui ca bărbat, ca făptură sexuală după care jinduia dureros tot trupul ei de femeie.

Senzația era în parte înfricoșătoare, în parte, fascinantă.

În timp ce-l săruta, avusese mare grijă să nu-i atingă partea dreaptă a feței – dar rămăsese foarte conștientă de acea parte dreaptă, temându-se să nu ridice mâna și să-l atingă, la fel cum oamenii care au fobia înălțimilor se tem că vor sări din vârful unui turn sau de pe marginea unei prăpăstii.

Și totuși, nu de partea lui dreaptă se temea cel mai tare.

Mai fusese foarte conștientă, în timp ce-l săruta, și de masculinitatea lui, de intimitatea care pândea la doar o bătaie de inimă distanță, deși buzele lui nici nu se clintiseră sub ale ei, iar mâna lui n-o atinsese pe a ei.

Masculinitatea lui era aceea de care se temea cel mai mult.

Sau, mai degrabă, se temea de propria ei feminitate vătămată.

– E o casă foarte frumoasă, comentă ea după un timp. Pot înțelege de ce v-ați atașat de ea atât de tare. Camerele

Suflete pereche

sunt pătrate și cu tavan înalt, și aproape maiestuoase, nu-i așa? Iar ferestrele sunt mari, astfel că lumina le umple aproape toată ziua.

Ferestrele din spate dădeau spre grădina de zarzavaturi și panta împădurită, iar cele din față aveau vedere spre grădina de flori și restul parcului. Casa era înconjurată de frumusețe – și totuși, întreaga splendoare a mării și a coastelor se afla doar la vreo milă distanță.

– M-am îndrăgostit de ea de prima oară când am venit aici în vizită, își aminti el. Există unele locuri, ca ăsta, care îți cuceresc inima fără vreo explicație rațională, în timp ce altele, la fel de fermecătoare sau chiar și mai frumoase, nu au niciun efect. Țin foarte mult la Glandwr și la căsuța de-acolo, unde locuiesc acum, dar nu mă fac să mă simt la mine acasă.

Niciun loc nu avusese acest efect asupra lui Anne, deși crescuse fericită în casa părintească din Gloucestershire, iar în Lydmere avusese senzația că mica ei căsuță de-acolo era un sanctuar binecuvântat. Și-i era dragă și școala Claudiei, unde locuia acum. Dar nu era un cămin. Din nou îl invidia pe domnul Butler pentru că găsisese casa de la Tŷ Gwyn și spera ca ducele de Bewcastle să fie de acord să i-o vândă. Tŷ Gwyn era un loc unde puteai să prinzi rădăcini care să dureze generații de-a rândul. Era un loc unde puteai fi fericit, unde puteai să-ți crești copiii, unde puteai să...

Dar domnul Butler locuia acolo singur.

Iar ea n-avea să locuiască niciodată la Tŷ Gwyn. Ce rost avea să-și facă visuri?

– În casă e o răcoare de vis, remarcă el, după ce vizitară toate camerele și ajunseră din nou în holul cu pardoseala din dale de gresie. Nu vreți să ne luăm aici picnicul? Sau ați prefera să ne așezăm afară, pe iarbă?

– Aici e mai bine, se învoi ea. Lăsa-mă să aduc coșul.

– O să-l luăm fiecare de câte o toartă, propuse el.

Ar fi trebuit să aleagă iarba de afară, își spuse ea peste

zece minute, în timp ce-și puneau micul ospăț pe masă, în camera de dimineață. Era adevărat că se încinseseră de la soare, dar afară se auzeau destule sunete ale naturii ca să le distragă atenția și destule priveliști care să-i facă să uite cât de cât că erau un bărbat și o femeie și că între ei se petrecea un lucru de care amândoi erau conștienți. Senzația nu era deloc ușor de suportat.

Ceva făcea aerul dintre ei să vibreze de tensiune.

Bucătăreasa lui le pregătise niște pateuri mici cu carne și sandviciuri cu castraveți, și o tartă de mere. Mai adăugase felii generoase de brânză și inevitabila limonadă. Anne le aranjă pe toate pe masă, împreună cu farfuriile pe care le adusese tot în coș. Apoi, turnă limonada în pahare.

Mâncară aproape în tăcere, vorbind rar și puțin, numai despre subiecte neînsemnate, pe care le-ar fi ales doi străini. Probabil, petrecură zece minute încheiate discutând despre cât mai avea să continue canicula.

– Am auzit un enoriaș din congregația de la capelă spunându-i altcuiva, după slujba de duminică trecută, spuse el, cu o lucire în ochi, că suntem osândiți să suferim toată arșița asta, după care va veni o vreme îngrozitor de urâtă. Eternul pesimist, aș zice.

Anne, care fusese și ea cu el la capelă, remarcă:

– Dar toți cei de-acolo vorbeau în limba galeză.

Un moment, o privi uimit.

– Într-adevăr...! își aminti el. Poate că am înțeles din limba lor mai mult decât îmi dădeam seama. Dumnezeuule, în curând, voi deveni galez din cap până-n picioare! Nu peste mult timp am să cânt și la harpă... Sau, nu... se contrazise el singur, privindu-și mânăca goală. S-ar putea ca de asta să mă lipsesc.

Râseră amândoi, și o parte din tensiune se mai risipi.

În sfârșit, Anne începu să vorbească despre casă:

– Dacă devine a ta, îl întrebă ea, vei lăsa totul așa cum e acum?

Era complet mobilată.

– Pentru un timp, da, răspunse el, rezemându-se de spătar, în timp ce Anne strângea resturile picnicului și le pune pe toate la loc în coș, înainte de a traversa camera spre fereastra din față ca să se uite afară. M-am îndrăgostit de proprietatea asta așa cum e, și ar fi o prostie să schimb totul numai fiindcă pot. Aș face schimbări treptat, pe măsură ce m-aș convinge că doresc ca vreun lucru sau altul să fie altfel. Tonurile maronii care predomină în hol pot să pară prea mohorâte într-o zi înnorată de iarnă, de exemplu. S-ar putea ca la ele să renunț mai întâi.

Anne privi oile care pășteau pe pajiște și simți un dor fără nume strângându-i pieptul. Dorința de a vedea holul așa cum urma să fie atunci, poate? Și certitudinea că asta n-avea să se întâmple niciodată.

– Dacă proprietatea ți-ar aparține, tu ce ai schimba? o întrebă el.

– Nu prea multe. E mobilată bine și cu gust. Dar poate aș înlocui roșul din camera asta cu galben, cum e ciuboțica-cucului. E o odaie de dimineață, cu ferestrele spre răsărit și miazăzi – camera în care ar trebui ca locatarul să-și poată începe ziua cu voie bună, chiar și o zi furtunoasă de ianuarie.

– Poate, spuse el, chicotind, am să schimb culorile de aici, ca să predomine ciuboțica-cucului. Dacă vreodată casa va fi a mea, vreau să zic.

Venise chiar în spatele umărului ei drept, își dădu Anne seama. Întoarse capul și-i zâmbi, numai pentru a constata că era mai aproape decât crezuse. Înghițind în sec, se întoarse iar spre fereastră. Dar de data asta nu mai avea pe care faleză să se cațăre sau o colină pe care s-o coboare în goană, ca să risipească tensiunea.

– Cred că abia aștepți să te întorci acasă, la Bath, continuă Sydnam.

– Într-adevăr.

Tăcerea care se lăsă pulsa de încordare.

– Cred că abia aștepți să-ți reiei viața pașnică la Glandwr, replică Anne.

– Într-adevăr.

Din nou tăcere, timp în care până și respirațiile deveniseră incomode, fiindcă se auzeau.

Hotărâtă, Anne se întoarse cu fața spre el. Crezu că avea să facă un pas înapoi, căci stăteau foarte aproape unul de altul, în dreptul ferestrei, dar Sydnam rămase pe loc.

– Vreau să știi, începu ea, că nu ești urât. Știu că uneori vezi oameni tresărind când îți descoperă chipul pentru prima oară. Și eu am luat-o la fugă, atunci, în cea dintâi seară. Dar asta se întâmplă fiindcă oamenii înțeleg pe dată că ai îndurat o suferință de nedescris și niciodată nu vei mai putea scăpa complet de amintirea acelor chinuri. Când te văd pentru a doua, și a treia, și a treizeci și treia oară, nu mai prea bagă de seamă. Tu ești tu, iar strălucirea persoanei tale răzbate prin felul cum arăți.

În clipa următoare, se simți îngrozitor de stânjenită și-și dori să se fi putut întoarce iar spre fereastră sau măcar să se retragă cu un pas.

– Aș vrea, răspunse el, să nu trăim într-o societate care se repede atât de tare să-i judece pe ceilalți pe baza unui singur fapt din viața lor. Aș vrea să nu fii judecată pornind de la faptul că, fără ca tu să ai nici cea mai mică vină, ești mamă fără a fi și măritată. Aș vrea să nu mai fii singură.

– O, dar nu sunt, protestă Anne, simțind cum i se înfierbântau obrazii. Am prieteni... Îl am și pe fiul meu... Și mai am...

– Prea târziu, o întrerupse Sydnam. Acum două săptămâni, ai recunoscut față de mine că te simți singură.

La fel cum și el recunoscuse același lucru. Anne trase încet aer în piept.

– Timp de zece ani, continuă el, în viața ta n-a apărut niciun bărbat – și asta, numai fiindcă un nemernic te-a luat cu forța și ți-a distrus toate visurile, înainte să moară. E o senzație de gol, nu-i așa – să știi că ești intangibilă, dar

și să dorești să fii atinsă?

Era și mai rău, își zise ea, să-i fie frică de atingeri, dar preferă să n-o spună cu voce tare. Și poate că se găsea o cale de a trece peste toate temerile... Poate că exista una...

Clipi din ochi, înghițindu-și nodul din gât, care o putea da de gol.

– Nu ești intangibil, spuse ea.

– Nici tu.

– Am să... îmi amintesc de tine, după ce voi pleca de aici, mai adăugă.

– Și eu, de tine.

Înghiți iar în sec. Sydnam o privea fix. Dintr-odată, închizând strâns ochii, Anne își adună tot curajul de care era în stare.

– Nu vreau să mai fiu singură, spuse ea, aproape în șoaptă. Nu vreau să mai fii nici tu singur.

Rămase cu ochii închiși, până când Sydnam răspunse, cu glasul la fel de scăzut ca al ei:

– Nu te pot satisface, Anne. Poate că ești în stare să te uiți la mine fără repulsie, dar... aici este vorba de intimitate. Nu-ți pot impune persoana mea, în sensul ăsta.

Deschizând ochii, Anne îl privi. Cum să poată ști dacă avea dreptate sau nu? Cum să afle ce ar fi simțit dacă ar fi fost atinsă de un bărbat... și, mai ales, de el?

Ridică mâna ca să-i atingă partea dreaptă a feței, dar în loc de asta i-o puse pe umăr... și chiar în acel moment se întrebă ce vătămări se ascundeau sub hainele lui. Dar în sufletul ei se năștea o stare mult mai puternică decât șovăiala fizică de a-l atinge – sau decât teama de a fi ea însăși atinsă.

Viața, își dădu ea seama, devenea atât de des o evitare hotărâtă și neconținută a durerii – a celei proprii sau a durerii altora. Dar, uneori, durerea trebuia să fie recunoscută și chiar atinsă, ca să poți să intri în ea, să treci prin ea și să ajungi dincolo de ea. Sau, de nu, să te lași distrus de ea.

– Și eu sunt o persoană capabilă să stârneasă repulsie, spuse. Am fost violată. Am născut copilul altui bărbat, fără să fi fost măritată cu el. Nu sunt o femeie virtuoasă. Am văzut cu ochii mei bărbați arătându-se scârbiți de mine, când descopereau adevărul.

– Anne, spuse el. În ochiul lui, se vedeau acum lucind lacrimi. O, Anne, nu... Dar aceleași consecințe ar putea surveni din nou, să știi. Deși eu te-aș lua de nevastă, fără doar și poate. Iar atunci, imaginează-ți, dacă poți, ce soartă groaznică ar fi asta pentru tine.

– Nu, îl opri ea. Nu te mai desconsidera atât.

– Nu te poți prefăca că ai dori să rămâi legată de mine pe viață.

Anne nu vorbise despre căsătorie, nici măcar nu se gândise la asta. Sau – proteste – la riscul de a rămâne iar însărcinată. Și nici nu voia să se gândească la așa ceva. Săptămâna viitoare, pe vremea asta, urma să fie înapoi la Bath, cu David, reluându-și vechea ei viață, cu îndatoririle de la școală, deși era încă vacanță. Domnul Butler avea să rămână aici, singur, toți ceilalți plecând și ei între timp.

Avea să fie complet singur. Și ea la fel – înconjurată de oameni, de prieteni... dar tot singură.

Însă mai exista și ziua de azi. Mai exista prezentul.

– Nu vreau decât să nu mai fiu singură, spuse ea din nou. Și nici tu nu vreau să mai fii. Vreau ca amintirea acestei după-amieze minunate și a acestei luni, în întregimea ei, să fie completă.

– Anne..., murmură el. Anne.

Abia acum își dădu seama că i se adresa pe numele de botez. Și asta îi încălzea inima.

Apoi, Sydnam ridică mâna și-i puse palma pe obraz, aprofundându-și vârful degetelor în părul ei. Își îndesă fața în mâna lui, închizând iar ochii.

– Iartă-mă, spuse ea. Te rog să mă ierți. Uite-mă cum stau aici și încerc să te seduc, dovedind că sunt într-adevăr ceea ce spun oamenii despre mine.

Atunci, el îi demonstră ceea ce observase ea înainte, și anume că brațul lui stâng era la fel de puternic cât amândouă, la majoritatea celorlalți oameni. Îi înconjură talia cu el și o strânse la piept cu putere, scoțând un sunet foarte asemănător cu un mârâit. Anne rămase lipită de el, cu fața lângă umărul lui stâng.

– Aici nu e vorba de nicio seducție, spuse, cu glasul scăzut, în urechea ei. Din partea nimănui. Dumnezeuule mare, Anne, nu se poate să nu-ți fi dat seama că te doresc întru totul la fel de mult cum mă dorești și tu pe mine. Și nu vreau nici să mai fim singuri, niciunul dintre noi. Hai să ne alungăm unul altuia singurătatea, așadar, măcar pentru după-amiaza asta, pentru ca ziua de azi să fie într-adevăr perfectă.

Anne îi cuprinse talia cu brațele.

Perfectă.

...pentru ca ziua de azi să fie într-adevăr perfectă.

Doamne, Te rog... Te rog, Doamne...

Dormitorul mare avea pereți cu tapet de brocart și frize aurite, sub tavanul înalt. Draperiile grele, de catifea de Burgundia, încadrau fereastra prelungă și înaltă, de la podea până la friza de sus. Patul mare cu baldachin avea perdele în dungi bordo cu verde, și era acoperit cu o cuvertură din același material. Un covor persan se întindea peste aproape toată pardoseala. Pe pereți erau prinse tablouri cu cai, în rame masive, aurite.

Nu era o cameră prietenoasă, dar lui Anne îi făcuse impresia, puțin mai devreme când o văzuse prima oară, că avea caracter, că era într-adevăr camera de culcare a stăpânului. Cu siguranță, acolo avea să doarmă domnul Butler, dacă achiziționa Ty Gwyn, își spusese ea atunci.

Fereastra dădea spre pajiștea dincolo de care începea să urce panta împădurită. Uitându-se afară, în timp ce intra, Anne văzu în depărtare poarta de lemn cu cinci stîngii și pârleazul pe care-l sârise.

Pârleazul – de unde începuse totul.

Se înfioră ușor, dar nu-și lăsă gândurile să vorbească prea tare în numele ei. Știa totuși că dorise acel lucru – și se temuse de el – aproape de când se cunoșteau. Poate că din momentul când își mărturisiseră unul altuia singurătatea.

Era o singurătate împărtășită, care acum îi unea. N-ar fi fost un motiv nepotrivit, desigur, pentru ceea ce se pregăteau să facă. A înțelege și a ușura singurătatea altcuiva includea și o măsură importantă de compasiune... și, fără îndoială, și de tandrețe.

Anne simțea o tandrețe coplesitoare la adresa lui Sydnam Butler, care demonstrase un curaj aproape incredibil și suferise atât de mult, dar cu toate acestea își refăcuse viața, cu hotărâre și demnitate, deși de-atunci încoace se credea nevrednic de a fi atins.

Iar acum, ea avea să-l atingă, dovedindu-i că se înșelase cu privire la sine însuși. Și urma s-o atingă și el, făcând-o să se simtă iar ca o femeie dezirabilă. Poate.

Doamne, Te rog...

Se întoarse, când îl auzi închizând ușa, și îl privi cu o expresie nesigură. Dar hotărârea ei nu slăbise, în răstimpul cât să ajungă din camera de dimineață în dormitor. Îl dorea la fel de mult, cu o intensitate care-i înmuia genunchii.

– Te rog, spuse el, zâmbindu-i, în timp ce parcurgea distanța dintre ei, mă lași pe mine să-ți desfac părul? Tu, cu cele două mâini ale tale, ai putea s-o faci de zece ori mai repede, îndrăznesc să spun, dar îmi dai voie mie?

Cu un surâs, Anne rămase neclintită, în timp ce degetele lui trăgeau stângace de agrafele ce-i țineau părul strâns. Anne își dădu seama că nici măcar sub banda neagră nu știa ce se afla. Dar fu frapată din nou de extraordinara frumusețe o obrazului său stâng. Avea douăzeci și opt de ani – cu unul mai puțin decât ea. N-ar fi putut ajunge niciodată un afemeiat, chiar dacă nu i s-ar

fi întâmplat acea nenorocire. Era un bărbat serios, blând și tandru. Până acum, ar fi fost căsătorit cu vreo femeie a cărei frumusețe și poziție socială să fie pe potriva lui. Ar fi avut copii. Ar fi avut o familie pe care s-o aducă acum cu el, la Tȳ Gwyn.

Dar, nu – n-ar fi vrut niciodată să vină în Țara Galilor, dacă nu s-ar fi dus în Peninsulă, nesocotind sfatul tuturor celor care-l cunoșteau și-l iubeau.

Iar ea nu l-ar fi cunoscut niciodată.

Și dacă ea nu ar fi fost violată, acum ar fi fost căsătorită cu Henry Arnold și ar fi locuit la Gloucestershire. N-ar fi stat aci, în dormitorul mare de la Tȳ Gwyn, lăsând să-i fie desfăcut părul de un bărbat cu o singură mână, care devenise straniu de neprețuit pentru ea.

Ce ciudate erau întorsăturile sorții...!

Dar iată că turuia la nesfârșit în sine ei, când părul i se revărsa ca o cascadă pe umeri, iar el întindea mâna ca să pună agrafele pe masa din spatele ei, fără să-și ia ochii de la ea.

În clipa aceea, gândurile i se opriră brusc, făcând-o să se simtă îngrozitor de vulnerabilă – nu fiindcă n-ar fi crezut în propria ei frumusețe, ci tocmai deoarece credea atât de mult în ea. Frumusețea putea orbi privitorul, lăsând în umbră oricare altă trăsătură, chiar și personalitatea ei. Și putea să vadă în ochii lui că o găsea foarte frumoasă.

Eu sunt Anne, îi venea să strige la el. Te rog, nu uita că sunt Anne.

Te rog, te rog, te rog, să nu spui că părul e coroana frumuseții mele!

Sydnam se aplecă și o sărută pe buze, cu gura închisă. Dorința o străbătu ca un fulger, aproape făcând să i se taie picioarele – și, odată cu ea, îi reveni și darul gândirii.

Totul avea să fie bine. Cu siguranță.

– Anne, murmură el atât de încet, încât abia îl auzi.

Apoi, se întoarse și-și scoase haina, după care se așeză

pe marginea patului ca să se descalțe de cizmele Hessian. Era un lucru greu de făcut cu o singură mână, putea să vadă și ea asta. Desigur, acasă îl ajuta valetul. Anne nu știa dacă ar fi fost indicat să-i ofere ajutorul, așa că n-o făcu, lăsându-l în cele din urmă să se descurce singur. Bănuia că-i reușeau cele mai multe treburi care unei persoane cu două mâini i-ar fi părut imposibile.

Mâneca dreaptă a cămășii îi era prinsă de trup, la fel ca a hainei. Anne aștepta, încordată.

Dar, când se ridică din nou în picioare, Sydnam dădu la o parte cuvertura și se întoarse spre ea, cu mâna întinsă, așa că-și dădu seama că nu intenționa să-și mai scoată și alte haine.

– Anne, o întrebă, n-ai vrea să-ți scoți singură rochia? Mie mi-ar lua prea mult.

O privi până când rămase numai în cămașa de corp și ciorapi. Apoi, Anne se așeză pe pat, ca să și-i scoată și pe aceștia din urmă, dar Sydnam îngenunche în fața ei și i-i scoase el însuși, unul câte unul.

– O, Anne, făcu el, când termină, așezându-se pe călcâie s-o privească. Ești incredibil de frumoasă. Îmi pare rău... Îmi pare atât de rău...

– Nu... Anne se aplecă și-i puse mâinile pe umeri, în timp ce părul ei frumos încadra fețele amândurora. Te rog, să nu-ți pară rău. Dacă nu erai așa cum ești, nu te-aș fi întâlnit niciodată. N-aș fi fost cu tine acum, și aici. Și n-aș fi fost aici nici dacă nu eram așa cum sunt. Vreau să fiu aici, cu tine. Iar dacă spui că-ți pare rău, atunci trebuie să spun și eu același lucru. Și nu vreau să-i pară rău niciunuia dintre noi pentru nimic din cele ce se vor întâmpla în după-amiaza asta.

– Anne, răspunse el, nu am foarte multă experiență. Și n-am mai făcut-o niciodată, de când...

Era oarecum liniștitor să știe că avea propriile lui incertitudini și anxietăți, așa cum și le avea și ea pe ale ei. Poate că tocmai de aceea își găsise curajul de a ajunge atât

de departe.

– Nici eu nu prea am experiență, zâmbi ea.

Sydnam se apropie și o sărută. Iar de astă dată adânci sărutul, trecând cu limba peste buzele ei, până când Anne întredeschise gura, iar limba lui pătrunse, caldă, în timp ce ea îl cuprinse cu ambele brațe pe după gât și-și afundă degetele în părul lui, scoțând un sunet de mulțumire din adâncul gâtuleului.

Sau, poate, provenea dintr-al lui.

– Culcă-te, îi șopti el, cu buzele lipite de ale ei, ridicând puțin capul. Nu vrei să-ți scoți cămașa...? Dar numai dacă nu te deranjează...

Anne își încrucișă brațele și-și trase cămașa peste cap, înainte de a se culca la loc, trăgându-se într-o parte, astfel încât să-i facă și lui loc lângă ea. Și, în chip straniu, nu se simți deloc stânjenită, când el stătu câteva secunde privind-o. Îi spusese că era frumoasă, și că o dorea, iar Anne își dădu seama cumva, după expresia din ochiul lui, deși acolo se citea și dorința, că pe ea o vedea, nu doar frumusețea ei voluptuoasă. Sub privirea lui, se putea simți, pur și simplu, ea însăși.

Iar acest lucru, cel puțin, era nou. Niciodată nu mai fusese goală alături de un bărbat.

Palpita toată de dorință.

Sydnam zăcea pe partea dreaptă, cu fața spre ea, iar mâna lui se mișca pe pielea ei – caldă, sensibilă... și tremurătoare. Anne se întoarse spre el, îi zâmbi și începu să-l mângâie, prin haine, pe partea stângă.

Era tot numai masculinitate caldă, cu mușchi tari. I-i simțea trepidând în braț, pe umăr și de-a lungul spatelui. Îi simți în fesă, când își depuse mâna acolo, în timp ce ochii i se închideau încet, și-și linse buzele. Sydnam îi provoca senzații delicioase cu degetul lui mare și cel arătător, la un sfârc, apoi și la celălalt.

În mod curios, contactul dintre hainele lui și pielea ei goală o excita la fel mult cum ar fi făcut-o dacă era și el gol.

Sau, poate chiar mai mult. Dorința i se aduna între coapse, fierbinte și tăioasă. Se apropie și mai mult de el, apăsându-și sânii pe cămașa lui, în timp ce mâna lui cobora, i se strecura între picioare și găsea locul acela dureros, mângâindu-l.

Sydnam își lăsă gura peste a ei, iar limba lui o pătrunse din nou și o încercui pe a ei încet, înainte de a-i atinge cerul gurii.

– Întoarce-te pe spate, te rog, îi șopti, cu buzele lipite de ale ei.

Își descheia betelia pantalonilor, observă ea.

Anne aproape că uită de infirmitățile lui, când Sydnam trecu deasupra și picioarele i se îndesară între ale ei, depărtându-i-le, până când ea însăși și le încolăci în jurul coapselor lui puternice, învelite în materialul pantalonilor. O apăsa cu greutatea lui, iar Anne îl simți poziționându-se pe deschizătura sensibilă ce ducea spre dorința și pântecul ei, și-i cuprinse fesele cu ambele mâini, în timp ce el își strecura mâna sub talia ei.

O penetră dintr-o mișcare lentă, puternică și adâncă.

Iar amintirea îi inundă tot trupul, din creștet până-n tălpi. Nu se opuse. Nu strigă, nu încercă să-l respingă. Mintea ei se lupta să alcătuiască un mesaj diferit de cel pe care i-l trimitea trupul. Mintea îi spunea că acela era Sydnam Butler, că o umplea cu bărbăția lui fiindcă era un lucru pe care-l doreau amândoi, că până în clipa când intrase în ea, fusese plină de uimire și plăcere, și de dorința de a primi mai mult.

Trupul îi era rigid, tensionat, își dădu ea seama, iar al lui se lăsa greu deasupra. Pătrunsesese adânc în ea – și stătea nemîșcat.

– Anne..., șopti el. Anne?

– Sydnam...

Niciodată nu-i mai rostise cu voce tare, sau măcar în sinea ei, numele de botez. Dar acum o salvă, redându-i conștiința faptului că era cel care era.

– Sydnam, e bine... E bine... Nu te opri.

Îl masa pe coaste cu mâinile, până când își dădu seama pe neașteptate, în chip oribil, că în partea dreaptă îi lipsea brațul.

Dar, în același moment, el se mișcă înăuntrul ei, retrăgându-se aproape complet pentru ca apoi să intre iar, neted și dur, prin canalul alunecos și catifelat.

Era o stare teribil, cumplit de carnală, îngrozitor de intimă. Trupul și mintea purtau un război – în care biruiau și pierdeau pe rând. Anne știa că el era Sydnam, recunoștea frumusețea a tot ceea ce-i făcea, o dorea cu disperare, se relaxa și se deschidea în calea lui.

Și totuși, la nivel fizic, sexual, nu simțea nimic. Nici plăcere, nici oroare. Numai satisfacția mintală că acel lucru i se întâmpla din nou și, poate, noua amintire avea să șteargă amintirea dinainte.

Mâna lui stângă luă mâna ei dreaptă, înlănțuindu-și degetele cu ale ei, apoi ambele mâini astfel unite se ridicară deasupra capului, în timp ce el se mai mișcă în ea câteva minute, până când, în sfârșit, oftă lângă obrazul ei, iar Anne se simți inundată în adâncul ei de o fierbințeală fluidă. Degetele lui se destinseseră.

Îi veni să plângă. Fusese minunat – și totuși, cumva, ei îi scăpase toată frumusețea. Fusese intim, dar ea se ascunsese totuși de acea intimitate, într-un loc al ei, tainic, adânc. Ar fi putut avea parte, împreună cu el, de ceva mai mult decât unirea trupurilor lor, dar încă se mai simțea complet separată de el.

Aproape imediat, Sydnam se rostogoli într-o parte, cu stângăcie, și se așeză pe marginea patului, cu spatele la ea, fără s-o privească. Își încheie slițul pantalonilor și, ridicându-se în picioare, se duse la fereastră, unde se opri, privind afară.

Era într-adevăr un bărbat frumos, își spuse ea, privindu-i umerii lați, mijlocul îngust, posteriorul ferm și picioarele lungi, musculoase. Și tocmai fusese în trupul

ei. Făcuse dragoste cu ea.

Și știa că ea nu se simțise bine.

Anne bănuia ce explicație ar fi putut găsi pentru asta.

Deschise gura să-l asigure că nu fusese atât de rău, și că schilodirile lui nu aveau nicio legătură cu neîmplinirea ei în planul plăcerii.

Dar cum să spună așa ceva cu voce tare? Cât de încurajatoare ar fi fost niște cuvinte ca acelea?

Și cum putea să-i spună adevărul – că umbra unui alt bărbat intervenise între ei, chiar în clipa când se uniseră, și că în acel moment simțise o asemenea repulsie încât aproape că încercase să-l alunge, sub imperiul unei panici maniacale?

Cum i-ar fi putut spune că, preț de-un moment, devenise pentru ea unul și același cu Albert Moore?

Ce ar fi putut să-i spună?

Nu zise nimic. În fond, nu-l respinsese, nici nu-și manifestase prin nimic vizibil repulsia. Și-i spusese, înainte, că nu avea experiență.

Poate că, pentru el, dragostea lor demonstrase doar acest lucru și nimic mai mult.

Dar Anne dorise atât de mult ca aceea să fie o după-amiază perfectă...!

Atât de mult o dorise...

O, Doamne sfinte, cât de mult o dorise!

Sydnam stătea la fereastra dormitorului, uitându-se afară. Încă nu se înserase. Probabil că nici nu trecuse mai mult de o jumătate de oră de când veniseră acolo.

Nu știa dacă, pe patul din spatele lui, Anne Jewell dormea. Nu întoarse capul să vadă. Se îndoaia, totuși.

Se simțea satisfăcut sexual, iar aceasta ar fi trebuit să fie o senzație delicioasă după o abținere atât de îndelungată. Nu ducea complet lipsă de tehnici sexuale, probabil, mai ales față de o femeie fără o experiență reală. Nu, altceva o făcuse să se retragă în sine, imediat ce atinseseră nivelul de reală intimitate.

Se așteptase oare să-l găsească frumos, să găsească amorul lor frumos?

Nu-și dăduse seama, din momentul când îl sărutase sub umbrarul de trandafiri, că se pregătise să-i arate compasiune, să-l asigure că în ochii ei era un om normal? Nu-și dăduse seama că i se oferise numai ca urmare a cumplitelor sale singurătăți? Ar fi trebuit să se mărite cu ani în urmă, cu un ales al inimii ei, dar niște împrejurări asupra cărora nu avea nicio putere o făcuseră aproape neeligibilă pentru căsătorie.

Poate că, își spuse el, amândoi se aleseseră cu ceea ce meritau, de la acest final nereușit al după-amiezii petrecute împreună – și al lunii de vacanță de când se cunoșteau. Singurătatea nu constituia un motiv destul de

temeinic pentru ceea ce făcuseră, mai ales când fiecare dintre ei tânjea după angajamente și relații pe termen lung. Și totuși, le era imposibil să-și împlinească dorințele împreună.

Acest fapt fusese demonstrat chinuitor de evident.

Prea târziu, își dădea seama că sexul nu înlătura singurătatea. Ba, probabil, o agrava chiar. Bănuia că următoarele câteva zile aveau să-i dezvăluie acest adevăr.

Nu voia să întoarcă spre ea capul, ca s-o privească. Ar fi descoperit, cel mai probabil, că Anne Jewell, prietena și confidenta lui, femeia de care presupunea că-și permisesese să se îndrăgostească în ultimele câteva săptămâni, dispăruse, înlocuită de o străină cu care se simțea incomod, fiindcă avuseseră raporturi intime în condițiile în care, de fapt, relația lor nu avea nimic intim.

Iar a doua zi, ea avea să plece – să plece de tot. Data viitoare când se va întoarce la Tŷ Gwyn, Sydnam urma să vină în aceeași cameră și să stea din nou în acel loc, încercând să-și imagineze că, dacă întorcea capul, ar fi văzut-o adormită pe pat.

Sau, poate că nu. Poate că avea să stea acolo, dorindu-și să poată uita că Anne Jewell fusese vreodată la Tŷ Gwyn împreună cu el.

Se întoarse. Anne stătea cu cuvertura trasă până sub umeri, lăsând să i se vadă deasupra brațele și părul strălucitor, de culoarea mierii, răvășit în jurul capului, pe pernă. „Încununarea frumuseții ei”, își spuse el, deși n-o rosti cu voce tare. Era o expresie prea banală. Iar vremea potrivită pentru asemenea cuvinte rămăsese, oricum, de mult în urmă. Îl privea fix, cu o expresie de nepătruns. Probabil, spera ca el să nu fi observat că nu-i plăcuse deloc împerecherea lor.

Sydnam zâmbi și spuse un lucru pe care nu știuse că avea să-l spună, deși își dădea seama că se cuvenea s-o facă – măcar mai târziu, dacă nu chiar în acel moment:

– Dacă dorești, Anne, ne vom căsători.

Nu era o cerere în căsătorie formulată prea grozav, își dădu el însuși seama, în timp ce rostea cuvintele. Dar în ce alt mod putea s-o ceară? Vorbindu-i despre niște sentimente care fără îndoială ar fi stânjenit-o și chiar răscolit-o? În niciun caz nu voia să-i trezească mila.

– Am toate posibilitățile să vă întrețin, adăugă el, pe tine și pe fiul tău. Cred că s-ar putea să fie o idee bună. Tu ce zici?

Îi trecu prin minte că s-ar fi putut să fie cea mai proastă idee din lume.

Anne îl privi lung, mult timp, înainte de a răspunde:

– Cred, spuse ea apoi, că prietenia, nevoia fizică și o anumită atracție reciprocă pot justifica îndeajuns ceea ce tocmai am făcut împreună. Dar nu sunt niște justificări suficiente pentru o căsătorie.

– Nu sunt? Sydnam simți o tristețe cumplită... și o imensă ușurare. Nici măcar prietenia? Nu e de dorit ca un bărbat și soția lui să se placă și să le fie ușor să vorbească unul cu altul? Și să râdă împreună?

– Ba da, răspunse ea. Dar mai e nevoie și de multe altele.

De dragoste...? Era un cuvânt folosit atât de excesiv, și atât de insuficient definit... Ce anume însemna? Totuși, nu credea că Anne se referea la dragoste. Trebuia să existe o anume atracție fizică între soț și soție – asta voia să spună. Sau, cel puțin, nu trebuia să existe repulsie.

N-ar fi fost posibil ca Anne să se mărite cu el, să împartă cu el patul, pentru tot restul vieții. Dar, în fond, Sydnam știa că nicio femeie n-ar fi putut face acest lucru.

Dacă Anne răspundea afirmativ la cererea lui incertă în căsătorie, pe urmă ar fi fost nevoit să facă planuri de nuntă. Dacă ar fi părut, măcar, că voia să spună „da”, ar fi putut-o asigura că sentimentele lui erau depline, nu că îi făcea doar o ofertă onorabilă, fiindcă se culcase cu ea. Și atunci, ar fi putut trece la o cerere în căsătorie propriu-zisă.

Dar ea nu spusese „da“, nici nu se arătase șovăitoare.

Și, în parte, se simțea ușurat. De când venise la Glandwr, se retrăsese într-o viață profund privată și, pe de-a-ntregul, această viață îl mulțumea. Îi zâmbi din nou.

– Atunci, n-am să mai spun nimic despre acest subiect, zise el. Dar te rog, Anne, trebuie să-mi promiți că mă vei anunța neîntârziat dacă, după ce te întorci la Bath, descoperi că ai rămas însărcinată. Și trebuie să-mi promiți că, dacă așa e, mă vei lăsa să te iau de nevastă.

Anne îl privi tăcută.

– Îmi promiți? stăruie el.

Dădu din cap.

Poate ar fi fost mai bine s-o ceară altfel, își spuse el cu întârziere, în timp ce se apleca să-și ridice haina și să-și o prindă sub braț, după care își luă și cizmele. Poate n-ar fi stricat să pună mai mult suflet, acordând-i încrederea de a se hotărî fără a recurge și la milă. Acum însă, era prea târziu. O ceruse, iar ea îl refuzase.

Da, sexul înrăutățea singurătatea. Sydnam și-o simțea deja pe a lui ca pe o rană vie.

– Te las puțin singură, ca să te îmbraci în liniște, îi spuse, în timp ce pornea spre ușă, luându-și cu el și hainele – și, desigur, fu nevoit să-și pună cizmele jos, ca să deschidă ușa. Ne vedem jos.

– Îți mulțumesc, răspunse ea.

Cabrioleta tresălta pe alee, și coti pe drumul îngust care avea să-i ducă înapoi prin sat, până la poarta de la Glandwr. Cerul era încă senin, iar soarele după-amiezii târzii continua să ardă.

Anne putea simți în trup urmările neașteptat de plăcute ale dragostei – ușoara moleșeală, sensibilizarea sânilor, ușoara durere rămasă între coapse, usturimea mai intensă dinăuntru. Încerca să se concentreze numai asupra frumuseții celor întâmplare. Fusesse o frumusețe de netăgăduit – da, fusesse.

Ar fi trebuit să fie încheierea desăvârșită a unei zile impecabile... și a unei vacanțe perfecte.

O cotitură a drumului o făcu să se clatine într-o parte, cu brațul lipit de al lui Sydnam. Ridică ochii spre el, când îl simți cum lua iar distanță. Îi privi latura stângă a feței, nespuse de atrăgătoare, deși, la drept vorbind, nici jumătatea dreaptă nu i se mai părea urâtă. Așa cum îi spusese mai-nainte, era doar o parte din el și nimic mai mult.

– Sper ca vremea să rămână frumoasă în timpul călătoriei, spuse Sydnam.

– Și eu.

Vasăzică, începuseră iar să vorbească despre vreme, nu?

A doua zi, la aceeași oră, Anne urma să fie departe de Glandwr...

Panica îi produse un gol în stomac.

Nu-și mută privirea de la el. Știa că, în zilele următoare, până când amintirile vor începe să se șteargă, cum era inevitabil să se întâmple, avea să încerce cu disperare să și-l aducă aminte așa cum arăta în acest moment – și să caute să se asigure, cu tot atâta disperare, că cele întâmplare între ei fuseseră la fel de minunate pe cât îi spunea memoria ei.

Dar, mai presus de orice, erau prieteni, iar prietenia avea o valoare inestimabilă.

N-ar fi trebuit să i se ofere lui Sydnam, în după-amiaza aceea. Făcuse o greșală îngrozitoare. Singurătatea, compasiunea, chiar și nevoia sexuală nu fuseseră de ajuns. Și încă nu se putea îndura să încerce să-i explice. Așa ceva n-ar fi făcut decât să agraveze și mai mult lucrurile, bănuia ea. Și-n plus, niciunul dintre ei nu spusese nimic în sensul că n-ar fi fost tocmai perfect. Poate că, pentru el, fusesse.

Îi refuzase cererea în căsătorie, își reaminti ea. Refuzase un bărbat pe care-l plăcea, și-l respecta, și-l admira, ba mai mult, un bărbat care ar fi fost capabil s-o

întrețină în condiții decente – pe ea, care nu se așteptase să mai fie vreodată cerută în căsătorie de un bărbat. Oare de ce-i spusese nu?

Dacă dorești, Anne, ne vom căsători.

Cuvinte mărinimoase, rostite cu bunătate și onoare – fiindcă se culcase cu ea.

Nu dorea cu adevărat s-o ia de nevastă.

Și chiar dac-ar fi vrut, nu putea ea să se mărite cu el – și nici cu oricare alt bărbat. Rănile trecutului erau încă prea adânci. Orice pas spre intimitate o speria, făcând-o să se închidă în mintea ei, unde era la adăpost de sentimente și emoții.

Nu-i putea impune un trup frigid ca un ghețar lui Sydnam, care merita mult mai mult.

Prietenia n-ar fi fost suficientă. Numai dragostea ar fi putut să fie, dar Anne nu știa ce era dragostea, sau măcar cea sexuală, matrimonială. Închise un moment ochii și-și aminti ce-i spusese Lady Rosthorne într-o dimineață, pe faleză.

... adevăratul înțeles al lucrurilor se află în adâncul lor, și e întotdeauna frumos, fiindcă e dragoste – nimic mai simplu.

Dar ea nu mai avea încredere în dragoste. Dragostea o trădase la tot pasul – din partea mamei sale, dintr-a lui Henry Arnold, dintr-a tatălui și a surorii ei. Iar dragostea pentru fata dată în grija ei, Prue Moore, dusesese la un dezastru. Dragostea nu-i cauzase decât suferințe. Se temea să-l iubească pe Sydnam sau să fie iubită de el. Era mai bine ca între ei nici măcar să nu se pună problema dragostei.

– Anne, spuse încet Sydnam, readucându-i în prezent gândurile hoinare, s-ar putea ca mâine-dimineață să gândești altfel. N-ai vrea să te mai întreb o dată, înainte de a pleca?

– Nu, răspunse ea, și, uitându-se înainte, văzu satul apropiindu-se. A fost o după-amiază foarte frumoasă,

Sydnam, nu-i așa? Hai doar s-o ținem minte pentru totdeauna și să fim recunoscători că am avut-o.

Închisă, astupată, ascunsă, cu toate imperfecțiunile și toate posibilitățile ei pierdute.

– A fost foarte plăcut, fu el de acord.

Dar te rog, Anne, trebuie să-mi promiți că mă vei anunța neîntârziat dacă, după ce te întorci la Bath, descoperi că ai rămas însărcinată. Și trebuie să-mi promiți că, dacă așa e, mă vei lăsa să te iau de nevastă.

Anne zâmbi, în timp ce intrau în sat, iar Sydnam salută un țăran vârstnic care ședea pe un scaun vechi, în fața porții, fumându-și pipa.

– Ai vorbit în galeză, remarcă ea, în timp ce-și continuau drumul.

– Într-adevăr, răspunse el, întorcând capul să-i zâmbească. I-am urat o după-amiază plăcută – prynhawm da – și l-am întrebat ce mai face și cum o mai duc fiica și ginerele lui. Ești impresionată?

– Foarte.

Răseră amândoi.

În clipa aceea, Anne își dădu seama ce avea să-i lipsească mai mult, nu numai el. Avea să-i fie dor de locul acela. Toată Țara Galilor avea să-i lipsească. N-o surprindea deloc că pentru el devenise o a doua casă, că avea de gând să-și trăiască acolo tot restul vieții.

Îl invidia.

Poate, dacă...

Nu. Nu, nici să nu se gândească la așa ceva.

Da, o, ce dor avea să-i fie de el! Și cât își mai dorea, dintr-odată, să se poată întoarce amândoi la Tŷ Gwyn, ca să îndrepte ceea ce nu mersese bine acolo... Dar nu le mai rămăsese decât viitorul – din care n-aveau să petreacă împreună decât foarte puțin. Iar puținul acela avea să fie o mare tortură. Își dorea să fi putut pocni din degete, ca să sară dintr-odată cu două săptămâni mai înainte, lăsând departe în urmă durerea plecării de a doua zi.

Întoarse iar capul spre profilul lui, ca să și-l întipărească în memorie.

Sydnam conduse șaretă direct la grajduri. Ceilalți încă nu se întorseseră din excursie, le spuse un grăjdar.

Așa că, în loc să parcurgă pe jos mica distanță care-i despărțea de casă și să-și ia rămas-bun unul de la altul în următoarele câteva minute, porniră agale în direcția opusă, iar pașii îi purtară, fără nicio inițiativă conștientă, spre colina pe care urcaseră în noaptea balului. Acum, o escaladară din nou și se opriră în vârf, cu privirea spre mare, care dobândise un albastru-închis în lumina după-amiezii târzii, în timp ce pământul era scaldat în văpaia aurie a unui soare ce începea să se lase peste orizontul de la apus. Stăteau la câțiva pași distanță, doi prieteni nu prea apropiați care, doar întâmplător, se culcaseră împreună cu o oră și ceva mai-nainte. Fusese o greșală, dar nu mai aveau de petrecut împreună mult timp în care s-o regrete.

Sydnam o auzi înghițind în sec. Îi auzi gâlgâitul din gâtlee. Și știu că, deși intimitatea actului sexual cu el o făcuse să se crispeze, îl plăcea, și avea să-i fie greu să se despartă de el. Îi era prietenă, iar un asemenea dar era destul de valoros în sine.

– O să-mi fie dor de tine, spuse el.

– Da.

Vocea ei, deși sigură, era puțin mai ascuțită decât de obicei.

– Știi, n-am vrut să vin. Mi se părea îngrozitor de nepotrivit să stau o lună aici doar fiindcă primisem o invitație de la Lady Hallmere. În timp ce trăsura se apropia de Glandwr, aș fi făcut orice pe lume ca să ajung înapoi la Bath. Acum însă, mi-e greu să plec.

Nu era nevoie să plece. Ar fi putut rămâne acolo, cu el, până la sfârșitul zilelor. Dar Sydnam nu spuse cu glas tare acest lucru. Știa că i-ar fi fost imposibil. Iar ea se hotărâse încă de la Tŷ Gwyn: spusesese nu.

– Poate ai să mai vii, într-un alt an, murmură el.

– Poate.

Însă știau amândoi că n-avea să mai vină. Știau amândoi că, odată ce pleca, a doua zi, n-aveau să se mai vadă niciodată.

Și dacă erau într-adevăr numai prieteni, dacă doar singurătatea îi apropiase și-i ținuse alături, nu conta că nu se mai revedeau nicicând. Nu conta cu adevărat. Urmău să uite unul de altul destul de repede, reluându-și cursul normal al vieții. El însă știa că n-avea s-o uite.

Pierderea lui Anne Jewell avea să fie una dintre cele mai sfâșietor de dureroase experiențe din viața lui.

Întinse mâna spre a ei, iar degetele li se încheștară unele de altele, strâns.

– Mi-a făcut plăcere să te cunosc, Anne Jewell, spuse el.

– Și mie, să te cunosc pe tine, Sydnam Butler.

Întoarse capul s-o privească și zâmbiră amândoi.

Poate că exista o posibilitate... Poate că, dacă i se acorda timp...

Dar Anne își smulse brusc mâna dintr-a lui, chiar în timp ce Sydnam deschidea gura să vorbească, și arătă în direcția casei și a aleii, exclamând:

– Uite-i că vin! Trebuie să fiu acolo, când va sosi David. Toată ziua am stat despărțită de el. O, sper că nu i s-a întâmplat nimic rău!

O coloană de trăsuri se apropia pe alee.

– Du-te, îi spuse el. Până sosește, ai timp să ajungi acolo, pe terasă, ca să-l aștepți.

Anne mai întoarse o dată capul, să-l privească.

– Nu mai aștepta, o zori Sydnam. Eu am s-o iau spre casă, pe scurtătură.

Nu ezită decât o clipă, cu nehotărârea întipărită pe față, apoi se întoarse și o luă la fugă în josul pantei, la fel ca în cealaltă noapte petrecută acolo, când Sydnam alergase puțin mai repede ca ea, ajungând jos primul.

Acum o privi și se întrebă dacă-i părea bine sau rău că fusese împiedicat să spună ce-i trecuse prin minte, să-i ceară să se mai gândească.

Mai degrabă ar fi crezut că-i părea bine.

Sau avea să-i pară, săptămâna viitoare.

Sau în anul viitor.

Sau într-o viață viitoare.

Când ajunse pe terasă, și primele calești tocmai se opreau în fața ușilor, Anne avea ochii în lacrimi. Dorea cu disperare să-și vadă fiul, să-i audă glasul, să-l cuprindă în brațe. Și totuși, era conștientă că tocmai îl lăsase pe Sydnam în urmă, fără să-și ia rămas-bun de la el în niciun fel, deși după toate probabilitățile n-avea să-l mai vadă niciodată.

Dar nu putea suferi despărțirile. Le ura, de-a dreptul. Așa era mult mai bine.

David năvăli jos din a doua trăsură, imediat ce o văzu stând pe terasă, și se repezi spre ea, cu ochii aruncând sclipiri. Turuia întruna, aproape asurzitor de tare, iar Anne îl îmbrățișă strâns, răsând, și-l sărută pe creștet.

– Ar fi trebuit să vii și tu, mama... Vărul Joshua... și atuncea să mă fi văzut... și Davy... și pe urmă am... Lordul Aidan... ce ne-am mai distrat... vărul Joshua... Becky și Marianne se temeau de scara în spirală, da' eu le-am ajutat să urce și Lady Aidan a zis că eram un adevărat gentleman și... Alexander... vărul Joshua și Daniel... ăia micii... ce-aș mai fi vrut să vii și tu, mama, să vezi...

Anne râse iar, în timp ce porneau spre camerele copiilor. Cele mai multe amănunte ale povestirii lui îi scăpaseră, dar asta nu părea să conteze.

– Atunci, spuse ea, s-ar părea că ai avut o zi grozavă.

– Am avut cea mai grozavă zi din viața mea! confirmă el. Dar aș fi vrut să vezi și tu castelul, mama. Ți-ar fi plăcut nemaipomenit de tare!

– Nu mă îndoiesc.

– Dar locul acela unde te-a dus domnul Butler ți-a plăcut? se interesă el.

– Ty Gwyn? Da, foarte mult.

– Totuși, trebuia să vii cu noi, nu se lăsă David. Te-ai fi distrat mult mai bine. Vărul Joshua...

Și iar se lansă, turuind ca melița, într-o descriere imposibil de urmărit. Era minunat să-l vadă atât de încântat și însuflețit, cu chipul bronzat de soare.

Dar excursia îl obosise. Când îl căută din nou, după ce fusese în camera ei ca să se spele și să se schimbe pentru seară, Anne îl găsi în cămașă de noapte, așezat pe pat, cu genunchii strânși la piept și brațele în jurul lor. Arăta neliniștit, și părea să-i fi pierit toată voia bună.

– Ești obosit? îl întrebă ea, aplecându-se să-i dea la o parte o șuviță de păr, pentru a-l săruta pe frunte.

– Măine mergem acasă, spuse el.

La picioarele patului, cufărul lui era împachetat aproape complet.

Anne simți că i se înmuiau genunchii și se așeză pe marginea patului.

– Da, spuse ea, a sosit timpul să plecăm. Am stat aici o lună încheiată.

– Nu înțeleg de ce trebuie să plece toată lumea acasă, spuse el amărât, tocmai acum, când toți ne distrăm așa de bine.

– Fiindcă tocmai asta e problema cu distracțiile, că n-ar mai fi deloc plăcute dacă ar dura la nesfârșit, devenind monotone și plictisitoare.

– Ba nu-i adevărat! protestă el.

Și poate că avea dreptate. La urma urmei, cine rostise primul acea cugetare îndoielnică?

– Mamele tuturor copiilor au venit azi cu noi, numai tu n-ai fost! continuă băiatul, rostind cam întretăiat cuvintele.

Nu-i stătea în fire să facă mofturi. Anne se simți cuprinsă de deznădejde... și vinovăție.

- Te-am întrebat dacă nu te superi că nu vin și eu, îi aminti ea, și ai spus că nu. Aș fi venit, dacă...

- Și-au venit și toți tații, continuă el. În afară de al lui Davy, care a murit. Dar el îl are pe unchiul Aidan, care-i la fel de bun ca un tată, fiindcă Davy stă la el și fac împreună tot felul de lucruri. Se duc la călărie și la pescuit, și la scăldat, și multe altele.

- O, David..., se tângui ea.

- Și Daniel locuiește cu vărul Joshua, continuă el. Vărul Joshua e tăticul lui. Îl duce în sat, unde am locuit noi, și cu barca, la pescuit. Și-l poartă pe umeri, îl lasă să-l tragă de păr, și să mai facă tot felul de lucruri.

- David...

- Și eu am avut un tată cândva, nu? o întreabă. Tu mi-ai zis că nu, dar Davy zice că toată lumea trebuie să aibă un tată, chiar dacă a murit. Al meu a murit?

Anne închise un moment ochii. De ce toate crizele vieții păreau să se îngrămădească tocmai când era absolut nepregătită să le facă față? Încă o mai durea sufletul, după un rămas-bun care rămăsese nerostit, dar acela avea mai puțină importanță. Încercă să-și limpezească mintea.

Era adevărat că, în trecut, de fiecare dată când David o întrebase de ce nu avea tată, ea îi spusese că el era un copil mai deosebit, care avea numai mamă - o mamă ce-l iubea de două ori mai mult decât își iubea orice mamă copilul. Fusesse un răspuns neghiob, chiar și pentru un copil de vârsta lui, iar ea știuse încă de-atunci că până la urmă tot trebuia să găsească o explicație mai plauzibilă.

Își dorea doar ca acest moment să nu sosească tocmai acum, în seara asta.

- Da, David, spuse ea. A murit. S-a înecat. Într-o noapte, înota și s-a înecat. Îmi pare foarte rău.

Se pregăti pentru întrebarea despre identitatea tatălui lui, care sigur avea să urmeze.

Dar se părea că, înainte de aceasta, o altă întrebare era mult mai importantă.

- M-a iubit? vru să știe băiatul, cu ochii mari ca două vânătași pe chipul său palid. Se juca și el cu mine, când eram mic?

- O, scumpul meu, începu Anne, mângâindu-i obrazul cu dosul degetelor, te-ar fi iubit mai mult decât orice pe lume, dar a murit înainte ca tu să te naști.

- Atunci, cum a putut să fie tatăl meu? întreabă David, încruntându-se nedumerit.

- Te-a... mi te-a dat mie, înainte de a muri, încercă ea să improvizeze un răspuns, iar eu te-am ținut în siguranță până când te-ai născut. Am să-ți explic mai pe larg altă dată, când ai să crești mai mare. Dar acum văd că ți-e greu să-ți mai ții ochii deschiși, iar mâine va fi o zi obositoare. Bagă-te în așternut, iar eu am să-ți spun o poveste până adormi și-am să te sărut de noapte bună.

Peste zece minute, David o privi cu ochi somnoroși, după care pe buze îi apărură un zâmbet strengăresc.

- Mă bucur că n-ai venit la castel, spuse. Așa, o să le pot povesti numai eu, singur, domnului Keeble și supraveghetoarei și domnișoarei Martin, cum a fost acolo.

Anne râse încetișor.

- Și despre crichet, despre plimbările cu barca și jocurile de-a pirații, și despre pictură, completează ea. Îți promit c-am să te las să le povestești tu pe toate. Va fi plăcut să revezi iar pe toată lumea, nu-i așa?

- Mhm..., făcu el.

După care, brusc, în felul acela propriu copiilor, adormi.

Anne rămase așezată lângă el, până când Davy și Alexander intrară și ei în cameră, venind tiptil la culcare, peste câțva timp.

Într-o zi, curând, David avea să se gândească iar la întrebările pe care nu le pusese în această seară, iar ea va trebui atunci să-i dea răspunsurile corecte. Nu mai putea evita să-i spună despre Albert Moore - tatăl lui.

Se înfioră.

Glenys, smiorcăindu-se de plâns, ca și cum ar fi servit-o ani de zile, insistase să-i împacheteze ea bagajele, așa că acum nu mai avea nimic de făcut decât să coboare la parter, în salon, ca să se alăture celorlalți încă vreo oră, două. Și trebuia să fie sociabilă. Nu putea lăsa pe nimeni să aibă suspiciuni că vizita ei la Tŷ Gwyn fusese mai mult decât o ieșire prietenească, de după-amiază.

Dar, cu doar câteva ore în urmă – le număra pe degete – se culcase cu Sydnam Butler, și se simțise minunat... Știa că fusese minunat. Poate că, dacă acel lucru s-ar fi putut întâmpla din nou, ar fi aflat și trupul ei, nu numai mintea.

O chinuia un dor neașteptat ca totul să se întâmple încă o dată, și încă...

Oare chiar își pierduse mințile de-a binelea, de-i refuzase cererea în căsătorie?

Dar cum ar fi putut să accepte? Ce avea ea de oferit?

Și ce avea el să-i ofere, în afara acceptării conștiințioase de a-și asuma consecințele pentru ceea ce făcuseră?

Dacă dorești, Anne, ne vom căsători.

Zău că asta trebuie să fie unul dintre cele mai frumoase locuri de pe pământ, spuse ducesa de Bewcastle, cu un oftat de mulțumire, rezemându-și capul pe umărul soțului ei. Ai avut perfectă dreptate în privința asta, Wulfric. Când văd cum se reflectă luna în mare, aproape că-mi vine să plâng de emoție!

– Putem spera, iubirea mea, c-ai să te poți abține. Deja mi s-au udat cizmele pe luna asta, ca să nu mai menționez și nemenționabilele. Speram să-mi salvez de-o soartă asemănătoare măcar baticul de la gât.

Ducesa râse, iar el o strânse și mai tare de umeri.

Se plimbau pe plajă, aproape de marginea apei, așa cum făceau uneori seara târziu, după ce James mâncase de cină și toți ceilalți se retrăseseră în camerele lor, astfel că puteau fi siguri că aveau puțin timp și pentru ei înșiși.

– Cu toate acestea, mă bucur foarte mult c-am să mă întorc la Lindsey Hall, spuse ea.

– Serios?

– E casa noastră, oftă ducesa. Va fi o mare bucurie pentru mine să mă întorc acasă.

– Serios? repetă el, oprindu-se pentru câteva clipe ca s-o sărute, pe îndelete și fără grabă.

– Ai să-i vinzi casa albă domnului Butler? se interesă ea, în timp ce porneau mai departe.

– Nu e cu adevărat albă, iubito. Ar fi trebuit să te duc acolo, ca să ți-o arăt.

– Dar asta înseamnă numele ei, în galeză. Ai să i-o vinzi?

– Bunicul meu a cumpărat-o în tinerețe, îi spuse ducele. Se pare că în curând a început să se zvonească prin saloanele vremii că-și ținea acolo ibovnica, dar a reieșit – nu înainte ca bunica să-l fi muștruluit zdravăn pe omul care făcuse prostia să-i strecoare bârfa asta la ureche – că în casă se refugiase o prietenă a ei, bătută rău de bărbat. Bunicul meu l-a omorât pe individul respectiv, când a fost provocat la duel pentru că-i adăpostise soția acolo, incident mușamalizat rapid, întrucât asemenea lucruri se întâmplau frecvent în vremurile acelea. Era un om pitoresc, bunicul meu... și bunica, nu mai puțin. Bărbații din familia Bedwyn, desigur, nu-și iau niciodată ibovnice după ce se căsătoresc.

Ducesa râse încet.

– Îndrăznesc să spun, replică ea, că au renunțat la o practică atât de riscantă după ce câțiva dintre ei s-au ales cu niște neveste ca bunica ta.

Ducele lăsa să-i scape unul dintre rarele sale hohote de râs, ca niște lătrături.

– Cred c-am să-i vând Ty Gwyn lui Sydnam, spuse el după ce se plimbară în tăcere câteva minute. De fapt, nu mai încap nicio îndoială c-am să i-o vând, de vreme ce știu c-am s-o las pe mâini foarte bune. Dar, înțelegi, în probleme ca asta nu trebuie să cedez prea ușor. Am să-i spun înainte să plecăm de aici.

– Am fost așa de dezamăgită că între el și domnișoara Jewell nu pare să se fi legat nimic, după toate eforturile noastre... Eram incredințată că sunt croiți unul pentru altul. Toți aveau aceeași convingere.

– Mă cutremur, spuse el, când îmi dau seama că o generație întreagă de Bedwyn, cu tot cu soți și soții, se coboară la nivelul josnicei distracții a împerecherii între

oameni. E de-ajuns ca să mă facă să mă întreb serios dacă nu cumva s-au molipsit cu toții de vreo boală la cap. Par chiar să dețină extraordinara convingere că au avut vreo contribuție în a ne face pe noi doi să fim împreună, Christine.

– Sydnam are nevoie de cineva, spuse ea, ca și cum nu l-ar fi auzit, și Anne, de asemenea. Și ori de câte ori îi vedeam împreună, arătau întotdeauna cum nu se poate mai potriviti. Nu te-ai gândit nicio clipă, Wulfric, că ea ar fi putut să devină marchiza de Hallmere, dacă fratele lui Joshua o lua de nevastă, și că Joshua ar fi putut să fie doar domnul Moore și nimic mai mult?

– Nu-mi imaginez deloc, spuse el sec, că lui Freyja i-ar fi plăcut să fie doar doamna Moore și atât.

– Și amândoi îmi plac peste măsură de mult, adăugă ea, cu gândul încă la Anne și la Sydnam.

– Îndrăznesc să spun, replică ducele, că urmând aceeași logică, ar reieși că ei trebuie să rămână neapărat împreună, Christine. Dar, dacă o asemenea logică ar învinge întotdeauna, ce Dumnezeu mai căutăm noi unul lângă altul?

– Eu îmi făcusem mari speranțe, spuse ea, după ce a dus-o să vadă casa albă, în după-amiaza asta, când eram cu toții la Pembroke Castle, că la întoarcerea acasă vom afla că i-a cerut mâna, și vom avea de sărbătorit o logodnă. Ba chiar încercam să fac niște planuri pentru a-i convinge pe toți să mai stea o zi, două, la marea petrecere. Și când colo, toată seara, domnișoara Jewell abia dacă a suflat o vorbă despre Ty Gwyn, în schimb, voia să afle cât mai multe despre Pembroke. Și zâmbea încontinuu, ai observat? Dar, desigur, ar fi trebuit să-mi dau seama mai dinainte – asta era problema, nu? De ce-ar fi zâmbit, dacă nu pentru a-și obloji în taină o rană din inimă? Poate că, pur și simplu, Sydnam n-a avut curaj s-o ceară în căsătorie. Probabil, se consideră insuportabil de urât, prostul. Acum aș vrea să-l fi invitat astă-seară, dar nu știam când aveam să ne întoarcem. Wulfric, crezi cumva că...?

– Christine, o întrerupse sever Excelența Sa, oprindu-se în loc și întorcând-o cu fața spre el, înainte de a o privi cu niște ochi în care se reflecta lumina lunii, nu te-am adus aici, la plimbarea asta, în scopul de a discuta despre lamentabila viață amoroasă a lui Sydnam Butler – și nici despre a domnișoarei Jewell.

– Te rog să mă scuzi..., oftă ea.

Apoi însă îi zâmbi și-i puse mâinile pe umeri, fără a părea prea intimidată de reproșul lui.

– Atunci, de ce m-ai adus aici?

De astă dată, sărutul nu mai fu atât stăruitor și senzual, cât brutal.

Și nu mai scoaseră nicio vorbă despre Anne Jewell și Sydnam Butler.

Lungul interval de vreme caniculară și uscată părea să se fi terminat în fond. Norii pluteau plumburii la mică înălțime pe cer, iar ploaia mărunță îneca totul, în timp ce Sydnam mergea pe jos spre casa cea mare, în lungul aleii. Vremea părea foarte potrivită pentru acea ocazie.

Nu era cu adevărat nevoie să se ducă acolo, de vreme ce Bewcastle și ducea mai stăteau doar două zile, și, de fapt, numai familiile Hallmere și Rosthorn plecau în acea zi. Dar considera că așa se cuvenea, să se prezinte pentru a-și lua rămas-bun de la Freyja și Morgan.

Nu că ar fi fost chiar atât de priceput la amăgirile de sine, firește.

Anne Jewell pleca și ea în acea zi, ceea ce-l făcea să-și simtă cu adevărat inima grea în piept. Încă nu îndrăznea să se gândească la felul cum avea să fie viața lui fără ea.

Poate că ar fi fost mai bine să rămână la distanță, în dimineata aceea. Își luaseră efectiv rămas-bun cu o zi în urmă, deși revenirea trăsurilor de la Pembroke îi împiedicase să rostească vorbele propriu-zise de despărțire. Probabil că avea să fie mai bine să le lase negrăite.

Dar, deși era treaz încă din zori, și toată ziua se învărtise nervos prin casă, luând mereu câte o altă hotărâre la fiecare câteva minute, știuse încă de la început că avea să vină.

Trebuia să facă față despărțirilor, oricât ar fi fost de dureroase.

Sub fiecare poveste trebuia să fie scris cuvântul Sfârșit.

Așa că mergea spre Glandwr.

Pe la jumătatea aleii, își dădu seama că șchiopăta și imediat începu să-și controleze mai atent pasul.

Putea să vadă că în fața terasei fuseseră deja aduse câteva trăsuri. Își trase borul pălăriei și mai jos pe ochi, ca să-și apere fața de ploaia mărunță.

Când ocoli trăsurile și aruncă o privire spre ușile deschise ale casei, avu impresia că în hol se adunase toată familia Bedwyn, împreună cu soțiile, bărbații, copiii și ceilalți oaspeți. Înăuntru domneau agitația și gălăgia.

Sydnam rămase afară, pe terasă, și într-un târziu Hallmere și Rosthorn ieșiră să-i strângă mâna, în timp ce bonele se grăbeau să urce copiii în trăsuri cât mai repede, ca să nu-i ude ploaia prea tare. Apoi, apărură și Freyja, între Alleyne și Rannulf, îi strânse și ea mâna lui Sydnam și-l informă, în obișnuitul ei stil direct – și fără să-i dea nicio explicație – că ea, una, niciodată nu-l considerase un nătărău. Hallmere o ajută să se urce în calească, în timp ce Ralf îi zâmbea ironic lui Sydnam, iar Alleyne mișca din sprâncene.

Apoi, ieși și Morgan, care-și îmbrățișă frații, văzu că Sydnam era lângă ei și-l strânse și pe el în brațe, în ciuda faptului că avea hainele mult mai umede decât ale celorlalți.

– Sydnam, spuse ea, privindu-l în față, iar el ar fi putut să jure că avea lacrimi în ochi. O, dragul meu Sydnam... Vreau atât de mult să fii fericit...!

– Morgan, protestă el, dar sunt fericit.

– N-o văd pe Anne, remarcă Hallmere.

– Doamna Pritchard îi plânge în brațe, explică Rannulf, cu un zâmbet, iar Judith și Christine își așteaptă și ele rândul.

– Vino, chérie, o chemă Rosthorn pe Morgan, să nu mai stăm în ploaie.

– Ar fi cazul ca toți să ne ferim de ploaia asta, adăugă și Rannulf, și aproape în aceeași clipă el și Alleyne intrară înapoi în casă, pe când Hallmere și Rosthorn își urmau soțiile în trăsură.

Dintr-odată, Sydnam se pomeni că rămăsese singur pe terasă – singur cu Anne Jewell, care tocmai ieșea grăbită, cu capul în piept, ținându-și fiul de mână. Aidan, care-i însoțea, fu oprit și tras înapoi în casă de mâna cuiva care-l apucă de braț.

Aha, își zise Sydnam, vasăzică cei din neamul Bedwyn aveau tact, nu?

Când ajunse la doar un pas, doi, de el, capul lui Anne se ridică, iar ea îl privi surprinsă.

Lui Sydnam i se păru că era cam palidă, deși s-ar fi putut ca doar lipsa soarelui să-i dea impresia asta.

– Am venit aici ca să-mi iau rămas-bun de la toată lumea, o înștiință el.

Fiul ei îi zâmbi, deși părea să fi plâns recent.

– Am să-l întreb pe domnul Upton despre vopselele alea în ulei, spuse el.

Sydnam îi surâse la rândul lui.

– David, spuse Anne, fără să-și ia ochii de la Sydnam, înclină-te în fața domnului Butler, te rog, și pe urmă urcă-te în trăsură, ca să nu te plouă.

– La revedere, David, îl salută Sydnam, și-ți mulțumesc că m-ai lăsat să-ți văd unul dintre tablouri.

– La revedere, domnule, răspunse băiatul, dând repede din cap, respectuos, după care se repezi în trăsură, adăpostindu-se de ploaie.

Așa că rămaseră singuri împreună pentru ultima oară, el și Anne Jewell – între oamenii aflați în casă, dincolo de

ușa deschisă, și cei din trăsurile parcate afară. Nici că s-ar fi putut afla într-un loc mai public.

Sydnam însă nu lua seama la nimic altceva în afara femeii care stătea în fața lui.

Anne. Care-i plăcea peste măsură de mult. Pe care, probabil, o iubea.

Ba nu – pe care sigur o iubea.

Pleca. N-avea s-o mai vadă niciodată, deși simțea în tot trupul prezența trupului ei, ca pe o durere surdă.

Și în inimă...? Ei bine, acum avea mai degrabă senzația că niște greutatea de plumb i-o trăgeau în jos.

– Ai să-ți ții minte promisiunea? o întrebă, întinzându-i mâna.

– Da.

Anne îi privea bărbia – dar își lăsă mâna stângă într-a lui. Sydnam se aplecă asupra ei, ridicând-o la buze pentru câteva clipe. Era îngrozitor de conștient că aveau spectatori – care se prea putea să fi întors ostentativ capetele în altă parte, de vreme ce nu încăpea nicio îndoială că acel ultim tête-à-tête de câteva clipe între ei fusese pus la cale de toți ceilalți.

Când îi eliberă mâna, ridicând capul la loc, Sydnam văzu că-l privea în ochi; pe obraji și gene avea picături mărunte de ploaie. Și era ușor încruntată.

– Cu bine, spuse ea, aproape în șoptă.

– Cu bine.

Cumva, reuși să-i zâmbească.

Anne se întoarse și urcă treptele trăsurii, intrând alături de copii, nelăsându-i timp s-o ajute, iar atenția îi fu atrasă de fetița lui Freyja, care-și desfăcu brațele ca s-o cuprindă.

Vizitiul urcă și el pe scăriță și trânti ușa, înainte de a se așeza pe capră, iar caleașca se clătină, punându-se în mișcare, pentru a coti aproape imediat pe alee, după a lui Hallmere.

Anne nu se uită în urmă.

Sydnam abia dacă-și dădea seama că din casă ieșiseră câteva persoane, pentru a face cu mâna în urma trăsurilor.

Nu-și amintea să se mai fi simțit vreodată atât de singur. Abia ieri, pe vremea aceea, contempla cu satisfacție strălucirea soarelui, anticipând o după-amiază întreagă cu Anne, singuri la Tŷ Gwyn.

Abia ieri.

Iar acum, plecase.

O mână i se puse pe umărul drept și, întorcând capul, văzu chipul auster și impasibil al lui Bewcastle.

– Ne vom retrage în bibliotecă, Sydnam, dacă tot ești aici, îi spuse el, și-o să discutăm despre ceea ce se poate face cu Tŷ Gwyn.

Anne era epuizată de-atâta joacă, la vremea când sosiră la Bath. Răul de trăsură o chinuise mai tare ca oricând, și distrase cu îndărătnicie copiii ca să nu-și piardă răbdarea pe drumul lung și greu.

Când se opreau să mănânce și să înnopteze, făcea eforturi să-și mențină buna dispoziție, în timp ce conversa cu Joshua și Lady Hallmere. Nu i-ar fi lăsat nicio clipă să-și dea seama ce indispusă era, deși la drept vorbind și ei se simțeau cum nu se putea mai prost.

Ce prostie, să fi crezut că putea să se culce cu un bărbat și apoi să-l uite, ca și cum nici n-ar fi fost!

Ce prostie, să creadă că-și puteau alunga unul altuia singurătatea pentru o oră, după care să nu-și amintească decât cu recunoștință totul.

Și ce mare prostie, să speri că putea să se culce cu Sydnam Butler și să savureze acea experiență ca și cum ar fi fost o femeie ca oricare alta.

Memoria era ca o rană vie, care cu fiecare milă ce trecea nu făcea decât să devină tot mai dureroasă.

Îl cunoscuse. Fusese cunoscută de el. Și totuși, trupul îi rămăsese cumva separat de întreaga bucurie a împreunării.

Se temuse îngrozitor că Sydnam n-avea să vină să-și ia rămas-bun.

Iar când venise, când ea îi privise pentru ultima oară chipul frumos și desfigurat, nu simțise decât durere.

Și teribila ispită de a-i spune că se răzgândise.

N-o făcuse.

Gravitaseră unul spre altul, în timpul ultimei luni, și-și petrecuseră tot mai mult timp împreună – și, da, se culcaseră împreună – fiindcă amândoi se simțeau singuri.

Dar această explicație devenea din ce în ce mai puțin satisfăcătoare.

Oare doar conștiința faptului că era din nou singură, fără niciun bărbat în viața ei, îi cauza acea durere în gât și în piept care nu voia să mai treacă...?

Bănuia că se îndrăgostise măcar puțin de Sydnam Butler. Sau, poate, se îndrăgostise puțin mai mult de el.

Se îndrăgostise de o imposibilitate.

Trăsurile se opriră în fața casei lui Lady Potford, pe Great Pulteney Street, întrucât Joshua și familia lui aveau să stea acolo vreo două nopți, înainte de a pleca înapoi în Cornwall. O singură calească urma să-și continue drumul până pe Daniel Street, cu bagajele, dar Anne și David preferau să meargă pe jos restul drumului, ca să-și dezmoștească picioarele. Joshua insistă să-i însoțească. Îi oferii lui Anne brațul. David trecu în cealaltă parte a lui.

– Anne, spuse Joshua, a fost o lună plăcută, nu-i așa?

– Foarte plăcută, într-adevăr, îl asigură ea. Îți mulțumesc atât de mult că te-ai gândit să ne inviți, Joshua!

– Și totuși, acum amândoi sunteți aici, spuse el. Cu mutre de vineri, într-o marți.

– Eu n-am..., începu Anne să protesteze.

– Aș vrea să fi putut sta acolo pentru totdeauna! strigă David, cu însuflețire.

Fusese cât pe ce să-i dea iar lacrimile, cu puțin timp în urmă, când își luase rămas-bun de la Daniel și Emily, și dăduse mâna cu Lady Hallmere.

– Da, ar fi fost de dorit, fu Joshua de acord. Dar toate lucrurile bune trebuie să aibă și un sfârșit, băiete. Altfel, n-am mai avea nicio bucurie pe care s-o așteptăm cu nerăbdare. Dacă domnișoara Martin se poate lipsit de voi, poate veniți amândoi la Penhallow, de Crăciun. Așa, vom avea cu toții ceva ce să așteptăm cu nerăbdare din nou.

David, observă dintr-odată Anne, îl ținea pe Joshua de mână, lucru pe care de obicei îl considera nedemn pentru vârsta lui de nouă ani.

– Anne, spuse Joshua, întorcându-se spre ea, în timp ce porneau pe Sutton Street spre școală, îmi pare rău că Sydnam Butler nu locuiește mai aproape de Bath. Toți am urmărit cu interes prietenia voastră.

Anne se bucură că nu-și dăduse seama de acest lucru, la vremea respectivă.

– A fost doar simplă prietenie, îl asigură ea.

– Sigur? o privi el în față.

Dar dădură colțul, ajungând pe Daniel Street, iar Claudia și Susanna, alertate de sosirea trăsurii cu bagajele, le ieșiră în întâmpinare, așteptându-i în prag. Anne fu învăluită în îmbrățișări, salutări și râsete. Și tocmai când se desprindea din brațele lor și privea în spate, spre ușă, văzu o altă femeie stând acolo, înaltă și brunetă, zveltă și elegantă, și îmbrăcată extrem de modern, care zâmbea veselă.

– Frances! exclamă Anne, repezindu-se în brațele ei deschise.

– Lucius și cu mine tocmai ne-am întors de pe continent, o informă Frances, contesă de Edgcombe, și am trecut pe la Bath în drum spre casă, pentru a vedea dacă n-ar dori nimeni dintre voi să-și petreacă ultimele două săptămâni de vacanță cu noi, la Barclay Court. Susanna a zis că vine. Anne, nici nu știi ce încântată sunt că ai venit acasă tocmai la timp ca să te văd! Tot timpul mi-a fost dor de tine – și ia uitate ce bronzată ești!

Frances își găsisese dragostea în timpul unei vifornite,

când trăsura ei nimerise într-un troian, din cauza celei a contelui, care-o depășise fără să bage de seamă. Fusesse ură la prima vedere – urmată de dragoste până la adânci bătrâneți. Câtăva vreme după nuntă, cele trei prietene rămase ale lui Frances priviseră viața cu mai multă speranță, deși nu recunoșteau acest lucru una față de alta.

– Aș fi fost dezolată dacă nu mă găseai, o asigură Anne. O, Frances, cât de bine arăți!

Dar se întoarse iar în ușă, înainte de a intra în clădire, și văzu că, pe trotuar, Joshua îl luase în brațe pe David, care-l ținea strâns pe după gât, cu chipul îngropat în umărul lui. Joshua îl mângâia pe cap cu o mână și-l săruta pe păr.

Lacrimile o orbiră, și clipi din ochi, pentru a-și limpezi vederea. De ce trebuia să lase în urmă tot ceea ce era minunat? se întrebă ea. De ce era viața marcată de despărțiri atât de numeroase?

Joshua îl puse pe David jos, cuprinzându-i fața în mâini, îl sărută pe frunte, apoi se întoarse spre Anne.

– Ai făcut o treabă foarte, foarte bună cu el, Anne, spuse el, întinzând spre ea mâna dreaptă. E un băiat extraordinar. Am să vă scriu, de la Penhallow.

Anne își lăsă mâna într-a lui, în timp ce David se repezea pe lângă ea, intrând în școală, fără a se opri să le salute pe niciuna dintre femei, ba nici măcar pe Keeble, care era unul dintre favoriții lui.

– Mulțumesc încă o dată, spuse ea.

– Anne, insistă Joshua, vorbind mai încet, în timp ce-i strângea mâna într-a lui, îl crești nemaipomenit de bine, dar băiatul ăsta are nevoie de o familie. Și există una care-l așteaptă în Cornwall – Prue și Ben, Constance și Jim Saunders, Freyja și cu mine. Și Chastity cu Meecham, deși ei nu locuiesc permanent acolo. David are mătuși, unchi și veri, chiar dacă s-a născut din flori. Trebuie măcar să te gândești să-i spui câte ceva despre genealogia lui. Ai s-o faci?

Mary Balogh

– Pot să-mi îngrijesc singură fiul, Joshua, spuse ea retrăgându-și mâna, rigidă. Dar îți mulțumesc pentru că ești atât de preocupat de el.

– O să vă scriu, mai spuse Joshua vizibil nemulțumit, clătinând din cap. La revedere, Anne.

– La revedere, îi răspunse ea, și-l urmări cu privirea până când ajunse la colțul străzii și dispăru.

Dar existau despărțiri și despărțiri, își spuse. Aceasta nu era sfâșietoare pentru ea, deși nu încăpea nicio îndoială că era astfel pentru David. Avea să-l vadă pe Joshua din nou – poate nu mai târziu de Crăciun.

Pe Sydnam n-avea să-l mai vadă niciodată.

Niciodată în viața ei.

Susanna o luă de braț, iar Anne intră în școală, împreună cu prietenele ei.

Se întorsese acasă, și se simțea foarte bine.

Dar „niciodată” însemna îngrozitor de mult.

La vremea când îl duse la culcare pe David, în seara aceea, Anne părea să-l fi convins, în sfârșit, că până la Crăciun nu mai era chiar atât de mult. În parte, mai fusese consolată și de interesul pe care-l manifestaseră supraveghetoria și câteva dintre fete față de vacanța lui. Le regalase cu povestiri despre locurile pe unde umblase și tot ceea ce făcuse pe-acolo.

– Mamă, recunosc el, după ce Anne îi spuse încă un episod din povestea în foileton pe care i-o depăna în fiecare seară înainte de culcare, ce bine că ne-am întors acasă! Îmi place să am cămăruța asta a mea, și numai a mea!

Da, și Anne se bucura că se întorseseră. În zilele următoare, aveau să fie multe de făcut. Susanna se ducea la Barclay Court, cu Frances și contele de Edgcombe, așa că în școală nu mai rămâneau decât Anne și Claudia, ca să se ocupe de fete. Și mai aveau de pregătit și cursurile pentru anul viitor. Trebuia să scrie scrisori – de mulțumire, către ducesa de Bewcastle, de simplă prietenie, pentru Lady Aidan și mătușa ei, Lady Rosthorn, domnișoara Thompson și celelalte femei din familia Bedwyn.

Cât se bucura că se întorseseră!

Oricât era de obosită după emoțiile tumultuoase cu care plecase de la Glandwr și lungul drum care urmase,

Anne încă nu se culcase. Stătea în salonul Claudiei, cvartetul de prietene fiind din nou reîntregit, odată cu întorcerea ei și vizita lui Frances. Aceasta urma să rămână peste noapte la școală, în pofida faptului că soțul ei, contele, luase camere la Royal York Hotel. Venise și el la cină, dar apoi plecase, spunându-le doamnelor că-și dădea seama cât de nepotrivită ar fi fost prezența lui; în plus, știa că ele aveau să stea de vorbă până după miezul nopții, câtă vreme el avea nevoie de odihnă.

Anne îl simpatiza. Tuturor le plăcea, și se bucurau că Frances nimerise atât de bine în căsnicie.

Vorbiră despre călătoriile lui Frances și succesele ei muzicale de pe continent, despre luna petrecută de Anne în Țara Galilor – mai puțin orice referire la Sydnam Butler –, despre vacanța școlară din Bath și despre numeroase alte subiecte. Întotdeauna putuseră discuta între ele despre absolut orice, fără niciun fel de reținere. Lui Anne i se păruse mereu că erau mai degrabă ca niște surori decât doar simple prietene. Încă le mai lipsea prezența constantă a lui Frances printre ele, deși plecase deja de doi ani.

Cât de mult se bucura că se întorseseră!

A doua zi dimineața, Anne le îmbrățișă pe Susanna și Frances, când contele veni să le ia cu trăsura lui, și le făcu semne de rămas-bun cu mâna în timp ce plecau din fața școlii, cu Claudia lângă ea. Apoi, cele două prietene își zâmbiră și intrară înapoi în școală ca să pregătească fetele pentru plimbarea și picnicul planificate, în Grădina Sydney din apropiere.

Următoarele două săptămâni trecură cu diverse activități de vacanță, inclusiv plimbări, picnicuri și jocuri pe pajiștea din spatele școlii, ca și căutări de comori în clădirea acesteia. Uneori, Anne stătea cu fetele în camera comună sau în dormitorul acestora, conversând, ascultându-le, încercând să le creeze un sentiment

familial, o oarecare conștiință a faptului că aveau lângă ele niște persoane adulte care le purtau de grijă. Dar începutul noului an școlar se apropia inevitabil. Urmau să aibă și câteva eleve noi. Într-adevăr, numărul total al școlărișelor, atât externe cât și interne, avea să crească, întrucât școala prospera. Lila Walton, o elevă promițătoare din ultimul an, rămăsese și ea în timpul vacanței, ca să se pregătească pentru a deveni învățătoare – la fel cum făcuse și Susanna, cu patru ani în urmă. Anne își petrecu mai multe ore cu ea, ajutând-o cu pregătirile.

Și, în sfârșit, Susanna se întoarse, relaxată, bronzată și plină de energie, povestind fel de fel de întâmplări din vacanța pe care și-o petrecuse la Barclay Court.

În seara aceea, Claudia fusese invitată să ia cina cu părinții uneia dintre noile eleve externe. Anne și Susanna stăteau singure în camera lui Anne, după ce toate celelalte se retrăseseră în odăile lor. Susanna se așezase pe pat, cu brațele strânse în jurul genunchilor ridicați la piept, iar Anne pe scaunul de lângă micul ei birou.

– Mi-a părut așa de rău c-am pierdut-o pe Frances acum doi ani, când a plecat de-aici ca să se mărite cu contele! spuse Susanna, cu un oftat. Dar, o, Anne, a luat cea mai înțeleaptă hotărâre. Nici nu știi cât o invidiez! Contele e absolut fermecător, și nu mai poate de mândrie că are o asemenea nevastă. Nu e deloc nemulțumit că trebuie să călătorească pe distanțe atât de lungi, pentru ca ea să poată cânta. Mai mult, chiar, cred că se delectează și el cu faima ei.

– Și o iubește la fel de mult ca la început, pe vremea când o urmărea fără conținere, adăugă Anne. S-a văzut clar, când au luat cina aici, cu noi.

Susanna oftă din nou.

– Nu-i așa c-a fost ca într-un adevărat basm, povestea lor de dragoste? Nu voia s-o lase în pace nici în ruptul capului, deși el era viconte Sinclair, moștenitor al comitatului, iar Frances doar o biată profesoară la școala

noastră. Dar mai era și atât de frumoasă! Iar acum, e și mai frumoasă decât era pe-atunci. Măritișul, călătoriile și cariera de cântăreață îi priesc de minune, se vede cât de colo.

Tăcură un moment, bucuroase amândouă pentru fericirea lui Frances, și cam întristate la gândul propriilor lor situații.

– Și tu? se interesă Anne. Te-ai distrat bine? Ai cunoscut pe cineva interesant?

– Ca de pildă, un duce care să mă ia pe sus și să mă ducă la castelul lui, ca mireasă? râse Susanna. Nu, nu tocmai, din păcate. Dar Frances și Lordul Edgcombe au fost foarte îndatoritori, Anne, și au avut grijă ca aproape în fiecare zi să am parte de vreo distracție, deși sunt sigură că ar fi preferat să se relaxeze în liniște împreună, după ce fuseseră plecați de-acasă atât de multă vreme. Am întâlnit câteva persoane foarte amabile și interesante – pe cele mai multe le cunoșteam încă dinainte, desigur.

– Dar pe nimeni, așa, mai deosebit?

– Nu, răspuse Susanna, din păcate.

Anne înălță din sprâncene.

– Numai pe un gentleman, recunosc prietena ei, care și-a exprimat foarte clar intențiile, și nu erau deloc dintre cele mai onorabile. Vechea poveste, Anne. Totuși, era foarte chipeș și foarte politicos. Dar, lasă, nu contează. Și tu? Ne-ai povestit atâtea despre vacanța ta nemaipomenită în Țara Galilor, în seara dinaintea plecării mele, dar nimic care să fie deosebit de personal. Tu n-ai întâlnit niciun bărbat interesant?

– Cei din familia Bedwyn, zâmbi Anne, sunt niște oameni absolut fascinanți, Susanna, iar asta e, de fapt, chiar foarte puțin spus. Ducele de Bewcastle este într-un fel de formidabil pe cât i s-a dus vestea. Are niște ochi argintii, reci și degete lungi, care i se încovoie mereu pe mânerul lornionului. E un om de-a dreptul înspăimântător. Și totuși, cu mine s-a purtat curtenitor,

fără greș. Ducea e o scumpă și nu umblă deloc cu nasul pe sus, iar el o adoră, se vede cu ochiul liber, deși niciodată nu se poartă prea demonstrativ în public. Îl adoră și pe fiul lor, care e un băiețel mofturos și plângăreț, în afară de momentele când îl ia tatăl lui în brațe, ceea ce se întâmplă destul de des. Este un om straniu, misterios și fascinant.

Susanna își rezemă bărbia pe genunchi.

– Toată vorbăria asta despre duci căsătoriți mă deprimă, spuse ea, cu o lucire în ochi, totuși. Și nu era nimeni pe-acolo care să fie necăsătorit?

– Niciun duce, zâmbi și Anne, deși își aminti dintr-odată, foarte limpede, cum stătuse pe pârleazul de la Tŷ Gwyn, surâzându-i lui Sydnam Butler, în timp ce-și lăsa mâna într-a lui, înainte de a cobori. Și a zilei perfecte de vară care-i înconjurase în acele momente.

Susanna o privea drept în ochi.

– O, Anne..., murmură ea. Cine...?

– Nimeni, de fapt, se grăbi Anne să răspundă, schimbându-și poziția pe scaun, dar, în clipa următoare, o cuprinseseră remușcările. O, ce îngrozitor e să spun așa ceva despre o altă ființă omenească! Fără doar și poate, este cineva! Lucrează ca administrator al ducelui la Glandwr. Era singur, și la fel de singur eram și eu, așa că a fost destul de firesc ca din când în când să ne plimbăm împreună sau să stăm unul lângă altul seara, când era și el invitat la cină. Asta a fost tot.

Își impuse să nu roșească.

– Asta a fost tot..., repetă Susanna, continuând s-o privească la fel de lung. Și cum era, Anne, înalt, brunet și chipeș?

– Da, răspuse ea. Toate trei la un loc.

Susanna nu-și mai lua ochii de la ea.

– Am fost doar prieteni, spuse Anne.

– Nu zău...? făcu încet Susanna.

– Ba da.

Anne nu se putu convinge să zâmbească. Și nu mai

putea nici să stea nemișcată. Se ridică în picioare și se duse la fereastră, unde trase la o parte una dintre perdele și se uită afară, spre pajiștea întunecată.

– Am fost prieteni foarte... apropiați.

– Dar nu te-a cerut în căsătorie, completă Susanna. Anne, îmi pare atât de rău...

Urmă o tăcere prelungită, în timpul căreia Anne nu-și contrazise prietena.

– Ce crezi, Anne, o întrebă Susanna în cele din urmă, viața ar putea fi mai ușoară dacă am avea părinți și rude care ne scoată în lume, să ne prezinte unor persoane de calitate, să ne aranjeze întâlniri cu pețitori potriviți? Ar fi mai ușor decât așa cum trăim acum, ca profesoare la o școală de fete?

– Nu sunt sigură, răspunse Anne, trăgând perdelele la loc, că viața e vreodată chiar atât de ușoară. Foarte adesea, fetele și femeile încheie căsătorii dezastruoase chiar și atunci când sunt înconjurate de o familie care le ajută să se hotărască sau care hotărăște în locul lor. Dacă mie mi s-ar da de ales între o căsnicie nefericită și viața de aici, aș alege-o pe aceasta din urmă. Ba chiar sunt sigură că așa aș face.

Își rezemă un moment fruntea de geam, prin perdea, înainte de a se întoarce iar în cameră.

– Am fost atât de nerecunoscătoare să pun, măcar, întrebarea asta, își reproșă Susanna. Norocul mi-a zâmbit când am fost trimisă aici, la școală, și am fost incredibil de binecuvântată când Claudia mi-a oferit un post de profesoară. Iar aici am găsit niște prietene atât de bune... Ce mi-aș putea dori mai mult de la viață?

– A, dar noi nu suntem numai profesoare, ci și femei, Susanna, îi aminti Anne, așezându-se la loc. Avem nevoi pe care natura ni le-a dat tocmai pentru perpetuarea speciei.

Nevoi care uneori puteau fi vătămate îngrozitor, dar niciodată distruse.

Susanna o privi câteva momente, în tăcere.

– Și câteodată, adăugă ea, aceste nevoi sunt foarte greu de ignorat. În vara asta am fost ispitită amarnic, Anne, să devin amanta unui bărbat. O parte din mine nu e nici acum convinsă că am luat hotărârea cea mai potrivită. Data viitoare am să pot, oare, să iau aceeași decizie? Dar data cealaltă... și cealaltă...?

– Nu știu, răspunse Anne, cu un zâmbet destul de trist.

– Ce mai domnișoare bătrâne amărâte și caraghioase suntem și noi, comentă Susanna râzând, în timp ce se ridica de pe pat și-și netezea faldurile fustei. Mă duc să mă culc, în amarul singurătății mele. Noapte bună, Anne.

Trei zile mai târziu, toate elevele de la internat se întoarseră din vacanță, salutându-se între ele – și cu profesoarele – cu o voioșie gălăgioasă și trăncănind sonor. Elevele noi apăreau și ele pe rând, cu teama întipărită pe fețe, mai ales cele două fete interne care erau singure, fără a avea parte măcar de încurajarea unor părinți, trimise de domnul Hatchard, agentul de la Londra al domnișoarei Martin. Taxele uneia dintre ele erau plătite de Lady Hallmere – deși Claudia, desigur, nu-i cunoștea adevărata identitate.

Anne le luă pe cele două sub aripa ei și observă aproape imediat că una dintre ele urma să aibă nevoie de lecții de vorbire suplimentare, de vreme ce accentul ei cockney îi făcea pronunția imposibil de înțeles, iar cealaltă trebuia să fie instruită ferm și cu răbdare – precum și cu doze cât mai mari de afecțiune – ca să se dezvețe de stilul ei provocator și bătăios.

În dimineața următoare, sosiră și elevele externe, și începură cursurile.

Timp de o lună, viața lui Anne fu foarte încărcată. Își îndeplinea îndatoririle de profesoară și acorda o grijă deosebită noilor eleve interne. Cea mai mare parte a timpului liber și-o petrecea cu David – care era surescit

de promisiunea domnului Upton de a începe să folosească vopsele în ulei la cursurile sale de desen, după Crăciun. Le scrisese și primise mai multe scrisori de la doamnele din familia Bedwyn și de la Joshua. Îl ajuta și pe David să răspundă la scrisorile pe care i le trimiseseră Davy, Becky și Joshua.

Într-adevăr, viața părea remarcabil de normală, având în vedere faptul că pentru Anne devenea tot mai evident că a ei nu avea nimic normal. Simțise lipsa cursurilor, înainte de a începe școala, și încercase cu disperare să se convingă că aceasta se întâmpla numai din cauza răscolirilor produse în viața ei pe parcursul lunii dinainte. Continuase să spera acest lucru chiar și când începuse să aibă ușoare grețuri dimineața după ce se trezea din somn – la fel cum i se întâmplase și cu zece ani în urmă.

Dar, desigur – se așteptase cumva la un miracol? –, la sfârșitul lunii septembrie, când pentru a doua oară nu-i veni ciclul, se gândi la ceea ce-i spusese Sydnam Butler la un moment dat, în legătură cu alegerile pe care fiecare le face în viață. Cu o lună și jumătate în urmă, se hotărâse să se culce cu el, fiindcă îl dorise, și o dorise și el pe ea, și era ultima lor zi împreună. Iar această alegere îi schimbase viața pentru totdeauna.

Era un gând infricoșător.

Dar acum nu mai putea face nimic care să schimbe acea alegere sau să-i evite repercusiunile. Nu mai putea decât să meargă înainte și să-și vadă de viața ei.

Așteptă o dimineață rece de duminică, după ce Susanna scosese din școală majoritatea fetelor, ca să practice diverse jocuri sportive pe pajiște, iar David le însoțise și el. Apoi, bătut în ușa de la cancelaria Claudiei Martin și, când i se răspunse, întră.

– Pot să te deranjez puțin? întrebă ea.

Nu mai demult de seara trecută, Anne, Susanna și Lila stătuseră în salonul privat al Claudiei, bând ceai și conversând despre fel de fel de subiecte, iar Anne ar fi

putut rămâne, după plecarea celorlalte două, ca să abordeze atunci subiectul, dar știa că avea nevoie de o atmosferă mai formală pentru ceea ce se pregătea să spună. De la biroul ei, Claudia ridică privirea.

– Ultimii restanțieri tocmai au plătit taxele școlare, o anunță ea. Sunt aproape sigură că și în anul ăsta o s-o ducem la fel de bine cu banii, Anne. În doi, trei ani, sper să-l pot informa pe domnul Hatchard că nu mai avem nevoie de asistența binefăcătoarei noastre.

Își puse pana pe birou și-i indică lui Anne un scaun pe care să se așeze.

– Ai potolit foarte bine mofturile lui Agnes Ryde la micul dejun, Anne, o felicită ea, reușind să calmezi o situație care putea deveni explozivă. Te pricepi de minune la fetele dificile.

– E încă puțin derutată de mediul în care se află, atâta tot, răspunse Anne. Experiența ei de viață a învățat-o că, atunci când îi e teamă de ceva, trebuie să reacționeze agresiv, cel puțin cu gura, dacă nu și cu pumnii. Dar are o inimă afectuoasă și o minte ascuțită, Claudia. Sper să i le cultivăm pe amândouă, câtă vreme va învăța aici – și sunt destul de sigură c-o să reușim. Asta e o școală foarte bună. Orice fată care are privilegiul de a o frecventa nu poate decât să evolueze în sens pozitiv.

Claudia își înclină capul într-o parte, rezemându-se de spătar. Câteva clipe domni tăcerea.

– Ce-i cu tine, Anne? întrebă ea. De câtva timp, plutește în atmosferă ceva greu de definit. Ești la fel de sânguincioasă, răbdătoare și bine dispusă ca întotdeauna, dar se simte un fel de... hmm... O pierdere a seninătății, dacă mă pot exprima astfel... Și mă cam preocupă. Nu te simți bine? Să-l chem pe domnul Blake?

Domnul Blake era medicul care venea la școală ori de câte ori era indispusă câte una dintre fetele de la internat.

– Am să plec de-aici, Claudia, spuse Anne pe neașteptate, și, cumva, avu impresia că stătea lângă ea

însăși, ascultându-și propriile cuvinte, copleșită, ca și cum altcineva le-ar fi rostit. În sfârșit, și le scosese din suflet. Și erau adevărate și irevocabile.

Claudia o privi surprinsă, dar nu făcu niciun comentariu.

– Cred, continuă Anne, închizând ochii pentru un moment, c-am să mă mărit.

O săptămână încheiată plănuise și repetase scena aceea, încă de sâmbătă dimineața, când se dusesse în centrul orașului Bath, ca să pună la poștă scrisoarea către Glandwr. Până acum însă, nu pronunțase niciunul dintre cuvintele atât de îndelung repetate. Și nici nu reușea să zâmbească sau să arate veselă și fericită, conform planului.

– Să te măriți...?

Își dădu seama că și Claudia rostise acel cuvânt.

– L-am cunoscut în Țara Galilor, astă-vară, începuse ea să-i explice. M-a cerut de soție atunci, iar acum m-am hotărât să accept. I-am și scris.

– Felicitările mele.

Claudia o privea destul de sever, stând cu spatele drept ca un vătra.

– Aș avea și eu permisiunea să-i știu numele?

Oftând, Anne se făcu și mai mică în scaun.

– Nu pot să mă port cu tine, în situația asta, ca și cum ai fi doar directoarea școlii, șefa mea, iar eu, o simplă profesoară. Sau ca și cum ar fi o taină pe care o păstrez de aproape două luni, și abia acum am luat hotărârea s-o divulg. Îți datorez mai mult decât atât. Nici nu știi cât de rău îmi pare, Claudia. Ți-am spus totul despre luna pe care am petrecut-o în Țara Galilor, în afara celui mai important lucru. Este Sydnam Butler, fiul mezin al contelui de Redfield, și lucrează ca administrator al ducelui de Bewcastle la Glandwr.

– Sydnam Butler, repetă Claudia. Nu cumva e cel din Alvesley Park, nu departe de Lindsey Hall? Îmi amintesc de el. Era un băiat extraordinar de chipeș.

– Voi avea un copil de la el, o înștiință Anne, fără niciun preambul.

Prietena ei o privi lung, cu ochii mari, iar Anne îi văzu fălcile încleștându-se.

– Viol? întrebă ea.

– Nu! exclamă Anne. O, nu, Claudia. Nimic de soiul ăsta! Nu, am participat de bunăvoie. M-a și cerut în căsătorie, chiar atunci, dar l-am refuzat. I-am promis însă că-l voi anunța dacă rămân gravidă, și într-un asemenea caz voi fi de acord să mă ia de soție. Iar acum o săptămână, i-am trimis o scrisoare.

Câteva clipe domni tăcerea.

– Dar tu nu dorești să-l iei de bărbat? se interesă Claudia.

– Nu. N-aș prea vrea.

Dar îi ducea dorul mult mai mult decât se așteptase. Încă dinainte de a fi început să bănuiască adevărul în legătură cu absența ciclului lunar și grețurile de dimineața, Sydnam îi bântuise visele și-i dominase gândurile în timp ce era trează. Și se tot întrebuse – în fiecare zi, după întoarcerea la Bath, încontinuu se întrebuse – dacă răspunsul ei ar fi fost altul, în caz că nu s-ar fi speriat dintr-odată, și el ar fi formulat altfel propunerea.

Dacă dorești, Anne, ne vom căsători.

Ce cuvinte oneste, generoase, nepăsătoare...!

Iar acum, aveau să fie obligați să se căsătorească. Anne trebuia să accepte bunăvoința lui conștiințioasă de a îndrepta lucrurile, iar el trebuia să accepte faptul că ea se ținuse de cuvânt, dar și că, mai târziu, se putea pomeni cu o nevastă incapabilă să i se dăruiască deplin.

O parte din ea tânjea de dorul lui. Altă parte era îngrozită. Și toată ființa ei detesta împrejurările care aveau să-i ducă pe amândoi la căsătorie. Și el ura, de bună seamă, acele circumstanțe.

– Atunci, nu trebuie s-o faci, Anne, se aplecă Claudia spre ea, cu mâinile rezemate pe birou, vorbindu-i cu

fermitate. E fiu de conte, un om bogat și cu privilegii, și arată mult prea chipeș ca să-i fie bine în viață – și ție, la o adică. Și este un asociat al ducelui de Bewcastle. Ai să fii nefericită.

– Și ce altă soluție am, Claudia? întrebă Anne. Să rămân aici, la școală? Știi bine că așa ceva mi-ar fi imposibil.

Văzu lucirea aceea arzătoare stingându-se din ochii Claudiei.

Mai mulți părinți pusese ră întrebări și-și exprimaseră îngrijorarea în urmă cu câțiva ani, când domnișoara Martin angajase ca profesoară o mamă necăsătorită – ba mai mult, când acea profesoară mai avusese și nerușinarea de a-și aduce cu ea fiul bastard. O fată chiar fusese retrasă din școală, în semn de protest.

– Și-n plus, continuă Anne, cu David n-am avut încotro, Claudia, iar viața lui a fost și-așa destul de dificilă, din cauza asta, după cum va rămâne și de-acum înainte. Nu voi face același lucru și cu un al doilea copil, când de astă dată am posibilitatea de a alege.

– El vrea să te ia de nevastă? întrebă Claudia.

– Da.

În adâncul inimii, nu avea nici cea mai mică îndoială că așa era. Sydnam trebuia să sosească de pe-o zi pe alta. Totuși, o chinuia o îndoială vecină cu panica. Și dacă totuși nu venea?

– O, Anne..., murmură Claudia, cu un oftat. Draga mea, cum ai putut să fii atât de... atât de nesocotită?

Ceea ce făcuse, desigur, fusese o mare nechibzuință, dar nu avea niciun rost să-și piardă acum vremea cu regrete. Se întâmplase, și gata.

– Ar fi trebuit să-ți spun mai devreme, zise ea, nu să aștept până am fost absolut sigură – și chiar mai mult, lăsând ca și scrisoarea mea să aibă timp să ajungă la el, în Țara Galilor. Va trebui să mă înlocuiești, și cât mai curând. Lila abia a apucat să-și facă o lună de ucenicie, dar

e foarte promițătoare, Claudia. La fel ca Susanna, pare capabilă să câștige respectul fetelor care cu numai câteva luni în urmă îi erau doar niște colege puțin mai mici, și e foarte populară printre elevele noi. În plus, e chiar foarte pricepută la matematici, iar la geografie a luat cele mai mari note, în fiecare an când a învățat cu mine. Dacă te decizi s-o avansezi, nu cred c-o să te dezamăgească.

Claudia o privi meditativ câteva momente, înainte de a se ridica brusc în picioare. Ocolind biroul, o cuprinse năvalnic în brațe.

– Anne, spuse ea. Anne, ar trebui să te zgâlțâi până mori, dar... O, draga mea, spune-mi cu ce te pot ajuta. Există măcar cea mai mică șansă de a simți vreo fărâmă de afecțiune pentru domnul Butler?

Recunoscătoare, Anne se relaxă în brațele ei. Se temuse atât de mult că avea să-și piardă prietenele din școală – și cel mai tare îi fusese frică de foarte disciplinata Claudia Martin. O femeie care avea doi copii din flori nu avea niciun drept să pretindă simpatia prietenelor sale.

– N-aș fi... făcut ceea ce-am făcut cu el, dacă nu simțeam cea mai profundă afecțiune, spuse ea. N-a fost nicio seducție la mijloc, Claudia, și-n niciun caz n-ar fi putut să fie vorba de vreun viol. Te rog, trebuie să mă crezi. Au fost numai sentimente curate, din partea amândurora.

– Dar i-ai refuzat cererea în căsătorie, îi aminti Claudia, retrăgându-se ca s-o privească, deși fără să-i dea drumul din brațe. Ești, pur și simplu, bătută-n cap, sau mi-a scăpat mie ceva?

– O căsătorie cu el mi se părea foarte nepotrivită, în acel moment, răspunse Anne, pentru amândoi și din motive care ar putea fi cam greu de explicat în cuvinte. Acum însă, urmează să apară și o a treia persoană, așa că mărtișul e singurul lucru de care mai poate fi vorba.

Claudia oftă din nou.

– Stai jos, îi spuse, trăgând de cordonul clopoțelului suspendat lângă scaunul ei. Voi cere să ne aducă un

ceainic fierbinte. Orice probleme se pot desluși mai limpede – și mai calm – la o ceașcă de ceai. Dacă nu mă înșală auzul, cred că fetele tocmai se întorc de la jocurile lor – a, uite, a început să plouă. Așa se explică. Am s-o invit și pe Susanna să stea cu noi, dacă ești de acord. Doar suntem aproape ca niște surori, nu? Nici acum nu mi-a trecut dorul de Frances. Și de tine, ce dor o să ne fie, Anne, draga mea.

Îi dădu câteva instrucțiuni servitoarei care răspunsese la clopoțel.

– De fapt, în toată povestea asta mai e implicată și o a patra persoană, Anne, nu-i așa? continuă ea, în timp ce așteptau să li se alătore și Susanna. Domnul Butler va fi un tată bun pentru David? Îi voi ierta o mulțime de păcate, dacă răspunsul este da.

Era o întrebare care o îngrijora pe Anne mai mult decât oricare altele. David își dorea cu disperare un tată. Dar ideea lui de personaj patern dezirabil corespundea cu perfecțiunea fizionomică și athletică a unor bărbați ca Joshua, Lordul Alleyne sau Lordul Aidan. Totuși, îl întâlnise pe Sydnam și recunoscuse în el un spirit artistic înrudit. Nru părea să-i poarte nicio aversiune particulară.

Dar ce părere ar fi avut de Sydnam ca tată? Și ca soț al ei?

– Va fi bun cu David, răspunse.

De-atâta lucru, măcar, era întru totul sigură.

Plouase torențial câteva săptămâni, astfel încât deplasarea pe drumurile mari devenise greoaie, dificilă, ba chiar imposibilă pe alocuri. Sydnam urmărise cu oarecare nerăbdare sosirea unei scrisori de la ducele de Bewcastle și avocații lui, ultima formalitate pe care o mai avea de rezolvat înainte de a spune oficial că Tŷ Gwyn era al lui.

Fu încântat când aceasta sosi în sfârșit și o deschise înainte de a se uita și la restul corespondenței, deși văzuse că deasupra teancului se afla și o scrisoare de la mama lui.

Stătea în mijlocul biroului, privind hârtiile oficiale și încercând să simtă mult așteptata euforie de a ști că în sfârșit visul i se împlinise. Era proprietar cu drepturi depline. Avea o moșie și o casă în Țara Galilor, o regiune pe care ajunsese s-o iubească din toată inima. Își găsisese și el un loc în lume. Un loc al lui și numai al lui. Trebuia să-i facă o vizită lui Tudor Rhys, mai târziu, ca să poată sărbători împreună.

Dar, în ultima vreme, îi era tot mai greu să atingă starea de euforie.

Pusese să se redecoreze holul și camera de dimineață de la Tŷ Gwyn, întrucât vânzarea se finalizase, aproape de o lună și ceva. Dar nu fusese și el prezent, ca să verifice lucrările. Nu se mai dusese deloc acolo, de aproape două luni. De când...

Ei bine, da – de atunci.

Nu se putea îndura să se ducă. Ar fi însemnat să intre pe poartă... și să treacă pe lângă pârliaz. Ar fi însemnat să meargă și pe sub umbrarul cu trandafiri. Ar fi trebuit să pătrundă în casa goală, complet pustie, cu excepția lucrătorilor...

Și a amintirilor.

Încă nu se gândise la posibilitatea absurdă de a nu se instala niciodată la Tŷ Gwyn, rămânând, în schimb, pe un termen nedefinit în casa de lângă Glandwr, sub pretextul că acolo se simțea bine și era mai aproape de locul de muncă.

Luă scrisoarea de la mama lui și frunzări și restul corespondenței. Erau numai hârtii legate de afaceri – în afara unei scrisori înguste, scrisă cu o caligrafie elegantă, care părea feminină. Nu era scrisul lui Lauren. Puse pe masă scrisoarea de la mama sa, nedesfăcută, o luă pe cealaltă și văzu imediat că fusese expediată din Bath.

O privi lung câteva momente, timp în care i se uscă gura. Încetase s-o mai aștepte de săptămâni în șir, iar acum fusese luat complet pe nepregătite. Deși nu știa ce conținea, bineînțeles, ba chiar, nici nu era sigur de la cine anume provenea.

Dar cine altcineva ar fi putut să-i scrie din Bath?

Și despre ce altceva ar fi putut Anne să-i scrie?

Rupse pecetea cu degetul mare și despături coala de hârtie.

Din prima clipă, ochiul i se îndreptă spre iscălitură.

Aha! Nu se înșelase.

Citi cuvintele scrise de mâna ei, iar mintea lui le descifra pe rând – luate individual, apoi grupate în fraze scurte. Înțelesul lor deplin nu părea în stare să parcurgă tot drumul până-n inima lui.

Era însărcinată. Îi făgăduise că avea să-l informeze despre acest lucru. Îi trimitea și cele mai calde salutări. Toate acestea, exprimate în fraze scurte și formale.

Era însărcinată.

Cu copilul lui.

Al lui și al lui Anne.

Era gravidă, dar nu și măritată.

În sfârșit, se dumiri pe deplin.

Era nemăritată.

Trebuia să se ducă la ea. Nu putea să mai amâne nicio clipă. Dintr-odată, viața lui dobândise o valoare nemărginită și precară. Era singura care mai stătea între Anne Jewell și distrugerea cea mai cumplită – între copilul lor și acea teribilă distrugere. Nu mai putea amâna niciun moment.

Împături scrisoarea și o puse în buzunar, înainte de a ieși grăbit din cameră, pentru a se repezi spre dormitor, ca să-și sune valetul. Biata Anne – nu mai era nicio clipă de pierdut.

Dar, desigur, după cum își dădu el seama încă înainte ca valetul lui să ajungă în odaie, surprins că era chemat la jumătatea după-amiezii, să se grăbească spre a o salva nu era la fel de simplu ca a-și trage cizmele de călărie, a îmbrăca redingota, a încăleca pe primul cal găsit la îndemână și a porni în galop spre Anglia și spre Bath.

Scrisoarea, după cum putu să vadă imediat ce o scoase iar din buzunar și o întinse pe pat, ca s-o mai citească încă o dată, era datată cu o săptămână și ceva în urmă. Făcuse pe drum de două ori mai mult decât ar fi trebuit. Desigur, din cauza vremii! Știuse că drumurile erau aproape impracticabile – și aveau să fie rele și în continuare. Continua să toarne cu găleata, aproape în fiecare zi. Oricum, nu era stăpân pe viața lui. Lucra ca administrator al lui Bewcastle, având responsabilități și îndatoriri de care trebuia să se achite. Trebuia ca, mai întâi, să termine câteva sarcini importante, înainte de a putea pleca, și mai era nevoie și să facă anumite aranjamente cu omul care de obicei îi ținea locul când el era obligat să plece de la Glandwr pentru mai mult sau mai puțin timp.

– În următoarele două zile, cel mult, o să plecăm spre Anglia, îi spuse el valetului, deși inițial avusese de gând să-i spună că plecau în mai puțin de-o oră. Fii bun, Armstead, și pregătește-mi bagajele, ca să putem porni cât mai curând cu putință.

Dar, după ce trecură cele două zile, când era în sfârșit gata de plecare, Sydnam își dădu seama că nu putea să se ducă direct la Bath, ca s-o salveze pe Anne. Mai întâi, trebuia să treacă pe la Londra.

Vremea nu se ameliorase în timpul acelor două zile. Drumurile alunecoase și pline de noroi, cu gropile adeseori acoperite de apă, care le făcea să arate ca niște heleșteie pescărești, îi încetineau considerabil mersul spre Londra. Și când ajunsese acolo, în sfârșit, descoperi că roțile instituțiilor oficiale se învârtteau cu o încetineală chinuitoare.

Trei săptămâni trecuseră de când pusese Anne scrisoarea la poștă, când Sydnam, stăpânit de o nervozitate îngrozitoare, se prezentă, în sfârșit, la școala domnișoarei Martin din Daniel Street, la mijlocul unei după-amiezi.

Un portar vârstnic îi deschise ușa, se sperie vizibil la vederea lui și fu cât pe ce s-o închidă la loc, după care păru să observe că vizitatorul era îmbrăcat ca un gentleman, așa că se proțăpi în prag, mijind ochii cu suspiciune și ostilitate nedisimulată, și-l întrebă ce putea face pentru el.

– Aș dori să vorbesc cu domnișoara Jewell, îi răspunse Sydnam. Cred că mă așteaptă.

– Domnișoara Jewell e la cursuri, replică portarul, și nu poate fi deranjată.

– Atunci, voi aștepta până-și termină cursurile, insistă el, ferm. Informează-o că a venit Sydnam Butler, și dorește să-i vorbească.

Portarul își țuguie buzele, părând că tare-ar mai fi vrut să-i trântască vizitatorului ușa în nas, oricât era sau nu

era el de gentleman, apoi se răsuci pe călcăie și, fără o vorbă, îl conduse într-un salon pentru vizitatori aflat în stânga holului. Sydnam fu poftit în cameră și închis acolo, fără prea multă ceremonie. Aproape că se așteptă să audă și o cheie răsucită în broască.

Rămase în mijlocul încăperii, observând atât eleganța decorațiunilor, cât și ușoara degradare a interiorului, și ascultând rumoarea îndepărtată a unui cor de fete, câte un hohot ocazional de râs, și pe cineva care cânta cam împiedicat la un pianoforte.

Nu avea idee la ce oră se terminau cursurile, și se prea putea ca vârstnicul portar să uite de prezența lui acolo sau să omită intenționat s-o anunțe pe Anne Jewell că avea un vizitator.

Era foarte posibil ca, la un moment dat, să fie nevoit să pornească prin școală, în căutarea ei.

Dar ușa se deschise din nou după nu mai mult de vreo cincisprezece minute de când se afla acolo, și intră o doamnă. Arăta vag familiară, iar Sydnam bănuia că era faimoasa – sau temuta – domnișoară Martin însăși. O mai întâlnise doar o dată sau de două ori, pe vremea când fusese guvernanta lui Freyja, dar povestea felului cum plecase de la Lindsey Hall, aproape dându-i cu tifla lui Bewcastle, intrase în legendă. Tatăl lui o văzuse pe un drum de țară, pe unde mergea cărându-și sacul greu de haine, își oprise trăsura și o convinsese să-l lase s-o ia până la cea mai apropiată stație de diligență.

Era o femeie frumoasă, într-un stil sever, cu buzele strânse și spatele drept.

Sydnam se înclină în fața ei, în timp ce domnișoara Martin stătea privind-l, cu mâinile împreunate în dreptul taliei. La drept vorbind, își controlase foarte strict reacțiile la vederea lui sau, poate, Anne o prevenise la ce să se aștepte.

– Domnișoara Martin? întrebă el. Sydnam Butler, domnișoară. Am venit să vorbesc cu domnișoara Jewell.

- Va fi și ea aici, într-un minut, răspunse Claudia. L-am trimis pe Keeble s-o informeze că ați venit. Domnișoara Walton o va înlocui în continuarea lecției de matematică.

- Vă mulțumesc, domnișoară, înclină din nou Sydnam capul.

- Dacă întârzierea cu care ați venit aici e reprezentativă pentru nerăbdarea cu care abia așteptați să vă faceți datoria, domnule Butler, continuă ea, spre surprinderea lui, cu o expresie severă și fără să-și schimbe postura, cer permisiunea să vă informez că domnișoara Jewell are prietene care sunt dispuse și în măsură să-i ofere adăpost și sprijin material pentru oricât de mult timp va avea nevoie de așa ceva. Femeile sunt în măsură să aibă și ele o anumită putere, când își unesc forțele, să știți.

Sydnam începea să înțeleagă de ce această femeie nu se prăbușise în fața lui Bewcastle.

- Vă mulțumesc, domnișoară, spuse el. Dar și eu sunt dispus și în măsură - ba chiar, dornic - să asigur bunăstarea, protecția și fericirea domnișoarei Jewell.

Se uitară unul la altul, măsurându-se din priviri.

Femeia nu putea să-i displacă. Ba chiar, îl bucura gândul că Anne avea o asemenea prietenă. Era clar că domnișoara Martin știa adevărul, dar departe de a o da pe Anne afară din școală, în numele moralei ultragiutate, era pregătită să-i ofere, la nevoie, sprijin și un cămin.

- Cred, spuse ea, că trebuie să valorati ceva, dacă ați putut îndeplini funcția de administrator al ducelui de Bewcastle, în pofida handicapurilor dumneavoastră evidente.

Sydnam fu cât pe ce să zâmbească, văzând cum îl măsura cu o privire deschisă și critică din cap până-n picioare, mai ales, pe partea dreaptă. Totuși, de zâmbit, nu zâmbea. Îi dădea senzația că ar fi fost angajați cumva într-o bătălie a voințelor, deși n-ar fi putut spune prea

sigur care era miza. Singurul lucru pe care-l știa sigur era acela că n-avea să piardă lupta.

Înainte ca oricare dintre ei să mai poată scoate o vorbă, ușa din spatele domnișoarei Martin se deschise.

Anne Jewell.

Arăta palidă și nu tocmai sănătoasă, își spuse Sydnam. Și părea să fi pierdut în greutate. De asemenea, era și mai frumoasă decât și-o amintea.

Fusea o vreme, timp de vreo săptămână, două, după plecarea ei, când Sydnam încercase zadarnic să-și aducă aminte chipul ei. Apoi, venise perioada când ar fi fost fericit s-o uite și pe ea, și tot ce se întâmplase. Amintirile erau dureroase și foarte deprimante. Iar solitudinea lui, la care fusese atât de nemulțumit să renunțe când Anne venise la Glandwr cu familia Bedwyn, se transformase într-o singurătate incontestabilă și dureroasă, după ce plecaseră cu toții.

Și într-o profundă nefericire.

Ochii ei întâlneau privirea lui, dintr-o latură în cealaltă a camerei, iar Sydnam făcu o plecăciune formală în fața ei, ca și cum n-ar fi stat acolo cu copilul lui în pântec.

Adevărul situației îl năucea, dându-i o ușoară stare de amețală.

- A, uite-o și pe domnișoara Jewell, constată domnișoara Martin, cu vioiciune și fără niciun rost.

- Îți mulțumesc, Claudia, spuse Anne, fără să-și ia ochii de la el.

Potrivit nume pentru directoarea școlii - Claudia -, reflectă Sydnam. Sugera putere și asprime neînduplecată. Tânăra femeie îi mai aruncă o privire severă, urmată de o alta, mai blândă, spre colega și subalterna ei, după care ieși din încăpere fără o vorbă.

Sydnam Butler și Anne Jewell rămaseră singuri.

Așadar, acele cuvinte de rămas-bun nu fuseseră pentru totdeauna, își spuse el.

Se bucura dureros de tare s-o vadă.

Și era dureros de conștient de motiv.

Rămăsese însărcinată cu copilul lui.

– Probabil, ai crezut că n-am să vin, îi spuse el.

– Da, răspunse ea. Așa am crezut.

Stătea într-o parte a ușii, la o jumătate de cameră distanță de el. Cele trei săptămâni trebuiau să-i fi părut nesfârșite, bănuia Sydnam. Era nemăritată și avea un copil – plus, încă unul, pe drum.

Sydnam detesta gândul că, într-un fel, acest lucru îl adusese la același nivel cu Albert Moore.

– Ploaia a făcut să întârzie atât scrisoarea ta, cât și drumul meu până la Londra, îi explică el. Îmi pare atât de rău, Anne. Dar trebuie să fi știut că puteai avea încredere în mine.

– Așa mă gândisem și eu, răspunse ea, dar tu nu mai veneai...

– Nu te-aș fi lăsat de izbeliște niciodată, o asigură Sydnam. Și-n veci nu mi-aș fi abandonat propriul copil.

Gândul îi bubuise în creier pe tot drumul până la Londra, și de-acolo înapoi spre Bath. Zămislise un copil. Avea să fie tată.

Anne oftă, iar ținuta îi deveni mai relaxată. Sydnam putea să vadă că explicațiile lui o convinseseră, și că-l iertase.

– Sydnam, spuse ea, îmi pare foarte rău...

– Nu! ridică el mâna, oprind-o, după care veni mai aproape de ea. Să nu mai spui niciodată asta, Anne. Și nici eu nu trebuie s-o spun. Dacă-ți pare rău că a trebuit să mă chemi așa, și dacă mie-mi pare rău că te-am făcut să fii nevoită să mă chemi, atunci înseamnă că trebuie să ne pară rău și pentru ceea ce-am făcut în după-amiaza aceea, la Tŷ Gwyn. Atunci, amândoi am căzut de acord că fusese ceea ce ne doream. Iar dacă regretăm, atunci regretăm și faptul că urmează să avem un copil. Spunem că e nedorit și că e ceva în neregulă cu viața lui. Iar în legătură cu orice copil, totul nu poate fi decât în regulă pe lumea asta. Și

acesta este al tău și al meu, așa că trebuie să-l primim amândoi cu bucurie. Te rog, nu spune că-ți pare rău.

Anne îl privi mută câteva momente, iar Sydnam își aminti de albastrul ochilor ei și de felul cum îi umbreau genele acelea lungi...

– La Londra? îl întrebă ea, apoi. Ai trecut pe la Londra?

– Ca să-mi procur o licență specială, îi explică el. Trebuie să ne căsătorim neîntârziat, Anne. Ai nevoie de protecția numelui meu.

Dinții ei se înfipseră în buza de jos.

– Dacă, de fapt, vrei să mai amânăm, continuă el, pentru ca familiile noastre să aibă timp să se adune pentru nuntă, atunci am să-ți respect dorința. Însă chiar și această tergiversare de trei săptămâni a fost greu de suportat. Doar viața mea mai stă între tine și ceva de negrăit – în pofida hotărârii domnișoarei Martin de a-ți purta de grijă, dacă eu n-o fac.

– Eu nu am pe nimeni, răspunse ea.

– Atunci, ne putem căsători mâine-dimineață. Am să fac toate aranjamentele.

Deodată, în timp ce Anne îl privea fără să mai spună nimic, cu buzele livide, își aminti ceva. Își aminti de o cerere în căsătorie foarte inadecvată, pe care o făcuse imediat după ce se culcase cu ea... imediat ce o lăsase grea, după cum reieșise între timp.

Dacă dorești, Anne, ne vom căsători.

Oare nu-i era dat să audă niciodată ceva mai frumos de la el? Avea acum să fie zorită la măritiș fiindcă era necesar, și să se simtă pentru totdeauna frustrată de unele dintre cele mai vechi tradiții ale pământului și curtării?

– Anne.

Îi luă mâna stângă într-a lui și se lăsă în genunchiul drept..., astfel încât să se poată folosi de piciorul stâng, care era mai puternic, când avea să se ridice la loc.

– Anne, draga mea, vrei să-mi faci marea cinste de

a-mi deveni nevastă?

Îi ridică mâna la buze, dar nu înainte de a-i vedea ochii mărimdu-se enorm și umplându-se de lacrimi. Anne se aplecă asupra lui, iar Sydnam îi simți mâna liberă atingându-l pe creștetul capului.

– Primesc, răspunse ea. Toată viața mă voi strădui să-ți dăruiesc alinare și companie, Sydnam, și-am să fiu cea mai bună mamă cu putință pentru copilul tău... pentru copilul nostru.

Sydnam se ridică în picioare și o strânse la piept. Întorcând capul, Anne și-l rezemă de umărul lui, cu mâinile cuibărite între ei, desfăcute pe pieptul lui.

În clipa aceea, Sydnam își dori să fi avut două brațe cu care s-o cuprindă, s-o strângă la piept, s-o învăluie în siguranța protecției lui. Și-și dori și să fi avut doi ochi cu care s-o vadă. Și-și mai dori și...

Dar era viu. Învățase să facă față noilor condiții de trai. Iar acum, urma să aibă o soție și tovarășă de viață. Urma să vină pe lume și un copil, care să crească la Tŷ Gwyn, după ce se mutau acolo. Putea începe să se gândească la viața lui în termenii pluralului – soția și fiica mea, sau fiul meu, și cu mine. Cumva, începuse deja să se gândească la copil ca la o fată. Urma să aibă o fiică. Sau un fiu.

Nu trebuia să stăruie asupra faptului că-i lipseau brațul și ochiul drept, că niciodată n-avea să-i mai poată oferi lui Anne un om întreg. Nu trebuia să se gândească la felul cum se crispase sub el, când intrase în trupul ei. Nu trebuia să se teamă de pierderea celui mai intim secret al său.

Trebuia să-i ofere tot ce putea – protecția numelui său, prietenia lui, toată loialitatea, bunătatea și afecțiunea. Și poate, cu timpul...

Ridicând capul, Anne îl privi în ochi.

– O să fie totul bine, îi spuse el. Totul va fi cum nu se poate mai bine.

– Așa va fi.

Buzele ei se arcuiră într-un zâmbet, iar Sydnam știu că nutrea gânduri asemănătoare cu ale lui, că acel lucru n-ar fi trebuit să se întâmple, dar se întâmplase totuși, și că tot ce puteau face era să profite la maximum.

Perspectivile lor nu erau complet sumbre. Se plăceau unul pe altul – știa că ea îl plăcea, câtă vreme el era îndrăgostit de-a binelea; poate chiar o iubea.

Aveau la dispoziție tot restul vieții ca să pună la cale acea formă de relație conjugală caldă pe care Sydnam și-o dorise întotdeauna.

– Anne, o întrebă el, cu fiul tău cum stau lucrurile? Știe?

Anne clătină din cap.

– Până la sosirea ta, îi răspunse, nici n-am știut ce-aveam să-i spun.

– Am să-l întrețin și-o să am grijă de el, îl voi iubi și educa la fel ca și cum ar fi propriul meu fiu, o încredință el. Îi voi da numele meu dacă dorești, Anne, și dacă e și el de acord. Dar o să mă accepte?

– Nu știu ce va simți. Jinduiește după un înlocuitor de tată în viața lui, dar...

Se întrerupse, mușcându-și din nou buza.

Dar acea jinduire viza un om întreg, perfect, ca Hallmere, Rosthorn sau oricare dintre ceilalți bărbați din familia Bedwyn.

– Ce zici, să-l chemăm acum, propuse el, și să-i dăm vestea împreună? Sau ai prefera să vorbești de una singură cu el, mai întâi?

Anne trase adânc aer în piept, apoi îl expiră încet.

– Mă duc să-l chem, spuse ea. Măine, viața lui se va schimba drastic. Trebuie să afle cât de curând posibil, și să vă vedeți la față.

Imediat ce Anne ieși pe ușă, lui Sydnam i se strânse inima. Măine, viața lui se va schimba... Viețile tuturor trei aveau să se schimbe a doua zi. Și ei, ca persoane, urmau să se schimbe irevocabil și pentru totdeauna. Nu numai

el și Anne erau implicați în toată povestea. Avea să se nască încă un copil, pe care Sydnam îl iubea cu o tandrețe aprigă, aproape dureroasă. Și mai era și băiatul, David Jewell, pe care jurase să-l iubească deși nu știa cât de ușor i-ar fi fost, sau dacă viitorul lui fiu adoptiv urma să-i împărtășească de bunăvoie sentimentele.

Iar în caz contrar, cine ar fi putut să-l condamne? Care copil și-ar fi ales un tată cu un singur ochi și un singur braț, de care majoritatea celorlalți copii, și chiar și unii adulți, se temeau ca de un monstru?

Alegeri...

El și Anne Jewell aleseseră să facă dragoste în acea după-amiază la Tŷ Gwyn, iar viețile lor – și a lui David – se schimbaseră pentru totdeauna.

Numai timpul avea să spună dacă această schimbare era spre bine sau spre rău. Nu că ar fi contat cu ceva. Nu puteau decât să meargă înainte, fiecare pe cărarea vieții sale, până la capăt... iar acum, cel puțin, cărările lor se uniseră.

Din nou venise sâmbăta, soarele strălucea, iar ziua era destul de caldă pentru luna octombrie. Dar, deși elevele din internatul școlii domnișoarei Martin și câteva dintre cele externe ieșiseră să se joace pe pajiște, ca de obicei, cea care le supraveghea nu era Susanna Osbourne, ci Lila Walton.

Susanna se afla în camera lui Anne Jewell, râzând în timp ce încerca să petreacă un șirag de perle mici prin părul prietenei sale, pe care tocmai reușise să i-l prindă strâns într-un stil mai elegant decât de obicei.

– Poftim, spuse ea, făcând un pas înapoi ca să-și admire opera. Acum arăți ca o adevărată mireasă!

Anne își luase cea mai bună rochie de mătase verde.

Claudia stătea tăcută lângă ușa, cu mâinile împreunate în talie.

– Anne, spuse ea, întâlnind privirea prietenei sale în

oglină, ești absolut, absolut sigură?

Era o întrebare prostească, desigur. Când aștepti un copil și tatăl urmează să sosească în cinci minute ca să te ia de nevastă, chiar nu mai contează dacă ești sigură sau nu.

– Sunt, răspunse ea.

– Era așa, așa de chipeș, comentă Claudia, cu un oftat.

– Și încă mai e, zâmbi Anne, privind-o prin oglindă.

– Mi-ai spus, interveni Susanna, că era înalt, brunet și chipeș, Anne. Dar n-ai pomenit nimic despre rănilor lui din război.

– Fiindcă nu au nicio importanță, replică Anne. Și ți-am mai spus și că am fost prieteni, Susanna. Așa e. Am fost. Și încă mai suntem.

– Abia aștept să-l cunosc, declară Susanna.

Dar în același moment Claudia se întoarse și deschise ușa în care Keeble tocmai se pregătea să ciocănească.

– Sunt jos, anunță el, ca și cum ar fi venit să le spună că diavolul și primul său ajutor tocmai intraseră în școală.

Deși era și el bărbat, domnul Keeble își păzea întotdeauna cu strășnicie domeniul împotriva perfidei lumi bărbătești de dincolo de ușile acestuia.

– Arătați așa de îmbietor, că-i vine omului să vă mănânce, domnișoară Jewell.

– Vă mulțumesc, domnule Keeble, îi zâmbi ea, deși avea senzația că inima-i căzuse din piept.

Sydnam sosise împreună cu preotul care urma să-i căsătorească. Nunta avea să fie oficiată în salonul privat al Claudiei, cel pentru vizitatori fiind respins pe motiv că era prea întunecos.

Era ziua nunții ei – ziua nunții ei – și totuși nu simțea nimic altceva decât o mare greutate apăsându-i inima. Ținea la el, și știa că și el ținea la ea, dar nu intenționaseră să se căsătorească, iar acum i se părea că era mai rău, într-un fel, decât dacă s-ar fi măritat cu un om la care nu ținea deloc – ce idee prostească!

Ar fi trebuit să-i poată oferi totul, dar nu credea că avea altceva de dăruit decât afecțiunea ei.

Și ar fi trebuit ca și el să-i poată oferi ei totul. Dar nici măcar o dată nu-i vorbise despre dragoste. De două ori se oferise să-i fie soț, ieri într-un stil emoționant de romantic, dar cu ambele ocazii o făcuse mai degrabă din simț al datoriei decât din convingere sinceră. Totuși, ar fi trebuit să fie de ajuns atât. Era un om blând și bun. Avea să-și ia în serios responsabilitățile.

Ah, dar o miresă ar fi trebuit să se simtă cu totul altfel în ziua nunții ei, își spuse ea, cu nostalgie.

– Mă duc să-l iau și pe David, spuse.

– Lasă-mă să-l aduc eu, se offeri Susanna.

– Nu, clătină din cap Anne. Dar îți mulțumesc, Susanna. Și ție, Claudia. Vă mulțumesc pentru tot.

Keeble dispăruse, deși scârțâitul cizmelor lui încă se mai putea auzi coborând scara.

Anne le strânse repede pe amândouă în brațe, apoi urcă scara spre mica odaie de lângă cea a supraveghetorei, care fusese dintotdeauna a lui David. Îl găsi șezând pe marginea patului, îmbrăcat cu hainele lui cele mai bune și părul pieptănat cu grijă.

– E timpul să mergem jos, spuse ea.

Băiatul o privi, apoi se ridică în picioare.

– Aș vrea ca tata să nu fi murit, spuse el. Aș vrea să nu fi murit. Atunci, ar fi jucat și el crichet cu mine, ca vărul Joshua, și m-ar fi învățat să călăresc, cum l-a învățat Lordul Aidan pe Davy, și s-ar fi urcat în copaci cu mine, ca Lordul Alleyne, și m-ar fi dus cu barca pe apă, ca Lordul Rannulf. Mi-ar fi făcut cu ochiul și mi s-ar fi adresat cu cuvinte amuzante, pe franțuzește, ca ducele de Bewcastle cu James. Și te-ar fi ținut departe de... de el, și ne-ar fi iubit pe amândoi.

Nu era o diatribă sonoră. Vorbea încet, dar răspicat. Anne își stăpâni furia, făcând eforturi să-l asculte cu atenție.

– David, spuse ea, la fel cum mai făcuse de-o jumătate de duzină de ori în ajun, n-am să te iubesc cu nimic mai puțin de-acum încolo decât te-am iubit toată viața. Singura diferență va fi aceea că nu va mai trebui să predau aici și, prin urmare, voi avea mai mult timp de stat cu tine.

– Dar o să ai încă un copil, adăugă el.

– Da, îi zâmbi ea, iar asta înseamnă că tu vei avea un frățior sau o surioară – cineva care te va privi cu respect, ca pe un frate mai mare, văzând în tine un adevărat erou, așa cum face Hannah cu Davy. Copilașul va fi încă o persoană care să te iubească, și pe care tu s-o iubești la rândul tău. Iar eu te voi iubi și în continuare la fel cum te-am iubit și până acum. Nu va fi nevoie să-mi împart dragostea între tine și celălalt copil, dimpotrivă, voi iubi de două ori mai mult.

– Dar va iubi și el copilul.

– Fiindcă va fi tatăl copilului, îi explică ea. Iar dacă dorești, va fi și al tău. Așa mi-a spus, și apoi ți-a spus-o și ție. Și a mai spus și că, dacă preferi să fii doar prieteni, așa va fi – și o să-ți fie cel mai bun prieten. Nu ți-e dușman, David. E un om bun și onorabil. Lordul Alleyne și Lordul Aidan și ceilalți ți-au povestit multe despre el, nu-i așa? E prietenul lor. Îl simpatizează și-l admiră. Și a vorbit frumos despre pictura ta, iar ție ți-a plăcut când te-a lăudat și ți-a propus să încerci să pictezi în ulei. Ai să încerci să-l placi și tu de-acum încolo?

– Nu știi, fu el destul de sincer să recunoască. Nu înțeleg de ce mai ai nevoie și de altcineva în afară de mine, mamă, și mai ales de el. Alexander zicea că este un monstru. Și nu știi nici de ce mai vrei încă un copil. Eu nu-ți ajung?

Anne se aplecă și-i cuprinse cu brațele trupușorului zvelt, simțindu-i durerea și nedumerirea, recunoscându-i teama de a pierde tot ceea ce dăduse contur zilelor lui și-l ajutase să se ancoreze pe parcursul scurtei sale vieți de până atunci. Întotdeauna avusese parte de atenția și

iubirea ei nedivizată. Și întotdeauna fusese un copil vesel și binevoitor.

O durea să-l vadă indispus – și să știe că ea era cauza.

– Viața se mai și schimbă, David, încercă ea să-l lămurească. Pe măsură ce crești, ai să descoperi și tu asta. Întotdeauna se schimbă, așa cum s-a întâmplat și când ne-am mutat aici, din Cornwall. Dar un lucru va rămâne tot timpul neschimbat în viața ta. Pe-asta ți-o promit solemn. Întotdeauna am să te iubesc din toată inima.

– Hai să mergem jos, propuse el, ca să nu întârziem.

– Într-adevăr, se ridică Anne, zâmbindu-i din nou. Azi arăți deosebit de frumos.

– Mamă, continuă el, în timp ce coborau împreună scara, am să fiu politicos. N-am să fac scene. Și o să-mi dau toată silința să-mi placă de el – așa e, a vorbit frumos despre pictura mea. Dar să nu încerci niciodată să-mi ceri să-i zic tată, fiindcă n-am s-o fac. Am un tată al meu, care a murit.

– Voi fi foarte mulțumită, spuse ea, dacă-i spui domnule Butler.

Și acela avea să fie și numele ei, își spuse, simțind dintr-odată că i se înmuiau genunchii. Nu peste mult, avea să devină doamna Sydnam Butler.

Însă acum nu mai avea niciun rost să se lase pradă incertitudinilor sau panicii neașteptate. Purta în pântec copilul amândurora.

Era mireasă și se ducea să se mărite. O aștepta mirele. O parte din ea tânjea spre el – îi lipsise atât de mult...! Peste câteva clipe, avea să-l vadă în fața ei. Împotriva propriei voințe, simți un val neașteptat de emoție.

Keeble le deschise ușa de la salonul Claudiei, cu o expresie de parcă i-ar fi poftit la propria lor înmormântare.

Sydnam se simțise îngrozitor de singur toată dimineața, deși își adusese cu el și valetul, din Țara Galilor. Și continua să se simtă la fel de singur și după ce-l luase pe preot în trăsură. Rareori i se făcea dor de familia lui, în pofida faptului că ținea mult la ei toți și le scria cu regularitate părinților, ca și lui Kit și lui Lauren. Acum însă, îi lipseau cu o intensitate dureroasă.

Și-și tot amintea de nunta lui Kit și a lui Lauren, amândoi înconjurați de familii și prieteni, în biserica plină de lume, apoi plecarea cu caleașca împodobită, masa, felicitările, râsetele și voia bună. La drept vorbind, recunoștea el oarecum dezgustat de sine, în timp ce ajungea la școala domnișoarei Martin, își cam plângea singur de milă. Era ziua nunții lui și nu avea pe nimeni care să se agite prin jur.

El și preotul fură conduși sus, în loc de a fi invitați iar în salonul întunecos pentru vizitatori, așa cum se așteptase. Portarul cel vârstnic, cu cizme scârțâitoare, deschise ușa unui salon ce părea privat, cu mobilier și decorațiuni mai vesele și elegante. Acolo nu era nimeni. Pe fereastră se vedea o pajiște, unde un cârd de fete erau prinse cu însuflețire într-un joc.

Preotul se lansă într-un monolog pompos despre pericolele pe care le prezenta pentru viitorul societății școlarizarea tinerelor domnișoare, în timp ce Sydnam aștepta nervos apariția miresei.

Nu fură lăsați să aștepte prea mult. Ușa se deschise și Anne intră în cameră, împreună cu fiul ei, cu domnișoara Martin și cu încă o tânără, despre care Sydnam presupuse că era domnișoara Osbourne.

El însă avea ochi numai pentru Anne.

Purta o rochie de seară din mătase verde, pe care i-o mai văzuse de câteva ori. Părul îi era aranjat atrăgător și împodobit cu perle, ca și cum s-ar fi pregătit să se ducă la un bal, nu la propria ei nuntă.

Când ochii ei îi întâlniră pe ai lui, Sydnam își dori cu disperare să poată fi iar întreg, pentru ea, să-i fi putut face curte cum se cuvine, iar nunta lor să fi fost o sărbătoare veselă, în prezența familiilor și a tuturor prietenilor. Dar, cel puțin, era o nuntă, iar pe moment numai asta conta.

Cât despre căsnicie și viitorul lor, ei bine, acestea aveau să depindă numai de ei. Viitorul conținea întotdeauna și speranță.

Îi zâmbi, iar ea îl privi cu ochi mari și un început de zâmbet, în timp ce pornea spre el.

Sydnam avu impresia, în acel moment, când toți ceilalți își ocupau locurile în jurul lor, că niciodată nu întâlnise o femeie mai fermecătoare decât Anne Jewell. Sau pe care s-o dorească mai mult. Sau care să-i inspire o iubire mai profundă. Și era mireasa lui.

– Dragilor și iubiților, începu preotul, cu un glas sonor și formal, ca și cum s-ar fi adresat unei congregații de sute de enoriași.

Și, deodată, pentru Sydnam nu mai contă că aceea nu era nunta pe care o visase. Se unea prin sfânta taină a cununiei cu Anne, fiindcă fuseseră singuri și, astfel, își găsiseră mângâierea unul în brațele celuilalt, la Tŷ Gwyn, și zămisliseră un copil. Dar motivul nu avea nici cea mai mică importanță.

Era cununat cu Anne, și dintr-odată i se părea că acest lucru era tot ce-și dorise de la viață. Simțea o asemenea tandrețe pentru ea, încât fu nevoit să-și înghită lacrimile.

Iar când Anne îl privi și jură să-l iubească, să-l cinstească și să-l asculte câte zile or avea, i se păru că ochii ei îl priveau cu dor, tandrețe și... speranță.

Nici chiar o mie de nuntași, adunați cu toții într-o catedrală, n-ar fi putut face nunta să devină mai reală pentru el.

Și atunci, la fel de brusc pe cât începuse, scurta slujbă nupțială luă sfârșit, iar preotul declară că erau soț și soție.

Anne era soția lui.

Și era în siguranță. Și copilul lor la fel.

Îi luă mâna stângă într-a lui și o ridică la buze. Simți netezimea verighetei noi de aur, pe care i-o cumpărase în după-amiaza zilei trecute.

– Anne, iubita mea, murmură el.

– Sydnam, îi zâmbi ea din nou.

Dar nunțile, descoperi Sydnam, chiar și nunțile foarte mici, nu le lăsau tinerilor căsătoriți prea mult timp în care să fie doar ei doi. Anne se aplecă să-și îmbrățișeze fiul, iar preotul dădu mâna cu Sydnam, înainte ca și domnișoara Martin să facă același lucru, strângându-i ferm mâna într-a ei, în timp ce-l privea drept în ochi.

– Mă voi aștepta din partea dumată să ai mare grijă de ea, domnule Butler, îi spuse. Mi-e la fel de dragă ca o soră. Și voi aștepta să ai aceeași grijă și de David.

Apoi, o îmbrățișă pe Anne, în timp ce domnișoara cealaltă se întorcea spre el și-i întindea mâna stângă.

– Eu sunt Susanna Osbourne, domnule Butler, se prezentă ea. Anne n-a spus nimic altceva decât adevărul, când v-a descris ca fiind înalt, brunet și chipeș. Vă doresc toată fericirea din lume.

În ochii ei verzi se zărea o lucire ștregărească. Era o tânără scundă și foarte drăguță, cu păr arămiu.

– Chiar așa a spus? chicoti el, absurd de încântat. Ce mai compliment!

În clipa următoare, se pomeni față-n față cu David Jewell, care-l privea grav, fără să clipească. Sydnam

sperase ca băiatul să fie de acord cu căsătoria mamei sale, dar în ajun el nu manifestase niciun fel de entuziasm. Ba chiar dimpotrivă, de fapt. Sydnam avusese impresia că David, după ce fusese adus în salonul vizitatorilor, reacționase aproape cu groază la primirea veștii. Iar când venise vorba despre viitorul copil care avea să facă parte din familia lor, în ochii băiatului se citise mai întâi uimirea, apoi faptul că era adânc rănit – apoi o privire lipsită de orice expresie.

– David, îi spuse el acum, îmi voi da mereu toată silința să am grijă de tine și de mama ta, și să vă fac pe amândoi ferciți. Acum ești fiul meu vitreg. Poți să-mi spui tată, dacă dorești.

Îi întinse mâna, adăugând.

– Dar numai dacă dorești.

David își puse mâna într-a lui, fără vlagă.

– Mulțumesc, domnule, răspunse el, fără ostilitate, ori sfidare – sau oricare altă emoție – în glas.

Aha... Numai în povești, reflectă Sydnam, mirele și mireasa se repezeau, direct de la nuntă, spre o viață fericită până la adânci bătrâneți.

– Anne, domnule Butler, interveni domnișoara Martin, preluând inițiativa, am aranjat pentru voi, cu de la mine putere, o mică recepție, ajutată și de Susanna. Am invitat câteva persoane să sărbătorească evenimentul alături de noi, cu vin și tort. Sper că nu vă deranjează.

Și astfel, trecu o oră întreagă până când Sydnam putu în sfârșit să părăsească școala, împreună cu soția și cu fiul ei. Le fu prezentat și celorlalți dascăli, inclusiv domnul Huckerby, instructorul de dans, domnul Upton, profesorul de desen, domnișoara Pierre, profesoara de franceză și de muzică, și domnișoara Walton, asistenta stagiară. Le primi urările și felicitările, și mulțumi pentru toastul ținut în sănătatea lui și a lui Anne, simțindu-se, în tot acel timp, inexplicabil de singur. În acea adunare nu se afla nimeni de-ai săi decât soția și fiul vitreg.

Dar, în cele din urmă, ieșiră pe trotuarul din fața școlii, după ce Anne se schimbaseră. Domnișoara Martin și domnișoara Osbourne îi însoțiră. Amândouă dădură iar mâna cu Sydnam, iar pe Anne și David îi îmbrățișară. Domnișoara Osbourne vărsă și câteva lacrimi la despărțire, deși zâmbea cu tandrețe voioasă. Domnișoara Martin nu plângea, dar o privea sever pe Anne, cu o expresie în care Sydnam recunoscuse o stare de afecțiune disperată. Își ajută soția să se urce în trăsura care-i aștepta, iar el se așeză în fața ei, după ce și David se înghesuise alături, pe banchetă. Anne era roșie în obraji și-și ținu mâinile împreunate în poală destul până când caleașca se puse în mișcare; atunci, se aplecă înainte și le făcu pentru ultima oară cu mâna prietenelor ei.

– Țin mult la tine, spuse Sydnam.

Întoarse ochii să-l privească, iar el văzu în adâncurile lor conștiința faptului că tocmai intrase irevocabil într-o nouă etapă din viața ei.

– Da, confirmă ea, o să-mi fie foarte dor de ele.

N-o făcea să se despartă doar de o școală și un post de profesoară, își dădu el seama. Pentru ea, acolo fusese o adevărată familie, un cămin. Anne le era dragă ca o soră, cum îi spusese în ajun redutabila domnișoară Martin. Oare de ce se obișnuia ca o femeie, când se mărita, să trebuiască să renunțe la tot ceea ce avusese, în scopul de a-și însoți bărbatul oriunde voia acesta s-o ducă? Niciodată, până acum, nu-l mai frapase atât de tare nedreptatea acestei uzanțe. Ce drept avea el să se simtă așa de singur în acele momente, s-o invidieze oarecum pentru că avea două prietene, precum și un fiu cu ea la nuntă, și alți câțiva prieteni la mica recepție? Iată că acum îi lăsa pe toți și toate în urmă, cu excepția lui David.

– Unde mergem? întrebă, în timp ce trăsura cotea din Sydney Place pe Great Pulteney Street.

Părea surprinsă, iar Sydnam își dădu seama că trebuia să se fi așteptat să pornească fără zăbavă spre Țara Galilor.

În ajun, nu-i vorbise despre niciun plan pentru după nuntă. Nu se gândise s-o consulte. Întotdeauna luase singur toate hotărârile privitoare la cursul pe care avea să-l urmeze viața lui, mai ales după scurta lui ședere în Peninsulă. Avea tot dreptul să continue în același fel, desigur, la urma urmei, el era soțul în această căsnicie a lor. Prefera totuși să-și ajusteze obiceiurile, dacă putea.

– Am luat un apartament la Royal York Hotel, spuse el. M-am gândit să stăm acolo o noapte.

Îi întâlni privirea peste spațiul îngust dintre banchete și observă că i se înroșiseră ușor obraji. Simți o îngreunare a respirației și o încordare între coapse. Avea să fie noaptea nunții lor. Încă nu i se așezase în minte realitatea evenimentelor din timpul dimineții, își dădu el seama.

– Vreau ca-n după-amiaza asta să mergem la cumpărături, îi spuse el.

Apoi, întoarse capul și spre David.

– Toți trei.

Ochii băiatului se dilatără, plini de interes, deși nu spuse nimic. Ședea foarte aproape de Anne.

– Am găsit un magazin pe Milsom Street unde se vând vopsele în ulei, continuă Sydnam. M-am gândit să cumpărăm o trusă, David, de vreme ce pari să fii gata să-ncepi să le folosești. Iar dacă tot cumpărăm vopselele, atunci ar trebui să luăm toate lucrurile de care vei avea nevoie la Tŷ Gwyn ca să pictezi – pânze, palete și pensule, de exemplu.

La auzul acestor cuvinte, ochii lui David deveniră rotunzi de-a binelea, semănând cu ai mamei sale.

– Dar eu nu știu cum se pictează în ulei, domnule! obiectă el.

– Voi găsi pe cineva care să te învețe, după ce ne întoarcem la Tŷ Gwyn, îi promise Sydnam.

Știa că doamnei Llwyd îi plăcea să picteze, deși nu era sigur că folosea uleiuri. Poate că, dacă le folosea, avea să

fie de acord să-i dea lui David câteva lecții. Dacă nu, trebuia să găsească pe altcineva.

– Trusa de vopsele în ulei va fi un dar extraordinar de generos, remarcă Anne. Dar nu vei putea să-l instruiști tu însuși pe David?

– Nu! replică el, mult mai răstit decât avusese de gând.

Anne se retrase spre capătul banchetei, cu buzele strânse.

– Ce-i aia Tŷ Gwyn? vru să știe David.

– Este noua voastră casă, îi explică Sydnam. Numele ei înseamnă, în limba galeză, casa albă. Nu e albă, deși mai demult era sau cel puțin așa mi s-a spus. Este mai mare decât o casă obișnuită, deși nu la fel de mare ca Glandwr, însă asemănătoare cu aceea. Avem și vecini, dintre care cei mai mulți au copii. Îndrăznesc să spun că o parte din ei au vârste apropiate de a ta și vor fi încântați să-ți devină prieteni și tovarăși de joacă. Cred c-ai să te înțelegi de minune cu frații Llwyd. Învață la școala din sat, și-ai să te poți duce și tu acolo, dacă vrei, și dacă și mama ta e de acord. Sper c-ai să fii fericit, în viața cea nouă pe care o începi acum.

David întoarse iar capul spre el, îndesându-și obrazul în umărul lui Anne. Părea să reflecteze la perspectivele ce i se înfățișau, și pe care nu le găsea deloc neplăcute. Sydnam o privi pe Anne în față. Roțile trăsurii duruiau peste Podul Pulteney.

– Vasăzică, Tŷ Gwyn e al tău? îl întrebă ea. Ți l-a vândut ducele de Bewcastle?

– Da, îi răspunse el, deși încă nu m-am mutat acolo. O să ne instalăm împreună.

În timp ce-i susținea privirea, Sydnam își dădu seama că-și amintea cele întâmplare la Tŷ Gwyn. În acele momente, ziua de azi devenise inevitabilă.

– N-o să stăm în Bath destul timp ca să putem angaja o croitoreasă, îi spuse el. Sper c-o să putem găsi destule haine de gata pentru tine în prăvălii, în după-amiaza asta.

– Haine? repetă ea, îmbujorându-se din nou. Dar eu n-am nevoie de niciun fel de haine.

Ziua aceea, și noua lor relație, erau la fel de ireale pentru ea, ca și pentru el, își dădu seama Sydnam, când văzu în ochii ei cum abia începea să înțeleagă că, de-acum încolo, el avea dreptul – și obligația – de a o îmbrăca într-un stil potrivit pentru ea ca soție a lui. Dar nici nu se gândise s-o jignească sau s-o facă să se simtă prost.

– Noua garderobă va fi darul meu de nuntă pentru tine, Anne, îi spuse. Am așteptat cu nerăbdare să ți-l ofer.

– Un dar de nuntă..., murmură ea, în timp ce trăsura cotea pe Milsom Street și-și continua drumul spre Royal York. Dar eu nu am niciunul pentru tine.

– Nu e deloc necesar.

– Ba este! replică Anne cu fermitate. În după-amiaza asta, am să-ți cumpăr și eu ceva. Cu toții vom primi daruri.

Se uită la altul. Ea fu prima care zâmbi.

Într-adevăr, avea nevoie de haine noi – o nevoie disperată. În timpul verii, Sydnam își dăduse seama că avea foarte puține, iar acum, la propria ei nuntă, purtase o rochie de seară elegantă, dar vizibil veche. Venea iarna, iar sarcina ei avansa treptat. Trebuia să-i cumpere haine potrivite și cât mai călduroase.

Iar după expediția la cumpărături, își mai spuse el, aveau să ia cina împreună, în apartamentul lor privat, toți trei, înainte ca David să se ducă la culcare. Și apoi, urma să vină noaptea nunții lor.

Spera să se descurce mai bine decât o făcuse la Ty Gwyn. Spera ca Anne să se deprindă cu el și să poată găsi și plăcere în patul lor conjugal. Spera, măcar.

Își amintea cum arătase când o văzuse prima oară pe faleză, deasupra plajei de la Glandwr – ca o întruchipare a frumuseții, ieșind din penumbră, ca să intre în visele lui. Iar acum, după numai trei luni, iat-o aici, lângă el, pentru totdeauna. Era Anne Butler.

Doamna Sydnam Butler.

După ce terminară masa de seară, David era deja gata să se culce. Avusese o zi obositoare, deși nu lipsită de unele emoții plăcute. Când sosiseră la hotel, după cele câteva ore de cumpărături, își întinsese toate articolele noi pentru pictură pe unul dintre paturile înguste din camera destinată lui și începuse să le atingă și să le examineze una câte una, cu respect și uimire. Ardea de nerăbdare, Anne știa, să ajungă la Ty Gwyn și să-l cunoască pe noul profesor de desen pe care Sydnam promisese să i-l găsească.

Dar nici Anne nu fusese cu nimic mai puțin fascinată de propriile ei daruri și le desfăcuse pe celălalt pat din cameră, ca să poată admira toate rochiile de zi, cele trei rochii de seară – dintre care pe una o purta chiar acum –, pantofii și bonetele, poșetele și săculeții, și toate celelalte veșminte și accesorii de care Sydnam insistase că avea nevoie. Își dăduse seama din nou, în timpul acelei zile, cât de bogat trebuia să fie. Sydnam insistase chiar s-o ducă la un bijutier, unde-i cumpărase cerceii cu diamante și lăntșorul de aur, cu un pandantiv tot cu diamant, pe care le purta, de asemenea, în seara asta.

Ea îi cumpărase un nou breloc pentru ceas, de la același bijutier, cheltuindu-și cu nepăsare aproape toți banii pe care-i mai avea. Stând în ușa camerei, Sydnam îl atingea încet cu degetul, în timp ce se uita la ea și David cum își admirau darurile mult mai opulente.

Toată seara, Anne fusese foarte conștientă de existența celui alt dormitor – cel în care se afla patul mare, cu baldachin – în cealaltă parte a salonului; camera în care se aștepta să-și petreacă noaptea nunții, împreună cu proaspătul ei soț.

Deși David stătuse cu ei încontinuu, ceva nedefinit din felul de a se purta al lui Sydnam, toată după-amiaza și în timpul cinei, o asigurase că, deși fusese o căsătorie din obligație, el o dorea totuși și nici nu se gândea să aibă doar un mariaj de conveniență.

Nici ea nu-și dorea o căsnicie de conveniență. Voia să fie o femeie normală. Și voia să aibă o viață de familie la fel de normală.

Și poate, își spuse, acum că se culcase cu el o dată, trupul ei avea să creadă ceea ce-i spunea mintea. Poate că urma să aibă o noapte a nunții magică.

Toată ziua fusese în parte înspăimântată, și în parte surescitată, la acest gând.

Acum, simțea tensiunea din nou, în timp ce stătea pe marginea patului lui David, spunându-i o poveste, așa cum încă mai făcea în fiecare seară, înainte ca băiatul să adoarmă. Ca de obicei, reluă povestea de unde rămăsese în seara trecută, o mai continuă timp ce vreo zece minute, improvizând din mers, apoi se întrerupse într-un moment deosebit de interesant. Ca de obicei, răsede de protestele somnoroase ale lui David și se aplecă să-l sărute.

– Păi, și cum o să rezistăm până mâine-seară, fără să știm ce i s-a întâmplat sărmanului Jim? întrebă Sydnam din ușă, unde Anne știa că stătuse privindu-i, deși ea era întoarsă cu spatele într-acolo.

– N-aveți încotro, răspunse, ridicându-se în picioare. Până mâine-seară, nici eu n-am să știu care va fi soarta lui Jim.

Se întoarse iar spre David ca să-i dea la o parte părul de pe frunte, și-i văzu un moment nemulțumirea în ochi, înainte să și-i închidă.

O, David, spuse ea în sinea ei, dă-i o șansă. Te rog, măcar o șansă să-i dai.

– Noapte bună, David, îi ură Sydnam, fără să intre în cameră.

– Noapte bună, domnule, răspunse David, și apoi, după o scurtă pauză, adăugă: Vă mulțumesc încă o dată pentru vopsele.

Peste câteva momente, Anne îl urmă pe Sydnam înapoi în salon, închizând ușa dormitorului în urma ei.

– E nerăbdător să ajungă la Tŷ Gwyn cu toată viteza

cu care se pot învârti roțile trăsurii, spuse ea, ca să-și poată folosi vopselele cele noi. Nici nu s-ar fi putut să-i dăruiești un cadou mai binevenit.

– Cred că n-o să ne ducem imediat acolo, răspunse el. Suntem destul de aproape de Alvesley. Aș dori ca părinții mei să-mi cunoască soția. Cred că vom trece pe la ei, pentru câteva zile.

Anne, care tocmai se așezase din nou la masă, incremeni. Sydnam se așază în fața ei și-și luă paharul de vin. Era ciudat că, în tot timpul cât îl așteptase să vină și să se însoare cu ea, nici măcar o dată nu-i trecuse prin minte că, prin măritiș, intra în familia contelui de Redfield. Oare ce părere urmau să-și facă despre ea? Nici nu îndrăznea să-și închipuie răspunsul.

– Știu despre mine? îl întrebă.

– Nu, răspunse el.

Și, pentru prima dată, își dădu seama în ce situație delicată îl pusese față de familia lui. Totuși, nu trebuia să înceapă să gândească astfel. Vina pentru cele întâmplate le revenea în aceeași măsură amândurora, dacă „vină” era cuvântul cel mai potrivit.

– Atunci, se învoi ea, trebuie într-adevăr să ne ducem neapărat la Alvesley.

Deodată, în ochiul lui apărură o lucire, și zâmbi strâmb, ca de obicei.

– Vorbești de parcă tocmai ai fi primit vestea să iei parte la propria ta execuție, remarcă el. Au să-ți placă, Anne, și te vor îndrăgi de îndată.

Anne se îndoia foarte mult de acest lucru. Deși putea să se încredințeze în continuare de faptul că erau în egală măsură responsabili pentru a fi conceput un copil, precipitând astfel încheierea unei căsătorii neplanificate, nu se îndoia că familia lui avea să vadă lucrurile altfel.

– Atunci, o să le spunem... totul? îl întrebă.

Sydnam puse jos paharul, continuând să-l învârtă între degete.

– Vreau să știe, zâmbi el din nou, că voi fi tată. Dar, de dragul tău, deocamdată nu le vom spune nimic. Îi voi anunța printr-o scrisoare, după ce ne întoarcem acasă, la Tŷ Gwyn, iar atunci n-au decât să tragă ce concluzii vor, când copilul se va naște mai devreme decât ar fi fost de așteptat.

Privirea îi coborî spre abdomenul ei, iar Anne își înfrână pornirea de a și-l acoperi cu mâna. Părea straniu de ireal că împreună creaseră o viață, în pântecul ei. Simțea un val de dorință neașteptat, dar întru totul bine-venit, între coapse.

– Kit și Lauren au trei copii, spuse el. Sunt mult mai mici decât David, însă chiar și așa s-ar putea să-i facă plăcere să-și cunoască verii.

– Îi place la nebunie să se joace cu copii mici, spuse ea. Cred că e o reacție firească, după ce a petrecut ultimii ani între fete mai mari decât el. Copiii mici îl fac să se simtă important.

– Atunci, mâine-dimineață vom porni spre Alvesley, conchise el.

Se lăsă o scurtă tăcere, care ar fi putut să fie plăcută, dacă n-ar fi fost atât de încărcată cu tensiune sexuală. Dar era un disconfort nespus de plăcut, își zise Anne, simțind cum i se accelera respirația și i se întăreau sfârcurile. Acum erau soț și soție, iar în noaptea aceea, și toată viața de-atunci încolo, aveau să împartă patul conjugal și să facă dragoste ori de câte ori doreau.

Teama se risipea, înlocuită de speranță. Își amintea dorința, nevoia, plăcerea cu care se pregătise să facă dragoste cu el, data trecută. Totul fusese absolut minunat, până în momentul când Sydnam intrase în ea – dar amintirea prezenței lui acolo, cu siguranță, luase locul celeilalte amintiri, dinainte.

Totul avea să fie în ordine. Nu se căsătoriseră ei chiar sub cele mai fericite auspicii, era adevărat – ea știa că n-o dorise realmente ca soție – dar, totodată, mai știa și că

Sydnam avea să profite la maximum, asemenea ei, de pe urma acelor împrejurări.

– Anne, spuse el, după ce trecem pe la Alvesley ar trebui să ne ducem și în Gloucestershire, ca să-ți cunosc familia.

– Nu! exclamă ea.

– Ar fi momentul cel mai potrivit ca s-o facem, insistă Sydnam. Orice stânjeneală au putut cunoaște din cauza faptului că erai necăsătorită, dar aveai un copil, va fi alungată acum de vestea recente tale căsătorii. Și-i vom putea asigura că o să am grijă de David ca de fiul meu, întocmai ca și cum ar fi fost născut din spița mea. E timpul...

– Ba nu e timpul! îl întrerupse ea, ridicându-se în picioare ca să se ducă spre șemineu, unde se opri cu spatele spre el, privind tăciunii încinși. Și nu va fi niciodată. N-am nicio familie.

– Ba ai, spuse el, cu stăruință calmă. Ai un soț și un fiu. Ai cumnați și nepoți, și o nepoată, la Alvesley. Și mai ai părinți, frați și surori în Gloucestershire, care sunt cumnații mei, iar lui David îi sunt bunici, mătuși și unchi. Poate că și veri. Niciodată nu mi-ai vorbit amănunțit despre familia ta.

– Anume n-am făcut-o, răspunse ea, fiindcă nici eu nu știu vreun amănunt. Familia mea nu mi-a fost alături, să mă mângâie și să mă sprijine, când aveam cea mai mare nevoie de aceste lucruri, așa că m-am descurcat singură și am descoperit că, de fapt, nici n-am nevoie de ei, și nici nu voi mai avea vreodată.

– De o familie avem nevoie toată viața, replică Sydnam. Unele suflete sărmene chiar nu au pe nimeni, și sunt vrednice de toată mila. Alți oameni întorc spatele familiei pe care o au, și poate că prin asta merită și mai multă milă. Dar, cel puțin, aceștia au măcar șansa de a reveni oricând la familia lor.

– N-am fost eu cea care le-a întors spatele, spuse Anne,

furioasă și tulburată că Sydnam adusese vorba despre acest subiect tocmai acum, la atâta vreme după ce ea îi spusese ce părere avea, când erau în Țara Galilor. Nu am de ce să revin.

– Aici te contrazic, Anne. Știu că nu ești o persoană fericită. Și nu cred că vei mai fi fericită vreodată, dacă nu încerci, măcar, să te împaci cu familia ta și să li-l prezinți pe fiul tău – ca și pe soțul tău.

– Și cred, se întoarce ea spre el, că și pe viitorul meu copil, care va fi într-adevăr cât se poate de legitim și foarte respectabil, nepotul sau nepoata contelui de Redfield, nici mai mult, nici mai puțin! Pe lângă fratele lui mai mare, David Jewell, tot nelegitim, tot bastard.

Niciodată nu-l mai văzuse furios. Partea stângă a feței lui arăta palidă, aspru dăltuită și mai frumoasă ca oricând. Prin contrast, latura cea dreaptă părea și mai înlemnită, iar banda de pe ochi o făcea să arate aproape sinistru.

– Asta e un cuvânt urât, Anne, și nedemn de tine. David este fiul meu vitreg. Intenționez să iau toate măsurile legale pentru a-l adopta pe deplin. Până și numele meu am să i-l dau, dacă se va lăsa convins să-l preia.

– David este fiul meu! ripostă ea, privindu-l încruntată, cu pumnii strânși pe lângă trup. Nu e nici al tău, și nici al altcuiva. Este David Jewell. Și nu are nevoie de nimeni altcineva decât de mine!

Se mai uită câteva momente unul la altul, încordați, după care Sydnam își mută privirea și-și împinse paharul de vin gol spre mijlocul mesei.

– Îmi pare rău, spuse el. Am vrut să evit un comportament autocratic, să nu fiu eu partenerul dominator din căsnicia noastră, genul de soț care fie pretinde supunere din partea soției, fie se așteaptă la asta ca și cum ar fi dreptul lui legitim. M-am gândit să te informez despre dorința mea de a te duce la Alvesley, ca să te prezint familiei mele, și apoi să-ți dau și ție șansa de

a mă duce la propria ta familie. Dar n-am reușit decât să te rănesc și să te supăr. Te rog să mă ierți.

Toată furia ei se risipi, lăsând-o zguduită și fără vlagă. Nu se lăsa prea des pradă mâniei. Îl plăcuse de la început pe Sydnam – și spera că încă îl mai plăcea. Dar acum erau în seara nunții lor, și deja se certau amarnic. Nu lipsise mult s-o facă lașă. O declarase nefericită ca persoană, insinuând că nu era întreagă, și nici capabilă să se întregească și să se vindece, dacă nu se înapoia la niște oameni care-i întorseseră ei spatele, ei și fiului său, care nu avea nicio altă vină decât aceea de a se fi născut din hidoșenia unui viol. O muștrase pentru că-i atribuisese lui David un epitet despre care știa că era folosit de unele persoane la adresa lui.

Și afirmase că nu dorea să fie un tiran, deși spusese că voia să-l adopte pe David și să-i dea numele lui, ca și cum toată grija pe care i-o acordase ea fiului ei, în aproape zece ani de viață, și numele de Jewell, n-ar fi prețuit nici două parale. De parcă ea și David ar fi avut nevoie să fie salvați din cine știe ce mizerie, și ridicați la un nivel respectabil.

Știa că era nedreaptă cu el, dar acest lucru n-o ajuta cu nimic să se liniștească.

– Și mie îmi pare rău, spuse ea. N-am vrut să mă cert cu tine, tocmai azi – și nici în vreo altă zi, la o adică. Cred că sunt doar obosită. Ultimele câteva săptămâni au fost foarte istovitoare pentru mine.

– Poate, sugeră el, ai dori să dormi în patul celălalt din odaia lui David, în noaptea asta.

Propunerea era atât de neașteptată, încât Anne nu putu decât să-l privească lung, încercând să nu-și arate deznădejdea. Nu era deloc ceea ce-și dorise – voise ca în seara aceea să facă un pas hotărât spre normalitate. Și nu credea nici că era ceea ce dorea el – ar fi fost imposibil ca numai ea să fi simțit tensiunea sexuală din tot timpul după-amiezii și al serii. Dar ceva se stricase, și se pomeni

răspunzându-i afirmativ, deși voia – cum poate voia și el – să-i respingă sugestia:

– Da, mulțumesc. Poate că ar fi mai bine așa. Iar dacă David se trezește din somn într-o cameră străină, va fi mai liniștit găsindu-mă alături.

Of, proasto, proasto! se dojeni ea în gând.

– Da, desigur.

Sydnam se ridică în picioare și porni spre ea, întinzându-i formal o mână și ducând-o la buze. Era mâna ei stângă. Anne își văzu verigheta sclipind în lumina lumânărilor și simți dorința ca Sydnam să-și înalțe capul și s-o sărute pe buze, punând capăt acelui acces de nebunie, astfel încât în continuare noaptea să decurgă așa cum se așteptaseră amândoi. În schimb, Sydnam nu făcu decât să-i zâmbească blând.

– Noapte bună, Anne. Sper să dormiți bine amândoi. Ce zici, plănuim ca mâine-dimineață să ne trezim devreme?

– Da, răspunse ea, retrăgându-și mâna dintr-a lui și zâmbind la rândul ei. Noapte bună, Sydnam.

Peste zece minute, zăcea în patul cel îngust, aproape de al lui David, cu privirea spre baldachinul de deasupra capului, fără să ia în seamă lacrimile fierbinți care i se prelingeau pe obraji, picurând pe pernă, de-o parte și de alta a capului.

Nu-i folosea la nimic faptul că recunoștea absurditatea situației – și a comportamentului amândurora.

Era noaptea nunții ei, iar un salon și o sufragerie o despărteau de dormitorul unde se culcase soțul ei.

Și toate astea, numai fiindcă se certaseră – deși își prezentaseră scuze unul altuia.

Își dorise cu disperare ca noaptea nunții lor să fie primul pas spre un viitor fericit, dacă nu chiar o viață fericită până la adânci bătrâneți.

Iar acum, se temea că totul putea fi ruinat.

Se gândi să se scoale și să se ducă la el, totuși. Dar ea

era cea care avusese inițiativa de a face dragoste la Tŷ Gwyn... și apoi, îl dezamăgise. Nu avea curajul s-o mai facă o dată, știind că era foarte posibil să se întâmple același lucru.

Trăsura coti și trecu printre cele două aripi ale porții de fier forjat, continuându-și apoi drumul pe o alee lată, cu pietriș, mărginită de copaci pe ambele laturi, semn sigur că străbătea împrejurimile unui parc privat care înconjură o clădire grandioasă. Deși priveliștea arăta altfel, Anne își amintea intens de sosirea ei la Glandwr – unde începuse totul.

Și se și simțea cam la fel ca atunci.

Ședea împreună cu David pe bancheta cu vedere înaintea, în vreme ce Sydnam stătea cu spatele spre cai. I-ar fi fost imposibil să-și dea seama dacă era emoționat la gândul de a-și vedea curând familia sau dacă, dimpotrivă, se temea de felul cum putea să se desfășoare reîntâlnirea. Tăcea și se uita pe fereastră.

Niciunul dintre ei nu vorbise prea mult de când plecaseră din Bath, iar când conversaseră, se referiseră la amănunte fără însemnătate.

Ce-avea să se întâmple între ei în noaptea următoare? se întreba ea.

Dar îi trecu prin minte, când văzu apa și peluzele din fața lor, că o mai așteptau multe, până la căderea nopții.

– În curând vei putea să vezi parcul interior, îi spuse Sydnam. Mie îmi taie respirația întotdeauna, deși sunt atât de familiarizat cu el.

Chiar în timp ce Sydnam vorbea astfel, trăsura ieși

Suflete pereche

dintre copaci, iar lumina soarelui năvăli înăuntru, prin geamuri. Anne văzu că apa era a unui râu. Dincolo de acesta se întindeau niște peluze largi, presărate cu copaci bătrâni, urcând în pantă spre un conac aflat la o oarecare distanță. În stânga, se afla un lac, înconjurat și el, parțial, de copaci.

Când văzu pentru prima oară parcul interior de la Alvesley, Anne și dădu seama pe deplin ce anume făcuse. Se măritase cu unul dintre fiii stăpânului acelei case maiestuoase. Era nora unui conte.

Stomacul ei făcu o tumbă neplăcută, care-i aminti de grețurile matinale ce n-o slăbiseră până cu câteva ore în urmă.

Cu fiecare învârtitură a roților trăsुरii, groaza îi creștea tot mai mult. David, părând să simtă o spaimă asemănătoare, se trase mai aproape, strângându-se lângă brațul ei. Anne îi zâmbi încurajator, în timp ce roțile trăsुरii duruiau peste un pod palladian de piatră, cu acoperiș, care trecea râul, continuându-și apoi drumul pe aleea ce trecea prin parc.

– Totul e de-a dreptul magnific, spuse ea. Nu-i așa, David?

Pe peluza din apropierea casei, se aflau câteva peroane, iar când se mai apropiară, Anne putu vedea că erau două doamne, una tânără, cealaltă mai în vârstă, și doi copii, un băiat de vreo patru ani și o fată puțin mai mică. Ambele femei se uitau spre trăsură, cea mai vârstnică ținându-și mâna streășină la ochi.

– Mama mea, spuse Sydnam, aplecându-se spre geam, și Lauren. Și Andrew. Fetița trebuie să fie Sophie. Era mică ultima oară când am văzut-o, dar acum în camera copiilor e un alt bebeluș, pe care nu l-am văzut niciodată.

Anne văzu că avea un aer mai însuflețit. Se bucura să revină acasă. Simți un val de tandrețe la adresa lui – și un junghi de singurătate, în ceea ce-o privea pe ea.

Și apoi, în timp ce trăsura descria o curbă amplă ca să

urce pe terasă, în fața porticului cu coloane și trepte de marmură care adăpostea ușile duble ale casei, Anne putu vedea doi gentlemen în haine de călărie venind dinspre grajduri.

– Tatăl meu, spuse Sydnam, și Kit. Se pare că sosim într-un moment prielnic. Cu toții sunt aici, în afara bebelușului.

Anne se rezemă de spătarul banchetei, ca și cum astfel ar fi putut să se ascundă pe vecie de calvarul care o aștepta. Sydnam se întoarse spre ea.

– Boneta și eșarfa au exact culoarea ochilor tăi, remarcă el. Arăți fermecător, Anne.

Purta una dintre ținutele ei noi. Rochia era cu o nuanță mai deschisă decât eșarfa. Își aminti câtă plăcere îi făcuse expediția de cumpărături din Bath, și-i zâmbi.

Trăsura se opri și, de îndată ce scărița fu coborâtă, Sydnam se dădu jos, dar nu apucă să se întoarcă, pentru a-i întinde soției sale mâna. Pesemne fratele lui îl văzuse pe fereastră și traversase deja terasa, în goană, ca să-l cuprindă în brațe.

– Syd, drac bătrân! exclamă el, râzând. Ce înseamnă asta?

Nu era la fel de înalt ca Sydnam, și avea părul mai deschis la culoare. Nici la fel de chipeș nu era, după părerea lui Anne, deși arăta voinic și mlădios, și avea o expresie binevoitoare.

Dar, înainte ca Sydnam să-i poată răspunde, mama lor se apropie și ea, în grabă, și-l desprinsese din brațele fratelui lui, pentru a-l îmbrățișa la rândul ei.

– Sydnam, strigă ea, cu o voce melodioasă și veselă, Sydnam, Sydnam!

– Mamă, o mângâie el pe obraz, cu singura lui mână.

Intimidat, David își ascunse fața după brațul lui Anne.

Tatăl lui Sydnam stătea puțin mai în spate, cu un zâmbet radios și cald, iar cumnata lui apăru la rândul ei, cu fetița cea cărlionțată călare pe șoldul ei și băiețelul

ținând-o de mână. Borurile largi ale pălăriei de pai îi fluturau în vânt, lăsând să i se vadă frumosul păr castaniu și ochii violeți.

– Sydnam, se bucură ea, ce surpriză absolut minunată!

O, da, într-adevăr, erau o familie strâns unită și fericită.

Niciunul dintre ei nu părea conștient de prezența lui Anne sau a lui David, în trăsură. Sydnam însă se desprinsese curând din îmbrățișarea mamei sale și se întoarse spre Anne, zâmbindu-i.

– Sunt aici două persoane pe care vreau să le cunoașteți cu toții, spuse el, întinzând mâna pentru a o ajuta să coboare.

Mâna lui o cuprinse cu căldură pe a ei, și toți se întoarseră într-acolo, privind-o cu surprindere și curiozitate.

– Dați-mi voie să v-o prezint pe Anne, soția mea, și pe David Jewell, fiul ei. Anne, David, faceți cunoștință cu contele și contesa de Redfield, tatăl și mama mea, și cu Kit și Lauren, vicontele și Lady Ravensberg, fratele și cumnata mea. Și pe Andrew și Sophie Butler, copiii lor... cred...

Anne făcu o reverență. David, care coborâse singur din trăsură, dădu din cap cu o mișcare cam smucită și se apropie iar de ea, înghesuindu-se alături.

– Soția ta?

– Ce împielițat mai ești, măi Syd!

– Te-ai însurat, Sydnam?

– O, Sydnam, dar e minunat!

Toți începuseră să vorbească în același timp, dar, oricât de surprinși erau, ba chiar șocați, fără îndoială, nu arătau îngroziți. Nu încă.

Băiețelul se uita fix la Sydnam, după care începu să bată insistent cu palma în piciorul tatălui său, până când vicontele Ravensberg îl ridică în brațe. Fetița își ascunse fața pe umărul vicontesei.

Contesa, regală și frumoasă, se întoarse spre noua ei noră și-i zâmbi.

– Anne, draga mea, spuse ea, luându-i ambele mâini într-ale ei și strângându-le cu putere, fiul meu s-a însurat cu tine, și pe noi nici măcar nu ne-a informat? Cum a putut să fie atât de neglijent? Ți-am fi pregătit o nuntă cu adevărat măreață! O, ce provocator din partea ta, Sydnam!

– Improvizatii, Syd, bătrâne, remarcă vicontele. Anne... te putem numi așa? Sunt încântat de cunoștință!

Îi zâmbi și el, cu ochii încrețindu-i-se atrăgător la colțuri, și-i întinse mâna liberă, ca să i-o strângă pe a ei.

– Și eu sunt încântată să vă cunosc, răspunse Anne, dându-i mâna.

– Îl mai ții minte pe unchiul Syd, Andrew? Își întrebă el fiul, coborând privirea spre el.

– Doctorul din armată ți-a retezat brațul cu un cuțit mare, spuse băiatul, făcând un gest sugestiv cu latul unei palme. Așa mi-a spus tatăl.

– Sunt la fel de încântată și eu, spuse vicontesa cu căldură, apropiindu-se s-o cuprindă pe Anne în brațe, cu un obraz lipit de al ei, în timp ce continua să-și țină fetița pe șold. Mai mult decât încântată. Și de unde știm, mamă, că Anne și Sydnam n-au făcut nuntă mare? Sau chiar și o nuntă mică, dar tot atât de frumoasă? Oricum, îmi pare rău din toată inima că nu am venit și noi. Uite-l și pe David...

Se întoarse spre el, aplecându-se ușor ca să-l îmbrățișeze.

– Ce frumos că avem un nepot nou, și un văr mai mare pentru Andrew, Sophie și Geoffrey, care deocamdată a pierdut tot evenimentul, căci își doarme somnul de după-amiază, în odaia copiilor.

– Ești într-adevăr cum nu se poate mai bine-venită în familia noastră, Anne, îi spuse și contele, întinzându-i mâna lui mare. Dar Sydnam are să-i dea niște explicații

mamei sale. De ce n-am știut nimic despre tine, până azi?

– Ne-am căsătorit discret, ieri, la Bath, cu o licență specială, my lord, spuse ea.

– Cu licență specială? se încruntă contele, privindu-l pe Sydnam. Dar de ce atâta grabă, fiule? Și de ce tocmai la Bath, și nu în altă parte?

– Până acum două zile, am fost profesoară la o școală de fete de-acolo, îi explică Anne, începând să se relaxeze câte puțin; se părea că, la urma urmei, familia era pregătită s-o primească în sânul ei. Sydnam n-a vrut să mai amânăm nunta.

– Așa e, n-am vrut, îi dădu el dreptate, râzând. Ardeam de nerăbdare...

– Mama mea o să aibă un copil, interveni David cât se putea de clar, cu glasul lui subțire, atrăgând spre el privirile șocate ale tuturor.

Câteva clipe domni tăcerea, timp în care Anne închise ochii, apoi îi deschise din nou, pentru a-l vedea pe David uitându-se în sus spre ea, cu o expresie nesigură. Încercă să-i zâmbească.

– Peste șase luni și ceva, le spuse Sydnam alor lui. Ne bucurăm enorm, nu-i așa, Anne? Voi fi tată!

În mai puțin de un minut, atmosfera se schimbă vizibil. Frigul toamnei părea să fi pătruns prin căldura neobișnuită a zilei.

– Și domnul Jewell a răposat acum cât timp? se interesă contesa, cu un aer dintr-odată rigid și formal.

Aha... Orice speranță de a fi prezentată treptat familiei lui Sydnam i se spulberase.

– N-am mai fost măritată până ieri, doamnă, răspunse Anne.

– David Jewell! exclamă dintr-odată vicontesa. Dar desigur! Domnișoara Jewell! Ai fost la moșia din Țara Galilor a ducelui de Bewcastle, astă-vară, Anne. Christine mi-a povestit despre tine. Spunea că erai o prietenă a lui Sydnam.

Urmă o nouă tăcere, scurtă și tensionată, în timpul căreia toți își dădură seama, cu siguranță, că Anne și Sydnam fuseseră mai mult decât prieteni în vara aceea.

– Ei bine, spuse vicontele, cu falsă însuflețire, dacă mai stăm mult aici, pe terasă, o să ne-apuce noaptea. Eu mă duc să-mi beau ceaiul, și sunt sigur că și Anne și Syd vor dori unul, după drumul lung pe care l-au avut de făcut, din Bath. Mergem în casă? David, băiete, vrei să vii cu mine și cu Andrew, ca să-ți găsim o cameră, în apropiere de a lui? Câți ani ai?

– Nouă, domnule, răspunse David. Merg pe zece.

– Nouă, mergând pe zece! repetă Kit. Un vâr mai mare, într-adevăr. Iar mie ar fi mai bine să-mi spui unchiule Kit, de vreme ce asta sunt. La ce te pricepi cel mai bine, la matematici sau la crichet? Ori să stai în cap?

Îl lăsa pe Andrew jos și o luă pe Sophie din brațele mamei ei. David râse și se desprinsese de Anne, lăsând în urma lui tot dezastrul pe care-l provocase fără să-și dea seama, pentru a porni pe urmele lor, cu pas sprinten. Andrew se uita la el cu adorație.

Vicontesa o luă pe Anne de braț și o conduse pe trepte, în casă. Sydnam le urmă, între mama și tatăl lui.

O tăcere grea, îngrozitoare, se lăsase în locul plăcerii sonore cu care toți îl întâmpinaseră la întoarcerea acasă, cu câteva minute în urmă, și când îi anunțase că era proaspăt căsătorit.

– Copiii! comentă încet vicontesa, cu vizibilă înțelegere. Mereu îți fac câte un pocinog, nu? Chiar și când au nouă ani. Sau, poate, mai ales atunci.

Restul zilei nu fu cu nimic mai ușor pentru Anne.

Continuă cu a doua ceartă între ea și Sydnam – în prima zi de căsnicie.

– Numai de m-ar fi putut înghiți pământul, acolo, pe terasă, ca să nu mai audă nimeni de mine, niciodată, spuse ea, după ce fură conduși în vechiul lui apartament și lăsați

singuri acolo, ca să se aranjeze, înainte de a coborî în salon, la ceai. Atunci, aș fi fost mai fericită.

– Nu fi supărată pe David, îi răspunse Sydnam. Voia doar să se afirme ca membru al grupului nostru. Oricum, Anne, nu crezi că, în general, a fost mai bine ca adevărul să iasă la iveală încă de la început, așa cum s-a și întâmplat?

– Acum ce cred despre mine? îl întrebă ea, scoțându-și boneta și aruncând-o pe pat. Mai întâi, ne-au fost prezentați mie și fiului meu, apoi li s-a spus că sunt însărcinată, și pe urmă au mai aflat și că n-am mai fost căsătorită niciodată, începu ea să numere faptele pe degete. Dar poate că ceea ce cred ei nu e nimic altceva decât adevărul. Nu trebuia să mă mărit cu fiul...

– Anne! o întrerupse el, tăios. Te rog, nu! Orice-ar crede ei despre tine, în legătură cu această sarcină, același lucru trebuie să-l creadă și despre mine. A fost nevoie de amândoi ca să facem copilul.

– O, nu, chiar nu înțelegi, așa-i? Întotdeauna, numai femeia e de vină, chiar și atunci când a fost violată.

– Vrei să spui că te-am luat cu forța, la Ty Gwyn? o întrebă el, cu mâna încleștându-i-se pe stâlpul baldachinului, în timp ce obrazul stâng i se înroșea.

– Nu, în niciun caz. Familia ta va vedea lucrurile cu totul altfel, de fapt. Eu voi fi aceea care te-a sedus pe tine.

– Prostii! Te vor îndrăgi de îndată ce vor ajunge să te cunoască, și-și vor da seama cât de mult însemni pentru mine.

N-o înțelegea deloc. Era acasă, cu familia lui, sigur pe afecțiunea și prezența lor, și pe ambianța atât de cunoscută. Nu putea s-o vadă cu ochii celorlalți – cum nu putea nici să vadă situația prin ochii ei.

– Arată-mi unde pot să mă pieptăn și să mă spăl pe mâini, îi ceru ea. Ne așteaptă.

– Problema cu tine, Anne, remarcă Sydnam, când erau gata să iasă din cameră, e că n-ai încredere în nimeni altcineva în afară de tine și de micul tău cerc de prietene.

– Problema cu mine, i-o întoarse ea, nervoasă, e că nu m-am așteptat să mi se întâmple de două ori aceeași nenorocire. Învăț greu, pare-se.

– Prin urmare, asta e copilul nostru – o nenorocire? întrebă el încet, deși se auzea clar cum îi tremura glasul de furie. Și David e tot o nenorocire?

– Iar problema cu tine, ripostă Anne, aproape sufocându-se de furie, e că nu lupți cinstit, Sydnam Butler. Nu asta am vrut să spun... și știi bine că n-am vrut să spun asta!

– Nu e nevoie să țipi, replică Sydnam. Nu e cazul să înștiințezi toată casa că avem o neînțelegere. Și atunci, ce ai vrut să spui?

În mod normal, Anne era o femeie ponderată. Ca profesoară, fusese renumită pentru calmul ei. Și, de obicei, mai era și rezonabilă și cu bun-simț. Într-adevăr, nici ea nu știa ce-o apucase. Nici măcar nu-și recunoștea nota de înverșunare din voce. La fel ca în noaptea trecută, valul neobișnuit de furie i se risipi la fel de brusc precum venise.

– Nici eu nu mai știu ce-am vrut să spun, murmură ea. Nu vreau decât să ajung acasă.

Atâta numai, că nu știa unde anume era „acasă”. Casa din Gloucestershire nu mai era de multă, multă vreme căminul ei. Nici la școala din Bath nu mai locuia. La Tŷ Gwyn fusese doar cu o ocazie... memorabilă. Nu avea nicio casă – o casă sigură – unde să se ducă.

Poate că Sydnam avea dreptate, la urma urmei. Nu avea încredere-n ceilalți, nu-și găsisese încă locul acolo. Dar, de data asta, numai ea era de vină pentru situația dificilă în care se afla.

– Am să te duc acolo curând, îi promise el, pe un ton mai blând. Dar acum, de vreme ce tot am venit aici, am putea foarte bine să stăm câteva zile, nu ești de acord?

– Ba da... da, desigur.

Deschise ușa și ieși din cameră, înaintea lui. În timp ce

coborau scara, Sydnam îi oferi brațul, iar ea i-l luă. Dar umbra unei gâlcevi nerezolvate și a căsniciei începută cu stângul continua să se simtă între ei, întunecată. N-o ajuta nici conștiința faptului că ea însăși fusese mofturoasă și cuprinsă de mila de sine însăși. Doar nu avea de unde să știe, deja, ce credea despre ea familia lui, nu?

În timpul ceaiului, și mai târziu, la cină, toți fură remarcabil de politicoși. Conversația nu lăncezea, dar plăcerea cordială cu care fuseseră întâmpinați amândoi la sosire dispăruse fără urmă. Nimeni n-o ignora pe Anne, ba chiar era atrasă cu îndârjire în conversații.

Contele îi puse mai multe întrebări și descoperi că tatăl ei era un gentleman, că avea o soră mai mică și un frate mai mare, iar cheltuielile de a-l trimite pe fratele ei mai întâi la Eton, apoi la Oxford goliseră atât de serios punga tatălui ei, încât Anne se oferise să-și caute un post de guvernantă pentru câțiva ani, înainte de a se căsători.

Contesa o chestionă și ea, pentru a descoperi că fusese într-adevăr guvernantă înainte de nașterea lui David și, după aceea, învățătoare a câtorva copii, într-un sat din Cornwall, timp de câțiva ani, până avusese norocul de a fi recomandată pentru funcția de profesoară de matematici și geografie la Școala de Fete a domnișoarei Martin, din Bath.

– La domnișoara Martin? întrebă Kit, zâmbind. O rugase pe Anne să-i spună pe nume, iar soția lui, de asemenea. Vestita domnișoară Martin, care și-a părăsit postul de la Lindsey Hall după ce a încercat să-i fie profesoară lui Freyja și a refuzat o scrisoare de recomandare de la Bewcastle?

– Da, confirmă Anne. Acea domnișoară Martin.

După ce a mai pus câteva întrebări, Kit a descoperit și că fusese invitată la Glandwr fiindcă marchiza de Hallmere se împrietenise cu ea în Cornwall, iar Lady Hallmere fusese cea care o recomandase la școală.

– E de sperat, chicoti el, ca domnișoara Martin să nu știe acest fapt deosebit de succulent.

– Ba îl știe, preciză Anne, dar nu-l știa când m-a angajat.

Dintr-o singură întrebare, contele află că se înstrăinase de familia ei de zece ani. Nimeni n-o întrebă de ce. Motivul, presupuse Anne, era de la sine înțeles.

La cină, Lauren află că rochia de mătase și dantelă ivorie a lui Anne, pe care o admirase, era un dar de nuntă de la Sydnam, și că făcea parte dintr-o întreagă garderobă de gata pe care el i-o cumpărase în ajung, de la Bath. Iar când contesa îi remarcă lanțul și cerceii de aur cu diamante, descoperi că și acestea fuseseră tot daruri de nuntă.

– Nu ești de acord că am niște gusturi excelente, mamă? o întrebă Sydnam, zâmbind spre Anne. Nu că frumusețea soției mele ar fi avut nevoie de îmbunătățiri...

Anne ar fi vrut să-și poarte vechea rochie de mătase verde și nicio bijuterie.

Căci, desigur, pe măsură ce trecea timpul, putea să se vadă pe sine tot mai limpede așa cum trebuia să apară în ochii lor – ca o ahtiată după căpătuială. Se vedea clar că nu mai era foarte tânără – avea un fiu în vârstă de aproape zece ani. Niciodată nu fusese bogată. Fusese nevoită să muncească pentru a-și câștiga existența, fiindcă tatăl ei era strâmtorat cu banii. Fiul ei se născuse nelegitim. Nu avea perspective de viitor prea strălucite – se putea aștepta să-și trăiască tot restul zilelor ca profesoară nemăritată. Singura ei valoare era frumusețea. Așa că, în vara trecută, se folosisese de această frumusețe când i se ivise ocazia de a pune mâna pe un soț cu rang și avere, ale cărui perspective de viitor erau la fel de sumbre, deși dintr-un alt motiv – un om mutilat atât de rău, încât nu se mai putea aștepta decât la izolare și singurătate, pentru tot restul vieții. Iar planul îi reușise cum nu se putea mai bine. Până la sfârșitul verii, rămăsese grea – cu un gentleman pentru care se vedea bine că onoarea însemna mai mult decât viața însăși. Trupul lui schilodit o dovedea.

Așa trebuia s-o vadă familia lui, și nu altfel.

Și cum s-ar fi putut să n-o facă? Faptele păreau să vorbească de la sine.

Era un portret cât se poate de incriminator.

Se purtau politicos cu ea, fiindcă era musafiră în casa lor, și soție a lui Sydnam, pe care, cum se vedea cu ochiul liber, îl adorau cu toții.

Pe ea însă cât trebuia s-o mai disprețuiască!

Când se retrase pentru noaptea aceea, era epuizată, și fu recunoscătoare că Sydnam mai rămăsese pentru o vreme în salon, ca să termine o conversație cu fratele lui – vorbeau despre pământuri, vite și recoltă.

Deși apartamentul includea un salon și o cameră de toaletă spațioasă, nu avea decât un dormitor... și un singur pat.

Anne se dezbracă și se spală, trase pe ea o cămașă de noapte, se pieptănă cât putu de repede, se urcă în patul cel mare, unde se trase cât mai spre margine, se acoperi cu pătura până peste urechi și închise ochii.

În clipa aceea, îi trecu prin minte că, probabil, acela era patul în care Sydnam zăcuse luni de zile, restabilindu-se cu greu după cele suferite în mâinile torționarilor. Pentru câteva clipe, îi veni să plângă, dar n-o făcu, căci nu mai avea o cameră a ei și numai a ei, în care să n-o deranjeze nimeni.

În noaptea trecută – noaptea nunții ei – făcuse o greșală îngrozitoare. Sperase ca, eventual, în noaptea asta s-o îndrepte. Dar era prea obosită pentru a mai dori și altceva decât să plângă după bărbatul care fusese Sydnam, înainte de tortură.

Bărbatul pe care ea n-avea să-l cunoască niciodată.

Când Sydnam intră încet în cameră, după vreo cincisprezece minute, Anne se prefăcu că adormise.

Coșmarurile urmau aproape întotdeauna același tipic. Niciodată nu conțineau tortura fizică în sine.

Se refereau la intervalurile intermediare – așteptarea următorului supliciu, faptul de a nu ști niciodată cu precizie când avea să vină, și de a ști mereu în ce anume consta. Acest lucru i-l spuneau întotdeauna cât mai elocvent, dinainte. Și ispita, îngrozitoare tentație, aproape irezistibilă, de a le da ceea ce voiau, de a-l vinde pe Kit, de a-și trăda țara și pe aliații ei, ca să i se acorde binecuvântata izbăvire a morții.

– Nu... Nu lor le vorbea. Îi vorbea ei – ispitei. Nu. Nu! Nu!

Nu voia să urle. Căuta cu disperare să se stăpânească. Niciodată nu zbiera în timp ce-l torturau. Nu voia să le dea această satisfacție. Însă l-ar fi putut auzi chiar și în timpul pauzelor, așa că încerca să nu țipe. Uneori, însă...

– Nu-u-u-u-u-u!

Întotdeauna se trezea cu acest răcnet. Se ridica în capul oaselor, lac de nădușeală, dădea pătura la o parte, cobora din pat împleticit și gâfâia sufocat ca un om care se înecă.

Aproape imediat deveni conștient de prezența lui Anne, care se ridicase și ea, întinzând brațele spre el, deși era prea departe ca să-l ajungă. Încă mai era cufundat în coșmar, mai mult de jumătate, și așa avea să mai rămână un timp, știa din experiență. Trupul și mintea îi erau prea

Suflete pereche

puternic drogate de amintiri ca să mai facă față prezentului, pentru încă o vreme, sau măcar să imite un comportament normal.

– Ieși afară! se răsti el. Pleacă de-aici!

– Sydnam...

– Ieși!

– Sydnam...

Anne se dădu jos din pat și-l ocoli, ca să ajungă lângă el. Ar fi îmbrâncit-o, dacă ar mai fi avut brațul drept cu care s-o făcă.

Cineva ciocănea la ușă – bătea cu pumnii, de fapt.

– Syd?

Era glasul lui Kit.

– Syd? Anne? Pot să intru?

Anne se abătu din drum, pornind spre ușă, care se deschise chiar înainte ca ea să ajungă acolo.

– Syd? repetă Kit. Tot mai ai coșmaruri? Lasă-mă să te ajut. Anne...

– Pleacă! Ieși afară de-aici!

Încă mai urla, aproape. Curând avea să înceapă și tremurul. Ura aceea dovedea de slăbiciune mai mult decât orice altceva. Și nu voia să-l vadă nimeni.

– Anne, spuse Kit din nou, pe tonul ferm din vremea când Sydnam îl cunoscuse, pentru scurt timp, ca ofițer militar. Du-te cu Lauren. E și mama aici. Mergi la ele. Aici, voi rezolva eu.

– Ieșiți afară! Cu toții!

– A avut un coșmar, spuse Anne, cu voce scăzută, dar limpede. O să am eu grijă de el, Kit. Îți mulțumesc.

– Dar..

– Este soțul meu, îl întrerupse ea. Dorește să rămână singur. Du-te înapoi la culcare. Totul va fi în regulă. Mă ocup eu de el.

Și, când închise ușa, rămase cu Sydnam.

Acesta începuse deja să tremure – se zguduia din tot trupul sau cel puțin așa se părea. Nu putea decât să se țină

de un stâlp al patului, strâns, cu dinții încleștați, în timp ce aerul îi intra și-i ieșea din plămâni cu șuierături aspre.

– Stai jos, îi spuse încet Anne, după un răstimp nemăsurat, atingându-i brațul cu o mână, în vreme ce cu cealaltă îl cuprindea de mijloc, pe la spate.

Când se așeză, Sydnam găsi sub el un scaun. Apoi, fu acoperit cu o cuvertură de pe pat, învelit bine, peste umeri și până sub bărbie, ca într-un cocon cald și moale. Pesemne Anne ingenunchease în fața sa. Își lăsă capul în poala lui, întors pe o parte, și-i încercui talia cu brațele.

Nu se mai mișcă, nici nu scoase vreo vorbă, în timp ce Sydnam tremura și asuda și, într-un târziu, simți căldura învelitorii, greutatea capului ei pe genunchi și brațele care-l țineau strâns.

Mama și tatăl lui, Jerome, feluritele surori medicale, valetul, înainte de a pleca în Țara Galilor – cu toții încercaseră, rând pe rând, să-l scape cu vorba bună de urmările coșmarului, dar fără a reuși altceva decât să-l împingă și mai adânc în miasmele acestuia.

Nici nu putea spune cât îi era de recunoscător pentru că nu spunea nimic. Iar prezența ei îi făcea mai mult bine decât s-ar fi așteptat vreodată.

– Îmi pare așa de rău..., spuse el, în cele din urmă.

Mâna-i era prinsă sub pătură. I-ar fi pus-o pe cap, dacă ar fi avut-o liberă. Ea însă înălță capul să-l privească, și în lumina slabă a lunii care intra pe fereastră lui Sydnam i se păru că nicăcând nu arătase mai frumoasă.

– Și mie, răspunse ea. O, Sydnam, dragul meu, îmi pare atât de rău... Simți nevoia să-mi vorbești despre asta?

– Dumnezeuule mare, nu! exclamă el. Te rog să mă scuzi, Anne, dar nu, mulțumesc. E demonul meu personal, care mă va urmări pe vecie, îndrăznesc să spun. Nu poți să treci prin așa ceva și să te-astepti să-ți rămână cicatrici doar pe trup. La fel cum trupul meu nu va mai fi întreg niciodată, nici mintea n-o să-mi mai fie. M-am împăcat cu asta. Coșmarurile nu mai sunt la fel de dese ca înainte, iar

când le am totuși, pare să mă pot elibera de ele mai repede, de cele mai multe ori. Dar îmi pare rău pentru tulburarea pe care ți-a cauzat-o asta, și ți-o vor pricinui și altele, în viitor.

– Sydnam, spuse Anne, iar el își dădu seama că-și ținea brațele întinse pe lângă coapsele lui, m-am măritat cu tine. Cu tine, tot, așa cum ești. Știu că nu putem împărtăși amândoi durerea asta, dar nu trebuie să te simți dator să mă ferești de ea sau s-o împuținezi. Așa ceva m-ar întrista foarte tare. Suntem prieteni de când ne-am cunoscut, nu-i așa? Dar acum am ajuns să fim mai mult decât prieteni, în pofida începutului cam zguduit al căsniciei noastre. Suntem soț și soție. Suntem... doi oameni care se iubesc

Doar o dată se iubiseră. Dar acea unică ocazie produsese o viață în pântecul ei, și-i unise pentru totdeauna. Sydnam nu putea să regrete, deși văzuse cât de nefericită era, atât în seara trecută, cât și în timpul zilei, iar în ajun simțise o oarecare vinovăție pentru că o lua din locurile și de lângă oamenii care ajunseseră să-i fie dragi. Ar fi trebuit să nu-i ofere altceva decât alinare, în aceste două zile din urmă, nu să se certe cu ea, iar acum s-o mai împovăreze și cu asta.

Trase în jos pătura și-i mângâie brațul cu degetele.

– Cred că sunt vanitos și infatuat, spuse el. Nu suport să-mi vezi slăbiciunea.

– Iar eu cred, spuse ea, că ești cel mai puțin slab om pe care-l cunosc, Sydnam Butler.

Sydnam îi zâmbi.

– Andrew a spus corect povestea? îl întrebă. Un medic din armată ți-a amputat brațul?

– Un chirurg britanic, da, după ce Kit și un grup de partizani spanioli m-au eliberat. I-a fost imposibil să-l mai salveze.

– Sydnam, spuse ea, vreau să te văd.

Sensul cuvintelor ei ar fi fost imposibil de înțeles greșit.

Sydnam își păstrase pe el cămașa și pantalonii chiar și în pat, deși, la vremea venirii lui în dormitor, ea dormea deja. Clătină din cap.

– Am nevoie, insistă Anne.

Pesemne era inevitabil, presupuse el, dacă nu voiau să ducă două existențe separate, de celibat, în tot restul vieții – lucru pe care el l-ar fi găsit incomparabil mai greu de suportat decât să rămână iar singur. Mai devreme sau mai târziu, tot trebuia să-l vadă.

Ar fi vrut doar ca acest lucru să se întâmple mai degrabă mai târziu. Era atât de obosit...

Ea însă nu-i mai așteptă permisiunea. Se ridică în picioare, aprinzând lumânarea de pe măsuța aflată lângă pat. Apoi, ingenunche iar în fața lui și-i scoase cămașa din pantaloni, după ce dăduse pătura la o parte. Ar fi fost o bădăranie din partea lui să nu ridice brațul, când Anne îi trase cămașa în sus, ca s-o ajute să i-o scoată peste cap.

Sydnam nu închise ochiul. Continua s-o privească.

Medicul îi amputase brațul la distanță de câteva degete sub umăr. Întrucât nu avusese loc nicio luptă recentă și, ca atare, chirurgul nu era în criză de timp, lucrând grăbit în timp ce alți soldați răniți își așteptau rândul să intre sub cuțit, făcuse o treabă bună, îngrijită. Ciotul brațului nu arăta urât... pentru un membru amputat.

– Încă mai am brațul, să știi, spuse el, cu un zâmbet cam strâmb. Și mâna. Le am în minte, și sunt cât se poate de reale. Pot să le simt. Uneori, mă și mănâncă. Aproape că pot să-mi folosesc mâna. Dar, după cum vezi, le-am pierdut – și pe ea, și brațul.

Dar Anne vedea mai mult decât ciotul brațului. Toată latura dreaptă a trupului său era învinețită de arsuri, peste care cicatricile vechilor tăieturi contrastau, livide. Coborau pe toată lungimea trupului, și pe picior, până la genunchi.

Își puse mâna pe pielea lui, chiar deasupra beteliei pantalonilor.

– Te mai doare? îl întrebă.

Sydnam ezită.

– Da, recunosc el după o clipă. Mai ales pe la ochi, în ciotul brațului, și genunchiul, care n-a fost distrus complet. Dar nu tot timpul, și nu insuportabil. Cel mai greu mi-e pe vreme umedă. E ceva cu care m-am obișnuit, și mă pot stăpâni. Omul poate învăța să îndure multe dureri, și chiar chinuri, Anne. Timp de vreo șase luni din viață, mi-am dorit fierbinte să mor, dar acum mă bucur că mai trăiesc. Viața e minunată, în ciuda tuturor pierderilor pe care le-am suferit. În general, cred că nu sunt soiul de om care să se plângă.

– Nu ești, într-adevăr, îi dădu ea dreptate.

Apoi ridică mâna și-i cuprinse partea dreaptă a feței în căușul palmei. Sydnam închise ochiul, rezemându-și obrazul în mâna ei. Atât de puțini oameni, în afara medicilor, îi atinseseră vreodată latura dreaptă, de când se întorsese acasă din Peninsulă. Părea că tortionarii i-o luaseră în stăpânire pentru totdeauna. Nici măcar nu-și dăduse seama cât de mult tânjise după atingerea cuiva – o atingere delicată, după atâta violență... Aproape avea senzația că prin mâna ei se scurgea un flux tămăduitor, ca și cum, după ce și-o retrăgea, carnea lui urma să fie din nou întreagă.

Își înghiți nodul din gât, cu zgomot.

Și atunci, simți degetul ei mare strecurându-se sub banda lui neagră și-și dădu seama ce avea de gând. O apucă de încheietură și deschise ochiul stâng, dar era prea târziu. Anne puse acoperitoarea pe podea, lângă scaun.

O privi nefericit și cu oroare.

– E-n regulă, îi spuse ea încet. Sydnam, ești soțul meu. E totul în regulă.

Dar nu era în regulă. Ochiul lui drept nu mai exista. Pleoapa închisă stătea turtită peste orbita unde se aflase, iar în jur se vedeau câteva cicatrice adânci. A spune că nu arăta prea plăcut ar fi fost grosolan de nepotrivit.

Refuză să închidă ochiul. Strângând din dinți, o privi cum se uita la el. Apoi, Anne se ridică în picioare, aplecându-se peste el, cu mâinile pe umerii lui, și-și depuse ușor buzele pe colțul orbitei goale.

Sydnam abia își mai stăpânea lacrimile care-i ardeau gâtlejul.

Cu un zâmbet pe față, Anne coborî privirea spre el.

– Fără banda de pe ochi, semenii mai puțin cu un pirat, îi spuse ea.

– Și asta-i bine sau rău?

– Cred că unele femei, spuse ea, îi găsesc pe piraiți absolut irezistibili.

– Atunci, poate că ar trebui să mi-o pun la loc.

– Mai bine nu mă ispiti! Sunt femeie căsătorită!

– Vai, ce trist..., o căină el.

– Ba, pentru mine, nu e deloc trist. Înțelegi, n-am nevoie de niciun pirat. Îl găsesc irezistibil pe soțul meu.

Sydnam zâmbi și el.

Dar aerul dintre ei aproape trosnea de tensiune, iar Sydnam fu uimit să constate că oboseala i se risipise, fiind înlocuită de o dorință intensă – și, fără doar și poate, de data asta Anne îl seducea cu nerușinare.

– Cred, spuse el, ridicându-se în picioare, că n-ar strica să aflu dacă e adevărat.

– Cred, replică ea, că n-ar strica, într-adevăr.

Se frecă de el, iar degetele i se strecurară pe sub betelia pantalonilor, în timp ce-i descheia nasturii și-l dezbrăca, până rămase gol în fața ei. Ochii ei îi contemplau cicatricele, până jos, la genunchi.

– Anne, o preveni el, poate că starea în care te afli...

– Suntem căsătoriți, Sydnam, îl întrerupse ea. Ieri ne-am căsătorit. Și am făcut-o datorită stării în care mă aflui, desigur. Ne-am luat rămas-bun. Nu ne așteptam să ne mai revedem. Dar acum suntem căsătoriți. Vreau să fiu măritată cu tine în toate sensurile cuvântului, și cred că și tu dorești același lucru. Îl dorești, nu-i așa?

Nu era tocmai o declarație de dragoste, ci doar o acceptare de ordin practic a relației în care se aflau... din cauza stării ei. Pentru moment însă, atâta era de ajuns. Se uita la trupul lui gol, vătămat, și totuși dorea ca mariajul lor să se consume în fapt. Pentru moment, pentru noaptea aceea, un asemenea dar îi era de ajuns.

– Și copilul?

– L-am consultat pe doctorul la care m-a trimis atât de insistent Claudia, spuse ea, de vreme ce fusesem întru totul convinsă că aveai să vii și să mă iei de soție. Mi-a spus că nu e niciun pericol și n-am de ce să mă aștept la dificultăți – decât în ultima lună...

În lumina pâlpâitoare a lumânării, Sydnam văzu cum se întindea o ușoară roșeață pe partea expusă a sânelui ei, în sus pe gât, pentru a-i cuprinde și fața. Chiar consultase un medic? Zâmbi încet.

– Bine, spuse el, și atunci, noi de ce mai stăm aici?

– Fiindcă încă nu ne-am culcat, răspunse ea.

Și, încrucișându-și brațele peste piept, își ridică peste cap cămașa de noapte, scoțându-și-o dintr-o mișcare fluidă.

Sydnam începu să-i exploreze și să-i mângâie trupul gol, armonios alcătuit, cu mâna stângă, cu degetele, și cu vârfurile degetelor, după ce se culcară. Abia atunci își dădu seama că lăsaseră lumânarea aprinsă. Dar o lăsă în pace. N-avea să se mai ascundă de Anne. Dacă voiau să pătrundă cât mai adânc în toate intimitățile căsniciei, trebuia să i se dăruiască total, așa cum era, și să aibă încredere că ea urma să-l accepte cu toate lipsurile lui.

O explora și o excita cu buzele, cu dinții, cu limba, cu mâna.

Își deschise gura peste sfârcul ei ușor umflat, lingându-l cu limba, sugându-l, pulsând cu dinții în jurul lui, în timp ce o mângâia în locul tainic, fierbinte și umed dintre picioare. Ea gemea și-și trecea degetele prin părul lui. Iar apoi, când Sydnam înălță capul ca să-i presare

sărutări pe față, să-i sugă lobul unei urechi, mâinile ei îi găsiră erecția dezgolită. O mână îl mângâie, în timp ce un deget al celeilalte îl încercuia, și pernița degetului mare îl mângâia ușor ca fulgul pe vârf.

Sydnam închise ochiul și inspiră încet. Lăsă aerul să i se reverse din piept într-un oftat sonor.

Apoi, trecu peste ea, regretând fugar că nu mai avea două brațe, ca să n-o apese cu toată greutatea. Dar Anne îl primi numaidecât, desfăcând picioarele, răsucindu-și-le în jurul alor lui, încercuindu-l cu brațele, mișcându-și soldurile până când el găsi drumul spre feminitatea ei.

Se afundă în adâncul ei, și din nou fu nevoit să tragă încet aer în piept, ca să nu se reverse prea curând, înainte de a-i fi lăsat și ei timp să se împărtășească din toată plăcerea.

Aceasta era adevărata noapte a nunții lor, își spuse el dintr-odată, și făcea dragoste cu soția lui. Cu Anne. Miraculosul situației îi învăluia inima, și savură conștiința faptului că nu era doar un bărbat care făcea sex sau avea o experiență sexuală cu o femeie dornică și dezirabilă, ci făcea dragoste cu soția lui, femeia cu care se însurase în ajun și cu care avea să-și petreacă tot restul vieții.

Se retrase încet și apoi apăsă iar, se retrase și intra, stabilind un ritm lent, regulat, simțind toată durerea delicioasă de a-și stăpâni dorința, astfel încât voluptuoasa experiență să fie împărtășită de amândoi.

Atâta doar că, își dădu el seama dintr-odată, Anne zăcea nemișcată sub el, cu trupul destul de încordat – deși nu de tensiunea dorinței sexuale. Totul era prefăcătorie, își dădu el seama, sau o încercare eroică de a se purta cu el ca o soție bună, de a-l trata ca și cum ar fi fost un bărbat normal.

Și lăsase lumânarea aprinsă!

Dorința aproape se stinse în el.

Dar dacă se întâmpla asta, Anne și-ar fi dat seama că aflase – și cum ar mai fi putut trăi împreună în continuare?

Pentru el făcea totul, fiindcă ținea la el. Da, ținea la el, atâta lucru era limpede.

Sydnam accelerează ritmul. Își alungă din minte orice alt gând în afara propriei lui nevoi sexuale, iar într-un târziu se afundă în ea mai adânc ca oricând și simți binecuvântata eliberare a împlinirii. Nu lipsi mult să disprețuiască plăcerea pur fizică a momentului.

Se dădu la o parte de pe ea aproape imediat și o acoperi cu pătura până la umeri. Anne îl privea, observă el în lumina șovăielnică a lumânării. Ar fi preferat s-o vadă că-și ținea ochii închiși, prefăcându-se că dormea. Îi zâmbi. Poate că nu știa că aflase. Fusese atât de bună cu el, în noaptea aceea...

– Îți mulțumesc, spuse el încet.

Dar se alarmă când văzu că avea ochii plini de lacrimi. Vasăzică, nu le era îngăduit să se prefacă unul față de celălalt?

– Sydnam, spuse ea, vorbind aproape în șoaptă. Nu e vina ta. Te rog, te rog, crede-mă că nu ești tu de vină. Eu sunt.

Iar adevărul spuselor ei îl izbi ca un val seismic. Dar, desigur, sigur că da...! El suferea de acele coșmaruri îngrozitoare din cauza atrocităților de nedescris ce fuseseră săvârșite asupra trupului său.

Anne suferise o atrocitate cel puțin la fel de indescriptibilă.

Oare și ea avea coșmaruri?

Sau, poate, singurul ei coșmar era intimitatea fizică – o intimitate fizică pe care o îndurase de două ori, după atrocitatea aceea: o dată la Ty Gwyn, și o dată acum, aici.

O privi din nou, copleșit. Oare cu ambele ocazii mintea ei știuse că era el, dar trupul continua să-l simtă pe Moore?

– Eu sunt de vină, spuse ea din nou. Te rog, crede-mă că nu e vina ta. Ești frumos, Sydnam, și mai ești și dulce, și blând...

– Anne.

Îi atinse buzele cu ale lui.

– Anne, înțeleg. Zău că da. Ca un neghiob, nici măcar nu m-am gândit la asta până adineaori. Dar acum înțeleg. Ce-aș putea să fac? Oare... Ai prefera să mă culc în salon?

– Nu!

Se agăță de el, îndesându-se la pieptul lui.

– Te rog, te rog, nu... Numai dacă nu mai poți suporta... Sydnam, îmi pare atât de rău...

– Șșș, făcu el, cu buzele în părul ei. Taci, iubito. Lasă-mă să te țin în brațe, doar, la fel cum m-ai ținut și tu, mai înainte. Șșșt...

O sărută pe tâmplă, și se asigură că era bine învelită cu pătura. Apoi, începu să-i încălzească trupul cu al lui.

Ș, în mod de necrezut, binecuvântat, o simți încălzindu-se și relaxându-se după câteva minute, și în curând își dădu seama că adormise.

N-ar fi trebuit să adoarmă și el. Fusese o noapte tumultuoasă.

Și mai fusese și absolut istovitoare.

Adormi după doar câteva minute.

Anne se trezi din somn când simți ceva gădilându-i nasul, iar cele câteva mișcări buimace cu mâna nu avură niciun efect. Își dădu seama, înainte de a deschide ochii, că era un deget omenesc – al lui Sydnam, mai bine zis.

Deschise ochii.

– Bună dimineața, doamnă Butler, o salută el. Plănuiești să te scoli cumva din pat, pe ziua de azi?

Stătea culcat alături, dar pe deasupra păturii, complet îmbrăcat – iar acum, că se trezise, Anne îl auzi pe valetul lui făcând tot felul de zgomote dincolo de ușa închisă a camerei de toaletă. Nu-i stătea deloc în fire să doarmă până la ore atât de târzii.

– Te-ai și bărbierit, chiar! remarcă ea, întinzând o mână să-i atingă pielea netedă a bărbiei, pe partea stângă.

– Păi, pirații nu umblă de obicei proaspăt bărbieriti? o întrebă el.

– Dar Barbă-Neagră? replică Anne, înălțând din sprâncene? Și Barbă-Albastră?

Sydnam îi zâmbi.

Anne nu uitase niciun moment noaptea trecută... și-o uite, dar preferase să nu înceapă ziua într-un ton tragic. Și atunci, ea de ce ar fi făcut-o? Amândoi aveau demoni de înfruntat. De ce să se mai înfrunte și unul pe celălalt?

Îi surâse la rândul ei.

– Aseară, înainte de a veni sus, m-am înțeles cu Kit și cu tatăl meu să facem o ieșire călare, în dimineața asta, ca să vedem fermele, îi spuse el. De fapt, după ce m-am refăcut, am lucrat câțiva ani aici ca administrator al tatălui meu. Ți-am spus vreodată asta? Te superi dacă mă duc și eu cu ei?

Se supăra foarte tare. Avea să rămână singură cu mama lui, cu Lauren și copiii. Dar la ce se așteptase? Că se putea ascunde în umbra lui atât de mult timp cât dorea el să rămână acolo? Acea era familia în care intrase prin mărițiș, iar acum trebuia să facă tot ce-i stătea în putere ca să se integreze, să le arate că nu era o căutătoare de averi lipsită de principii, așa cum credeau despre ea.

Și de când avusese ea nevoie de cineva de care să se agațe, dezonorant de dependentă?

– Sigur că nu mă supăr, răspunse. Distracție plăcută.

Sydnam se dădu jos din pat, ridicându-se în picioare.

– Lauren o să se ocupe de tine, spuse el.

– Sigur că da.

Vicontesa era foarte frumoasă, foarte elegantă, foarte distinsă. Mai fusese și foarte bună cu ea – chiar și după dezastruoasa dezvăluire a lui David.

– Când Kit a adus-o prima oară aici, ca logodnică a lui, începu să-i povestească Sydnam, el și cu mine eram

amarnic înstrăinați. Am să-ți explic totul, într-o zi. La un moment dat, Lauren m-a luat la o parte, hotărâtă să-mi vorbească, și a fost clar că nu eram persoana ei favorită pe lumea asta. Dar, de ascultat, m-a ascultat – vreau să zic, m-a ascultat cu adevărat. A fost prima, în toți acei ani de tumult, care să facă acest lucru și să înțeleagă și punctul meu de vedere. Apoi, a impus o confruntare între Kit și mine. Amândoi eram șovăielnici, stângaci și spășiți, dar a mers. Lauren este una dintre persoanele mele favorite. M-a și sărutat, odată, aici, încheie el, bătându-se cu degetul arătător pe obrazul drept.

- Serios?
- Ești geloasă?
- De moarte!

Își zâmbiră, iar Anne înțelese că măcar un lucru nu murise în noaptea trecută. Era încă prietenul ei. Nu însemna mult de care să se agațe, poate, ca soție a lui, dar tot era ceva, categoric. Iar ea se hotărâse să înceapă acea nouă zi într-o notă optimistă.

- Dacă te îmbraci imediat sau chiar mai repede, continuă el, putem merge împreună jos, la micul dejun.

Abia în timp ce coborau scara, zece minute mai târziu, Anne își dădu seama că în dimineața aceea încă nu avusese grețuri. Fusese prea preocupată ca să le mai dea ocazia să se manifeste, pasămite.

Restul zilei trecu mult mai lin decât se temuse Anne. Bărbații au plecat devreme de la masa de micul dejun, și imediat ce au ajuns destul de departe ca să nu mai audă, contesa i se adresă lui Anne:

- Am fost destul de îngrijorați pentru tine azi-noapte, Anne, ca și pentru Sydnam. A, și puțin cam nemulțumiți că ne-ai închis ușa în față, când, îndrăznesc să spun, n-ai nicio experiență a modului de a te comporta cu fiul meu când îl chinuie coșmarurile. Dar n-am mai auzit niciun sunet, iar în dimineața asta am văzut că e vesel și plin de

energie cum de mult n-a mai fost. De obicei, a doua zi după coșmaruri e obosit și nervos. Cum ai reușit?

- L-am învelit cu pătura și l-am ținut strâns în brațe până n-a mai tremurat, spuse Anne, simțind că roșea.

Soacra ei o privi drept în ochi, fără să zâmbescă.

- A făcut o prostie, spuse ea, o mare prostie, ducându-se la război, numai pentru a dovedi că e la fel de viteaz ca și Kit.

- Ceea ce a și dovedit, trebuie să recunoști, mamă, interveni Lauren.

- Dar cu un preț atât de tragic, sublinie contesa. Era foarte talentat, Anne – știai?

- Ca pictor? Da, am aflat.

- Și nu doar talentat, continuă contesa, ci și consumat de visul de a deveni un mare artist. De ce Dumnezeu să-și fi primejduit acel vis, ducându-se în Peninsulă, în veci n-am să înțeleg.

- Uneori, replică Anne, bărbații care au firi liniștite, de artiști, simt nevoia de a-și dovedi masculinitatea, mai ales când sunt foarte tineri, cum era și Sydnam. Și ce mijloc mai la îndemână ar avea ca s-o dovedească decât acela de a se duce la război?

Toate cele trei femei clătinară din cap la adresa nesocotinței părții bărbătești a speciei, iar Anne înțelese dintr-odată că hotărârea ei de a rămâne cu Sydnam în noaptea trecută, când Kit era pregătit să se ocupe de el, o ridicase mult în ochii familiei. Poate că, la urma urmei, tot aveau s-o accepte și să înțeleagă că nu ticluise niciun fel de planuri pentru a se mărita cu un bărbat bogat și cu relații.

- Mai există vreunele dintre tablourile lui? întrebă ea. Lady Redfield oftă.

- Erau agățate prin toată casa, spuse ea, dar, după ce a fost adus înapoi aici, cu mult timp încă înainte de a putea să iasă din odăile lui, ne-a poruncit să le distrugem pe toate. Da, precum îți spun – blândul nostru fiu ne-a

poruncit. Sunt stivuite în pod, alături de vechile lui sevalete și materiale de pictură. M-am gândit de mai multe ori ca pe vreo două sau trei să le pun din nou pe perete, acum când el s-a mutat de la Alvesley, dar nu mă pot îndura să fac un lucru despre care știu că ar fi împotriva voinței lui. Și nu sunt sigură că aş suporta să le mai văd, pe oricare dintre ele, după atâta vreme.

– Dar Sydnam nu e un personaj tragic, spuse Lauren, zâmbindu-i lui Anne. Trebuie să fi descoperit și tu asta de-acum, Anne. Și-a făurit o viață nouă și plină de sens, oricât de greu i-a fost, cu infirmitățile lui. Iar acum, are și o soție și o familie, pentru fericirea lui personală.

În zâmbetul ei părea să se simtă o căldură sinceră.

– În după-amiaza asta, vei veni cu Lauren și cu mine într-o vizită, Anne, spuse contesa, pe un ton care nu lăsa loc să fie contrazisă. Trebuie să te prezentăm vecinilor noștri, și să explicăm într-un fel de ce v-ați căsătorit în asemenea grabă și secret. Pe fiul tău nu îl vom lua cu noi.

Râzând încetșor, Lauren se ridică în picioare.

– David e un băiat încântător, îl laudă ea. Aseară, când m-am dus sus în camerele copiilor ca să-i dau de mâncare lui Geoffrey, se juca deja cu Andrew și Sophie, și chiar i-a împăcat dintr-o ceartă, înainte ca eu să apuc să intervin. Vrei să ne ducem acum acolo, Anne?

Își petrecură restul dimineții sus, în camerele celor mici, deși nu era nevoie să-i distreze pe copii. Andrew era vizibil încântat să aibă un văr mai mare, dispus și capabil să construiască împreună cu el un castel din cuburi colorate, iar Sophie se bucura să se uite la noul ei văr și să se tot apropie de el pe nesimțite, până-i putu atinge părul. David se întoarse spre ea și-i zâmbi, iar fetița primi permisiunea de a-i da ea cuburile, deși Andrew îi interzise să se atingă de castel.

David era, pur și simplu, fericit.

Geoffrey, dolofan și mulțumit, zăcea în brațele lui Anne, după ce mâncase, luptându-se zadarnic să-și mai

țină ochii deschiși. Erau violeți, la fel ca ai mamei lui, observă surprinsă Anne.

– Cred, spuse Lauren după un timp, că va fi remarcabil de plăcut să mai am încă o soră, iar copiii mei să aibă o mătușă și veri noi.

– Vasăzică, ai deja surori? o întrebă Anne.

– Verișoare prin alianță, alături de care am crescut, răspunse Lauren. Pe Gwen încă o mai consider ca o soră, iar fratele ei, Neville, mi-e și mie ca un frate. La un moment dat, am fost cât pe ce să mă mărit cu el. Ba mai mult, ajunsesem chiar și la biserică, să facem nunta.

Anne o privi uimită.

– Și ce s-a întâmplat?

Lauren îi povesti despre moartea tatălui ei, viconte Whiteleaf, când ea era mică, după care mama ei se recăsătorise, în mai puțin de un an, cu un frate mai tânăr al contelui de Kilbourne. Îi spuse cum plecase mama ei într-o călătorie de nuntă, peste mări, și nu se mai întorsese, deși continuau chiar și acum să-și scrie. Lauren crescuse în casa contelui de Kilbourne, împreună cu fiul și fiica acestuia, în ideea ca, la maturitate, ea și Neville să se căsătorească. Neville s-a dus la război și i-a spus să nu-l mai aștepte, dar ea l-a așteptat oricum, și în cele din urmă s-a întors acasă, i-a făcut curte și au programat data nunții. Dar, tocmai când Lauren a ajuns la biserică, a apărut acolo o altă femeie – care arăta ca o cerșetoare –, afirmând că Neville o luase de nevastă în Peninsula, și ca atare era soțul ei.

– Iar cel mai groaznic lucru, încheie Lauren, trecându-și ușurel o mână peste capul aproape chel al copilășului care dormea în brațele lui Anne, e că spunea adevărul.

– Oh...! exclamă Anne. O, biata Lauren...

– Am crezut că venise sfârșitul lumii, recunosc Lauren. În copilărie, familia mea adoptivă fusese mai bună cu mine decât dacă le-aș fi fost fiică adevărată, dar

știam prea bine că nu eram. Crescusem încercând să fiu demnă de ei, să le merit dragostea – deși eram deja iubită. Și tot ce-mi doream de la viață era să mă mărit cu Neville.

Așadar, până și Lauren cea rafinată și perfectă cunoscuse o durere insuportabilă, își spuse Anne. Oricui îi era sortit să treacă prin așa ceva, probabil, într-un moment sau altul al vieții. Întotdeauna era o greșeală să crezi că fusesseși luat la ochi anume pentru o suferință neobișnuită.

– Și apoi, un an mai târziu, reluă Lauren, l-am cunoscut pe Kit. În niciun caz n-am avut o perioadă de curtare liniștită, dar nu mi-a luat mult timp ca să înțeleg de ce revenise Lily în viața lui Neville, și de ce trebuise ca eu să fiu părăsită. Soarta mă salvase pentru Kit. Să știi, Anne, că eu chiar cred în soartă – nu într-o soartă oarbă, care nu-ți lasă libertatea de a alege, ci într-una care stabilește un anumit drum pentru fiecare dintre viețile noastre și ne dă de ales, de ales între numeroase variante, prin intermediul cărora să găsim drumul acela și să putem ajunge la fericire.

– A, și eu cred asta, răspunse Anne. O cred cu adevărat.

– Soarta te-a purtat spre Sydnam, și pe el spre tine, îndrăznesc să spun, declară Lauren. În ciuda aparențelor – te rog să mă ierți! –, văd bine că țineți mult unul la altul.

Își zâmbiră, și curând conversația o apucă pe alte căi, dar Anne se simțea enorm de încurajată, ca și cum din cer s-ar fi pogorât o bunecuvântare asupra ei. Presimțea că ea și cumnata ei aveau să devină prietene foarte apropiate... poate chiar ca două adevărate surori.

Și soacra ei o privise cu bunăvoință pentru că rămăsese alături de Sydnam în noaptea trecută, iar în această după-amiază urma s-o ia cu ea în vizite.

Poate că familiile nu-i respingeau întotdeauna pe cei nou-sosiți în mijlocul lor. Poate că, măcar câteodată, îi primeau cu brațele deschise. Poate că, uneori, iubirea însemna și încredere.

Ziua lui Sydnam începuse destul de bine.

Începuse cu speranță. Anne zâmbise în dimineața aceea, și chiar glumise cu el. Nu-și mai exprimase dorința de a pleca fără întârziere acasă, și nu obiectase nici că fusese lăsată singură cu Lauren și mama lui Sydnam. El și ea încă mai erau, după câte se părea, prieteni. Și, pentru o vreme, Sydnam se mulțumea – trebuia să se mulțumească – doar cu prietenia și o compasiune reciprocă pentru locurile întunecate pe care fiecare dintre ei le avea în propria viață.

Dimineața mergea înainte, în timp ce Sydnam călărea prin ferma din jurul casei, împreună cu tatăl său și Kit, întâlnindu-se cu lucrătorii agricoli și nevestele lor, oameni pe care nu-i mai văzuse de ani de zile – de când fusese administrator acolo, mai bine zis. Era o îndeletnicire foarte plăcută.

După-amiaza însă, îl sili să facă față unei realități deprimante, care ar fi putut, se temea el, să le supună căsnicia unor noi tensiuni. Anne fusese luată de mama lui și de Lauren în niște vizite. În lipsa ei, Sydnam se urcă în camerele copiilor, ca să propună să iasă la o plimbare prin jurul lacului cu David – și cu ceilalți copii, dacă doreau să vină și ei. Kit însă ajunsese acolo înaintea lui, ca să-l ducă pe Andrew la o lecție de echitație.

– Trebuie să vii și tu, David, îl chemă el.

- Dar eu nu știu să călăresc! protestă băiatul.
- N-ai călărit niciodată? îl întrebă Kit, punându-i o mână pe umăr. Atunci, vom îndrepta problema asta numaidecât, fără să mai așteptăm.
- Ai să mă înveți, unchiule Kit? îl întrebă David, cu chipul luminându-i-se de însuflețire.
- Altfel, de ce-ar mai exista unchii? îi zâmbi Kit. Vii și tu cu noi, Syd?

Peste câteva minute, cu toții erau în drum spre grajduri, David și Andrew alergând înainte, iar Sophie dusă în brațe de Kit.

Un grăjdar îl ajută pe Andrew să încalece pe micul său ponei, în padocul din spatele grajdurilor, în vreme ce Kit alegea o iapă cuminte pentru David, după care îl învață câteva reguli de început, înainte de a-l ridica în șa și a-l duce de dârlogi în jurul padocului, pentru ca apoi să-l lase, în sfârșit, să facă încet un tur de unul singur, în timp ce mergea și el alături, cu instrucțiuni și încurajări.

David era la fel de însuflețit și emoționat cum îl mai văzuse Sydnam o dată sau de două ori la Glandwr, cu cei din familiile Bedwyn și Hallmere. Râdea și turuia întruna, calm și relaxat în compania lui Kit, pe care-l numea „unchiul Kit”, ca și cum amândoi ar fi fost cei mai buni prieteni, de ani de zile.

Dacă David ar fi avut deja cât de cât experiență la călărie, își spunea Sydnam, l-ar fi putut însoți el însuși, învățându-l din mers unele dintre cele mai rafinate tehnici de echitație. O asemenea activitate în comun le-ar fi dat șansa de a lega un fel de relație familială. Dar, în împrejurările existente, părea mai practic să lase învățatul în seama fratelui său, deși Kit îi adresase totuși o privire întrebătoare, înainte de a începe lecțiile.

În schimb, Sydnam se împrieteni cu Sophie, care culesese margarete din iarba de lângă padoc, iar acum îl bătu pe picior și-i oferă buchetul. Sydnam se lăsă pe vine ca să-i mulțumească, iar fetița, deși se uită cam circumspect

la banda neagră de pe ochiul lui, nu fugi. În schimb, întinse dintr-odată un degetel să i-o atingă, apoi chicoti.

- Te amuzi, nu-i așa? o întrebă el. Unchiul Syd te amuză?

Fetița chicoti din nou, cu un râs fericit, copilăresc.

Petrecură următoarea jumătate de oră culegând împreună margarete și ciuboșica-cucului.

Când veni vremea să se întoarcă acasă, iar Kit vru s-o ia în brațe, Sophie scutură categoric din cap, agitându-și buclele mătăsoase, și ridică brațele spre Sydnam. Acesta îi dădu să țină florile pe care le culeseră și o luă pe braț, după care Andrew porni și el pe lângă ei, întrebându-l pe Sydnam cum se simțea cu un braț tăiat.

Dar David mergea alături de Kit, la fel de guraliv și animat, după prima lui lecție de călărie. Iar când ajunseră înapoi acasă și o găsiră pe Anne așteptându-i în camerele copiilor, roșie la față și arătând cum nu se putea mai fermecător, într-una dintre cele mai elegante rochii noi ale ei, băiatul se repezi la ea să-i descrie toate izbânzile lui din acea zi, cu numele „unchiul Kit” sărindu-i de pe buze la fiecare două vorbe.

Era o slabă consolare pentru Sydnam faptul că Sophie îl bătu pe picior, ca să-i arate una dintre păpușile ei.

Pierduse ocazia de a fi genul de tată după care tânjea fiul său vitreg. Și totuși, ar fi putut s-o facă. L-ar fi putut învăța pe David să încalece fără a-l ridica în brațe până pe cal. Dar își îngăduise să se simtă inferior față de Kit, așa că se abținuse. Acum și-o reproșa în sinea lui, dar era prea târziu.

Nu putea decât să-și impună să aibă răbdare. Poate că data viitoare n-avea să mai piardă ocazia.

Hotărârea îi fu pusă la încercare în aceeași zi... și, pentru o vreme, șovăi din nou.

După cină, Anne se dusesse la etaj să-i spună lui David o poveste înainte de culcare, așa cum făcea în fiecare

seară, și să-i ureze noapte bună. Sydnam mai ezită un timp, amintindu-și de ziua nunții, la Bath, când pe băiat îl nemulțumise intervenția lui în acel ritual de seară, dar apoi o urmă. Tatăl lui citea în salon, iar maică-sa era absorbită de broderie. Lauren se urcase și ea în camerele copiilor, să-l alăpteze pe Geoffrey, iar Kit o însoțise.

Încet, Sydnam intră în camera lui David, după ce bătuse în ușa deja deschisă, și se așeză pe un scaun aflat la o oarecare distanță de pat, în timp ce Anne își depăna povestea. Zâmbi când o auzi întrerupându-se, la fel cum făcuse și la Bath, într-un punct deosebit de interesant al istorisirii. Totuși, de data asta nu mai spuse nimic.

– Mamă! protestă băiatul, la fel cum făcuse și data trecută.

– Continuarea, mâine-seară, îi promise ea, în timp ce se ridica în picioare, aplecându-se să-l sărute. Ca de obicei.

Sydnam observă că apăruse și Kit în ușă.

– Mamele pot fi cele mai crude ființe, David, comentă el, făcându-i cu ochiul. Ar trebui să fie puse să spună orice poveste până la capăt, odată ce au început-o. Să fie obligate prin lege! Mâine mai vii la călărie? Poate și afară din padoc, de data asta?

– Da, te rog, unchiule Kit! exclamă băiatul. Dar cel mai mult vreau să pictez. El... adică... domnul Butler mi-a cumpărat vopsele în ulei și o mulțime de alte lucruri, din Bath, dar nu le pot folosi, fiindcă n-are cine să-mi arate cum. Poți să-mi arăți tu, te rog? Sau mătușa Lauren? Vă rog frumos...!

Se ridicase în capul oaselor, uitându-se la Kit cu o expresie imploratoare. Kit îl privi pe Sydnam – la fel cum făcuse și în padoc, mai devreme.

– Eu n-am fost niciodată pictor, David, spuse el. Și nici mătușa Lauren nu știe să picteze... sau, cel puțin, nu în ulei. Nu mă pot gândi la nimeni din apropiere care să se priceapă. Decât, poate, la...

Se uită din nou la Sydnam, înălțând din sprâncene.

Sydnam își încleștă mâna stângă pe brațul scaunului. Dintr-odată, simțea că-l lua cu ameteți.

Apoi, putu să vadă că David, care continua să stea în pat ridicat în capul oaselor, întorsese capul spre el și-l privea la fel de rugător.

– Dumneavoastră puteți să-mi arătați cum, domnule, spuse el. Vreți s-o faceți? Dacă vă rog eu...?

– David..., interveni Anne, cu o voce destul de tăioasă.

Sydnam își aminti dintr-odată, tulburător, de un alt moment, aproape identic, din viața lui. Când avea nouă sau zece ani, părinții îi dăruiseră de Crăciun niște vopsele, și dorea cu disperare să picteze cu ele. Dar casa era plină de rude care veniseră la Alvesley de sărbători, petrecând și făcând tot felul de alte lucruri, ca să se distreze cât mai bine copiii, așa că i se spusese să-și pună bine culorile până când pleca toată lumea, și avea să li se întoarcă preparatorul din vacanță. Fusese cel mai lung și mai nesuferit Crăciun din toată copilăria lui.

– Vă rog, domnule? repetă David. Au trecut două zile întregi de-atunci. Și-o să dureze o veșnicie, până ajungem în Țara Galilor, la profesorul de desen.

Sydnam își linse buzele uscate. Era ridicol, zău așa. Ridicol! În toți anii copilăriei lui, pictase după pofta inimii și se simțise nemaipomenit de bine. Ba chiar, dovedise și un anume talent. De-atunci, își pierduse brațul și nu mai putea să picteze. Ce mare lucru? Avea o mulțime de alte lucruri pe care putea să le facă. Și, în primul rând, îi putea fi un tată bun fiului său vitreg. Dar...

– David, spuse el, eu eram dreptaci. Nu mai pot să pictez. Așa că n-am...

– Dar puteți să-mi explicați cum! îl întrerupse băiatul. Nu e nevoie s-o faceți dumneavoastră pentru mine. Doar să-mi spuneți, și pictez eu!

Dar nu despre asta era vorba. Pur și simplu, nu asta era problema.

– David, reluă Anne, cu severitate. Nu-ți dai seama că...
– Cred că s-ar putea, își auzi Sydnam propriul glas răspunzând, ca și cum ar fi aparținut altcuiva. Da, pot să te învăț ce ai de făcut. Ești destul de îndemânat ca să poți deprinde îndeletnicirea asta fără a fi nevoie să te țin eu de mână.

– Sydnam...

– Serios, domnule? se aplecă David spre el, peste pat, emoționat și nerăbdător. Măine? O să scoatem toate lucrurile mele noi și-am să pictez?

– Măine-dimineață, după micul dejun, îi promise Sydnam, zâmbind, și se ridică în picioare. Și acum, culcă-te și dormi, altfel amândoi vom avea de înfruntat mânia mamei tale.

David se trânti la loc pe pernă, cu amândoi obrajii îmbujorați dintr-odată.

– Măine o să fie cea mai nemaipomenită zi! spuse el. Ard de nerăbdare!

Sydnam se strecură afară din cameră, înaintea lui Anne.

Kit dispăruse deja.

N-avea să-l doară prea tare dacă-i dădea fiului său vitreg câteva instrucțiuni. Acea aversiune pe care o simțea față de pictură, chiar și când era vorba de alți oameni care pictau, era o stare peste care trebuia să treacă odată și-odată. Devenise aproape bolnăvicioasă – i se făcuse greață, efectiv, când simțise mirosul vopselelor lui Morgan, la Glandwr, și când le cumpăraseră pe ale lui David, din Bath.

În orice caz, acum își dăduse cuvântul. Trebuia să facă ceva cu fiul lui vitreg – fiindcă mariajul cu Anne și angajamentul față de băiat erau mai importante decât propriile lui sensibilități.

Un moment însă, în timp ce urca scara, fu nevoit să se oprească. Îl luase cu amețeli.

Anne stătea pe un fotoliu scund, în camera mare și puternic luminată, nemobilată aproape deloc, de la etajul

cu odăile copiilor, unde presupunea că se țineau lecții atunci când copiii din casă creșteau destul de mari ca să aibă nevoie de ele.

În mijlocul camerei fusese instalat șevaletul cel nou al lui David. Pe el era rezemată o pânză mică, iar David stătea în fața ei, cu paleta sa cea nouă în mâna stângă și o nouă pensulă în dreapta. Pe masa de alături era rezemat un tablou marin în ulei, pe care Sydnam îl folosea ca exemplu, stând în spatele umărului drept al lui David.

În aer se simțea mirosul puternic al uleiurilor.

Anne se uita mai mult la Sydnam decât la David sau la pictură. Soțul ei era nefiresc de palid. În seara trecută fusese necomunicativ. Nu se atinsese de ea după ce se duseseră la culcare, întorcându-se doar pe partea cealaltă și prefăcându-se că adormise repede. Dar rămăsese trează multă vreme, la fel ca Anne, deși se prefăcea și ea adormită, cu tot atâta sârguință.

Credea oare cu adevărat ceea ce-i spusese în seara trecută, deși el n-o întrebase, și nici ea nu-i prezentase vreun amănunt? Sau încă se mai credea urât și intangibil?

Anne bănuia că în timpul după-amiezii se simțise nedemn de sine însuși, fiindcă David primise prima lecție de călărie din viața lui nu de la el, ci de la Kit. Și știa că acceptase să-i dea lecția de pictură ca să se reabiliteze și să devină tatăl bun care era hotărât să fie. Mai știa și că pictura era o ocupație la care nu-i plăcea nici măcar să se gândească, necum să se mai și implice în ea.

Dar aceasta era o provocare pe care se hotărâse s-o înfrunte – de dragul fiului ei. În timp ce-i privea, simțea cum se îndrăgostea și mai mult de el. Câți oameni, chiar dacă s-ar fi căsătorit cu ea, ar fi fost pregătiți să facă mai mult decât să-l tolereze pe fiul ei nelegitim?

– Nu, nu, îl auzi spunând acum. Continui să tragi pensula peste pânză ca și cum ai folosi acuarele. Încearcă să lucrezi mai mult din încheietura mâinii, ca să produci textura acestor valuri. Zvâcnește cu pensula, n-o târi.

- Da' nu pot să fac așa, și gata! protestă David, exasperat. Arătați-mi cum!

Și, în acel moment, se întâmplă - sau nu se întâmplă - ceva ce-o făcu pe Anne să înghețe. De unde aflase, n-avea să înțeleagă după aceea niciodată, dar știu că Sydnam ridică mâna dreaptă, ca să ia pensula, numai pentru a descoperi că n-o mai avea.

Își acoperi fața cu palmele și trase de câteva ori aer în piept, fără zgomot, înainte de a se uita din nou.

Sydnam ținea pensula în mâna stângă și se apleca spre pânză. Dar mâna îi tremura, și se vedea clar să nu putea să ducă până la capăt demonstrația pe care o plănuise. Scoase un sunet slab, nearticulat, de deznădejde, și, aplecându-se și mai mult, luă capătul pensulei în gură, pentru a-și potrivi mai bine mâna pe ea, astfel încât s-o țină strâns în pumn. Trase câteva linii groase pe pânză, apoi se retrase.

- Aha! exclamă David. Acuma înțeleg! Acum pot să văd și eu. Alea sunt valuri, așa că nu sunt plate. Lăsați-mă și pe mine să încerc.

Luă penelul din mâna lui Sydnam și începu să aplice la rândul lui trăsături pe pânză, înainte de a ridica ochii spre chipul lui Sydnam, cu o privire triumfătoare.

- Da, confirmă acesta, punându-i mâna pe umăr. Da, David. Acum e bine. Uită-te numai, ce diferență!

- Dar totul e într-o singură culoare, constată David, după ce atenția îi reveni la pânză. Și apa are mai multe culori, nu una.

- Întocmai, îi dădu dreptate Sydnam. Iar cu uleiurile poți obține mult mai mult decât cu acuarelele, amestecând și combinând culorile și nuanțele, după cum ai să descoperi în curând. Lasă-mă să-ți arăt.

Anne îi privea - pe ei, bărbatul și băiatul ei, cu capetele aplecate laolaltă, complet absorbiți de ceea ce făceau, uitând cu totul de prezența ei.

Avea să se producă totuși o oarecare vindecare, la urma urmei?

Era vindecarea posibilă, chiar și când se produsese rănituri grave?

Era cu puțință reîntregirea, fie și după o mutilare atât de groaznică?

Își desfăcu o palmă peste abdomen, unde-l adăpostea pe membrul încă nenăscut al familiei.

Mâncarea din farfuria lui Sydnam avea gust de paie umede. Nu-și putea alunga mirosul uleiurilor din nas, și nici din cap.

- Kit și Lauren te vor însoți, pe tine și pe Anne, la Lindsey Hall în după-amiaza asta, Sydnam? se interesă maică-sa.

Ar fi trebuit să se ducă acolo în ajun. Sydnam îi scrisese lui Bewcastle, desigur, ca să-l informeze că-și lua un scurt concediu, la care avea dreptul, conform termenilor de angajare. Bunele maniere dictau să facă o vizită la Lindsey Hall împreună cu soția lui, înainte ca Bewcastle să afle de la altcineva că se afla la Alvesley. Cu siguranță, aveau să se ducă chiar în acea zi.

- Poate ai dori să stai în locul meu, în trăsură, mamă, spuse el. Mă simt puțin cam indispus. Eu am să rămân aici.

Anne îl privi peste masă, cu o expresie tăioasă și pătrunzătoare.

- Și eu, spuse ea. Putem să ne ducem altă dată la Lindsey Hall.

Îi era imposibil s-o contrazică, atunci când nu erau singuri. El însă nu voia altceva decât să fie lăsat singur - singur de tot.

- Atunci, vom duce copiii la călărie, Lauren, vrei? propuse Kit. Îndrăznesc să spun că David va veni și el... cu permisiunea ta, Anne.

- A, desigur, răspunse ea. Abia așteaptă să călărească din nou.

Nu peste mult timp, Sydnam și Anne reveniră în odăile lor de la etaj.

– Am nevoie de puțin aer, spuse el, și de singurătate. Mă duc până afară, să fac o plimbare. Tu stai aici sau preferi să faci ceva împreună cu mama mea?

– Vreau să vin și eu cu tine, răspunse ea.

– N-aș fi o companie prea plăcută, o preveni Sydnam. Mă simt cam indispus.

– Știu.

Iar problema era că și el credea, probabil, același lucru.

Dintr-odată, lui Sydnam îi trecu prin minte că se prea putea ca singurătatea să nu fie cea mai indezirabilă stare din lume. Oare căsnicia avea să-i dea senzația că i se îngrădea prea mult libertatea? Era un gând alarmant și deloc bine-venit. Întotdeauna își dorise o soție, o tovarășă de viață. Dar, ca un nătâng, se gândise la căsnicie ca la o fericire care dura până la adânci bătrâneți, ca la o destinație, mai degrabă decât o bifurcație pe drumul vieții.

– Nu mă exclude din viața ta, Sydnam, spuse ea, ca și cum i-ar fi ghicit de minune gândurile. Trebuie să încercăm să ne salvăm căsnicia, chiar dacă nu e prea ușor. În Țara Galilor am fost prieteni, nu-i așa? Hai să continuăm și acum să fim prieteni. Vreau să vin cu tine.

– Atunci, vino, se învoi el morocănos, găsindu-și pălăria și așteptând-o să-și tragă pe ea pelerina nouă și calduroasă, legându-și și panglicile bonetei sub bărbie.

Porniră, fără să-și vorbească sau să se atingă, pe alee și peste podul palladian, înainte de a coti pe o cărare care ducea printre copaci, spre templul de marmură ce se înălța pe malul de miazăzi al lacului, formând o perspectivă pitorească, de pe țărmul opus.

Era o zi noroasă, rece și cu rafale de vânt. Pământul era așternut cu frunze, deși mai rămăseseră destule și pe crengile copacilor. Anne intră să se așeze în templu, la adăpost, în timp ce Sydnam rămase afară, privind valurile de pe lac.

Nu i se întâmpla prea des să fie deprimat. Nu-și îngăduia. Ori de câte ori amenința să i se prăbușească

moralul, își găsea câte ceva de făcut. Munca era un uluitor antidot al depresiei. Și nu i se întâmpla prea des să se lase pradă milei de sine însuși. Prefera să-și numere binecuvântările, care nu erau deloc puține. Încă mai era în viață. Chiar și acesta era un miracol.

Ocazional însă îl mai asalta depresia, mila de sine sau chiar amândouă, indiferent cât de hotărât încerca să le țină la distanță. Asemenea ocazii îl îngrozeau. Uneori, nu-l puteau ajuta nici gândurile pozitive, nici munca.

Acesta era unul dintre acele momente.

Încă mai avea în cap mirosul uleiurilor.

Nu putea să uite momentul când ridicase mâna ca să ia pensula lui David.

Mâna lui dreaptă.

Și nu putea să uite nici cum ridicase mâna stângă spre pânză.

– Sydnam...

Aproape că uitase de prezența lui Anne. Era soția lui, mireasa lui. Îi purta copilul în pântec.

Și-i arătase o nemăsurată blândețe, deși o chinuiau propriile ei dureri.

– Sydnam, spuse ea încă o dată, nu există nicio șansă de a putea să pictezi din nou?

Aha... Îl înțelegea atât de bine, deja...!

Întoarse o privire posomorâtă spre ea.

– Nu mai am mâna dreaptă. Stânga nu vrea să mă asculte. Trebuie să fi văzut și tu asta, azi-dimineață.

– Ți-ai folosit gura, ca să-ți potrivești mai bine pensula în mână, îi aminti ea. Iar apoi, ai aplicat câteva linii care l-au ajutat pe David să înțeleagă ce-i spuseseși.

– Nu pot să pictez artistic cu mâna stângă și cu gura, spuse el. Iartă-mă, Anne, dar nu mă înțelegi. Am viziunea în minte, dar mi se scurge spre pânză prin brațul drept, care nu mai există. Ce să pictez, tablouri-fantomă...?

– Poate că ți-ai lăsat propria viziune să te stăpânească, în loc de a o supune voinței tale.

Stătea pe bancheta de piatră din fundul micului templu, cu picioarele strânse, spatele foarte drept și mâinile împreunate, cu palmele-n sus, în poală. Arăta aidoma profesoarei severe care fusese până în urmă cu câteva zile – și frumoasă ca întotdeauna, și pentru totdeauna. Sydnam întoarse capul.

– Viziunea artistică nu este ca un mușchi pe care să ți-l antrenezi cu mișcări de gimnastică, spuse el încet. Mi-am pierdut un ochi și un braț, Anne. Nu mai văd bine. Totul s-a schimbat. Toate s-au îngustat, au devenit plate și și-au pierdut perspectiva. Cum aș mai putea vreodată să văd atât de corect, încât să pot picta din nou?

– Corect, repetă Anne, alegând unul dintre cuvintele rostite de el. De unde știm care este o viziune corectă sau exactă?

– Aia care se bazează pe amândoi ochii? replică el, pe un ton destul de amar.

– Dar ai cui ochi? nu se lăsă Anne. Ai privit vreodată o pasăre de pradă care zboară atât de sus în înaltul cerului, încât aproape nu se poate distinge cu ochiul liber, după care se prăvălește să prindă un șoarece aflat pe pământ? Poți măcar în parte să-ți imaginezi cum vede pasărea aia, Sydnam? Îți poți închipui cum se vede lumea prin ochii ei? Și ai privit vreodată o pisică, noaptea, cum poate să vadă ceea ce pentru noi rămâne nevăzut, în întuneric? De unde știm noi care viziune e aia bună și care nu? Există așa ceva? Tu, fiindcă ai numai un ochi, vezi altfel decât văd eu sau decât vedeai chiar și tu, când aveai doi. Dar înseamnă asta, oare, că e o vedere incorectă? Poate că viziunea ta artistică e destul de puternică pentru a vedea sensuri noi în lucruri și a găsi un alt mod de a se exprima, fără a se împuțina cu nimic pe parcursul acestui proces. Poate că a avut nevoie de schimbări, ca să te poată provoca să faci lucruri mărețe pe care înainte nici nu ți le imaginai măcar.

În timp ce Anne îi vorbea, Sydnam stătea cu privirea spre lacul a cărui suprafață cenușie se vălurea în vânt,

reflectând totuși miriadele de culori ale toamnei care împeștrău coroanele copacilor.

Simți un val puternic de iubire pentru ea. Voia atât de mult să-l ajute, la fel cum făcuse cu două nopți în urmă, când el se trezise din coșmar. Și totuși, nu părea să existe vreo modalitate în care s-o poată ajuta și el pe ea.

– Anne, îi spuse. Nu pot să mai pictez. Nu pot. Și totuși, în același timp, nu pot trăi fără pictură.

Aceste ultime cuvinte îi fuseseră smulse din piept împotriva voinței lui, și-l îngrozeau. Înainte vreme, niciodată nu mai îndrăznise să nutrească, măcar, asemenea gânduri. Iar acum, nu îndrăznea să nu creadă în adevărul lor. Căci, dacă erau adevărate, nu-i mai rămăsese nicio speranță reală în viață. Și, dintr-odată, fără veste, ajunse la capătul de jos al disperării.

Iar apoi, se îngrozi din nou, când îi scăpă un suspin sonor – și, încercând să și-l gătuie, mai suspină o dată.

După care, nu-și mai putu opri suspinele care-i zguduiau pieptul, făcându-l să se simtă îngrozitor de rușinat. Se întoarse în loc, împleticit pe picioare, să plece de-acolo, dar două brațe îl cuprinseseră și-l ținură strâns, chiar și când încercă să se smulgă din îmbrățișare.

– Nu, spuse Anne, e-n regulă... E totul în regulă, iubirea mea. E-n regulă.

Niciodată nu mai plânsese... până acum. Urlase, când nu se mai putuse stăpâni, gemuse și se tânguise, iar mai târziu blestemase sau îndurase chinurile suferind în tăcere. Dar, de plâns, nu mai plânsese niciodată.

Iar acum nu se mai putea opri din plâns, în timp ce Anne îl ținea în brațe și-i gângurea ca unui copil care s-a lovit. Și, tot ca un copil care s-a lovit, Sydnam își găsea mângâierea în brațele ei, și-n căldura și murmurele ei. Și, în sfârșit, suspinele fură înlocuite doar de câteva sughițuri cutremurate, care apoi încetară cu totul.

– Dumnezeule, Anne, spuse el, retrăgându-se de lângă ea și căutându-și batista în buzunar. Îmi pare așa de rău...

Ce fel de om ai să mă crezi, de-acum?

– Un om care și-a învins toate aspectele durerii, în afara celui mai profund, îi răspunse ea.

Sydnam oftă, și dintr-odată își dădu seama că începuse să plouă.

– Vino să ne adăpostim înăuntru, îi zise el, luând-o de mână ca s-o tragă sub acoperișul templului. Îmi pare atât de rău, Anne... Dimineața asta m-a răvășit foarte tare. Dar mă bucur că am făcut-o. David era fericit. Și o să se descurce foarte bine cu vopselele în ulei.

Anne își înlănțui degetele printre ale lui.

– Trebuie să faci față celei mai profunde dureri, durerii finale, spuse ea. Ba nu, mai mult decât atât. De fapt, chiar acum ai privit-o în față, dar te-ai uitat la ea cu deznădejde. Și trebuie să existe și speranță, Sydnam. Există viziunea ta artistică, și talentul tău, și mai exiști și tu. Toate acestea trebuie să fie de ajuns ca să te propulseze înainte, chiar și fără brațul și ochiul tău drept.

Sydnam ridică mâinile împreunate ale amândurora și o sărută pe a ei, înainte de a-i da drumul. Încercă să-i zâmbească.

– Am să-l învăț pe David, spuse el. Îi voi fi tată în toate felurile de care sunt în stare. Voi călări alături de el. Și am să...

– Trebuie să pictezi împreună cu el, spuse ea. Să pictezi, asta trebuie!

Dar, deși se calmase considerabil, Sydnam încă mai simțea o răceală de gheață și o durere crudă în centrul făpturii lui, acolo unde nu îndrăznise să mai pășească în tot timpul anilor de când se întorsese din Peninsula.

– Și tu, spuse el, dându-și dintr-odată seama, cu o limpezime orbitoare, de un lucru la care nici măcar nu se gândise, tu trebuie să te duci acasă, Anne.

Urmă o pauză scurtă și încordată, timp în care susurul slab al ploii, din jurul adăpostului, se combină cu clipocitul valurilor de pe lac.

– La Tŷ Gwyn? întrebă ea.

– În Gloucestershire.

– Nu.

– Uneori, stăruie Sydnam, e nevoie să ne ducem înapoi, pentru a putea să ne continuăm drumul înainte. Cel puțin, cred că așa ar trebui să fie, oricât de inconfortabil ar fi gândul. Cred că amândoi trebuie să ne întoarcem, Anne. Poate că, dacă o facem, și tu, și eu, ne vom regăsi speranța. În ceea ce mă privește pe mine, nu pot s-o văd, dar trebuie să încerc.

Când se uită la Anne, constată că și ea îl privea, palidă la față, cu o expresie de nepătruns.

– Asta vrei tu să fac, îi spuse el.

– Dar...

Câteva clipe, Anne tăcu.

– Nu pot să mă duc acasă, și nici n-am s-o fac, Sydnam.

N-ar schimba și n-ar rezolva nimic. Te înșeli.

– Atunci, așa să fie, se învoi el, luându-i iar mâna într-a lui.

Rămaseră așezați, în tăcere, privind ploaia.

Anne privea cu teamă caii. Arătau atât de uriași și plini de energie, și păreau să umple toată curtea grajdurilor. Trecuse ceva timp de când nu mai călărise. Dar în dimineața asta avea s-o facă din nou, pentru o cauză nobilă. Aruncă o privire spre locul unde Sydnam și Kit îl supravegheau pe David, care tocmai încăleca. Reușind s-o facă, fiul ei se uită la amândoi, fericit și triumfător, apoi ridică ochii și spre ea, aflată în cealaltă parte a curții grajdurilor.

– Uită-te la mine, mamă! strigă el.

– Mă uit! îl asigură Anne.

Kit era acum atent la Lauren, pe care o ajuta să se așeze de-a curmezișul șei, cu Sophie alături.

Sydnam veni spre Anne, cu pași mari.

– Călăritul e un lucru pe care nu-l uiți niciodată, o asigură el, interpretându-i corect expresia de pe față; îi zâmbi în stilul lui atrăgător, strâmb. Iar Kit a ales o iapă bună pentru tine.

– Adică, una bătrână și șchioapă de toate cele patru picioare? întrebă ea, cu speranță.

Sydnam râse.

– Pune piciorul în palma mea, și-am să te salt în șa cât ai zice pește.

– Lasă-mă pe mine s-o ajut, Syd, se oferă Kit, venind spre ei.

Suflete pereche

– Credeam că te-ai dezbărat de obiceiul ăsta de ani de zile, remarcă Sydnam, continuând să zâmbească.

– Adică, de a te subestima? întrebă Kit. Atunci, hai și dă-te rotund în fața nevesti-tii! Impresionează-ne pe toți! chicoti el.

Anne își propti botina în mâna lui Sydnam și simți că avea un sprijin solid ca o stâncă. Peste câteva momente, stătea în șa, cu picioarele într-o parte, zâmbindu-i lui Sydnam în timp ce acesta îi aranja poalele fustei. Kit îi trânti o mână pe umăr. Râdeau amândoi.

– Ai dovedit ce voiai, spuse Kit. Nimeni nu are nevoie de două brațe. Al doilea e în plus.

Abia în după-amiaza din ajun, Anne se cufundase în adâncurile deprimării, șezând în micul templu de lângă lac, pe când în jur ploua, convinsă că săvârșise o greșeală cumplită măritându-se cu Sydnam, convinsă că ceea ce-i spusese – cu totul spontan – îl duruse peste măsură, și convinsă, de asemenea, că Sydnam greșea teribil spunând că trebuia să se ducă înapoi – și ea, și el – pentru a putea merge înainte. Singura șansă în viață pe care o avea oricine era aceea de a merge mereu înainte.

Dar apoi, după ce ploaia încetase, își croiseră drum prin pădure și merseseră unul lângă altul pe alea cea lungă, iar David îi întâmpinase în hol, ca să le povestească emoționat cum călărise de unul singur, mai întâi doar cu o frânghie legată de dârlogi, apoi, chiar și fără aceea, afară din padoc și până la marginea parcului, după care se întorseseră și-i prinsese ploaia, înainte de a ajunge cu bine la grajduri.

– Să mă fi văzut, mamă! strigase el. Și dumneavoastră, domnule! Unchiul Kit zice că mă țin foarte bine în șa.

– Am văzut încă de ieri, răspunsese Sydnam, întinzând mâna să-i ciufulească părul, iar băiatul îi zâmbise radios.

Și deodată, o mare parte a proastei dispoziții se risipise. Și, fără niciun motiv vizibil, i se păruse că, la urma urmei, tot mai existau speranțe.

În dimineața aceea, aveau să se ducă până la Lindsey Hall, pentru a le face o vizită ducelui și ducesei de Bewcastle. Când își menționaseră planurile, în camera copiilor, după micul dejun, David îi rugase să-l ia și pe el, și-și reinnoise insistențele chiar și după ce Anne îi explicase că toți copiii cu care se jucase la Glandwr se întorseseră acum fiecare la casele lor.

– Dar James va fi acolo! îi reamintise el. Lasă-mă să vin și eu, mamă! Vă rog, domnule...!

Și atunci, desigur, Andrew dorise să meargă și el. Iar Sophie se îndesase între ei și începuse să smucească de canaful cizmei Hessian a lui Sydnam, ca să-i atragă atenția.

Da, în dimineața aceea, cu toate că-și petrecuseră noaptea pe laturile opuse ale patului, fără a fi găsit nicio soluție pentru problemele lor, Anne avea sufletul plin de speranțe. Până și soarele se ivise din nou, strălucind pe cerul fără nori, iar aerul se mai încălzise.

Andrew, călare pe micul lui ponei, era legat cu o funie de dârlogii calului lui Kit, și se înțeleseseră să se îndepărteze cât putea de mult, apoi să fie adus înapoi în fața tatălui său.

Ce doi bărbați încălecară ultimii.

Anne îl privi pe Sydnam, admirându-i din nou puterea picioarelor musculoase, simțul echilibrului, controlul asupra unui cal care nici măcar nu era al lui. Se ținea drept în șa și strângea hățurile în mână.

– Oh! strigă admirativ David. Cum ați făcut asta, domnule?

– Mărunt este acela care n-o poate face, dacă are voința s-o facă, spuse Sydnam, zâmbindu-i băiatului, cu o privire scurtă spre Anne. Un cal nu se strunește cu mâinile, de fapt, ci cu coapsele. L-am auzit pe unchiul Kit când ți-a explicat asta, alaltăieri.

– Nu știam că puteți călări, răspunse David, altfel m-ați fi putut învăța dumneavoastră.

– Dacă nu călăream, nu mi-aș fi putut face treaba la Glandwr, nu-i așa? replică Sydnam. Dar acum, când știi să călărești, vei putea să vii cu mine ori de câte ori vrei.

– Chiar așa...? se arătă David foarte interesat.

– Sigur că da, îl încredință Sydnam. Doar ești băiatul meu, nu-i așa?

Porniră unul lângă altul, urmându-i pe Kit, Lauren și Andrew, iar Anne își aduse și ea calul în linie cu ai lor. Sydnam îi zâmbi peste calul lui David, iar ea îi surâse la rândul ei. În această comunicare fără cuvinte se simțea o căldură veritabilă, își spuse Anne. Alcătuiau o adevărată familie.

Călăriră cu pas foarte încet tot drumul până la Lindsey Hall, spre marea ușurare a lui Anne, care se gândea că bărbații ar fi putut găsi obositoare acea încetineală. Când mai aveau puțin până să ajungă, Lauren întoarse capul spre Anne și o strigă.

– Întotdeauna sunt recunoscătoare că Andrew vine și el cu noi când călărim, spuse ea. Atunci, risc mai puțin să mă provoace Kit la vreo întrecere.

Răseră amândouă.

– La întrecere? repetă Kit. Doamne ferește, o întrecere cu Lauren înseamnă să ne strunim caii în trap ușor. E de ajuns ca să facă omul să plângă, Syd, pe cuvântul meu!

Curând însă, atenția lui Anne fu atrasă de faptul că se apropiau de Lindsey Hall, pe o alee dreaptă, mărginită cu copaci – aceeași pe care o străbătuse, cu siguranță, și Claudia, în ziua când demisionase din postul ei de guvernantă a lui Lady Hallmere. Casa însăși, uriașă și întinsă, consta într-un amestec de stiluri arhitecturale, atestându-i vechimea și toate încercările foștilor duci de a o mări și înfrumuseța. În fața ei se întindea o uriașă grădină circulară cu flori, încă multicolore, deși toamna era înaintată. Avea în centru o fântână de piatră masivă, deși apa fusese oprită, în așteptarea iernii care se apropia.

După ce descălecară în fața grajdurilor și dădură caii

în grija grăjdarilor, fură conduși în casă, iar lui Anne aproape că i se tăie respirația la vederea splendorii medievale a decorului, cu galeria a cărei balustradă avea incrustații migăloase, șemineul enorm de piatră, pereții văruiți, decorați cu scuturi și stindarde, și enorma masă de banchet, veche și lungă, care se întindea în toată sala.

Dar nu avură mult timp la dispoziție ca să contemple toate aceste minunății. Ducea apărură grăbită în hol, cu brațele întinse în față, ca semn de bun venit, la doar un minut, două, de când valetul ieșise ca să le anunțe sosirea.

– Lauren, Kit! exclamă ea. Și Andrew, și Sophie...! Ce plăcere! Și domnișoara Jewell – chiar dumneata ești! Și David! Și domnul Butler... Începu să râdă. O, dar ce se întâmplă aici? Vă rog să-mi spuneți numaidecât!

– Nu domnișoara Jewell, Excelența Voastră, o corectă Sydnam, ci doamna Butler.

Ducea își încleștă mâinile la piept și se uită de la unul la altul, cu un zâmbet radios. Dar, înainte de a apuca să mai spună ceva, ducele de Bewcastle însuși intră în hol, cu sprâncenele înălțate și lornionul în mână, deja ridicat pe jumătate spre ochi.

– O, Wulfric! exclamă ducea, venind grăbită lângă el, ca să-l ia de braț cu amândouă mâinile, uite-i pe Lauren și Kit, cu copiii, și pe domnul Butler, care tot s-a însurat cu domnișoara Jewell, la urma urmei! Noi am avut dreptate, după cum vezi, iar tu te-ai înșelat!

– Te rog să mă scuzi, iubirea mea, răspunse Excelența Sa, făcând o ușoară plecăciune, adresată tuturor, dar trebuie să protestez în propria mea apărare. Nu cred că am spus vreodată că oricare dintre voi – tu, surorile sau frații mei, cu soții și soțiile lor – v-ați înșela. Ceea ce-am spus într-adevăr, dacă-ți mai amintești, e că îndeletnicirea de a pune la cale tot felul de combinații este nedemnă și inutilă, când cei doi oameni în cauză sunt pe deplin capabili să-și facă singuri curte. S-ar părea, prin urmare, că eu am avut dreptate. Vasăzică, ți-ai luat un concediu de la postul tău

în scopul de a te căsători, nu-i așa, Sydnam? Felicitările mele. Doamnă..., se înclină el din nou, în fața lui Anne.

– Și-o să mai avem și un copilă! izbucni David, fericit.

Mâinile ducese se repeziră la gură, deși deasupra lor i se citea în ochi o lucire veselă și poznașă. Kit și Lauren nu scoteau o vorbă. Ducele își ridică lornionul până la ochiul său argintiu, privindu-l întrebător pe David.

– Nu mai spune!? remarcă el, cu un glas ca de gheață. Dar aş pune prinsoare, băiatul meu, că ăsta e secretul mamei tale, și numai ea poate să-l spună – sau să nu-l spună. Mă îndoiesc că ai fi prea încântat dacă ea ar dezvălui vreunul dintre secretele tale.

Ducea își coborî mâinile și se apropie de David, ca să-l îmbrățișeze.

– Dar este cel mai splendid secret din lume, spuse ea, și aparține întregii voastre familii, nu numai mămicii tale. Însă de ce stăm aici, ca și cum n-am avea nicio cameră în care să se joace copiii, și nicio odaie de dimineață unde să ne bem cafeaua, la căldura focului? Mama și Eleanor sunt acolo, și vor fi bucuroase de oaspeți.

Anne se simțea cam la fel ca în ziua sosirii la Alvesley. De ce nu se gândise să stea puțin de vorbă cu David, înainte de a porni într-acolo? Aruncă o privire neajutorată spre Sydnam, care se uită la ea cu o sclipire în ochi. Nemernicul! Chiar îi plăcea situația în care se aflau!

Ducea o luă de braț și porni cu ea spre scară.

– Mă bucur atât de mult pentru dumneata, doamnă Butler! îi spuse ea. Nu-i așa că e cel mai minunat sentiment din lume, să descoperi că aștepți un copil? Atât Wulfric cât și eu credeam, când ne-am căsătorit, că nu puteam avea copii. James este miracolul nostru – o mică pramatie! Jumătate din noapte și-a ținut doica trează, cu plânsetele lui, iar azi-dimineață, după ce i-am dat să mănânce, când voiam mai mult să mă joc cu el, a adormit buștean!

Vasăzică, discutaseră despre o posibilă curte între ea

și Sydnam, reflecta Anne – toți cei din familia Bedwyn de la Glandwr. Adică, încercaseră să-i combine.

Și ea habar n-avusese.

Dacă ar fi aflat, i-ar fi crăpat obrazul de rușine.

Se întoarse să-l privească pe Sydnam... și, spre propria ei surprindere, schimbă cu el un zâmbet.

Știuse?

Îl deranjase?

Voise s-o curteze? Când o ceruse în căsătorie, la Tŷ Gwyn, vorbise serios? Voise ca ea să accepte?

Așa ceva ar fi schimbat totul.

Dar, dacă o dorise, de ce o ceruse într-un asemenea mod?

Dacă dorești, Anne, ne vom căsători.

Dar ea, oricum, l-ar fi refuzat, bănuia. La fel cum și la Bath ar fi trebuit să-l refuze. Atunci însă, cum i-ar mai fi putut spune nu?

Într-adevăr, urmau să aibă încă un copil în familia lor, iar copilul acela era incomparabil mai important decât ea sau Sydnam.

N-au stat mult la Lindsey Hall, deși fuseseră foarte bine primiți acolo. Mai mult, ducesa nu-și mai încăpea în piele de încântare. Până și Bewcastle rămase în camera de dimineață, să-și bea cafeaua cu ei.

S-au întors acasă la timp pentru prânzișor, iar Sydnam a considerat că putea, în sfârșit, să-și pună-n aplicare planul la care se gândise în ajun. Când îi spusese lui Anne, în micul templu, că aveau nevoie amândoi să se întoarcă îndărăt ca să poată merge apoi înainte, nu știuse în ce fel i se putea aplica acest lucru lui însuși. Crezuse că nu însemna decât a-și permite să-și amintească, să privească în trecut la ceea ce-l atrăsese la pictură și să încerce să-și aducă aminte ce anume încercase să capteze și să realizeze cu penelul. Avea să fie dureros, după ce atâția ani nu-și îngăduise să-și amintească.

Însă la mijloc era mai mult decât amintirile.

Când mergeau pe jos spre casă, fără să vorbească aproape nimic, după ce ploaia se opri, spusese un lucru, în timp ce mergea înaintea ei prin pădure, ca să dea la o parte din drum crengile care ar fi putut-o uda, așa cum i se întâmpla adesea lui.

– Aș vrea, spusese el, să-mi pot vedea măcar unul dintre tablourile vechi. Dar au fost toate distruse.

– O, ba să știi că n-au fost! răspunsese ea, luând din mâna lui o creangă pe care o ținea, ca să-l lase s-o ia înainte. Au fost doar duse în pod. Mama ta mi-a spus.

Sydnam se întorsese fără un cuvânt și, de-atunci, nu mai suflase o vorbă pe acel subiect. Se convinsese, când ajunseseră înapoi, acasă, că era prea târziu ca să le mai vadă bine. Iar acum, în dimineața asta, găsise de cuviință să meargă în vizită la Lindsey Hall.

Acum însă, sosise momentul – și s-ar fi folosit de orice scuză i se ivea, numai să nu facă lucrul pe care nu mai putea să-l evite.

Anne ședea în cealaltă parte a mesei, ascultând-o pe mama lui, care-i povestea despre prima vizită a ducesei la Alvesley, înainte de a-i fi trecut oricui prin minte că Bewcastle îi făcea curte.

– Toți ne pierduserăm orice speranță că avea să se mai însoare, iar Christine era atât de diferită de orice mireasă pe care ne puteam imagina c-ar fi ales-o, încât nici nu visam la ceea ce avea să se întâmple. Dar, deși a rămas acru ca de obicei, cred că e foarte mulțumit de ea.

– O, mamă, dar e mai mult decât doar mulțumit! preciză Lauren. O adoră!

– Cred că și eu am observat, spuse Anne. Într-o seară, când stăteam la Glandwr, i-am văzut de la fereastra camerei mele de culcare cum se plimbau împreună spre culmea falezei de lângă mare. O ținea cu brațul pe după umeri, iar ea îl cuprinsese de mijloc.

Și întoarse capul spre Sydnam, zâmbindu-i.

– Eu mă duc sus, îi spuse el la sfârșitul mesei, când ieșiră împreună din sufragerie.

– Ca să te odihnești?

– Nu. Nu în odăile noastre.

– Atunci, în ale cop... Dintr-odată, în ochii ei se ivi înțelegerea. Nu. Nici acolo. Te duci în pod, Sydnam?

– Da, răspunse el. Cred c-am să mă duc.

Anne îl privi cercetător, în timp ce stăteau singuri la baza scării.

– Preferi să te duci singur? îl întrebă. Sau aș putea să vin și eu cu tine?

Nu era sigur că avea curaj să se ducă singur, deși asta avusese de gând.

– Vrei să vii cu mine? îi răspunse. Te rog...?

Anne îl luă de mână și porniră pe scară împreună, cu degetele înlănțuite.

O jumătate a ultimului etaj era ocupată de camerele servitorilor. Cealaltă, într-o aripă cu totul separată, reprezenta podul propriu-zis al casei și era folosit ca magazie. În copilărie, Sydnam venise frecvent acolo. Toți trei se jucau prin pod – el, Jerome și Kit. Cotrobăiau prin lăzile vechi și născociau povești și jocuri cu ceea ce descopereau pe-acolo. Jerome era cel care purta cel mai adesea peruca veche, jiletca brodată și pelerina unui strămoș din secolul trecut, el fiind cel mai mare, dar Sydnam și le pusese și el într-o zi, după ce se vopsise pe față cu culori din niște ulcicuțe cu boială, aplicându-și și zbenghiuri negre în diverse locuri provocatoare. Cutreierase tot podul în pantofii roșii, cu tocuri înalte, pe care-i găsiseră alături de celelalte echipamente, și cu săbiuța ruginită la șold. Toți fuseseră de acord, după ce râseseră în hohote, că în vremurile acelea trebuia ca bărbații să fi fost foarte încrezători în masculinitatea lor, dacă se îmbrăcau atât de vizibil efeminat.

Acum însă, se ducea acolo cu un scop mult mai dificil.

Găsi ceea ce căuta în a treia încăpere. De fapt,

descoperi că era o cameră dedicată în întregime numai lui – și se întrebă, în treacăt, dacă existau și camere similare, pentru Jerome și Kit.

Uniforma lui de paradă și echipamentele militare se aflau într-o latură a cămăruței, după ușă. Culoarea stacojie a tunicii pălise, devenind aproape roz. Nu le dădu însă prea multă atenție. Simțea mirosul de vopsele. Toate șevalele și materialele lui vechi erau aranjate în ordine. Nici măcar nu erau acoperite cu praf, ceea ce-l duse la concluzia că acele camere erau curățate, ocazional. Toate lucrurile arătau șocant de familiar, ca și cum ar fi intrat în viața altcuiva, pentru a descoperi, dezorientat, că, de fapt, era propria lui viață. Toate păreau să fie atât de vechi...

Fără să-și dea seama, strânse și mai tare mâna lui Anne într-a lui, făcând-o să tresară ușor, aproape neobservat. Totuși, Sydnam îi simți mișcarea și-i dădu drumul.

– Nu-i deloc ușor, spuse el, să te uiți înapoi în propriul tău trecut, mai ales când credeai că toate urmele au fost șterse.

– Într-adevăr, răspunse ea.

Sydnam privea totul în jur, fără să atingă nimic. Inspira încet mirosurile din fosta sa viață.

Era teribil de conștient de tablourile înrămate și de pânzele rezemate de perete, cu spatele spre el.

– Poate, murmură, o fi mai bine să le lăsăm pe toate în trecut.

Anne închise ușa în urma ei, iar Sydnam observă că și fereastra era curată, lăsând să intre multă lumină de-afară, unde strălucea soarele.

– Dar atunci, continuă el, mă vor bântui la nesfârșit. Și, dacă stai să te gândești, nu sunt decât niște simple picturi și nimic mai mult.

Porni înainte, atinse una dintre rame, ezită o clipă, trase aer în piept, apoi ridică pictura și o întoarse, rezemând-o iar de perete, dar cu fața spre el de astă dată.

Fusese favorita mamei lui – aceasta și-o agățase în

budoarul ei. Reprezenta micul pod cocoșat care traversa pârâul, sub panta grădinilor de la răsărit de casă, iar în tablou se mai vedeau, pe lângă pod, apa și copacii de deasupra. Sydnam întoarse încă un tablou și-l puse lângă cel dintâi. Era vechea colibă a pădurarului, din codrul de la miazăzi de podul palladian, arătând lemnul tocit de vreme al casei, cărarea bătucită care ducea până la ușa, lespedea veche de piatră netedă, lucioasă, care forma pragul, și copacii din jur. Întoarse încă un tablou.

Când termină, le întorsese pe toate: picturile mai grele, cu rame, în spate, iar pânzele neînramate proptite în fața lor, astfel încât să le poată vedea pe toate. Se numărau printre ele și micul templu, văzut de pe malul celălalt, una dintre bărci amarată în stufăriș, umbrarul cu trandafiri, precum și numeroase alte scene, aproape numai din parcul Alvesley. Toate tablourile erau pictate fie în acuarelă, fie în ulei.

Nu avea idee de cât timp le contempla, dar dintr-odată deveni conștient de faptul că Anne nu se clintise din locul unde stătea, lângă ușa, și că nu scosese o vorbă. Trase adânc aer în piept și se uită la ea.

– Zău că erau foarte bune, spuse el.

– Erau? sublinie Anne, privindu-l fix.

– Puteam să văd unitatea esențială a tuturor lucrurilor.

Puteam să văd că podul făcea legătura între parcul cultivat și drumul spre locurile sălbatice, dar, de fapt, erau unul și același. Puteam să văd că oamenii trecuseră podul, că apa curgea pe dedesubt – aspecte esențiale ale întregului tablou. Puteam să văd că barca din cealaltă pictură, asta de-aici, fusese adusă de un vâslaș, dar aceasta era doar o parte componentă a întregului, fără să facă nicidecum ca omul să pară superior. Coliba aceea veche făcea parte din pădure, și tot pădurea avea să-i revină în cele din urmă, după ce oamenii n-ar mai fi avut nevoie de ea. Trandafirii erau cultivați cu grijă, dar aveau o putere mai mare decât a mâinii care-i plantase și care-i curăța – și totuși, și acea

mână făcea parte din tot ansamblul, creând ordine și frumusețe din sălbăticie, adică tocmai ceea ce ne îndeamnă natura noastră omenească să facem. Înțelegi ce vreau să spun... sau îndrug vorbe fără nicio noimă?

– Da, te înțeleg, răspunse ea, și știu că asta era viziunea ta, Sydnam. O pot distinge în tablouri. Pulsează de ceva mult mai important decât ele însele.

– Erau într-adevăr foarte bune, zise el, cu un oftat.

– Ai mai spus-o încă o dată. Erau foarte bune. Acum însă, nu mai sunt bune? Pe mine, una, mă uimesc. Mă lovesc chiar aici, adăugă ea, atingându-și inima.

– Sunt lucrările unui băiețandru, replică Sydnam. Ceea ce mă miră e că nu sunt nici pe departe atât de bune pe cât mi le aminteam.

– Sydnam..., începu ea, dar fu întreruptă de mâna lui ridicată.

– Oamenii se schimbă. Și eu m-am schimbat. Nu-mi dădusem seama de asta, în legătură cu viziunea mea artistică. O credeam statică, încremenită... Ce spuneai, ieri? Ceva în sensul că viziunea se adaptează?

Poate că ți-ai lăsat propria viziune să te stăpânească, în loc de a o supune voinței tale. Își amintea cuvintele ei cu cea mai mare exactitate.

– Da, confirmă ea. M-am gândit că, poate, dacă i-ai acorda o șansă...

– Vorbeai despre starea mea fizică, spuse el. Dar se aplică și vârstei mele, și timpului. Vârsta și experiența mi-au influențat la rândul lor viziunea.

– În ce sens ai picta altfel, acum? îl întrebă.

– Băiatul ăsta, îi răspunse el, arătându-i tablourile cu o mișcare a mâinii, era un romantic. Credea că frumusețea este aceea care le leagă pe toate la un loc. Și, pentru el, acesta era adevărul. Pentru el, viața era frumoasă. Era foarte tânăr. Cunoștea atât de puțin viața... Vedea frumusețea, dar nu simțea nicio pasiune adevărată. Cum ar fi putut? Nu știa ce e aceea... pasiunea. Nu întâlnise cu

adevărat forța opusului frumuseții.

– Așadar, acum ești mai cinic? îl întreabă Anne.

– Cinic? se încruntă el. Nu, nu așa e cuvântul... Știu că există și o latură urâtă a vieții – și nu numai a vieții omenești. Știu că nimic din tot ceea ce există nu poate fi doar frumos și atât. Nu mai sunt un romantic, așa cum era băiatul asta. Dar nici cinic nu sunt. Există ceva care dăinuiește în toate formele de viață, Anne, ceva solid... Ceva. Ceva îngrozitor de slab, și totuși, în același timp, incredibil de puternic. Dumnezeu, poate, deși ezit să folosesc acest cuvânt pentru a descrie ceea ce le ține pe toate unite laolaltă, de vreme ce mintea plăsmuiește imediat o imagine a unei făpturi supraomenești. Nu la așa ceva mă refer.

– Atunci, la iubire? sugeră ea.

– Iubire...? se încruntă Sydnam, îngândurat.

– Îmi amintesc un lucru pe care l-a spus Lady Rosthorn în ziua aceea când ea și David s-au dus să picteze pe faleză, și ai trecut și tu pe-acolo. Atunci, pe moment, mi s-a părut un lucru foarte interesant și l-am reținut. Stai să vedem dacă mi-l mai amintesc bine...

Închise ochii, concentrându-se câteva momente.

– Da, asta e: ...adevăratul înțeles al lucrurilor se află în adâncul lor, și e întotdeauna frumos, fiindcă e dragoste – nimic mai simplu.

– Dragoste – nimic mai simplu, repetă el. Morgan a spus asta? Va trebui să mă gândesc. S-ar putea să aibă dreptate. Dragoste... Totuși, e îngrozitor, nu? N-aș fi putut supraviețui atâtea zile, în Peninsula, dacă nu mă ajuta dragostea. Ura n-ar fi folosit la nimic. Când mă concentram asupra urii contra celor ce mă capturasă, ajungeam la un pas de a fi zdrobit, așa că mă gândeam, în schimb, la Kit și la restul familiei mele. Iar în cele din urmă, am ajuns să mă gândesc la mamele și soțiile și copiii oamenilor care-mi făceau acele lucruri. Avem deprinderea, cred, să credem că dragostea ar fi una dintre

stările omenești de maximă slăbiciune – dar, de fapt, nu este slabă deloc. Poate că tocmai ea este forța care le parcurge pe toate și unește totul. Dragoste – nimic mai simplu. Îmi place cum sună.

– Și ce-ai să faci? îl întreabă Anne.

Întoarse capul s-o privească.

– În niciun caz nu sunt mulțumit de tablourile astea, spuse el. Nu le pot lăsa ca unică moștenire artistică rămasă de pe urma mea. Va trebui să mă apuc iar de pictat, cred.

– Cum?

Un moment, îl cuprinse teroarea și o frustrare teribilă. Cu mâna stângă și gura?

Poate că ți-ai lăsat propria viziune să te stăpânească, în loc de a o supune voinței tale.

– Cu mari eforturi de voință, răspunse el, venindu-i alături; se aplecă, lăsându-se cu toată greutatea pe ea. Nu știu cum anume... Cumva. Ce capriciu al sorții te-o fi adus în viața mea, Anne?

– Nu știu, răspunse ea, iar Sydnam văzu limpede că avea lacrimi în ochi.

– Erai acolo și mă așteptai, continuă el, chiar înainte de a mi se fi întâmplat toate astea. Propriile tale experiențe trăite te pregătiseră să-mi vii în ajutor. Și chiar înainte să fi pățit eu ceea ce-am pățit, eram deja gata să vin în ajutorul tău. Spune-mi că am dreptate. Spune-mi că ne putem salva unul pe altul.

Și-și puse gura, ușor, peste a ei.

– Ai dreptate, îi răspunse ea. Toate experiențele din viețile noastre ne-au adus spre acest moment. Ce ciudat! Nu mai departe de ieri, și Lauren a spus ceva asemănător.

Sydnam o sărută din nou, mai apăsător.

Dar cel mai mare miracol, după cum știa bine, nu era acela că avea să picteze din nou – oricât de nesocotită și prostească ar fi părut o asemenea idee –, ci că o întâlnise pe femeia aceasta, ale cărei experiențe personale o înzestraseră spre a-i înțelege durerea și a-i da curajul de

care avea nevoie ca să-i facă față, în loc de a încerca zadarnic s-o suprima, așa cum abia acum își dădea seama că se străduise, fără niciun rost, în toți anii trecuți de când se întorsese din Peninsula. Iar propriile lui experiențe îl pregătiseră să-i înțeleagă și el ei durerea. O, numai de-ar putea găsi o cale de a o ajuta să se vindece... Numai de se găsea o cale...

– Hai să coborâm și să ieșim la o plimbare, vrei? îi propuse. E o zi atât de frumoasă, în pofida frigului.

Deschise ușa și ieși din încăperea împreună cu ea, cu mâinile din nou înlănțuite, după ce închise ușa în urma lor. Lăsă în urmă picturile, viziunea trecută și pe fostul lui sine, încă înșirate lângă pereți, unde prin fața lor jucau firișoare de praf în razele de soare ce pătrundeau prin fereastră.

În chip ciudat, acum că se hotărâse să picteze din nou, înțelegea că pictura nu mai putea fi niciodată acea pasiune unilaterală, atotdevoratoare din viața lui, care fusese odinioară. Acum, avea atâtea lucruri mai importante...

Avea o soție. Avea un fiu vitreg. Și-l mai avea și pe copilul nenăscut.

Familia lui.

Dragoste – nimic mai simplu.

Numai Morgan ar fi fost în stare să găsească o expresie ca asta.

A doua zi, în aer continua să plutească frigul toamnei, dar Anne simți și puțină căldură de la soare. Ridică fața într-acolo, renunțând să mai simuleze că citea. Își adusese o carte cu ea, afară, numai pentru ca nici David și nici Sydnam să nu se simtă stânjeniți de prezența ei acolo – dar amândoi păreau să fi uitat până și de simpla ei existență. Puse cartea pe pătura pe care o întinsese pe iarbă, ca să absoarbă orice umezeală rămasă de la roua din timpul nopții, și-și cuprinse genunchii cu brațele, pe sub pelerina călduroasă pe care o purta.

David și Sydnam pictau... amândoi.

Pictura în aer liber, cu vopsele în ulei, nu era tocmai cea mai convenabilă dintre activități, de vreme ce aveau nevoie de atât de multe materiale. Dar David voise să iasă și să picteze afară – și Sydnam, de asemenea.

Anne își îngropase și ea nasul în carte mai devreme, după cum recunoștea acum, fiindcă-i era aproape frică să se uite la Sydnam. Șevaletul lui era pus pe malul de miazănoapte al lacului, însă foarte departe de casă. Recunoscuse locul dintr-unul din tablourile pe care le văzuse în ajun. În apă creștea stuf, iar o barcă veche cu vâsle era legată de un scurt ponton de lemn. În mijlocul lacului, nu foarte departe, se afla o insuliță.

Soarele se reflecta în apă, la fel cum arătase și în vechiul tablou. Dar acum mai sufla și o ușoară briză,

încrețind în vălurile mărunte suprafața lacului. În pictura pe care o văzuse, apa era netedă ca oglinda.

David ceruse ajutor de câteva ori, și de fiecare dată Sydnam i-l oferise, fără să se plângă că-l întrerupea din lucrul lui. Dar, în cea mai mare parte a timpului – adică aproape o oră – muncise la propriul lui șevalet, cu pensula ținută strâns în pumnul stâng, ca un jungher, și cu capătul în gură, ca să rămână stabil, în vreme ce picta.

Anne putea să vadă rezultatele din locul unde ședea pe pătură – dar, dacă la început se așteptase, pe jumătate, la semne și sunete de frustrare sau chiar mai rău, acum putea nutri speranța că nu făcuse o greșală îngrozitoare îndemnându-l să încerce un lucru care se putea dovedi prea bine imposibil.

Încercă să se relaxeze, de teamă că orice tensiune sau îndoială pe care o simțea i s-ar fi putut transmite și lui Sydnam. Dar știa că el nici măcar nu era conștient de existența ei.

Se întrebă ce se întâmpla în acele momente la școală. Oare Lila Walton se descurca destul de bine cu lecțiile de geografie și de matematică, ca să fie avansată în funcția de profesoară titulară? Totuși, era încă atât de tânără! Dar Agnes Ryde, se integrase ea în viața de la școală, dându-și seama că locul ei era acolo, fără a fi nevoită să lupte ca să fie acceptată de celelalte? Cine urma să pună în scenă spectacolul de Crăciun din anul acela? Susannei îi era dor de ea? Dar Claudiei?

Ea, una, le ducea lipsa. Preț de câteva momente, își rezemă fruntea de genunchi și simți un val de dor, la gândul împrejurimilor familiare, al mirosurilor și al atmosferei din școală. Oare fiecare femeie recent căsătorită, oricât de fericită în esență ar fi fost, se simțea oarecum însingurată la început, după ce fusese smulsă din mijlocul familiei și al prietenilor?

Susanna și Claudia erau familia ei.

Și simți nevoia să te duci acasă, Anne.

În Gloucestershire.

Sydnam cutezase să spere, să viseze din nou. Și iată-l – acum picta!

Dar între situația lui și a ei nu exista nicio asemănare.

Când îl văzu, în sfârșit, ștergându-și pensula, în felul lui caracteristic, stângaci, dar și eficient, în același timp, de om cu o singură mână, se ridică în picioare și porni spre el, cu puțină teamă. Sydnam însă o văzu venind și se trase într-o parte, fără o vorbă, ca s-o lase să-i vadă pânza.

Era extraordinară, cu totul altfel decât toate picturile pe care le văzuse înainte, inclusiv propriile lui tablouri din podul casei. Vopseaua fusese aplicată energic pe pânză, dar și cu o anume stângăcie – fiecare trăsătură de pensulă fiind groasă, distinctă față de toate celelalte. Anne însă nu observa defectele – dacă erau, într-adevăr, „defecte”. Ceea ce vedea era faptul că lacul și trestiiile erau însuflețite, pline de lumină, energie și mișcare, și aveau o frumusețe aprigă care amenința să copleșească și să distrugă atât debarcaderul, cât și barca. Și totuși, aveau și ceva ce părea aproape demn, ceva neclintit, care le ținea acolo ca și cum nimic nu le-ar fi putut urni din loc. Omenirea nu-i impusese naturii propria ei stăpânire. Mai degrabă, apa lăsase umanitatea să devină o parte din ea, să-i ia cu împrumut puterea și să aibă parte de plutare.

Dragoste – nimic mai simplu.

Sau, poate, descifra prea multe într-o scenă care, fără îndoială, era redată stângaci. Poate că, pur și simplu, voia doar să vadă semnele măreției, și atâta tot.

Era o pictură impregnată de viziune și pasiune.

Ridică privirea spre ochiul lui și fu pe deplin conștientă de banda neagră care-i acoperea orbita dreaptă. Vederea lui se schimbase – atât viziunea interioară, cât și simțul exterior al văzului. Și nici el nu mai era băiatul ale cărui lucrări le văzuse în ajun. Văzuse, de-atunci, urâtenia ca și frumusețea, dar nu se lăsase doborât. Și acceptase înfrângerea cu distincție, după care

se înălțase mai presus de ea, ca s-o transforme în victorie.

– Sydnam.

Îi zâmbi încet, clipind din ochi, ca să și-i limpezească de lacrimile care se adunaseră acolo.

– E de-a dreptul îngrozitor, spuse el, deși ochiu-i era strălucitor, iar glasul, puternic. Iar procesul e ca un drum printr-o pădure deasă, după ani de zile în care am mers pe un drum bine bătătorit. Dar îmi voi croi o cale nouă. Următoarea pânză va fi mai bună, iar cea de după ea, și mai bună. Și astfel, începe iar intangibila căutare a perfecțiunii.

Cu o asemenea stare, cel puțin, putea și ea să se identifice.

– În fiecare an cât am predat ca profesoară, îi răspunse, schimbam câte ceva din conținutul și metoda lecțiilor, convinsă că de data asta, în sfârșit, urma să am un an perfect.

– Anne, replică el, și o parte din lumina aceea aprigă se stinse din ochiul lui, astfel încât acum o privea cu o expresie mai blândă și mai conștientă de ea ca persoană. Anne, draga mea dragă, mi-ai dăruit deja atât de mult... Și totuși, eu ți-am luat tot ceea ce-ți era scump, în afară de fiul tău. Cum aş putea să mă achit vreodată...?

Dar David îi chemă la el înainte ca Anne să poată protesta, așa că porniră într-acolo.

– Barca e tot prea maro, domnule, se plânse el, aproape fără s-o ia în seamă pe Anne, și apa, prea albastră. Dar îmi place felul cum arată suprafața, acum când nu mai e netedă.

– Hmm..., făcu Sydnam. Înțeleg ce vrei să zici. Dar lucrul cel mai extraordinar la uleiuri este că poți să adaugi iar și iar culoare, peste cea care deja se află pe pânză. Barca pare aproape nouă, nu-i așa? Cum poți s-o îmbătrânești, așa ca să arate la fel cum o vezi tu acum, pe lac? A, dar văd că lemnul se cojește pe alocuri – ai prins aspectul ăsta. Bravo!

– Să încerc să amestec și puțin din culoarea asta, domnule?

În timp ce David și Sydnam se consultau astfel, Anne porni înapoi spre pătură și deschise un coșuleț de picnic, pe care îl luase la propunerea soacrei ei. Conținea chifle umplute cu brânză și morcovi noi din grădina de zarzavaturi, câte un măr lucios pentru fiecare, o sticlă de cidru și încă una, cu limonadă.

Le mâncară și le băură pe toate după ce-și curățară și-și strânseseră ustensilele de pictură, lăsând pânzele încă umede să se usuce pe șevalete. Anne avea senzația unei zile binecuvântate, care-i sporea mai mult ca oricând speranțele că, odată ajunși acasă, la Tŷ Gwyn, aveau să poată funcționa ca o familie, ba chiar și să-și găsească fericirea cu toții, unii alături de ceilalți. Și-l mai aveau și pe viitorul copil, să-l aștepte cu nerăbdare. Atât de multe temeri, ba chiar și spaima, fuseseră implicate atunci când descoperise că era însărcinată, încât abia acum își putea îngădui să se gândească la marea bucurie de a ști că urma să fie din nou mamă. Spera ca de data asta să aibă o fetiță, deși ar fi fost la fel de frumos și să nască încă un băiat. Ceea ce spera cu adevărat era să fie un copil frumos, sănătos și plin de viață.

Desigur, încă mai rămânea marea problemă a unei căsnicii care amenința să fie asemănătoare unui celibat...

Și pe urmă, cu totul fără veste, când se aștepta mai puțin, când avea garda complet jos, se pomeni confruntată cu criza despre care știa că trebuia să se producă, într-o zi, curând, dar pentru care încă mai era cu totul nepregătită. David începu să pună întrebări:

– Dumneavoastră sunteți tatăl meu vitreg, domnule, spuse el, în timp ce ingenunchea pe o margine a păturii, privindu-l ținută pe Sydnam. Nu-i așa?

– Într-adevăr, răspunse Sydnam, oprindu-se înainte de a mai mușca încă o dată din măr. Sunt însurat cu mama ta, iar tu ești fiul meu vitreg.

– Dar nu sunteți tatăl meu adevărat, continuă băiatul.
El s-a înecat, e mort...

– Așa e, nu sunt tatăl tău adevărat, recunosc Sydnam.
David întoarse capul spre mama lui.

– Cum îl chema? o întrebă.

Anne trase aer în piept, încet.

– Tatăl tău a fost Albert Moore, spuse ea, fără să se mai poată convinge că David era prea mic ca să i se dea răspunsuri sincere.

– Atunci, nu se lăsă el, pe mine de ce nu mă cheamă David Moore?

– Pentru că eu nu m-am măritat niciodată cu tatăl tău, îi explică Anne, așa că ai primit numele meu de familie.

– Dar s-ar fi înșurat cu tine, dacă nu murea, spuse David, încruntându-se.

Anne nu-l putea minți în față, dar considera totuși că era prea mic ca să știe adevărul.

– Numai că a murit..., răspunse ea. Îmi pare rău, iubituie.

Adevărul era că nu-i părea rău deloc.

– Pe vărul Joshua îl cheamă Joshua Moore, sublinie băiatul. E vărul meu, prin urmare?

– Era vărul lui Albert, îi spuse Anne. Așa că și ție ți-e un fel de văr.

Văr de gradul întâi, la o generație diferență, mai precis spus.

– Daniel și Emily îmi sunt și ei veri, continuă David.

– Veri de-al doilea, da.

– Mamă, o privi el cu o expresie rănită în ochi. Pe cine mai am? Domnul Butler îi are pe unchiul Kit, mătușa Lauren, Andrew, Sophie și Geoffrey, și pe bunica și bunicul, dar pentru mine ei sunt doar rude vitrege, fiindcă și el nu mi-e decât tată vitreg. Pe cine mai am, care să-mi fie ai mei, nu vitregi?

Mâna lui Sydnam o atinse pe a ei, pe pătură, iar Anne își dădu seama că nu era un gest accidental, deși durase

foarte puțin. Apoi, ridicându-se în picioare, Sydnam porni agale spre malul lacului, dar rămase destul de aproape ca să-i poată auzi în continuare.

– O cunoști pe Lady Prudence, din Cornwall, spuse Anne, trăgându-l pe David lângă ea, pe pătură. Este căsătorită cu Ben Turner, pescarul. Iar Lady Constance e măritată cu domnul Saunders, administratorul de la Penhallow. Și poate ți-o mai amintești pe Lady Chastity, care locuia la Penhallow când eram noi la Lydmere, deși acum se numește Lady Meecham și locuiește cu soțul ei. Toate au fost surori ale tatălui tău. Sunt mătușile tale.

David o privea cu ochi mari, și mai rănit decât înainte.

– Nu mi-au spus asta niciodată, protestă el. Și nici tu nu mi-ai spus-o!

– N-am fost măritată cu fratele lor, David, încercă ea să-i explice. Iar când vei crește mai mare, ai să înțelegi de ce contează acest lucru. N-am vrut să abuzez de bunăvoința lor. Dar Joshua mi-a spus că toate vor să recunoască relația dintre noi, și pe tine să te întâmpine ca nepot al lor.

Desigur, nu era adevărat că nu voia să „abuzeze de bunăvoința lor”. Nici măcar în sinea ei nu voise să recunoască faptul că David avusese un tată, și că acela fusese Albert Moore. Dar ajunsese să-și dea seama că ceea ce-și dorea sieși nu era neapărat bun și pentru David.

Oricât de oribil era gândul, Albert Moore fusese tatăl lui.

– Mai am și pe altcineva? întrebă el.

Anne nu voia s-o menționeze pe moștenitoarea marchiză de Hallmere, bunica lui David, care nu mai locuia în Cornwall și o ura pe Anne, și ca atare și pe David, cu patimă. Ridică privirea aproape fără voie, pentru a-l vedea pe Sydnam uitându-se la ea, peste umăr, cu o expresie fermă.

Trase adânc aer în piept, încă o dată, apoi îl expiră încet:

– Da, ai o bunică și un bunic, în Gloucestershire, spuse ea. Niște bunici adevărați – mama și tatăl meu. Și-i mai ai și pe mătușa Sarah și unchiul Matthew, care sunt sora și fratele meu.

Băiatul se ridicase iar în genunchi, privind-o cu ochii cât cepele.

– Și veri...? vru el să știe.

– Nu știu, David, răspunse Anne. Nu i-am mai văzut, și nici n-am mai auzit de ei, de ani de zile.

Dar mai exista, desigur, încă un unchi. Și auzise despre el, deși scrisorile pe care i le trimitea mama ei de două ori pe an erau întotdeauna scurte și se refereau la chestiuni fără nicio legătură cu familia.

– De ce? insistă băiatul.

– Cred, îi zâmbi mama lui, că am fost mereu prea ocupată. Sau, poate, ei or fi fost...

David o privea în continuare și, cumva, Anne își dădu seama că știa ce avea să spună, înainte de a deschide gura.

– Dar acum nu mai ești atât de ocupată. Putem merge să-i vedem, mamă. Putem. O să ne ducă tatăl meu vitreg. Putem să mergem. Nu-i așa?

Anne își linse buzele uscate. Nu voia să se uite iar la Sydnam, deși era pe jumătate conștientă că acesta se întorsese iar cu fața spre lac.

Mai bine ar fi mințit.

Dar, nu – era timpul. Fiul ei avea dreptul să cunoască adevărul.

– Poate reușim să mergem, cu un prilej, spuse ea.

– Când?

– După ce ne terminăm vizita aici, probabil... dar nu-ți promit nimic...

– Nemaipomenit! exclamă băiatul, sărind în picioare. Ați auzit, domnule? Am o bunică și un bunic de-adevăratelea, și o să mergem să-i vedem! O să le spun și unchiului Kit și mătușii Lauren! Chiar acum mă duc să le spun!

– Mai bine ia-ți cu tine și materialele de pictură, îl sfătui Anne, iar fiul ei se repezi într-acolo, le adună pe toate, atent să nu-și mânjească pânza, și o luă la fugă în direcția casei, fără să-i mai aștepte nici pe ea, nici pe Sydnam.

*

Anne își cuprinse genunchii strâns cu brațele, aplecându-și capul și rezemându-și fruntea de ei.

Sydnam se întreba dacă i-ar fi vorbit lui David despre familia ei, acceptând chiar să-l ducă acolo în vizită, dacă el nu i-ar fi spus ceea ce-i spusese la templu, cu două zile în urmă.

O respinseseră. Ba nu, o iertaseră, ceea ce, după câte se părea, fusese și mai rău. Și niciodată nu întrebaseră despre David, nici nu-și manifestaseră dorința de a-l vedea.

Nu putea decât să-și imagineze ce simțea ea acum. Dar decizia ei era irevocabilă, iar el știa lucrul ăsta. David ardea de nerăbdare să se ducă acolo.

– Te-ai plimbat vreodată cu barca? o întrebă el.

– Poftim? îl privi Anne cu ochii lipsiți de expresie, fără să înțeleagă.

– Eu, da, continuă Sydnam, dar cu ani și ani de zile în urmă. Cred c-aș mai putea să vâslesc și acum, însă ar fi un gest cam defetist. Mă bate gândul că un vâslaș cu un singur braț s-ar învărti la nesfârșit în cerc, fără să ajungă nicăieri. Ceea ce seamănă cu viața însăși, cred, dacă adoptăm o viziune pesimistă asupra ei.

Îi zâmbi. Se bucura oricând că putea face haz de propriile lui handicapuri.

– Da, am vâslit și eu, răspunse Anne, privind prudentă spre locul din spatele lui, unde se afla barca pe care o pictaseră nu demult amândoi, el și David. În Cornwall, am locuit pe malul mării, ani de zile. Dar n-am mai făcut-o de mult. Și niciodată nu m-am priceput prea bine. Mereu afundam vâslele prea adânc în apă și încercam să împing

marea pe lângă barcă, în loc de a împinge barca înainte pe mare.

– Pare cam obositor, remarcă Sydnam.

– Și imposibil, completă ea.

– N-am mai fost pe insulă de ani de zile. Ai vrea să mergem azi până acolo?

– Și să vâslesc eu? Își puse Anne mâna streășină la ochi, probabil ca să aprecieze mai corect distanța. Dacă ai de pierdut o oră, două, trei...

– Dar sunt mult prea galant ca să-ți pretind să faci toată treaba numai tu, singură. Mă gândeam să vâslim în echipă, ca și cum am fi tras la rame – tu pe dreapta, eu pe stânga.

– Sună ca o cale sigură spre dezastru, comentă ea.

– Știi să înoți?

– Da.

– Iar eu pot să calc apa și să-mi mențin cumva capul la suprafață. Am supraviețuit unui naufragiu, la care, oricum, nu mă aștept, în cazul ăsta. Am încredere în talentul tău la vâsle, și într-al meu. Desigur, dacă nu te ține curajul...

Anne zâmbi, apoi chicoti, și în sfârșit izbucni într-un râs cu hohote.

– Ești nebun!

– Îmi recunosc vina, îi zâmbi și el. Dar întrebarea este: m-am însurat cumva tot cu o nebună?

– Cât de adâncă e apa aia? se interesă ea, punându-și mâna streășină la ochi, cu îndoială.

– Ți-ar veni cam până la sprâncene, în locurile unde-i cel mai adâncă.

– Când ridic din sprâncene?

– Deci, ești o fricoasă. Hai să ne întoarcem acasă, propuse el.

– În veci n-o să încăpem unul lângă altul pe băncuța aia, continuă Anne, întorcându-se iar spre barcă.

– Ba o să încăpem, dacă nu te deranjează puțină intimitate. Mie îmi lipsește brațul drept, așa că ocup mai

puțin loc, amintește-ți. Iar tu nu ești foarte voluminoasă... încă.

Anne ridică brusc privirea spre el, roșind.

– Ești nebun, repetă ea. Hai s-o facem!

Era o idee nebunească – recunoștea chiar și el, în sinea lui, fără nicio obiecție. Hotărâse cu mult timp în urmă ce anume-i era greu, dar posibil – călăritul, de exemplu – și ce rămânea absolut imposibil. Vâslitul făcea parte din a doua categorie, dar, în fond, tot acolo intra și pictatul. Mai mult, acesta din urmă stătuse tot timpul în capul listei. Dar, în dimineața aceea pictase. Iar acum, se simțea capabil de orice. Se simțea ca un adevărat Hercule.

Debarcaderul nu mai era la fel de stabil pe cât și-l amintea. Păși pe el cu grijă, însă, și ținu barca în timp ce Anne cobora în ea, cu mișcări foarte delicate și fără ajutorul lui, din moment ce singura lui mână ținea barca. Anne se întoarse în loc, așezându-se pe băncuță, apoi râse, chipurile speriată, când își dădu pelerina la o parte, ca să nu-i stânjenească brațele. Sydnam coborî după ea, așa că Anne se trase într-o parte ca să-i facă loc pe băncuță, cauzând o înclinare a bărcii, care se balansă alarmant. Scoase un ușor țipăt, și râseră amândoi.

Aproape că avusese dreptate. Stăteau foarte înghesuiți pe banchetă.

– Sper, spuse ea, ridicând o vâslă și potrivind-o în furchet, că n-am uitat să-mi rostesc rugăciunile, aseară.

– Dacă tu ai uitat, eu mi le-am făcut, replică el, chinuindu-se să pregătească și cealaltă vâslă. E valabil pentru amândoi.

Dezlegă funia și împinse barca de lângă ponton.

Anne scoase un țipăt ușor, apoi râse din nou.

Avură nevoie de o jumătate de oră ca să vâslească până la insulă. Dar, după cum o informă Sydnam când în sfârșit ajunseră la plaja de-acolo și săriră din barcă pentru a o trage împreună pe uscat, ar fi putut traversa Canalul Mânecii dus-întors, numai de-ar fi mers drept, în loc să

tot răătăcească aiurea în cercuri, vreme de douăzeci de minute, în timp ce încercau amândoi să regăsească mișcările corecte ale vâslitului, pentru a căuta apoi, după ce reușiseră de bine, de rău acest lucru, să tragă la rame în armonie unul cu celălalt.

Amândoi râdeau atât de tare, încât Anne abia mai putea să articuleze o vorbă.

- Cum, cum, cum... Dumnezeu o să ne mai în-în-
întoaaarcem? întrebă ea.

– Pe pământ, în niciun caz – decât dacă vrei să încerci o alergătură pe fundul lacului, Anne. Iar atunci, fă bine și ține-ți sprâncenele ridicate, ca să nu ți se ude! Eu, unul, am de gând să traversez tot cu barca.

Îi luă mâna într-a lui, observă că avea palma înroșită și
brăzdată de urme ale vâslei, și o ridică la buze.

– Dacă-ți ies bășici, spuse el, în veci n-am să mi-o iert.

– Câteva bășicuțe ar fi un preț neînsemnat pentru distracția de a ne fi plimbat împreună cu barca, replică ea. Când te-ai distrat cu adevărat ultima oară, Sydnam? O distracție prostească, nebună, ca asta, vreau să zic...?

Sydnam încercă să-și aducă aminte, și nu reuși.

– Acum o veşnicie, răspunse el.

– Iar eu, de cel puțin tot atâta vreme.

– Asta a fost într-adevăr o distracție strașnică, fu Sydnam de acord. Dar poate ar fi mai bine să așteptăm până ajungem nevătămați pe mal, înainte de a trage vreo concluzie finală. Vino să vezi și plaja cealaltă.

Era o insuliță artificială, făcută de mâna omului, dar latura ei opusă fusese întotdeauna unul dintre locurile favorite ale lui Sydnam, pentru că oferea condiții excelente de înot și dădea în partea opusă casei, care, oricum, era destul de ascunsă printre copaci. Malul cu iarbă cobora într-o pantă blândă spre apă, iar vara era acoperit cu flori de câmp. Chiar și acum, câteva specii mai rezistente supraviețuiseră. Sydnam și frații lui se scăldaseră adesea goi acolo, fără să fi fost prinși niciodată.

– Aici e într-adevăr ca-n paradis, remarcă Anne, așezându-se pe iarbă, cu privirea spre apă.

– Ar fi trebuit să aducem și o pătură, spuse Sydnam.

– Iarba e uscată, îl asigură ea, frecând-o cu o palmă. Iar locul e la adăpost de vânt. Mi-e aproape cald.

Sydnam se așeză alături, culcându-se apoi pe spate, cu privirea spre cer.

- Sydnam, îl întreabă ea, peste câteva minute, aplecându-se deasupra lui ca să-l privească în față, ai să ne duci?

- În Gloucestershire? Da, desigur. Știi bine c-am s-o fac.

Anne îl privi câteva clipe.

– Cred, spuse ea, că ar fi mai bine să-ți spun tot ce s-a întâmplat.

– Da, răspunse Sydnam, și eu cred.

Își ridică încet mâna, atingând-o ușurel pe obraz cu dosul degetelor.

– Vino aici, o chemă, întinzându-și brațul peste iarbă, pentru ca Anne să-și rezeme capul pe el – ceea ce și făcu, după ce-și aruncă boneta într-o parte.

Atunci, Sydnam o cuprinse și o trase până când capul ei ajunse pe umărul lui.

– Cred c-ar trebui să-mi spui, repetă.

– Urma să mă mărit cu Henry Arnold, începu ea. Dar amândoi eram foarte tineri – prea tineri ca să ne căsătorim –, iar tatăl meu avea dificultăți financiare, așa că m-am oferit să mă angajez guvernantă, pentru câțiva ani. M-am dus în Cornwall și, o vreme, am avut senzația că mi se frângea inima – îl cunoșteam pe Henry de-o viață și mi-era mai dor de el decât de oricare alt membru al familiei. Nu eram logodiți oficial, dar toată lumea știa că aveam o înțelegere. Și toți erau mulțumiți – atât familia mea, cât și a lui.

„Iar el a părăsit-o“, reflectă Sydnam, așteptând partea cea mai dureroasă a istorisirii.

- Și apoi, continuă Anne, la scurt timp după ce

făcusem o vizită acasă și sărbătoriserăm ziua de naștere a lui Henry, care împlinise douăzeci de ani, am fost nevoită să le scriu... ca să le spun ce mi se întâmplase. Și i-am scris și lui Henry.

„Și netrebnicul a repudiat-o.”

– Mama mea mi-a răspuns la scrisoare, urmă ea, și mi-a spus că mă iertaseră și, dacă voiam, mă puteam întoarce acasă după aceea – am presupus că se referea la nașterea copilului –, dar poate că era mai bine să nu mai vin...

Sydnam închise ochiul, în timp ce cu mâna se juca în părul ei. Cum putuse o mamă, oricare mamă, să nu se grăbească să-i fie alături fiicei sale în asemenea momente? Cum putea un tată să nu alerge să-i ceară socoteală bestiei care o batjocorise?

– Henry nu mi-a scris, adăugă ea.

„Nu, nici n-ar fi fost de așteptat s-o facă.”

– Și pe urmă, la doar trei săptămâni după prima scrisoare, mama mi-a scris din nou, ca să mă anunțe că Sarah, sora mea mai mică, tocmai se măritase... cu Henry Arnold. La o lună după sosirea scrisorii mele. Tocmai la timp ca să facă toate pregătirile. Și a adăugat din nou că poate ar fi mai bine să nu mă întorc acasă – niciodată, după cum am presupus eu.

Mâna lui Sydnam se opri, rămânând nemișcată în părul ei.

– Nu știam câte lovituri aş mai fi putut să primesc, continuă ea, cu vocea puțin mai ascuțită. Mai întâi, Albert. Apoi, descoperirea că așteptam un copil. După aceea, alungarea de către marchiza de Hallmere, mama lui Albert. În continuare, respingerea din partea propriilor mei părinți. Și, în fine, trădarea. Nici nu poți să-ți imaginezi cât de îngrozitor a fost, Sydnam. Îl iubisem pe Henry, îl iubisem din toată inima mea tânără. Iar Sarah era sora mea dragă. Ne destăinuiserăm una celeilalte toate speranțele și visurile noastre de fete. Știa ce sentimente aveam pentru el.

Își îngropă fața în umărul lui Sydnam. Acesta întoarse capul, ca s-o sărute pe creștet, și observă că plângea. O strânse mai tare, la fel cum și ea îl strânsese în brațe, cu doar două zile în urmă. Nu încercă să-i vorbească. Ce-ar fi avut de spus?

Într-un târziu, Anne tăcu, rămânând nemișcată.

– Și te mai miri, îl întrebă ea, că nu m-am mai dus niciodată acasă?

– Nu, răspunse el.

– Mama mea îmi scrie în fiecare an, de ziua mea și la Crăciun. Niciodată nu spune nimic important, iar pe David nu l-a menționat nici măcar o dată, deși eu îi povestesc multe despre el, ori de câte ori îi scriu.

– Dar măcar scrie, sublinie Sydnam.

– Da.

– Să-ți spun ce-aș face eu, dacă Albert Moore ar mai fi în viață, îi zise el, sărutând-o iar pe cap. L-aș găsi, oriunde s-ar ascunde, și i-aș smulge toate membrele unul câte unul, cu mâna asta, singura pe care o am.

Anne pufni în râs, aproape înecându-se.

– Serios? Chiar ai face asta? Mie aproape că mi-ar fi milă de el. Aproape...

Tăcură câteva momente.

– Ceea ce n-am putut niciodată să privesc cu calm, reluă ea, e faptul că David este fiul lui. Chiar și seamănă cu el. Mă străduiesc atât de mult să nu văd asta... Nici măcar n-am știut că aveam s-o recunosc cu voce tare, până acum, când mi-au ieșit vorbele pe gură. Seamănă cu el.

– Dar David nu e Albert, preciză Sydnam. Nici eu nu sunt ca tatăl meu, Anne, cum nici tu nu ești aceeași cu mama ta. Suntem persoane diferite, chiar dacă, uneori, ereditatea determină anumite asemănări. David e David. Nici măcar unul și același cu tine nu este.

Anne oftă.

– Cum a murit Albert Moore? se interesă el. Pe lângă că s-a înecat, vreau să spun.

- A...

Trase aer în piept, iar Sydnam auzi că respirația-i era întretăiată.

- Eu eram deja gravidă, și locuiam în sat. Lady Chastity Moore a venit într-o seară și mi-a spus că Albert și Joshua ieșiseră cu o barcă, la pescuit. Se pare că Joshua îi cerea socoteală pentru cele întâmplate. Dar Lady Chastity, sora lui Albert, era în drum spre port, unde se ducea să-i aștepte la întoarcere. Descoperise adevărul - de la Prudence, cred. Avea la ea o armă. Am însoțit-o și eu.

- A fost împușcat?! exclamă Sydnam.

- Nu. Când barca a venit înapoi, Joshua vâslea, iar Albert înota pe lângă ea. Se pare că sărise în apă, când Joshua îl amenințase. Fără să ne vadă, Joshua a întors barca și s-a îndepărtat iar, imediat ce a văzut că Albert mai avea puțin până să ajungă cu bine la mal, dar Lady Chastity a ridicat pușca și i-a strigat lui Albert că n-avea de gând să-l lase să iasă pe uscat până nu-i promitea că avea să-i mărturisească totul tatălui său și apoi să plece de-acasă pentru totdeauna. El a luat-o în râs și s-a îndepărtat din nou. Marea era destul de furtunoasă și se însera. Nu s-a mai întors niciodată. Mai târziu, i s-a descoperit cadavrul.

- Aha...

Uneori, după câte se părea, justiția se împlinea de la sine.

Rămaseră iar în tăcere, pentru o vreme.

- Dacă vrei, am să-l sfășii în bucăți pe Henry Arnold, spuse el după un timp. Ce zici?

- A, nu, răsă încet Anne, atingându-i fața. Nu, Sydnam, pe Henry am încetat de mult să-l mai urăsc.

- Și ai încetat și să-l mai iubești? întrebă el, încet.

Retrăgându-se puțin, Anne înălță capul să-l privească. Era îmbujorată la față, cu ochii înroșiți, și fermecător de frumoasă.

- O, da, răspunse. Da, de mult. Și acum mă bucur că n-a avut curajul să-mi fie fidel. Dacă o făcea, nu te-aș mai

fi avut pe tine.

- Iar asta ar fi fost rău?

- Da.

Îl mângâie ușor cu degetele pe obraz.

- Ar fi fost foarte rău.

După care se întoarse și mai mult pe-o parte, spre el, ca să-l poată săruta pe buze. Sydnam simți că-l cuprindea o excitație care nu era bine-venită în acel moment.

- Mi-e greu să înțeleg, continuă Anne, cum ar fi fost cu puțină ca, dacă în viețile amândurora nu s-ar fi întâmplat atâtea nenorociri, să nu fi ajuns să ne întâlnim. Și acum, n-am mai fi fost aici. Dar totul este adevărat, nu-i așa?

- Așa e.

- A meritat? Să trecem prin tot ceea ce ni s-a întâmplat, numai pentru ca acum să putem fi împreună, așa cum suntem?

Sydnam nici nu și-ar mai fi putut imagina propria lui viață fără Anne.

- A meritat, afirmă el.

- Da, așa e, întări și ea.

Îl privea drept în ochi.

- Fă dragoste cu mine, îi ceru.

Sydnam îi susținu privirea, și o văzu lingându-și buzele.

- Aici e soare și e lumină, continuă Anne. Îmi dă o senzație de... curățenie. Vreau să mă simt din nou curată. Cred că nu m-am mai simțit curată de zece ani. Ce prostie poate fi mai mare ca asta? Mă simt atât de... întinată...

- Șș, Anne...

Sydnam se întoarse pe o parte și-i acoperi gura cu a lui.

- Nu te tulbura din nou.

- Fă dragoste cu mine, repetă ea. Fă-mă să fiu din nou curată. Te rog, fă-mă să fiu curată.

- Anne... O, draga mea dragă...

- Dar poate că nu vrei. N-am mai fost...

O amuți cu o sărutare.

Nici măcar nu știuse asta despre sine însăși – că se simțea murdărită. Durerea, urătenia, nedreptatea, amărăciunea – toate fuseseră îndesate nemilos înăuntrul ei, sub necesitatea de a-și trăi viața mai departe, de a-și menține demnitatea și integritatea, de a-și câștiga existența, de a crește un fiu.

Niciodată, până acum, nu mai vorbise despre acest lucru. Nu-și îngăduise nici măcar să se gândească până la capăt. Își negase propria ei suferință. Nu plânse niciodată – până azi, până acum.

Dar plânsul îi ușurase durerea, îi dăduse posibilitatea să proiecteze totul în trecut: pe Albert Moore, pe Henry Arnold, pe Sarah, pe părinții ei. Totul.

Iar acum, ceea ce mai rămăsese era acea Anne care supraviețuise tuturor încercărilor, găsindu-și alinarea lângă un alt suflet însingurat, a cărui viață fusese la fel de întoarsă pe dos ca a ei, de către împrejurări asupra cărora nu avusese nicio putere. Iar acum, era aici, cu ea – Sydnam Butler, iubitul ei, soțul ei.

Se aflau acolo, în locul acela fermecător, doar ei doi, înconjurați de liniștea și de frumusețea naturii.

Totul era perfect – cu excepția acelui sentiment de purificare, de neprihănire.

Și totuși, curățenia, liniștea, bucuria se aflau cu siguranță la îndemâna ei, în sfârșit. Se regăseau în puterea iubirii, în energia acesteia. Anne fusese purtată spre Sydnam de forța unei iubiri care ajungea dincolo de simplul romantism, iar acum știa că putea și să primească iubirea, că în sfârșit – o, cu siguranță – era vrednică de a fi iubită.

Chiar dacă el nu-i putea dărui acel gen de iubire la care visa orice femeie din partea tovarășului ei de viață...

Nu conta.

Era Sydnam, și putea...

– Fă-mă curată, murmură ea din nou, cu buzele lipite de ale lui.

Sydnam rămase culcat pe o parte, cu fața spre ea, în timp ce-i ridica fustele și-și deschidea pantalonii, mângâind-o pe pântec și pe șold și pe dinăuntrul coapselor, cu mâna lui stângă, caldă și cu degete lungi. Ea îi privea chipul, atât de frumos în ciuda arsurilor și a cicatricelor – ba nu, atât de frumos tocmai datorită lor, datorită omului în care îl preschimbaseră. Înapoia capului său și de jur împrejurul lor, cerul era albastru și aurit de soare.

O atinse în locul umed dintre coapse.

– Ești gata, Anne? o întreabă.

– Da.

Atunci, îi ridică piciorul peste șoldul lui, își potrivea mai bine poziția și se apăsă încet în trupul ei. Tot timpul, își ținea capul dat pe spate, cu privirea în ochii ei.

Era un deliciu. Iar cel care se afla înăuntrul ei nu era altul decât Sydnam. Își strânse mușchii în jurul lui, ținându-l în adânc, și zâmbi.

– Da..., murmură ea.

Poate, își spuse în următoarele câteva momente, n-ar fi ales-o tocmai pe ea ca parteneră de viață, dacă ar fi avut de ales, dar totuși era un om cu sufletul plin de iubire, de tandrețe, de compasiune. O iubea încet, profund, ritmic, foarte calculat, fără să-și ia un moment privirea de la ea. Anne își mușcă buza de jos, în timp ce valuri de voluptate și extaz radiau în sus prin abdomenul ei, inundându-i întreaga ființă cu căldură și lumină, până când nu mai rămase loc pentru urătenie, ură sau dușmănie.

Numai dragoste.

Dragoste – nimic mai simplu.

O sărută, în timp ce-și dădea drumul în ea, și ceva din ea îi ieși în întâmpinare.

Cu siguranță, era cel mai sublim moment din toată viața ei. Putea simți mirosul de iarbă și de apă, de soare și de sex.

Mary Balogh

– Anne, îi șopti el. Ești atât de frumoasă... Negrăit de frumoasă...

– Și curată, murmură ea, cu un zâmbet somnoros, în timp ce Sydnam se retrăgea din trupul ei. Din nou curată. Și din nou întreagă. Îți mulțumesc.

Buzele lui le mângâiară iar pe ale ei, calde, în timp ce o fura somnul.

Au plecat? Deja...?

Ducesa de Bewcastle se așază într-un fotoliu din salonul de la Alvesley, întinzându-și mâinile spre foc, să și le încălzească.

– Azi-dimineață au plecat, răspunse Lauren. Ce dezamăgire, că n-ai apucat să-i vezi...

– O să mă credeți foarte șopârlancă, replică ducesa, zâmbindu-le contesei și lui Lauren, ca și cum aș fi venit aici doar ca să-i văd pe domnul și doamna Butler, când, de fapt, am venit și ca să vă văd pe voi. Dar este o dezamăgire să descopăr că au plecat, trebuie să mărturisesc, Lauren. Mă deranjează faptul că nici măcar o nuntă prea grozavă nu și-au făcut.

– Și din cauza asta am fost nemulțumite, Christine, spuse contesa. Dar erau grăbiți să se căsătorească, înțelegi, din cauza... ei bine, din cauză că se iubeau, aș zice...

În obrajii ducesei se iviră două gropițe.

– Da, spuse ea, David ne-a vorbit despre asta. Bietul copil a trebuit chiar să îndure, în consecință, toată forța lornionului lui Wulfric.

Toate cele trei doamne izbucniră în hohote de râs.

– Sydnam a început iar să picteze, continuă Lauren, aplecându-se înainte în scaun, cu mâna stângă și gura. Iar un tablou pe care ni l-a arătat era minunat, nu-i așa,

mamă, deși el l-a declarat absolut oribil. A spus-o zâmbind totuși, și se vedea clar că era mulțumit de sine și hotărât să mai încerce. Tata a trebuit să iasă imediat din cameră, dar cu toții l-am putut auzi cum își sufla nasul, foarte zgomotos, în fața ușii.

– O, exclamă ducesa, încleștându-și mâinile în dreptul pieptului, ce bine o să-i pară lui Wulfric... că domnul Butler pictează din nou, vreau să zic. Și lui Morgan la fel. Trebuie să-i scriu neapărat.

– Și se pare că totul e numai datorită lui Anne, adăugă contesa. Ție trebuie să-ți mulțumim, Christine, pentru că ai invitat-o la Glandwr astă-vară, dându-i astfel lui Sydnam ocazia s-o cunoască.

– Dar Freyja a fost cea care a invitat-o, spuse ducesa. Joshua și tatăl lui David au fost veri, știi, iar Joshua ține foarte mult la băiat. Însă, dacă insiști, am să-mi arog și eu meritul. La urma urmei, dacă nu mă hotărâam să mă duc în Țara Galilor cu Wulfric, după botezul lui James, nu s-ar mai fi dus nimeni acolo, nu-i așa? Iar Anne n-ar fi fost nici ea invitată.

– Ne-am atașat de ea foarte mult, spuse Lauren.

– Toți ne-am dat silința să-i facem să se apropie, în timpul verii, continuă ducesa. Toți, în afară de Wulfric și Aidan, care au ideea ciudată și foarte masculină că adevărata dragoste nu are niciodată nevoie de ajutor.

Din nou izbucniră toate trei în râs.

– Ce-aș mai vrea să mai fi stat puțin aici, adăugă ea.

– Acum sunt în drum spre Gloucestershire, o lămurii contesa, ca să viziteze familia lui Anne.

– Nu mai spune? deveni brusc interesată ducesa. Joshua ne-a spus că se înstrăinase de ei. Eu totuși cred că e trist să te înstrăinezi de propria ta familie. Știu din experiență, deși în cazul meu a fost vorba de niște rude prin alianță – cumnații din prima căsătorie.

– Am dedus, spuse Lauren, că Sydnam a fost cel care a convins-o pe Anne să se ducă acasă.

– Aha...

Oftând, ducesa se rezemă la loc de spătar, cu mâinile din nou încălzite.

– Chiar se pare că devine o căsnicie fericită, nu-i așa? Și cu toate astea, n-au avut cine știe ce nuntă mare. Când am adus vorba despre asta cu Wulfric, aseară, el a insistat că, probabil, domnul Butler ar fi refuzat cu strășnicie să se facă mare caz, dar până la urmă s-a înduplecat și a fost de acord să-mi dea voie să organizez o recepție mare de nuntă pentru ei. Am venit la tine să te consult în legătură cu asta – dar am ajuns prea târziu: au și plecat. Ce idee provocatoare!

– O, ce minunat ar fi fost! comentă Lauren. Păcat că nu mi-a venit mie ideea.

Ducesa oftă.

– Ce-o să se mai umfle-n pene Wulfric, când voi ajunge acasă și-am să-i spun c-au plecat.

– A fost o idee foarte generoasă, Christine, o asigură contesa.

– Ei bine, replică ea, uitându-se de la una la alta, așadar, n-o să poată avea loc nicio petrecere de nuntă la Lindsey Hall, în următoarele câteva zile, dar eu nu mă las descurajată. Câți oameni am fi putut să adunăm, la urma urmei, într-un termen atât de scurt? Poate că nu era chiar cel mai bine gândit plan.

– Ai tu altul? o întrebă Lauren.

Ducesa chicoti.

– Eu am întotdeauna și un plan de rezervă, spuse ea. Haideți, vreți să-l punem la cale?

Domnul Jewell și soția lui locuiau într-un conac modest, pătrat, imediat dincolo de satul Wyckel din Gloucestershire, într-o regiune pitorească a țării.

Lui Sydnam îi trecu prin minte, în timp ce trăsura trecea prin sat și apoi cotea printre cei doi stâlpi de piatră ai porții, intrând pe scurta alee care traversa curtea

pietruită, spre ușa din față, că nu puteau fi la o distanță mai mare de douăzeci și cinci sau treizeci de mile de Bath.

Ani de zile, Anne se aflate atât de aproape de familia ei.

Arăta foarte elegantă, în pelerina ruginie și boneta asortată, cu panglici cărămizii. Mai arăta și destul de palidă. Mâna înmănușată îi stătea într-a lui – azi se așezaseră unul lângă altul, iar David ocupase bancheta din față, cu spatele spre cai. Pe moment, își lipise nasul de geam, cu privirea afară, și nu mai putea de emoție.

Sydnam îi zâmbi lui Anne, ridicându-i mâna la buze. Îi zâmbi la rândul ei, dar se vedea clar că până și buzele-i erau palide.

– Mă bucur că am scris ca să anunț că vin, spuse ea.

– Cel puțin, remarcă el, poarta era deschisă.

Se întreba cum s-ar fi simțit soția lui – și, mai ales, ce-ar fi simțit David – dacă li s-ar fi refuzat accesul. Totuși, încă mai credea că procedau bine. Anne se confruntase cu cele mai multe dintre tenebrele vieții ei, pe insulița de la Alvesley, cu patru zile în urmă, și se părea că de-atunci lumina soarelui pătrunsese înăuntrul ei. Făcuseră dragoste în fiecare seară, iar lui Sydnam îi devenise clar că plăcerea era la fel de mare pentru amândoi.

Azi însă, desigur, soarele nu mai strălucea – nici afară din caleașcă, și nici înăuntrul lui Anne.

– Aici locuiesc bunica și bunicul meu? întrebă David, cam fără rost.

– Într-adevăr, răspunse Anne, în timp ce vizitiul deschidea ușa și cobora scărița. Aici am crescut și eu.

Vorbea cu o voce joasă și plăcută. Fața îi arăta ca hârtia de pergament.

Ușa casei se deschise înainte de a fi bătut cineva în ea, și o servitoare, probabil, menajera-șefă, păși afară și făcu o mică reverență spre Sydnam, care coborâse deja în curte și stătea întors din profil, cu partea nevătămată spre ea.

– Bună ziua, conașule, salută ea. Coniță...

Ridică privirea spre Anne, care tocmai cobora din trăsură, cu o mână sprijinită pe a lui.

Însă chiar când Sydnam deschise gura să răspundă, servitoarea se dădu la o parte și în ușa apărură, ieșind din casă, o lady și un gentleman de vârstă medie. Îi urmară alte două cupluri, mai tinere, iar în spatele lor se adunară mai mulți copii, privind curioși din ușa afară.

Aha, își spuse Sydnam, se adunaseră cârduri-cârduri ca să vadă oia rătăcită, nu? Gândindu-se că, poate, cu cât erau mai mulți, cu atât se aflau mai în siguranță?

Mâna lui Anne se încordă într-a lui.

– Anne, spuse doamna cea mai în vârstă, făcând un pas înaintea gentlemanului despre care Sydnam presupunea că era domnul Jewell; era o femeie trupeșă și simpatcă la înfățișare, îmbrăcată îngrijit, cu o bonetă de dantelă pe capul cu păr încăruntit. O, Anne, chiar tu ești!

Mai făcu încă doi pași înainte, cu ambele mâini întinse în față.

Anne nu se clinti din loc. Rămase cu o mână într-a lui Sydnam, iar pe cealaltă o întinse spre David. Acesta coborî treptele trăsurii și se opri lângă ea, cu ochii măriți de emoție.

– Da, eu sunt, spuse Anne cu o voce calmă și rece, iar mama ei se opri brusc, lăsându-și brațele să cadă pe lângă trup.

– Ai venit acasă, spuse doamna Jewell. Și toți suntem aici, ca să-ți urăm bun soset.

Privirea lui Anne trecu în spatele mamei sale, ca să-și observe mai bine tatăl și pe cele două cupluri mai tinere. Se uită spre ușa, unde copiii se înghesuiau să se uite afară.

– Am trecut pe-aici în drum spre casă, spuse ea, punând ușor accentul pe ultimele cuvinte. Și l-am adus și pe David, ca să vă cunoască. E fiul meu. Iar el este Sydnam Butler, soțul meu.

Doamna Jewell, care aproape că-l devora pe David din ochi, se uită politios și spre Sydnam, care tocmai atunci

se întoarce complet cu fața spre ei. Femeia tresări vizibil, făcând o jumătate de pas înapoi. Și ceilalți devin dintr-odată mai crispați, iar unii dintre copii dispărură în casă. Câțiva dintre cei mai îndrăzneți se holbau la el cu gura căscată.

Cu doar câteva luni în urmă, Sydnam ar fi putut să fie nemulțumit – mai ales, pentru că speria copiii. Petrecuse atâția ani trăind aproape ascuns, într-un loc unde, oricum, era cunoscut și acceptat, și nu veneau decât foarte puțini străini. Acum însă, pentru el nu mai conta. Anne îl acceptase, așa cum era. Mai important, poate, era că, în sfârșit, se acceptase pe sine însuși drept ceea ce era, cu toate limitele sale și toate provocările însuflețitoare pe care i le ofereau acestea.

Și, în plus, momentul acela nu-l privea pe el. Problema îi aparținea lui Anne.

– Domnule Butler, salută doamna Jewell, cu o reverență, în timp ce și el se înclina în fața ei, după care se întoarce să i-i prezinte și pe ceilalți: pe domnul Jewell, pe fiul lor, domnul Matthew Jewell, cu soția lui, Susan; Sarah Arnold, fiica lor, și soțul ei, domnul Henry Arnold.

Ochiul lui Sydnam se îndreptă asupra acestui din urmă gentleman, pentru a vedea un bărbat de statură medie, cu chip plăcut și păr blond în curs de chelire – nu arăta, cel puțin la prima vedere, nici ca un erou, nici ca un ticălos. Schimbă o privire scurtă, dar măsurată cu el și avu satisfacția de a observa că Arnold știa că el știa.

Urmără alte reverențe, plecăriuni și murmure de salut, într-o atmosferă de stânjenală generală, pe când Anne înclina din cap spre toți, ca și cum ar fi fost niște străini.

Doamna Jewell însă revenise cu atenția spre David.

– David.

Iar îl sorbea din ochi, deși băiatul nu se clintise din locul unde stătea.

– Dumneavoastră sunteți bunica mea? o întreabă el, cu nerăbdarea simțindu-i-se în voce și-n ochi.

Nu părea conștient de atmosfera tensionată și stingheritoare care-i afecta pe toți cei mari. Ochii i se îndreptară spre domnul Jewell, un gentleman înalt și uscățiv, cu păr cărunt și o atitudine severă.

– Iar dumneavoastră sunteți bunicul meu?

Domnul Jewell își duse mâinile la spate.

– Da, eu sunt.

– Cu adevărat bunica și bunicul meu! constată David, desprinzându-se de Anne, în timp ce se uita de la unul la altul. Și la Alvesley am niște bunici noi, și-mi plac foarte mult, dar ei sunt mama și tata tatălui meu vitreg, așa că și mie îmi sunt bunică și bunic vitregi. Dar dumneavoastră sunteți de-adevăratelea!

– David...

Doamna Jewell își duse o mână la gură, ca pentru a se ascunde, părând să râdă și să plângă în același timp.

– O, da, suntem adevărați. Cum nu se poate mai adevărați! Iar aceștia sunt unchii și mătușile tale, și copiii ăștia, cărora li s-a spus că în niciun caz n-au voie să iasă din casă, sunt verii tăi. Hai înăuntrul, să-i cunoști. Și, desigur, trebuie că ți-e foame.

– Veri?! repetă David, uitându-se cu interes spre ușă.

Doamna Jewell întinse mâna spre el, iar băiatul i-o luă.

– Ce mare ești deja, remarcă ea. Și n-ai decât nouă ani...

– Merg pe zece! preciză David.

Anne rămase pe loc, ca și cum ar fi fost o statuie de marmură. Mâna îi stătea nemișcată și țeapănă într-a lui Sydnam.

– Ei bine, Anne, Butler, spuse brusc domnul Jewell, trebuie să veniți în casă și să vă încălziți la foc.

– E ora ceaiului, Anne, adăugă fratele ei, Matthew. V-am așteptat, sperând că veți veni cât mai curând.

– Mă bucur foarte mult că te cunosc în sfârșit, Anne, spuse și soția lui. Și pe soțul tău.

– Anne, murmură încet sora ei, Sarah, înainte de a-și

lua iar soțul de braț ca să intre în casă, dar era îndoielnic să fi fost auzită de Anne, care nu se uita spre ei.

Nu era o revedere veselă, își spuse Sydnam, în timp ce o conducea pe Anne spre ușa deschisă – dar nici ostilă nu s-ar fi putut spune că era. Toți membrii familiei acceptaseră provocarea de a o reîntâlni – probabil, nu locuiau cu toții acolo. Veniseră, de voie, de nevoie, fiindcă Anne era așteptată în vizită.

Fără îndoială, acest fapt dădea motive de speranță.

Îi strânse și mai ferm mâna, în timp ce intrau în casă.

Casa era derutant de familiară – acolo copilărise Anne, acolo crescuse și fusese fericită. Și totuși, stătea cu spatele teapăn pe scaunul din salon, ca o străină.

Tatăl ei arăta mai îmbătrânit. Avea acum părul complet cărunț, iar ridurile dintre nas și colțurile gurii îi erau mai pronunțate, făcându-l să arate mai aspru ca oricând.

Arăta dureros de familiar, și, totuși, era un străin.

Mama ei se mai îngrășase. Și ei îi încărunțise părul. Părea neliniștită și avea ochii strălucitori. Ea era femeia care reprezentase un sprijin de nădejde tare ca stânca, în toată perioada de creștere a lui Anne. Acum, devenise la rândul ei o străină.

Matthew își pierduse aspectul tineresc, deși era încă zvelt, iar părul nu începuse să i se rărească. Cu cinci ani în urmă, fusese numit vicar al unei biserici aflate la cinci mile distanță – tocmai le-o spusese. Soția lui, Susan, era drăguță și blondă, și-și dădea toată silința să converseze ca și cum ar fi fost o vizită oarecare. Aveau doi copii: Amanda, în vârstă de șapte ani, și Michael, de cinci.

Niște străini.

Sarah devenise mai durdulie, iar Henry începuse să chealească. Aveau patru copii: pe Charles, în vârstă de nouă ani, Jeremy, de șapte ani, Louisa, de patru, și Penelope, de doi.

Charles, în vârstă de nouă ani.

David era cu ceilalți copii, verii lui, undeva în casă. Probabil, se desfăta în compania lor și explora cu fascinație noile relații de rudenie. Niciodată nu părea să se sature de tovărășia altor copii, mai ales dacă-i erau veri. Și totuși, până cu foarte puțin timp în urmă, viața lui fusese complet lipsită de așa ceva.

Anne sorbea din ceai fără să-i simtă gustul, și prefera să-i lase pe Sydnam, Matthew, Susan și mama ei să vorbească.

Nu prevăzuse o asemenea primire. Crezuse că părinții ei aveau să fie singuri. Își imaginase că Matthew, preot fiind, ar fi refuzat s-o întâlnească. Se așteptase ca Sarah și Henry să se mențină și ei la distanță, până cu mult timp după plecarea ei. Încă nu se hotărâse dacă să-ncerce să le impună să-i dea socoteală sau nu.

Dar veniseră acolo, știind că era așteptată.

Niciunul dintre ei nu scosese încă nicio vorbă.

Dar, în fond, nici ea nu prea vorbise, de când intraseră cu toții în casă, decât ca să murmure câte un cuvânt de mulțumire de fiecare dată când cineva îi oferea ceai sau câte o gustare.

Ultima oară intrase în casa aceea la întoarcerea din Cornwall, ca să petreacă acolo o scurtă vacanță. Sărbătoriseră ziua lui Henry, care împlinea douăzeci de ani, și plănuiseră ca la anul să-i celebreze și majoratul, anunțându-și logodna. Dar, când el împlinise douăzeci și unu de ani, ea aștepta un copil, iar Henry se însurase deja cu Sarah.

Sydnam le povestea o mulțime de lucruri despre Alvesley și despre familia lui. Le descria proprietatea de la Glandwr, unde era administratorul ducelui de Bewcastle, și le vorbea despre Tŷ Gwyn, pe care o cumpărase recent și unde abia aștepta să-și ducă mireasa și fiul vitreg. Le spuse și că servise ca ofițer de armată în războiul din Peninsula, unde fusese rănit.

– Dar am scăpat cu viață, încheie el, zâmbindu-le

tuturor. Mii și mii de alți militari n-au avut șansa asta.

Dintr-odată, Anne își dădu seama că, la Glandwr, Sydnam fusese întotdeauna tăcut, că mereu stătea retras în câte un colț discret al salonului, că, deși nu era niciodată morocănos sau nesociabil, nici nu prea ieșea în evidență. Aici însă, trecuse în avanscenă, conducând toate conversațiile, știind foarte bine că el era centrul atenției.

Simți un val de recunoștință și iubire.

Mama ei se ridică în picioare.

– Matthew și Susan locuiesc la cinci mile depărtare de aici, spuse ea, iar Sarah și Henry, doar cu puțin mai aproape. Pentru copiii mici, e o distanță destul de mare. La noapte, vor sta cu toții aici, fiindcă nimeni n-a vrut să plece în mare grabă, înainte de cină. Cred că și tu ești obosită după drum, Anne – și domnul Butler, de asemenea. Veniți sus, în camera voastră, să vă odihniți puțin. O să mai putem sta de vorbă și după aceea.

Într-adevăr, venise acolo ca să stea de vorbă, își spuse Anne. Venise ca să-i privească în față, să se confrunte cu ei, să se împace oarecum, dacă se mai putea. Dar poate că era mai bine să lase toate astea pe mai târziu. Mama ei avea dreptate – era frântă de oboseală.

Dar nu se ridică de pe scan. În schimb, își privi mâinile desfăcute în poală.

– De ce? întrebă ea. Asta vreau să știu, de la voi toți, asta am venit să vă întreb: de ce?

Fu copleșită de propriile ei cuvinte. Da, pentru asta venise... Dar, cu siguranță, s-ar fi putut găsi și alte momente, mult mai potrivite, ca să abordeze subiectul. Totuși – când...? Când ar fi fost mai bine? Deja așteptase zece ani.

Toți ceilalți erau șocați la rândul lor. Se simțea clar, după tăcerea încordată care se lăsase în cameră. Dar trebuia să se fi așteptat cu toții la o asemenea întrebare... Sau, poate, nu se așteptaseră? Crezuseră că, acum când era căsătorită și respectabilă din nou, venea să fie reprimită

în sânul familiei, mulțumindu-se să nu mai aducă vorba despre nimic din trecut?

Doamna Jewell se așeză din nou pe scaun. Anne ridică privirea spre ea.

– Ce-ai vrut să spui, o întrebă, când ai zis că m-ai iertat? Ai folosit cuvântul noi. Care noi? Și ce făcusem, ca să am nevoie de iertare?

Matthew își dresе glasul, dar cel care răspunse nu fu el, ci domnul Jewell.

– Era un om bogat, Anne, spuse el, și moștenitor al unui titlu de marchiz. Îndrăznesc să spun că te așteptaseși să te ia de soție, cum s-ar fi și convenit să facă. Dar ar fi trebuit să știi că un bărbat ca el nu s-ar fi însurat cu o fată ca tine, mai ales după ce-i dăruiseși deja ceea ce voia.

Din gura lui Anne ieși un sunet nearticulat de deznădejde. Sydnam se ridică în picioare, se duse la fereastră și rămase cu privirea afară, iar Anne își încleștă și mai strâns mâinile în poală.

– Ați crezut că încercasem să-l ademenesc pe Albert Moore să mă ia de soție? întrebă ea.

– Poate nu tocmai așa cum a ieșit, răspunse tatăl ei. Dar cutez a spune că l-ai provocat, iar el și-a pierdut controlul. Așa se întâmplă de obicei. Iar vina cade întotdeauna în seama bărbatului.

Vina...

Vina cade întotdeauna în seama bărbatului.

– Urma să mă mărit cu Henry, replică Anne, fără să ia în seamă stânjeneala aproape palpabilă a lui Henry însuși... și a lui Sarah. Știați asta. Îl cunoșteam și-l iubeam de-o viață. Nu mă interesa niciun alt bărbat în afara lui. Nicio clipă nu mi-a trecut prin minte să-mi fac alte ambiții. Trăiam pentru ziua când aveam să mă pot întoarce acasă și să devin soția lui.

– Anne..., începu Sarah, dar nu mai continuă și, oricum, nimeni n-o luă în seamă.

– Dar trebuie să-l fi putut opri, Anne, dacă doreai cu

adevărat s-o faci, insistă tatăl ei. Cu siguranță, trebuie să fi existat vreo cale.

– Era mai puternic decât mine, preciză Anne. Mult mai puternic.

Domnul Jewell se strâmbă vizibil, apoi se încruntă. Fața soției lui era ascunsă în batistă.

– Mama ta a vrut să vină la tine, spuse el. Eu voiam să-i scriu marchizului, ca să-l întreb care erau intențiile fiului său în privința ta. Dar ce rost ar fi avut? Te aflai acolo doar în calitate de guvernantă. N-aș fi reușit decât să mă fac de râs. După care Sarah ne-a spus că urma să se mărite cu Arnold, el i-a confirmat imediat anunțul, venind să-i ceară mâna, iar când am refuzat să le dau consimțământul, au amenințat amândoi că aveau să fugă de-acasă. Matthew era pe cale să-și primească cea dintâi parohie, unde slujește acum, și ne dădeam prea bine seama ce efect ar fi avut un asemenea scandal asupra carierei lui. Am refuzat să-i dau voie mamei tale să vină la tine – oricum, aveam de pregătit o nuntă. Dar am instruit-o să-ți scrie ca să-ți dea de veste că te iertaserăm. Nu credeam că te depravaseși cu deliberare.

Era aproape așa cum își imaginase și ea, își spuse Anne. Se uită la tatăl ei, la stălpul de putere pe care-l iubise, îl admirase și-l ascultase când era mică. Dar venea o vreme, în viața oricui, se părea, când propriul părinte se transforma într-o persoană ca oricare alta. Iar persoanele, spre deosebire de părinți, nu erau niciodată perfecte. Uneori, chiar, se situau foarte departe de perfecțiune.

Mama ei își coborî mâinile din dreptul feței.

– Tatăl tău... noi..., spuse ea, am considerat că era mai bine să nu te întorci aici, Anne – cel puțin pentru o vreme. Ar fi avut un efect răvășitor, cu tot scandalul care ar fi izbucnit în jur. Pentru tine, ar fi fost groaznic.

„Și pentru dumneata, ca și pentru tata, Sarah, Henry și Matthew“, adăugă Anne în sine, cu ironie amară.

– Dar mi-a fost un dor îngrozitor de tine! se tângui

doamna Jewell. Am plâns după tine, Anne. Și după David...

...Dar nu atât de mult, încât să vină măcar într-o vizită? se întrebă ea. La o adică, însă mama ei fusese întotdeauna o soție supusă. Niciodată nu făcuse nici cel mai neînsemnat lucru fără aprobarea și consimțământul soțului ei. Întotdeauna aceasta păruse o mare virtute...

– E un copil așa de frumos, Anne, spuse ea. Și seamănă leit cu tine.

– David seamănă cu Albert Moore, tatăl lui, o corectă Anne. Era un bărbat chipeș. Și mai are și unele dintre trăsăturile mele. Dar, mai mult decât orice, e el însuși. Și pe cele mai multe le are în comun cu noul lui tată. Sydnam e pictor, și David de asemenea. Pictează împreună.

O uimea și pe ea faptul că putea recunoaște cu voce tare asemănarea dintre David și tatăl lui, fără a se crispa la gândul că acesta din urmă era Albert Moore. Aruncă o privire spre Sydnam, care continua să stea cu spatele spre toți ceilalți din încăpere, și simți pentru el o iubire atât de puternică, încât i se înmuiau genunchii.

– Anne, spuse Sarah, te rog să mă ierți. Te rog din suflet! A fost îngrozitor ce-am făcut, dar eram atât de îndrăgostită...! Deși știi că asta nu e o scuză... De-atunci, n-am mai cunoscut nici măcar o zi de fericire. Nici nu știi cât de rău îmi pare... Dar, nu – nu mă pot aștepta să mă ierți vreodată.

Pentru prima oară, Anne o privi cu adevărat. Da, devenise mai dolofană, și semăna din ce în ce mai mult cu mama lor. Dar încă mai era aceeași soră care-i fusese cea mai bună prietenă și confidentă, pe tot parcursul anilor copilăriei și adolescenței lor.

– Anne, interveni și Henry, te-aș fi luat de soție, dacă te-ai fi întors acasă, așa cum stabiliserăm, fără... ei bine... Trebuie să știi că așa fi făcut-o. Dar tu erai acolo, iar Sarah era aici...

Anne își îndreptă ochii spre el. Ar fi vrut să-l vadă urât

și neatrăgător. Ar fi preferat să se întrebe ce-i putuse plăcea la el vreodată. De bună seamă, avea slăbiciuni de caracter care nu erau deloc agreabile. Dar acela era Henry, și ani de zile fuseseră prieteni apropiați, înainte de a pune la cale o relație mai strânsă...

– Toate lucrurile se întâmplă cu un scop, spuse ea, deși, uneori, durează cam mult până când acesta ajunge să se îndeplinească. Dacă m-aș fi măritat cu tine, Henry, nu l-aș fi avut pe David, iar el a fost și este cel mai prețios dar al vieții mele, de aproape zece ani de când există pe lume. Și, din nou, dacă mă măritam cu tine, acum n-aș mai fi putut să fiu soția lui Sydnam. Așa că aș fi pierdut șansa fericirii mele în viață.

Matthew își drese iar glasul.

– Ți-ai făcut un rost foarte bun, Anne, spuse el. Mai întâi, ți-ai găsit o casă și câțiva elevi, în satul acela din Cornwall, după care ai primit postul de profesoară din Bath. Iar acum, ești măritată cu un fiu al contelui de Redfield.

– Ce ciudat că știți toate aceste lucruri despre mine, remarcă Anne. Eu, despre viețile voastre, n-am mai aflat nimic. Nici măcar nu știam de existența oricăroră dintre noii mei nepoți și nepoate.

– Am considerat că era mai bine așa, Anne, încercă să-i explice mama ei. Ca să nu suferi prea rău de dorul lor.

– Trebuie să vă întreb pe toți, continuă Anne, dacă faptul că am răzbit cu bine, atâția ani de-a rândul, vă face să regretați mai puțin că mi-ați întors spatele.

– O, Anne...! se auzi vocea lui Sarah, sfâșiată de deznădejde.

Cel care dădu un răspuns mai lung fu însă tatăl ei:

– Nu, spuse el cam repezit, nu ne consolează cu nimic. Ne-a fost mai ușor să credem că ți-o făcuseși cu mâna ta, pentru ca apoi să ne simțim mai ușurați că te descurcai singură. Că ți-era mai bine acolo unde te aflai, departe de bărfe și vecini indiscreți. Ai suferit și ai rezistat, și poate a

fost într-adevăr mai bine că ai evitat bărfele. Dar nu, eu, unul, nu mă simt deloc mulțumit de tratamentul pe care ți l-am aplicat. Niciodată nu m-am împăcat cu gândul ăsta. Și acum, azi, când trebuie să te privesc în ochi, mă simt și mai prost – așa cum și merit. Nu da vina pe mama ta. Ea ar fi venit la tine încă din prima clipă, dacă eu aș fi fost de acord.

– Eu ar fi trebuit măcar să-ți scriu, Anne, spuse și Matthew. Dacă n-ar fi fost de plătit extravaganta mea de la Oxford, n-ar fi trebuit să te angajezi ca guvernantă.

– Sarah a fost tot timpul nefericită, adăugă încet Henry. Și eu la fel.

– Ei bine, replică Anne, ridicându-se în picioare, indiferent dacă înainte eram sau nu eram obosită, acum știu că sunt epuizată. Voi profita de sugestia de a mă retrage până la ceasul cinei. Sunt sigură că și Sydnam e ostenit. Istoriile vechi sunt îngrozitoare, atunci când îți aparțin ție, nu-i așa? Nu se mai pot schimba. Niciunul dintre noi nu mai poate să se întoarcă în trecut, ca să facă lucrurile altfel. Putem doar să mergem tot înainte și să sperăm că trecutul, cel puțin, ne-a învățat niște lecții înțelepte pe care să le luăm cu noi. În ultimii ani am stat mai retrasă fiindcă vă purtam pică, fiindcă speram că sufereați cu toții, fiindcă-mi puteam simți propria ranchiună, la care se părea că aveam cumva tot dreptul. Dar acum, iată-mă aici – și, cu toate că voi plânge, fără îndoială, când am să mă retrag în camera de sus, mă bucur totuși că am venit. De bine, de rău, vă iert pe toți, și sper că mă veți ierta și voi, pentru cât am contribuit la fericirea voastră.

Toți se ridicaseră în picioare, ezitând, parcă gata-gata să se repeadă unii în brațele celorlalți, dar încă nehotărâți. Întreaga scenă ar fi putut degenera, din clipă-n clipă, într-o melodramă cum nu se poate mai sentimentală. Totuși, nimeni nu deschise brațele s-o cuprindă, și nici ea nu schiță vreun gest de a îmbrățișa pe cineva.

Era prea devreme, încă.

Dar urma să sosească și vremea aceea, nu se îndoia. Cu toții aveau prea multă nevoie de iertare și liniște. Și, la urma urmei, formau o familie. Se adunaseră toți acolo, în acea zi, ca să fie din nou împreună.

Sydnam era lângă ea, oferindu-i brațul. Se sprijini de el zâmbind vag spre cei din cameră, și-și urmă mama, pe scara cu trepte late, de lemn, prin dreptul fostei sale odăi, până în camera care întotdeauna fusese ținută pentru asemenea musafiri deosebiți – ba chiar, atât de deosebiți, încât nu era folosită mai nicicând.

Așadar, li se atribuiseră rangul de oaspeți cu adevărat deosebiți, nu?

După ce intrară în cameră, Anne se întoarse să se uite la mama ei, care ezita în ușă, cu o expresie neliniștită.

– Mă bucur că te-ai întors acasă, Anne, îi spuse ea. Mă bucur că l-ai adus și pe David. Și mă mai bucur și că te-ai măritat cu domnul Butler.

– Sydnam, dacă binevoiți, doamnă.

– Sydnam, îi zâmbi ea, cu nervozitate.

Fără o vorbă, Anne făcu un pas înainte și încercui cu brațele trupul grăsului al mamei sale. Aceasta o îmbrățișă la rândul ei, strâns și în tăcere.

– Acum odihniți-vă, le spuse ea, când Anne se retrase.

– Da, mamă, dădu din cap fiica ei.

Apoi ușa se închise, iar Anne rămase singură cu Sydnam.

– Scuză-mă, spuse ea, dar cred c-am să izbucnesc în lacrimi.

– Anne, răsă încetișor Sydnam, cuprinzând-o cu brațul și culcându-i cu mâna capul pe umărul lui, e firesc să lacrimi.

– La fel de greu ți-a fost și ție să pictezi din nou? îl întrebă ea.

– Da, răspunse el cu convingere, sărutând-o pe creștet. Și mă mai așteaptă și alte chinuri. Abia am început, iar

primul efort a fost într-adevăr abisal. Dar n-am să mă mai opresc. Voi merge mai departe pe drumul pe care am pornit – spre izbândă sau înfrângere. Însă eșecul nu contează cu adevărat, fiindcă nu va face decât să mă îndemne să mă străduiesc și mai mult, așa cum mi s-a întâmplat dintotdeauna. Și chiar dacă nu reușesc niciodată, măcar voi ști că am încercat, că nu m-am ascuns de viață.

– În sfârșit, am încetat și eu să mă mai ascund, completă ea.

– Într-adevăr, îi dădu Sydnam dreptate, râzând ușurel. Ba bine că nu!

În sfârșit, o podidură lacrimile.

Atât membrii mai tineri ai familiei Jewell, cât și cei ai familiei Arnold au rămas la conac mai mult decât o noapte, cât plănuiseră.

David era într-al nouălea cer. Deși, într-o dimineață, l-a târât pe Sydnam după el afară ca să picteze, luând-o și pe Amanda cu ei, era încântat să-și petreacă aproape tot restul timpului cu verii lui, și mai ales cu Charles Arnold, care era doar cu câteva luni mai mic decât el.

Sydnam a ieșit de câteva ori călare împreună cu bărbatii, după ce au descoperit – prin intermediul lui David – că putea și să călărească. A constatat că toți erau cât se poate de dornici să-l cunoască mai îndeaproape. Venise pregătit să-i antipatizeze – și pe domnul Jewell cel bătrân, nu mai puțin decât pe Henry Arnold –, dar, deși în prima zi clocotise de furie în sinea lui, auzindu-i ce-i spuneau lui Anne, pe măsură ce-i cunoștea mai bine descoperise că nu erau decât niște gentlemeni ca oricare alții, cu un fond bun și opinii despre viață și justiție care puteau să nu se potrivească uneori cu ale lui.

Anne stătea în partea cea mai mare a timpului împreună cu mama, sora și cumnata ei, iar serile și le petrecea cu toată lumea. Cu toții păreau să facă eforturi concertate pentru a deveni din nou o familie.

Avea să dureze ceva timp, presupunea Sydnam, amintindu-și cât de mult le luase sieși și lui Kit ca să se

Suflete pereche

simtă din nou normal împreună, după înstrăinarea lor prelungită care urmase întoarcerii lui din Peninsula. Dar i se părea că Anne și familia ei se regăsiseră unii pe alții, și ultimele valuri de umbră din viața ei fuseseră înlăturate.

Părea fericită.

Și el...? Ei bine, el nu putea să uite un lucru pe care Anne i-l spusese lui Arnold în salon, în acea primă după-amiază: dacă m-aș fi măritat cu tine, acum n-aș mai fi putut să fiu soția lui Sydnam. Așa că aș fi pierdut șansa fericirii mele în viață.

Cât de mult din aceste cuvinte era adevărat, și cât rostise doar ca să audă bărbatul care o părăsise pentru a se însura imediat cu sora ei, Sydnam nu era sigur. Dar bănuia destul de exact.

Da, și el era fericit.

Intenționaseră să mai rămână câteva zile, dacă se simțeau bine-veniți – mai puțin, în caz contrar. Acum, însă Anne nu mai părea deloc grăbită să plece, de vreme ce-și găsisese din nou familia, iar Sydnam era bucuros să-i mai acorde timp. Au mai rămas chiar și după ce Matthew și familia lui s-au întors la parohia unde locuiau, iar Henry Arnold și-a dus și el familia acasă, luându-l cu ei și pe David, pentru vreo două zile.

Doamna Jewell, care se vedea clar că nu-și mai încăpea în piele de bucurie că fiica ei cea mai mare se întorsese acasă, planifica tot felul de vizite pe la vecini, precum și ceaiuri și dineuri pentru diverși invitați. Iar membrii mai tineri ai familiilor Jewell și Arnold erau nerăbdători să-i primească la ei în case.

Așa că vizita prevăzută pentru doar câteva zile s-a prelungit până la o săptămână încheiată.

După care, în cea de-a opta zi, a sosit o scrisoare pentru Anne. Domnul Jewell a adus-o de dimineață, la masa unde-și luau micul dejun și a pus-o lângă farfuria ei.

– E din Bath, constată Anne, luând scrisoarea ca s-o examineze. Dar nu e scrisul Claudiei, nici al Susannei.

Totuși, am mai văzut caligrafia asta... o cunosc de undeva.

– Există o singură cale de a afla, preciză sec tatăl ei.

Râzând, Anne rupse pecetea cu degetul.

– Lady Potford, descoperi ea, uitându-se mai întâi la semnătură. Da, sigur că am mai văzut texte scrise de mâna ei.

– Lady Potford? repetă Sydnam.

– Bunica lui Joshua, îl lămuri Anne. Locuiește în Bath. Am vizitat-o de câteva ori.

Citi scrisoarea în timp ce mama ei îl îmbia pe Sydnam să mai ia pâine prăjită, privindu-l apoi cum fugărea felia prin farfurie, cu cuțitul, ca s-o ungă cu unt.

– Oh, Sydnam! exclamă dintr-odată Anne, ridicând privirea. Lady Potford e foarte lezată de faptul că n-am informat-o despre căsătoria noastră. Ar fi vrut să vină la nuntă, îmi scrie ea aici, și ne-ar fi organizat și un mic dejun nupțial. Nu-i așa că-i drăguță?

– E foarte amabilă, fu mama ei de acord. Cred că ține mult la tine, Anne.

Dar scrisoarea mai conținea și altceva – nu numai regrete.

– O, continuă Anne, cu ochii alergându-i peste restul rândurilor. Joshua urmează să sosească la Bath săptămâna viitoare. Lady Potford e absolut convinsă că va fi supărat că n-a venit nici el la nunta noastră, și nici măcar după aceea nu ne-a văzut. Vrea să mai trecem o dată prin Bath, înaintea întoarcerii în Țara Galilor, ca să poată aranja o mică recepție pentru noi.

Ridică privirea.

Până la Bath nu era mult de mers, dar ca să ajungă acolo ar fi trebuit s-o ia în direcția opusă. Iar Sydnam abia aștepta să ajungă acasă. Era nerăbdător să-și instaleze noua familie la Tŷ Gwyn. Pe de altă parte, sarcina lui Anne avansa, așa că nu trebuia să călătorească mai mult decât era strict necesar.

Dar Anne locuise ani de zile la Bath, acolo se aflau

toate prietenele ei. Era înrudită – sau, dacă nu ea, David în orice caz – cu familia Hallmere, ai cărei membri fuseseră deosebit de buni cu ei, amândoi. Fără familia Hallmere, Sydnam n-ar fi cunoscut-o niciodată.

Dinții i se înfipseră în buza de jos.

– Vrei să mergem? o întrebă Sydnam.

– Ar fi o neghiobie, răspunse ea. Să facem atâta drum, doar ca să bem un ceai cu Joshua și cu Lady Potford – cel mult, să luăm și cina împreună.

– Dar de vrut, vrei să mergem, nu se lăsă soțul ei, care știa deja răspunsul: i se citea în ochi.

– Ne-a invitat la Penhallow, pe David și pe mine, pentru Crăciunul de anul ăsta, spuse ea. Acum e clar că n-o să mai putem merge, desigur. Probabil că David n-o să-l mai vadă multă vreme. Dar... Își mușcă iar buza. Dar este vârul lui David. N-aș...

Râzând, Sydnam o întrebă din nou:

– Anne, vrei să mergem sau nu?

– Poate ar fi mai bine..., se încumetă ea. Te-ar deranja îngrozitor de tare?

„Tŷ Gwyn va trebui să mai aștepte“, își spuse el.

– Săptămâna viitoare? propuse, după care se întoarse spre doamna Jewell. Mai putem abuza de ospitalitatea dumneavoastră cu câteva zile mai mult decât fusese vorba, doamnă?

– Și cu o lună, Sydnam, răspunse ea, împreunându-și mâinile în dreptul pieptului.

Domnul Jewell zâmbi ușor afectat, gândindu-se la cine știe ce – poate la vreun secret pe care nimeni dintre ceilalți nici nu-l bănuia măcar – și părăsi salonul, probabil, înapoiindu-se în cabinetul său.

Și astfel, la jumătatea săptămânii următoare, cu mult după ziua când, inițial, se așteptaseră să ajungă acasă, în Țara Galilor, Anne și Sydnam se aflau din nou în drum spre Bath. David ședea cu spatele spre cai, în parte

lăcrimând pentru că tocmai își luase rămas-bun de la bunicii lui, în parte, emoționat la gândul că avea să-l revadă pe Joshua – ca și pe domnișoara Martin, domnișoara Osbourne și domnul Keeble, portarul școlii, care-i tot strecura dulciuri din buzunarele sale fără fund, când nimeni nu se uita într-acolo.

Anne lăcrimase și ea puțin la despărțire, dar tatăl ei o asigurase, după ce se sărutaseră pe amândoi obrazii, că fără îndoială aveau să se revadă mai curând decât sperau, iar mama ei, îmbrățișând-o, o încredințase de același lucru.

Iar acum, Anne stătea pe canapeaua trăsorii, cu mâna într-a lui Sydnam și umărul rezemat de al lui.

Căsnicia începea să pară o stare într-adevăr foarte plăcută.

Fuseseră invitați să locuiască în casa din Bath a lui Lady Potford. Când trăsura opri în fața clădirii înalte de pe Great Pulteney Street, ușa se deschise aproape imediat, iar valetul Excelenței Sale privi afară. Dar chiuitul de bucurie al lui David, când Anne coborî pe trotuar, de mână cu Sydnam, dădu de veste că Joshua se găsea deja acolo – și, într-adevăr, David o zbughi pe lângă ea și urcă scara, spre a fi luat în brațe de vărul său mai mare și învățat.

– Nici c-o uncie nu ești mai ușor ca astă-vară, băiete, spuse Joshua. Vasăzică, mămica ta s-a măritat, așa e?

– Da! răspunse David, strigând de parcă i s-ar fi adresat cuiva aflat la o jumătate de milă distanță. Cu tatăl meu vitreg. Știe să călărească, ba chiar și să sară peste garduri, deși nu l-am văzut făcând asta, iar unchiul Kit zice c-o să-l lege de cel mai apropiat par din gard și-o să-l lase acolo, dacă-l vede, măcar, că încearcă. Și mă învață să pictez în ulei. Voia să-mi ia și un profesor, când ajungem acasă la Ty Gwyn, dar până la urmă a zis c-o să mă învețe el singur. El e cel mai bun profesor – mult mai bun decât domnul Upton, adăugă el, fără pic de loialitate față de fostul său

mentor. Iar acolo unde a locuit mama înainte, am o sumedenie de veri. Charles are și el tot nouă ani, dar e mai mic decât mine și-mi ajunge numai până aici, își duse el mâna deasupra urechii drepte. Daniel și Emily sunt aici și ei?

– Da, răspunse Joshua, chicotind. Mai bine curmă-i suferința lui Daniel și dă fuga-n camera lor fără să mai stai să-ți tragi sufletul, dacă vrei, puștiule.

Apoi se întoarse să-i zâmbască lui Sydnam și s-o îmbrățișeze pe Anne cu un entuziasm complet nepotrivit, având în vedere că ușa din față era încă larg deschisă.

În acel moment, Anne își dădu seama că Lady Hallmere și copiii veniseră și ei la Bath. Lady Potford nu menționase acest lucru în scrisoare.

– Freyja și toți ceilalți Bedwyn, cu soțiile și soții lor, ajunseseră la concluzia că, în vara trecută, îi părăsiseră toate talentele lor de pețitori, spuse Joshua. Până la urmă însă, se pare că totuși reușiseră. Ne putem doar imagina asupra cărui sărman muritor necăsătorit va poposi ochiul lor colectiv mai departe. Cred că amândurora vă priește căsnicia. Nu văd nici un singur fir de păr alb la voi.

Anne râse. Oare familia Bedwyn îi observase într-adevăr legătura cu Sydnam în timpul verii, și chiar încercase s-o încurajeze? Cât de copleșită ar fi fost, dacă atunci și-ar fi dat seama de acest lucru!

– Ne priește, confirmă Sydnam. Ba chiar, ne cade foarte bine.

– Veniți sus, să le dați raportul lui Freyja și bunicii mele, îi chemă Joshua. Niciuna dintre ele n-a fost prea încântată să afle că o șterseserăți ca să vă căsătoriți în așa mare taină. Nimic nu le-ar fi plăcut mai mult decât să vă pună la cale o nuntă imperială!

Împotriva propriei voințe, Anne simți un fior de nostalgie. Cei mai mulți oameni, presupunea, visau la o nuntă mare, în mijlocul familiei și al prietenilor – regulă care i se aplica și ei. Dar nu avea niciun drept să se plângă.

Le avusese alături pe Claudia și Susanna, precum și pe David, iar cununia ei îi adusese din acea zi mult mai multă fericire decât se așteptase, când îi scrisese lui Sydnam ca să-l cheme.

Desigur, el nu avusese pe nimeni, dintre ai lui, la nuntă.

Abia în timp ce urca scara, la brațul lui Joshua, cu Sydnam în urma lor, îi trecu prin minte să se întrebe cum aflase Lady Potford despre căsătoria lor – și, mai ciudat chiar, de unde știuse să-i scrie tocmai în Gloucestershire.

Dar era o întrebare pe care simțea că nu s-ar fi cuvenit să i-o adreseze.

Dacă Lady Potford intenționase inițial să țină mica recepție acasă, se părea că între timp se răzgândise. Într-adevăr, nu mai făcea nicio referire la vreo petrecere. În schimb, anunță că rezervase o masă la Upper Assembly Rooms, pentru ceai, în după-amiaza următoare. Avea să fie o tratație plăcută pentru toți, spuse ea, acum că vremea se răcise și nu prea puteau face multă mișcare pe-afară. Trebuiau să se îmbrace cu cele mai elegante haine ale lor, ca și cum s-ar fi dus la o nuntă.

Trebuiau să vină și copiii, mai spuse ea, adăugând că aranjase ca bona lui Daniel și a lui Emily să-i supravegheze.

– Sper că nu te deranjează prea mult acest lucru, îi spuse Anne lui Sydnam, a doua zi, întâlnindu-i privirea în oglinda mesei de toaletă, după ce camerista pe care Lady Potford insistase să i-o trimită ieșise din cameră, iar el venise din odaia alăturată, gata de plecare. O! exclamă ea, întorcându-se cu taburetul rotativ, arăți peste măsură de bine!

Sydnam purta un frac negru, cu pantaloni de călărie din mătase ivorie și o jiletcă brodată, peste cămașa de pânză albă ca zăpada.

Ce mai încoace și-ncolo, arăta de-a dreptul răpitor!

– Iar tu, o complimentă el, ești fermecătoare și mai multe nu!

Anne își luase pe ea rochia de muselină roz-deschis, cea mai frumoasă dintre toate cele noi, cu poalele ei evazate, mânecile scurte, bufante, și corsajul sobru, encoeur. Camerista lui Lady Potford îi aranjase părul într-o pieptănătură pe cât de complicată, pe atât de atrăgătoare. La urechi purta cerceii cu diamante, din aceeași garnitură cu pandantivul.

– Vă mulțumesc, distinse domn, îi zâmbi ea lui Sydnam, ridicându-se în picioare. Dar nu facem decât să mergem la un ceai, la Upper Assembly Rooms, Sydnam. Ce vor crede despre noi ceilalți meseni de-acolo? Ne-am îmbrăcat mult prea elegant pentru un simplu ceai de după-amiază.

Desigur, dintotdeauna visase să ia un ceai și chiar să danseze în Upper Rooms, și ținea minte cât de invidioasă fusese cu doi ani și ceva în urmă, când Frances fusese invitată acolo, la o întrunire.

– Mă rog, răspunse el, probabil au să-mi arunce o singură privire, și imediat o vor lua la goană urlând, fără a mai apuca să observe ce dichisiți suntem.

– O, Sydnam! exclamă ea, dar imediat văzu că o privea cu zâmbetul lui strâmb, așa că până la urmă râseră amândoi. Nu trebuie decât să suportăm după-amiaza asta, continuă, în timp ce ieșeau împreună din cameră, și o scurtă vizită la școală, mâine, dacă n-ai nimic împotriva – azi-dimineață i-am trimis un răvășel Claudiei, ca s-o anunț că suntem aci – după care putem pleca spre casă. Ai să te bucuri nespus.

– Și tu? o întrebă el, oferindu-i brațul.

– O, da! spuse și ea, luându-l de braț și strângându-i-l. Abia aștept!

Dar, mai întâi, aveau de luat un ceai în Upper Rooms, iar Anne ardea de nerăbdare. Ea și Sydnam plecară cu trăsura lui Lady Potford, în timp ce Joshua și Lady

Hallmere veneau în urma lor, după care mergea o trăsură cu copiii și bona.

– Arăți fermecător, draga mea, îi spuse Lady Potford lui Anne, în timp ce coborau spre curticica de la intrarea în Upper Rooms. Și mai arăți și pe jumătate speriată de moarte. Dă-mi voie să te liniștesc. Am rezervat tot salonul de ceai numai pentru noi, așa că nu vei avea de-a face cu străini curioși. Și sala de bal am rezervat-o. M-am gândit că va fi plăcut să ascultăm și puțină muzică, în timp ce mâncăm, iar spațiul în plus va fi de folos pentru copii, ca să aibă pe unde zburda fără să ne deranjeze.

Cum...?, se întrebă Anne, schimbând o privire surprinsă cu Sydnam. Urmau să aibă tot salonul de ceai numai pentru ei cinci, plus cei trei copii și bona? Și sala de bal, pe lângă acela? Cu tot cu muzică?

– Înțeleg, doamnă, spuse Sydnam, că tot ați pregătit o mică recepție pentru noi, la urma urmei – cu puțini participanți, dar mult spațiu. Suntem încântați, nu-i așa, Anne?

– Și copleșiți! râse Anne, uitându-se la Joshua, care tocmai o ajuta pe Lady Hallmere să coboare din trăsura lor. Știi și tu despre toate astea, Joshua?

– Despre ce? întrebă el, ridicând din sprâncene, chipurile neștiutor.

– Despre recepția asta pentru cinci adulți și trei copii, care să petreacă într-un ditamai salonul de ceai, plus o sală de bal!

– A, despre asta...? Da, știam câte ceva... Bunica mea e destul de excentrică – încă nu ți-ai dat seama?

Intrară în clădire, unde porniră pe un coridor lung și lat. Într-adevăr, prin jur nu se mai vedea nimeni, și nu se auzea niciun sunet. Dar Sydnam avusese perfectă dreptate – totul era încântător.

Când ajunseră la ușa salonului de ceai, Joshua se opri. Alături stătea un lacheu în livrea scumpă, așteptând semnalul ca s-o deschidă.

– Bunico? Freyja? spuse Joshua, oferindu-le fiecareia câte un braț. O să intrăm noi primii. Sydnam, tu poți să vii cu Anne, în urma noastră.

Anne întoarse capul spre soțul ei, ca să schimbe cu el un zâmbet amuzat. Auzea copiii venind în urma lor, pe culoar.

Ușa se deschise.

În prima clipă, uluită, Anne se simți rușinată pentru Lady Potford. Fără doar și poate, se întâmplase o greșală îngrozitoare care-i dădea peste cap toate planurile – probabil, cineva încurcase zilele. Salonul de ceai, mare, fermecător și cu tavan înalt, era ticsit de lume. Și toți se ridicară în picioare, întorcând capetele spre ușă, și...

Și în momentul următor, ea și Sydnam fură potopiți de o ploaie de... de petale de trandafiri, nici mai mult, nici mai puțin, în luna noiembrie!

Tăcerea nefirească fu înlocuită de zarvă – glasuri, râsete și zgomote de scaune împinse pe podelele lustruite.

Și, în sfârșit, după doar câteva clipe de când se deschisese ușile, Anne își dădu seama că, oriunde se uita, vedea numai fețe familiare.

– Ce naiba...? murmură Sydnam, strângându-i și mai tare brațul cu al lui.

Numaidecât însă, izbucni în râs.

– V-am făcut-o! exclamă Lodrul Alleyne Bedwyn, din apropiere. O să-ți pară rău că te-ai îmbrăcat în negru, Syd.

– Dar petalele de trandafiri arată bine în părul lui Anne, spuse contele de Rosthorn.

– Oh..., exclamă Anne, cu voce sufocată. O, Doamne...!

Își zărise mama și tatăl, în partea opusă a încăperii. Domnul Jewell arăta auster și mulțumit de sine, iar mama ei zâmbea radios, însă și ținea batista în apropierea feței. Susan și Sarah stăteau într-o parte a lor, iar Matthew și Henry, în cealaltă.

După care, îi văzu pe Frances și pe contele de

Edgcombe, pe domnișoara Thompson și, lângă ea, pe ducesa de Bewcastle și pe Lady Alleyne, apoi și pe părinții lui Sydnam, cu Kit și Lauren, pe Susanna și Claudia, pe Lordul Aidan Bedwyn cu ducele de Bewcastle.

Dar percepea toate aceste impresii doar ca pe niște străfulgerări. Erau prea multe lucruri de văzut, și prea multe de înțeles, toate dintr-odată. Și mai erau prezenți și numeroși alți oameni.

Ducesa de Bewcastle bătu din palme, și peste toată adunarea se lăsă o oarecare liniște. Anne și Sydnam continuau să stea pe loc, în picioare, chiar lângă ușă, în mijlocul unui covor de petale roz de trandafiri.

– Ei bine, domnule și doamnă Butler, începu ea, veselă și însuflețită, cu un zâmbet cald pe față, poate că v-ați crezut nemaipomenit de deștepți, când v-ați căsătorit în mare secret, acum câteva săptămâni, dar până la urmă rudele și prietenii voștri tot v-au descoperit. Bine ați venit la micul dumneavoastră dejun de nuntă!

Privind apoi îndărăt, spre acea zi care avea să se vadăască una dintre cele mai fericite din viața ei, lui Anne avea să-i fie greu să-și aducă aminte întocmai succesiunea în continuare a evenimentelor. În niciun caz nu-și mai amintea dacă mâncase câte ceva sau nu, deși bănuia că trebuia s-o fi făcut, de vreme ce în restul zilei nu-i mai fusese deloc foame.

Dar își amintea gălăgia, râsetele și senzația minunată, îmbătătoare, de a fi centrul atenției și a afecțiunii tuturor, împreună cu Sydnam. Își amintea că fusese îmbrățișată, sărutată și înconjurată de exclamații repetate. Ba chiar, câteva momente și le amintea cât se putea de limpede.

Își amintea că Joshua venise spre ea cu o tânără doamnă zâmbitoare, a cărei mână liberă palpita de emoție lângă trup, și-și dăduse seama că aceea era Prue Moore – acum, Prue Turner. Își amintea că Prue o îmbrățișase mai-mai să-i sfărâme toate oasele din trup.

– Domnișoară Jewell, domnișoară Jewell! exclamă ea

cu vocea ei suavă și copilărească. Vai, cât vă iubesc, vă iubesc așa de mult! Iar acum, sunteți doamna Butler! Domnul Butler îmi place, cu toate că trebuie să poarte o bandă neagră peste ochi. Iar eu sunt mătușa lui David. Așa zic și Joshua, și Constance, și nici nu știți cât mă bucur! Dar dumneavoastră, vă bucurați?

Apoi se întoarse spre Sydnam să-l îmbrățișeze și pe el, cu tot atâta entuziasm.

Anne își amintea că fusese strânsă în brațe și de Constance – fosta Lady Constance Moore – și că-și dăduse seama că trebuia să fi venit cu toții tocmai din Cornwall, anume ca să fie alături de ea cu acea ocazie.

Își amintea că Frances vărsase lacrimi de emoție pentru ea.

Își amintea zâmbetul fericit al lui Lauren și al tânărului pe care i-l prezentase: viconte Whiteleaf, vărul ei, un băiat cu ochi violeti, la fel de frumoși ca ai ei. Venise în vizită la Alvesley în săptămâna de după plecarea lui Anne și a lui Sydnam.

Își amintea ce-i spusese Claudia, când se îmbrățișaseră.

– Anne, rostise ea cu severitate, sper că-ți dai seama cât de mult te iubesc. Chiar am consimțit, de dragul tău, să stau în aceeași cameră cu femeia aceea și cu bărbatul acela. Îmi pare la fel de rău și pentru ducesa de Bewcastle, ca și pentru marchizul de Hallmere. E o lady extraordinar de dulce, dar ajungi să te întrebi pentru cât timp, atâta vreme cât se află sub influența lui.

Anne își amintea că, într-o mare parte a după-amiezii, Claudia și domnișoara Thompson stătuseră de vorbă.

Își amintea cum râsese tatăl ei, spunându-i ce glumă splendidă fusese, să țină secret faptul că primise de la Lady Potford o scrisoare chiar în aceeași dimineață în care sosise și Anne.

Își amintea lacrimile de fericire ale mamei sale – și pe ale lui Sarah.

Și-i amintea pe verii lui Sydnam, care fuseseră găsiți, de-a lungul timpului, și aduși la Bath, pentru a-i fi prezentați ei – deși, a doua zi, el fusese nevoit să-i reamintească toate numele lor.

Își amintea că, în primele minute de haos, copiii se zbenguiseră zgomotos peste tot, împiedicându-se de picioarele tuturor, până când cineva aranjase să fie duși toți în sala de bal. Anne bănuia că, probabil, ducele de Bewcastle o făcuse – ridicând o sprânceană sau, mai degrabă, uitându-se prin lornion în direcția respectivă.

Și își amintea expresia veselă și fericită a lui Sydnam, și râsul lui... și, desigur, discursul improvizat de mulțumire pe care-l ținuse el în numele amândurora, pentru acea reuniune neașteptată.

– Vă puteți aștepta cu toții, spuse el, spre amuzamentul celorlalți, ca Anne și cu mine să ne punem capetele la contribuție, în timpul iernii, când nu vom avea nimic altceva de făcut, ca să ticluim o răzbunare potrivită!

Dar mai rămăsese o parte a recepției care nu se învălmășea deloc printre celelalte amintiri.

Pe tot parcursul servirii ceaiului – sau al „micului dejun”, ca să-i facă pe plac ducesei – din sala de bal plutiseră acorduri muzicale. Nimeni nu părea să le dea prea mare atenție. Joshua însă, șezând în apropiere, trebuia să fi observat.

– Aici am valsat noi pentru prima oară, Freyja, spuse el. Mai ții minte?

– Cum aş putea să uit? replică ea. În timpul acelui vals, m-ai implorat să accept o logodnă falsă cu tine și, până să mă dezmeticesc, ne-am pomenit căsătoriți – cu adevărat, de astă dată!

Răseră amândoi.

– Și tot aici am dansat și noi împreună, Frances, spuse contele de Edgcombe, deși nu era tocmai pentru prima dată, dacă-ți mai aduci aminte.

– Prima oară, răspunse Frances, a fost într-o sală de

bal goală, întunecoasă și rece, și fără muzică.

– Un paradis, zâmbi contele.

– Ce păcat, interveni Kit, să ai la dispoziție o orchestră și una dintre cele mai faimoase săli de bal din țară, și să nu dansezi. Voi da instrucțiuni ca orchestra să cânte un vals. Dar nu trebuie să uităm că sărbătorim o nuntă, așa că mireasa va dansa cea dintâi. Ce zici, Anne, facem un vals împreună?

Anne însă observă că în timp ce o întreba, îl privea pe Sydnam.

Acesta se ridică în picioare.

– Îți mulțumesc, Kit, spuse el demn, dar, dacă nu se obișnuiește ca mirele să danseze primul cu mireasa lui, atunci ar trebui să impunem noi această regulă. Anne, primești să dansezi cu mine un vals?

Preț de-o fracțiune de secundă, Anne se simți alarmată. Toți tăcuseră și-i ascultau. Fără îndoială, aveau să vină în sala de bal ca să-i privească. Nu dansase prea mult la viața ei, decât în școală, dar Sydnam...

Dar Sydnam putea face orice, dacă-și punea în minte – cu excepția faptului, poate, de a bate din palme.

Îi zâmbi.

– Da, primesc, răspunse ea.

Și nu credea că oftatul colectiv al tuturor oaspeților adunați în jurul lor era doar rodul propriei sale imaginații.

Puse mâna pe brațul oferit de Sydnam, care o conduse în sala de bal. Aproape toată lumea, i se părea, îi urmă acolo, dispunându-se de jur împrejur, în timp ce Kit vorbea cu dirijorul orchestrei. Copiii fură și ei trași lângă pereți, deși majoritatea alergară în salonul de ceai, ca să-și continue joaca acolo.

Și începură să valseze, Anne și Sydnam, la trei săptămâni după nuntă, sub privirile nuntașilor.

El îi luă mâna dreaptă în stânga lui, iar ea îi puse mâna stângă pe umărul drept. Când începu muzica, porniră cu mișcări destul de încete și mai degrabă stângace, până

când Sydnam îi zâmbi, îi trase mâna ca să și-o depună pe inimă, și o invită să-l cuprindă pe după gât cu cealaltă, ca să stea și mai apropiați unul de altul.

În continuare, începură să se miște ca unul, învârtindu-se în ritmul muzicii până când și alte cupluri prinseră a li se alătura, rând pe rând – Joshua cu Lady Hallmere, Kit cu Lauren, Frances cu Lordul Edgecombe, ducesa și ducele de Bewcastle, ceilalți Bedwyn cu soțiile și soții lor, Sarah cu Henry, Susanna cu viconte Whiteleaf, și Susan cu Matthew.

– Fericită...? îi șopti la ureche Sydnam.

– O, da, răspunse Anne. Da, sunt. Sunt negrăit de fericită. Dar tu?

– Mai mult decât aș putea spune.

Și-și zâmbiră, cu fețele la doar câteva degete depărtare.

Nu, lui Anne nu-i era deloc greu să-și reamintească acea parte a recepției lor de nuntă.

Avea s-o țină minte toată viața.

Anne și Sydnam au sosit acasă, la Tŷ Gwyn, împreună cu David, într-o după-amiază însorită și friguroasă de noiembrie. Dar, oricât ar fi fost de rece afară, soarele strălucea cu putere, iar Sydnam coborî geamul trăsurii, cu un gest impulsiv, când birjarul se opri ca să deschidă poarta parcului, și-l informă că-și putea continua drumul singur, până la grajd și la șopronul trăsurilor.

– Mai departe, mergem pe jos, spuse el.

Și astfel, peste câteva minute, ajunseră să stea toți trei în poartă, uitându-se după trăsura care cobora în vâlceaua puțin adâncă a parcului, înainte de a începe să urce iar, pe panta din cealaltă parte.

– Ei bine, David, spuse Sydnam, punându-i băiatului o mână pe umăr, aceasta este Tŷ Gwyn. Casa noastră. Cum ți se pare?

– Oile acelea sunt de aici? vru să știe David. Pot să mă apropii de ele?

– Da, sigur că poți. Ba chiar și să prinzi vreuna, dacă dorești. Dar te previn că sunt foarte sperioase.

Băiatul o luă la fugă pe pajiște, cu chiote de încântare, după orele întregi cât stătuse închis în trăsură. Oile se dădură la o parte din calea lui, cu teamă.

Sydnam se întoarse spre soția lui, zâmbindu-i.

– Ei bine, Anne..., începu el.

– Ei bine...

Anne privea spre casă, care se vedea în depărtare. Apoi însă, întoarse și ea capul către el.

– Știi, va trebui să sar pârleazul. Ca să mă reabilitez. Data trecută am fost îngrozitor de stângace.

– Am pus să dreagă treapta de jos, replică el.

O privi cum se urca pe scăriță și se așeza pe stînghia de sus, pentru ca apoi să-și treacă picioarele pe deasupra până în partea cealaltă a gardului, îmbrăcată călduros în pelerina ei ruginie, cu obrazii deja înroșiți de frig, cu câteva şuvițe de păr ca mierea desprinse din agrafe și fluturând în vânt, și ochii sclipind de voioșie. Frumoasa lui Anne.

Porni spre ea.

– Dați-mi voie, coniață, se oferi el, întinzându-i mâna.

– Vă mulțumesc, conașule, se prinse ea în joc și, sprijinindu-și mâna într-a lui, coborî la pământ. Vezi? Ca o regină.

Se opriră față-n față, încă ținându-se de mâini, și se uitară unul la altul preț de câteva momente, timp în care zâmbetul ei se șterse încet.

– Sydnam, spuse ea, știu că n-ai vrut nimic din toate astea...

– Serios? o întrerupse el.

– Erai mulțumit cu viața ta, iar eu nu eram genul de femeie pe care ți-ai fi ales-o de nevastă, și n-ai...

– Chiar așa? Dar eu... eu eram genul de bărbat pe care ți l-ai fi ales tu?

– Ne simțeam singuri, continuă Anne, și am venit aici într-o zi frumoasă, și...

– O zi foarte frumoasă.

Înclinându-și capul într-o parte, Anne se încruntă ușor.

– De ce nu mă lași să termin niciuna dintre frazele pe care încerc să le spun?

– Fiindcă încă nu ești sigură că nu regret căsătoria noastră, undeva în adâncul meu, așa e? Și cred că nici eu

nu sunt sigur că tu n-o regreti. Cred că ar fi trebuit să-ți spun de mult. Dar, la început, n-am vrut să-ți fie milă de mine sau să mi te simți îndatorată, iar, după aceea, m-am convins singur că nu era nevoie de cuvinte. Bărbații tind să facă asta, Anne, să știi. Nu considerăm că e necesar să ne exprimăm în cuvinte sentimentele. Dar, de iubit, te iubesc, Anne. Te iubesc foarte mult. Dintotdeauna te-am iubit, cred... și știu că te voi iubi pentru totdeauna.

– Sydnam...

Ochii ei se umplură de lacrimi. Sydnam observă că și vârful nasului i se înroșea.

– O, Sydnam, cât te mai iubesc! Te iubesc, atât, atât de mult...!

Aplecându-se, Sydnam își frecă nasul de al ei, apoi o sărută. Anne îl cuprinse cu brațele pe după gât, sărutându-l la rîndul ei.

– M-ai iubit dintotdeauna? îl întrebă, lăsându-și capul pe spate ca să-l privească, după care izbucni în răs. Chiar de la începutul începutului?

– Aveam impresia că pășiseși afară din noapte, venind în visele mele. Dar tu te-ai întors și ai fugit.

– O, Sydnam..., îl strânse ea și mai tare în brațe. O, iubirea mea...!

– Și am în buzunar ceva de care sunt nedespărțit, continuă el, și s-ar putea să te convingă că te-am iubit dintotdeauna. Dacă-ți mai amintești, adică... dacă-ți mai amintești de ele, căci sunt mai multe.

Anne făcu un pas înapoi, privindu-l curioasă cum scotea din buzunarul interior al pelerinei o batistă, pe care o despătură cu degetul mare, pentru a dezvălui o grămăjoară de scoici. S-ar fi simțit foarte prost, dacă ea nu și-ar fi amintit de ele.

O atinse pe una cu degetul.

– Le-ai păstrat, șopti ea. O, Sydnam, le-ai păstrat în tot timpul ăsta...

– O prostie, nu-i așa? îi zâmbi el.

Mary Balogh

Un strigăt însă le distrase atenția, în timp ce Sydnam împăturea la loc batista, vârând-o din nou în buzunar.

– Mamă, uite! strigă David, din mijlocul pajiștii. Uite și dumneata, tată, am prins una!

Însă chiar sub privirile lor, oaia supărată se desprinsese din brațele băiatului, plecând să-și vadă de treburile ei mai serioase, cum ar fi păscutul ierbii și al trifoiului. David, râzând vesel, o luă la fugă după ea.

Sydnam o cuprinse pe Anne cu brațul pe după talie și o strânse lângă el. Își desfăcu palma pe abdomenul ei și-și ascunse chipul lângă gâtul ei, în timp ce ea își rezema capul pe umărul lui. Se simțea aproape amețit.

– Ți-a zis „tată”, spuse ea încet.

– Da.

Ridicând capul, Sydnam se uită de jur împrejur, peste proprietatea lui. Toate erau ale sale – casa și grajdurile, grădina, pajiștea, copacii din jur, băiatul care fugărea oile, femeia pe care o ținea în brațe. Și simțea sub degete viitorul, sub forma pântecului ușor rotunjit al soției sale.

– Am înnebunit, o întrebă el, de stăm așa aici, în frig, când ne așteaptă o casă caldă?

– Suntem nebuni de legat.

Întorcând capul, Anne îi zâmbi, apoi îl sărută pe buze.

– Du-mă acasă, Sydnam.

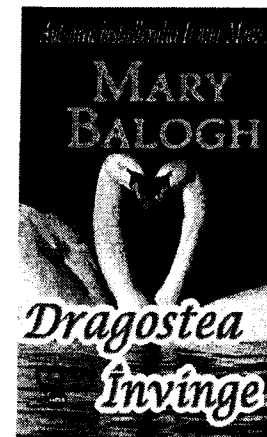
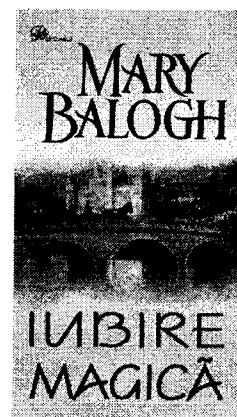
– Dar suntem acasă, iubito, replică el, dându-i drumul, ca s-o ia de mână. Suntem acasă pentru totdeauna. Dar am să te duc în casă. Vreau să văd dacă odaia de dimineață seamănă cu strălucirea soarelui.

– Și dacă holul arată mai vesel fără culorile cafenii, adăugă ea.

O luară la fugă în josul pantei, spre casă. Alergau râzând amândoi și ținându-se de mână.

Sfârșit

**Pe lângă SUFLETE PERECHE,
trilogia semnată de Mary Balogh
mai cuprinde:**

ALTE ROMANE DE DRAGOSTE

A. J. Cronin	ANII TINEREȚII.....	36,00 lei
	GRĂDINARUL SPANIOL.....	21,00 lei
Amanda Quick	LOVITURĂ DE TEATRU.....	34,90 lei
	FASCINAȚIE ȘI ARDOARE.....	27,00 lei
Barbara	CLANUL EMMEI HARTE.....	34,00 lei
Taylor Bradford	MOȘTENITORUL	38,50 lei
	ELIZABETH.....	29,00 lei
Barbara Delinsky	MÂNA DESTINULUI	33,00 lei
	SECRETUL DINTRE NOI.....	32,00 lei
	ÎNVAȚĂ SĂ IUBEȘTI.....	34,00 lei
Catherine Cookson	ADEVĂRATA DRAGOSTE.....	22,00 lei
Carlene Thompson	TACI ȘI UITĂ!	35,00 lei